

Νωστὴς. Ν. Σουναράς
ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΔΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ & ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΓΔΩΗ

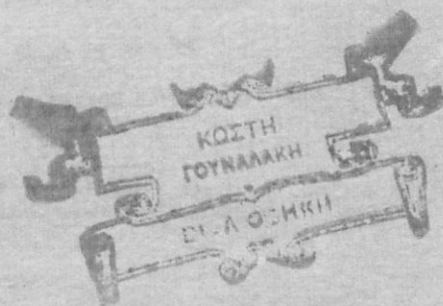

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ

ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τῷ Μητροπολιτικῷ Μέγαρῳ)

1929

Πρωτ. 3. Γουαράι

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

1929
P22
A43

ΔΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ & ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΓΔΩΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ

ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθεν ἰδιόχειρον ὑπο-
γραφὴν μου θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν
νόμον.

Ἰ. Π. Ρώσσου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐξαντληθείσης καὶ τῆς *ἐβδόμης Ἐκδόσεως* τοῦ ἡμετέρου Λεξικοῦ τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, θαρρύντως προβαίνομεν καὶ εἰς τὴν *ογδόην* τοιαύτην, ἣν κατεστήσαμεν πληρεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν τῶν προηγουμένων.

Οὐδὲν ἐν ἐκάστῳ ῥήματι παρελίπομεν ἀνερομήνευτον καὶ ἀνεξέταστον καὶ δὴ καὶ ἐν ἰδιαιτέrais σημειώσεσιν, ἐν αἷς προστεθήσαν *τά τε συνώνυμα καὶ αἱ περιφράσεις, δι' ὧν παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπληροῦντο οἱ ἐν ἀγκύλαις (□) σημειούμενοι ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι χρόνοι (τύποι) ἢ καὶ οἱ ὅλως ἑλλείποντες τοιοῦτοι*. Πολλὴν δὲ κατεβάλομεν ἐπιμέλειαν πρὸς διάκρισιν τῶν μακρῶν καὶ βραχέων διχρόνων, ὥς καὶ τῶν ῥηματικῶν παραγῶγων ἀπὸ τῶν παρωνύμων, περὶ ἃ ἱκανὴ ἦδη σύγχισις παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ. Τὰ δὲ τῆς ἐξελέξεως τῶν θεμάτων καὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἐν γένει τῶν ῥημάτων πραγματευόμεθα κατὰ τὰς νεωτέρας τῆς Γλωσσολογίας ἐρεῦνας καὶ πορίσματα. Ἐπειδὴ δὲ πολλαχοῦ τοῦ ἔργου ἢ ἐπισώρευσις πολλῶν ὁμοίων δὲν κατέστησεν ἐφικτὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀττικῆς πεζογραφίας τὴν διάταξιν τῆς ὕλης, ἀναγκαζόμεθα νὰ συστήσωμεν τοῖς κ. κ. συναδέλφοις πρὸς πρακτικωτέραν διδασκαλίαν τῶν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ῥημάτων *τάδε*.

α') Ἵνα ἐθίξωσι τοὺς μαθητάς, ὅπως τοὺς ἐν ἀγκύλαις (□) σημειούμενους ποιητ. καὶ μτγν. χρόνους, (οὓς ἐθεωρήσαμεν ἀπαραιτήτους πρὸς ἀναγραφὴν ὥς συχνότατα ἀπαντῶντας παρὰ τοῖς μτγν. συγγραφεῦσι καὶ ὧν οὐ σμικρὰ χρῆσις γίνεται ἤδη ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως) ἢ καὶ τοὺς ὅλως ἑλλείποντας τοιοῦτους ἀναπληρῶσι διὰ τῶν ἐν ταῖς σημειώσεσι τῶν οἰκείων ῥημάτων ἀναγραφομένων συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Οὕτω τὰ *«πλέον οὖν»* τὰ θέτοντα ἐν ἀμφιβόλῳ τὸν μαθητὴν ὥς πρὸς τὴν ἔκφρασιν τῶν περαιτέρω ἐννοιῶν

τούτων ἢ ἐκείνων τῶν χρόνων (τύπων) φυγαδεύονται καὶ ἀρτία ἢ εἰ-
κὼν τῶν οὕτως εἰπεῖν ἠκρωτηριασμένων ῥημάτων ἐμφανίζεται.

β') Ἵνα ἐθίζωσι τούτους, ὅπως τῶν κατὰ σημασίαν ἀνωμάτων
ῥημάτων μνημονεύουσι τοὺς χρόνους οὐχὶ κατὰ τὴν οἰκείαν τοῦ σχη-
ματισμοῦ τάξιν, ἀλλὰ τὴν τῆς σημασίας· οἷον τοῦ ῥήματος ἤκω οἱ
χρόνοι δέον νὰ μνημονεύωνται ὡς ἑξῆς: ἔνεστ. *ἔρχομαι*, πρτ. *ῥειν*
ἢ *ῥα*, μέλ. *εἶμι*, ἀόρ. *ῥκον*, (ἢ *ῥλθον*), πρκ. *ῥκω* (ἢ *ἐλήλυθα*), ὑπερ.
ῥκον (ἢ *ἐληλύθειν*), μέλ. τετελ. *ῥξω* (ἢ *ἐληλυθὼς ἔσομαι*). Τοῦ
οὔχομαι ἔνεστ. *φεύγω*, πρτ. *ἔφευγον*, μέλ. *οιχήσομαι* (ἢ *φευξοῦ-*
μαι), ἀόρ. *ῳχόμεν* (ἢ *ἔφευγον*), πρκ. *οὔχομαι* (ἢ *πέφευγα*), ὑπερσ.
ῳχόμεν (ἢ *ἐπεφεύγειν*) κλ., κλ.

Ἐπὶ τοιαύταις σκέψεσι φιλοπονήσαντες καὶ ἐπεξεργασθέντες τὸ
παρὸν ἔργον παραδίδομεν αὐτὸ καὶ αὐθις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιοτί-
μων κ. κ. συναδέλφων, παρ' ὧν ἀπεκδεχόμεθα εὐμενῇ κρίσιν καὶ θεορ-
μὴν ὑποστήριξιν.

Ἐν Ἀθήναις 10 Μαΐου 1929

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, Δ. Φ.

Γυμνασιάρχης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. Ἀνώμαλα ῥήματα λέγονται ὅσα δὲν σχηματίζουν ὁμαλῶς τοὺς χρόνους διὰ τῆς προσθήκης ἀμέσως εἰς τὴν ῥίζαν ἢ τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ὀλικῶν καταλήξεων, ἀλλ' ἢ α') ἔχουσι τὰ θέματα μεταβλημένα καὶ ἐπηυξημένα καὶ λέγονται **κοινῶς ἀνώμαλα** ἢ **ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν** ἢ β') σχηματίζουν τοὺς ἑλλείποντας χρόνους ἐκ διαφόρων μὲν ἐτυμολογικῶς ῥιζῶν ἢ θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) καὶ λέγονται **ἑλλειπτικά ἀνώμαλα** ἢ γ') ἔχουσι χρόνους τινὰς μετὰ διαφόρου σημασίας καὶ λέγονται **ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν**. (1)

Α' ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ ἢ ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ

§ 2. Τὰ κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν ῥήματα εἶναι· 1) τὰ πάσχοντα διαφοροὺς μεταβολὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς θέμασι· 2) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν ἀρχῇ καὶ 3) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν τέλει καὶ

α') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα πάσχουσι διαφοροὺς μεταβολὰς.

§ 3. Αἱ ἐν τοῖς θέμασι γινόμεναι μεταβολαὶ τῶν ῥημάτων εἶναι κυρίως ἡ συγκοπὴ καὶ ἡ μετάθεσις.

Καὶ ἡ μὲν **συγκοπὴ** συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν : Γί-γν-ομαι (ἀντὶ γι-γέν-ομαι). Ἐγείρομαι, ἡγρ-όμην (ἀντὶ ἡγερόμην, θ. ἔγερ-, ἔγρ-), ἔπομαι, ἐ-σπ-όμην (ἀντὶ ἐ-σεπ-όμην, θ. σεπ-, ἐπ-), ἔρχομαι ἦλθον (ἀντὶ ἦλυθ-ον, θ. ἔλευθ-ἐλυθ-), ἔχω-ἔσχ-ον (ἀντὶ ἔ-σεχ-ον, θ. τεχ-, ἐχ-), ἵ-σχ-ω (ἀντὶ σι-σέχ-ω, θ. σεχ-). Πέτομαι ἐ-πι-όμην, θ. τετ-, πι-) πί-πτ-ω (ἀντὶ πι-πέτ-ω), πι-πρά-σκω (ἀντὶ πι-περά-σκ-ω), Τί-κτ-ω [θ. τεκ- ἀντὶ (τι-τέκ-ω=) τί-κτ-ω].

Ἡ δὲ **μετάθεσις** συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν : Βάλλω (θ. βαλ-, βλα-) βέ-βλη-κα κλ. Ἐχῶ (θ. σεχ-, σχε-) -σχῇ-σω κλ. Ἀπο-θνή-σκω (θ. θαν-, θνα-) -τέ-θνη-κα κλ. Καλέω (θ. καλ-, κλα-) κέ-κλη-κα κλ. κάμνω (θ. κάμ-, κμα-) κέ-κμη-κα κλ. Πέτομαι (θ. πετ, πτε-) -πτῇ-σομαι κλ., πίπτω

(1) Διὰ τῆσδε τῆς εἰσαγωγῆς, ἣν ἀριστα κατοπτρίζει τὸ ἐν τέλει ταύτης παρατιθέμενον **μνημονικὸν διάγραμμα**, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι πλήρη καὶ τελείαν εἰκόνα τοῦ περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων κεφαλαίου τῆς Γραμματικῆς, ὅπερ ἄλλοι ἄλλως πραγματεύονται.

(θ. πετ-, πτε-, πτη-, πτω-) πέ-πτω-κα κλ. Στόρ-νυμι (θ. στορ-, στρο-) -στρώ-ννυμι (δρα § 16) κλ. Τέμνω (θ. τεμ-, τμε-) -τέ-τμηκα κλ. Ἡ μετάθεσις ἰδίως συμβαίνει εἰς τὰ ὑγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα θέματα.

Σημ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω δύο οὐσιώδεις μεταβολὰς τῶν ῥημ θεμάτων δύνανται νὰ καταλεχθῶσιν καὶ αἱ ἐπόμεναι, ἥτοι 1) ἡ *συστολή*· οἷον λείπ-ω-ἔλιπ-ον (θέμ. λειπ-, λιπ-), φεύγω-ἔφυγ-ον (θεμ. φευγ-, φυγ-), κλ. κλ. 2) ἡ *τρόπη*· οἷον ῥήγ-νυμι ἑρράγ-ην, ἑρρωγ-α (ῥηγ-, ῥαγ-, ῥωγ-), τρέφ-ω, τέτροφ-α (θ. τρεφ-, τροφ-) κλ. λείπω, λέλοιπ-α (θ. λειπ-, λοιπ-), κλ. κλ. καὶ 3) ἡ *ἐκτασις*· οἷον (σημάν-*j*-ω=) σημαίνω-ἐσήμην-α (θ. σαμαν-, σημην-), μένω ἔμειν-α κλ.

6') Ῥήματα ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ.

§ 4. Τὰ ῥηματικά θέματα ἐπαυξάνονται ἐν ἀρχῇ διὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· συμβαίνει δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμός οὗτος ἐν τοῖς :

Βι-βάζω, βι-βρώσκω. Γί-γνομαι, γι-γνώσκω. Δι-δάσκω, δί-δημι (=δέω, διδέασι Ξεν.), διδράσκω, δίδωμι, Ἰ-στημι (σί-στημι), ἴ ημι (σί-σημι), ἴ-σχω (σί σχω). Κί-χρημι (χί-χρημι). Μι-μνήσκω. Ὁ-νί-νυμι. Πί-μ-πλημι, πί-μ-πρημι, πι-πράσκω, πίπτω. Τί-θημι (θί-θημι), τί-κτω καὶ τι-τρώσκω.

γ') Ῥήματα ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν τέλει.

§ 5. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπαυξάνονται ἐν τέλει διὰ τῆς προσλήψεως τῶν ἐξῆς ἑνδεκα ἐνεστωτικῶν προσφυμάτων : ε, j, σ, ν, τ, αν, αιν, νε, σκ, ισκ, νυ. Κατὰ τὰ προσλαμβανόμενα δὲ προσφύματα εἰς τὰ ῥηματικά θέματα τὰ ῥήματα δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἰσαριθμούς τάξεις.

Σημ.—Ῥήματά τινα λαμβάνουσι διπλᾶ προσφύματα· οἷον ὄψλ-ισκ-άν-ω, (αὐγ-σ-άν-ω=) αὐξάνω κλ. (δρα § 8, 9 καὶ 11).

Τάξις πρώτη (πρόσχυμα ε-).

§ 6. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα προσλαμβάνουσι τὸ πρόσφυμα ε ἢ ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρτατικῷ ἢ ἐν ἄλλοις χρόνοις· καὶ

1) Ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρτατικῷ εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀγνο-έ-ω=ᾧ, δοκ-έ-ω=ᾧ, ἐδόκ-ε-ον=ουν, καλ-έ-ω=ᾧ, ἐ-καλ-ε-ον=ουν, ῥίπτω καὶ ῥιπτ-έ-ω=ᾧ, ἑρριπτον καὶ ἑρρίπτ-ε-ον=ουν, στερ-έ-ω=ᾧ, ἐστέρ-ε-ον=ουν καὶ ᾠθ-έ-ω=ᾧ, ἐᾠθ-ε-ον=ουν.

2) Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις τὰ : Ἀχθομαι (ἄχθ, ἄχθ-ε-) ἄχθ-έ-σομαι κλ., αἰσθάνομαι (αἰσθ-, αἰσθ-αν- [ιδὲ § 11], αἰσθ-ε-), αἰσθ-ή-σομαι κλ., ἁμαρτάνω (ἁμαρτ-, ἁμαρτ-αν- [ιδὲ § 11], ἁμαρτ-ε-) ἁμαρτήσομαι κλ., ἀπεχθάνομαι [ἀπεχθ-, ἀπεχθ-αν- (ιδὲ § 11), ἀπεχθ-ε-], ἀπεχθ-ή-σομαι κλ.

αὐξάνω [αὐγ-, αὐγ-σ- αὐγ-σ-αν- (ιδε § 5, σημ.) καὶ αὐξ ε-], αὐξήσω κλ.—
 Βούλωμαι (βουλ-, βουλ-ε-) βουλ-ή-σομαι κλ., βλαστάνω [βλαστ-,
 βλαστ-αν- (ιδε § 11) καὶ βλαστ-ε-], βλαστ-ή-σ-ω κλ.—Γίγνομαι (γεν-,
 γεν-ε-), γεν-ή-σομαι κλ.—Λέω (δε- δε-ε-) δε-ή-σω κλ.—Ἐθέλω (ἐθελ-,
 καὶ ἐθέλ-ε-) ἐθέλ-ή-σω κλ., ἐ. μέλωμαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (μελ-, μελ-ε-),
 ἐπιμελή-σομαι κλ., ἐρωτῶ (ἐρ- ἐρ-ε-), ἐρ-ή-σομαι κλ., εὐδω(εὐδ-, εὐδ-ε)
 καθευδ-ή-σω, κλ., εὐρίσκω [εὐρ-, εὐρ-ίσκ- (ιδε § 15) καὶ εὐρ-ε-], εὐρ-ή-
 σω κλ. ἔψω (ἐψ-, ἐψ-ε-). ἐψ-ή-σω κλ.—Ἰζω, πεζ, καθίζω(ιζ-, ιζ-ε) καθιζ-,
 ή-σομαι. — Κλαίω(κλα-F κλα-καὶ (κλαF-j=) κλαι, κλα-ε- καὶ κλαι-ε-),
 κλα-ή-σω καὶ κλαι-ή-σω, καταδασθάνω [δαρθ-, δαρθ, αν- (ιδε § 11) καὶ
 δαρθ-ε-], κατα-δε-δάρθ η-κα.—Μάχομαι (μαχ-, μαχ-ε-), ἐ-μαχ-ε-σάμην
 κλ., μελει (μελ-, μελ-ε-) μελ-ή-σει κλ., μέλλω (μελλ-, μελλ-ε-), μελλ-ή-
 σω κλ., μένω (μεν-καὶ μεν-ε-), με-μέν-η-κα μεν-ε-τέον, μνέω (μν-ε-).—
 Νέμω (νεμ-, νεμ-ε-), νε-νέμ-η-κα κλ.—Όζω (όζ-, όζ-ε-), όζ-ή-σω κλ.,
 οἴ-ο-μαι καὶ οἶμαι (οἶ-, οἶ-ε-) οἶ-ή-σομαι κλ., οἶχομαι (οἶχ-, οἶχ-ε-),
 οἶχ-ή-σομαι κλ., ὀλισθάνω ὀλισθ-, ὀλισθ-αν- καὶ ὀλισθ-ε [ὀλισθ-ή-σω],
 ὀφλισκάνω (ὀφλ-, ὀφλ-ισκ- ὀφλ-ισκ-αν- καὶ ὀφλ ε-), ὀφλ-ή-σω κλ.,
 ὀφείλω (ὀφελ-j-, ὀφειλ-, ὀφειλ-ε-), ὀφειλ-ή-σω κλ.—Ρίω (ρεF=ρευ-
 καὶ κατὰ συστολήν ρυ-, ρυ ε-), ρυ-ή-σομαι κλ.—Τύπτω (τυπ-, τυπ-τ-
 καὶ κατὰ συστολήν τυπ-, τυπ-ή-σω κλ.—Χαίρω [χαρ-, (χαρ-j=) χαιρ-καὶ χαρ-ε-
 χαρ-ε-], χαιρ-ή-σω, κεχάρ-η-κα κλ.

Σημ.—Πλὴν τοῦ προσφύματος ε προστίθεται εἰς τινὰ ῥηματικά θέματα
 καὶ πρόσφυμα ο : Ἀν-αλ-ίσκω (άλ-, άλ-ο-) ἀναλ-ώ-σω κλ., ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀλ-
 ώ-σομαι κλ., ἄμ-βλ-ίσκω (ἀμ-βλ-, ἄμ-βλ-ο-), ἡμ-βλ-ω-σα κλ., ὄμ-νυ-μι (ὄμ-
 -ο) ὄμ-ι-ο-σα-κλ.

Τάξις δευτέρα (πρόσφυμα -j-).

§ 7. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα, ἅτινα προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ
 ῥηματικὸν θέμα τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τὸ πρόσφυμα j, εἶναι
 1) πολλὰ τῶν οὐρανισκοφωνολήκτων (κ-, γ-, χ) καὶ ὀδοντοφωνολήκτων
 (-τ-, δ-, θ) καὶ 2) τὰ ὑγρόληκτα (-λ καὶ ρ) καὶ ἐνρινόληκτα (-ν). Καὶ τὰ
 μὲν οὐρανισκοφωνόληκτα καὶ ὀδοντοφωνόληκτα λήγουσιν εἰς -σσω-
 (-ττω) ἢ -ζω, τὰ δὲ ὑγρόληκτα εἰς -λλω ἢ ρω μετὰ μακροῦς παραλη-
 γούσης καὶ τὰ ἐνρινόληκτα εἰς -νω μετὰ μακροῦς παραληγούσης.

Σημ. Τὸ πρόσφυμα j προσλαμβάνουσι καὶ τὰ φωνηεντόληκτα, ἥτοι τὰ
 ἔχοντα χαρακτῆρα 1) α, ε, ο· καὶ 2) ι καὶ υ· καὶ ἐν μὲν τοῖς εἰς α(j)ω, ε(j)ω
 καὶ ο(j)ω τὸ j ἀποβάλλεται ὥς μεταξὺ φωνηέντων : Τιμάjω=τιμάω. ποιέjω=
 ποιέω, δηλόjω=δηλόω· ἐν δὲ τοῖς εἰς ι(j)ω καὶ υ(j)ω συναρτεῖται μετὰ τοῦ
 χαρακτῆρος ι ἢ υ εἰς ι ἢ υ οἶον : Χρηjω=χρεῖ'ω, λυjω=λύ'ω κλ., πλὴν τῶν
 ἐσθί'ω ἐπαρ'ω καὶ ἀνύ'ω ἀρύ'ω βρύ'ω, ἐλκύνω, μύθ'υ'ω, πτύ'ω, καὶ τανύ'ω.

Παραδείγματα.

α'. Ρήματα εἰς -σσω (-ττω) : Αἰνίττωμαι (αἰνιγ-), ἀλλάττω(σσω)
 (ἀλλαγ-), ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (ἀρμογ-, ἀρμοδ-). Ἐλίσσω (ἐλικ-). Κη-
 ρύττω(σσω) (κηρυκ-). Ὀρύττω(σσω) (ὀρυχ-, ὀρυγ-). Πατάσσω παταγ-),
 πλάττω(σσω) (πλαθ-), πλήττω(σσω) (πληγ-), πράσσω(σσω) (πραγ-), πτήσσω

(πτῶσ-σω) (πτηκ-, πτωκ-), πτύσσω (πτυχ-). Ταράσσω(τι)ω (τοραχ-) τάττ(σσ)ω (ταγ-) Φρίττι(σσ)ω (φρικ-), φυλάττι(σσ)ω (φυλακ-)

β'. Ρήματα εις -ζω : Ἀρπάζω (ἄρπαγ-), ἄρπαδ-) ἀλαλάζω (ἀλα- λαγ-). Βαστάζω (βασταγ-), Ἔξομαι (ἔδ-), ἐλπίζω (ἐλπιδ-) ἐρίζω (ἐριδ-). Κράζω (κραγ-). Ὄζω (ὀδ-), οἰμῶζω (οἰμωγ-), δλολύζω (δλολυγ-). Παίζω (παιγ- και παιδ-). Στάζω (σταγ-), στενάζω (στεναχ-), στίζω (στιγ-), σφάζω (σφαδ- και σφαγ-), σφυίζω (σφυγ-). Τρίζω (τριγ-). Φράζω (φραδ-). Χαρίζομαι (χαριτ-).

Σημ. —Τὸ δίχρονον τῆς παραληγοῦσης τῶν εις -σσω (ττω) και -ζω ῥημάτων, εἶναι βραχύ, πλὴν τῶν : πράσσω, θράττω, φρίττω, κηρύττω, ἀλαλάζω, κράζω, τρίζω, γρύζω, δλολύζω.

γ'. Ρήματα εις -λλω : (Ἀγάλ-j-ω=) ἀγάλλω, βάλλω, θάλλω, πάλλω, σφάλλω, ψάλλω, ἀγέλλω, μέλλω, ὀκέλλω, σκέλλω, στέλλω, ἀνατέλλω, ἐντέλλομαι, (ἄλλ- j-ομαι=) ἄλλομαι, ποικίλλω, τίλλω.

δ'. Ρήματα εις -ρω μετὰ παραληγοῦσης μακροῦς : (Ἄρ- j-ω=) αἶρω, ἀσπαίρω, καθαίρω, πταίρω, σαίρω, χαίρω, (ἀγέρ- j-ω—ἀγέρω-ω=) ἀγείρω, ἐγείρω, κείρω, σπείρω, φθείρω, μείρομαι, οἰκτίρω, μαρτύρομαι, ὀδύρομαι ξύρω, σύρω, φύρω.

ε'. Ρήματα εις -νω μετὰ παραληγοῦσης μακροῦς : (Βάν- j-ω=) βαίνω, εὐφραίνω, λυμαίνομαι, μαίνομαι, μαραίνω, μαινώ, ῥαίνω, σημαίνω, ὑφαίνω, φαίνω, κτείνω, τείνω, κλίνω, κρίνω, αἰσχύνω, ἀμβλύνω, ἀμύνω, βαρύνω, βραδύνω, δύνω, ἡδύνω, λεπτύνω, δξύνω, πλύνω.

Τάξις τρίτη (πρόσφυμα -σ-).

§ 8. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Ἀλέκ-σ-ω=) ἀλέξω, (αὐγ σ-άν-ω=) αὐξάνω και αὐξω (αὐγ-σ-ω, θέμ. αὐ/- προβλ. aug-εο, αὐγατιάω,) ἔψω (ἔπ-σ-ω, θέμ. ἐπ-, προβλ. ἐφ-θός, ἄπεφ-θος).

Τάξις τετάρτη (πρόσφυμα -ν-).

§ 9. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Βά-ν- j-ω=) βαί-ν-ω (ῥα § 7, ε'), δάκ-ν-ω, δύ-ν-ω, κάμ-ν-ω, πί-ν-ω, τέμ-ν-ω, τί-ν-ω (=πληρώνω), φθά-ν-ω, φθί-ν-ω και τὸ ἐλαύ-ν-ω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐλα-νύ-ω (ῥα § 16) μεταθέσει τοῦ ν.

Πρὸς δὲ ταῦτοις και τὰ ἐν τῇ § 11 σημειούμενα : Ἀ-ν δ-άν-ω, θυγγάνω, λαγγάνω, λαμβάνω, λανθάνω, λιμπάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι, τυγγάνω, φυγγάνω.

Τάξις πέμπτη (πρόσφυμα -τ-).

§ 10. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀνύ-τ-ω, ἄπ-τ-ω, ἀστράπ-τ-ω, ἄμαρ-τ-άν-ω (ῥα § 11), βάπ-τ-ω, βλάπ-τ-ω., δρύπ-τ-ω, θάπ-τ-ω, καλύπ-τ-ω, κάπ-τ-ω, κάμπ-τ-ω, κλέπ-τ-ω, κόπ-τ-ω, κρύπ-τ-ω, κύπ-τ-ω, πέπ-τ-ω (πέσσω), ῥάπ-τ-ω, σκάπ-τ-ω, (σκέπ-τ-ο-μαι), σκόπ-τ-ω, τύπ-τ-ω.

Σημ. —Πάντα τὰ ις -πτω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγοῦσης βραχύ, πλὴν τῶν : πῖπτω ἔλπτω κρπτω.

Τάξις ἕκτη (πρόσφυμα -αν-)

§ 11. Τὸ πρόσφυμα -αν- λαμβάνουσιν ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ὧν τὸ ῥιζικὸν φωνῆεν εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρόν : Αἰσθ-άν-ομαι, ἁμαρτ-άν-ω (ᾠρα § 10), ἀπεχθ-άν-ομαι, αὖξ-άν-ω, (ᾠρα § 3), βλαστ-άν-ω, δαρθ-άν-ω, ὀλισθ-άν-ω, ὀφ-λισκ-άν-ω (ᾠρα § 15) Πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ τὰ μετὰ ἐτέρον ν πρὸ τοῦ χαρακτηῖρος (§ 9):[ἀ-ν-δ-άν-ω], θιγγ-άν-ω (θι-ν-γ-άν-ω, (θέμ. θιγ-), λαγγ-άν-ω (λα-ν-χ-άν-ω), λαμβ-άν-ω (λα-ν-β-άν-ω θ.λαβ-), λα-ν-θ-άν-ω (θέμ. λαθ-), λιμπ-άν-ω (λι-ν-π-ά-ν-ω, θέμ. λιπ-), μα-ν-θ-άν-ω (θέμ. μαθ-), πυ-ν-θ-άν-ομαι (θέμ. πυθ-), τυγχ-άν-ω (τυ-ν-χ-άν-ω θέμ. τυχ-), φυγγ-άνω (φυ-ν-γ-άν-ω θέμ. φυγ-).

Τάξις ἑβδόμη (πρόσφυμα -αιν-)

§ 12. Τὸ πρόσφυμα -αιν- δύναται νὰ προέρχηται καὶ ἐκ τοῦ προσφύματος -αν- μετὰ τοῦ j (ᾠρα τάξ. δευτέραν, ε'): Αὐ-αίν-ω (αὔω), ἄγρι-αίν-ω, γλυκ-αίν-ω, κερδ-αίν-ω, λε-αίν-ω, λευκ-αίν-ω, λυμ-αίν-ομαι, ὁσφρ-αίν-ομαι, πι-αίν-ω.

Τάξις ὀγδόη (πρόσφυμα -νε-)

§ 13. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Βυ-νέ-ω, δι-νέ-ω (δίω), θυ-νέ-ω (θύνω, θύω), ἱκ-νέ-ομαι, κι-νέ-ω (κίω), προσ-κυ-νέ-ω, ὑπισχ-νέ-ομαι καὶ ἄρ-νέ-ομαι.

Τάξις ἐνάτη (πρόσφυμα -σκ-)

§ 14. Τὰ τὸ πρόσφυμα -σκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀναβιώ-σκ-ομαι (θέμ. βιω-), ἀτοδι-δρά-σκ-ω (θέμ. δρα-), ἀρέ-σκ-ω, βιβρώ-σκ-ω (θέμ. βρω-), βό-σκ-ω, γηρά-σκ-ω. γι-γνώ-σκ-ω (θέμ. γνο-), διδά-σκ-ω (θέμ. διδαχ-, δι-δακ-· πρβλ. doc-eo), ἡβά-σκ-ω, μεθύ-σκ-ω, πά-σκ-ω (ἀντὶ πάθ-σκ-ωι, θ. παθ-), πι-πρά-σκ-ω (θέμ. περα=)πρα-,ἀντὶ πι-περά-σκ-ω), τι-τρώ-σκ-ω, φά-σκ-ω, χά-σκ-ω(ἀντὶ χάν-σκ-ω, θ. χαν-)

Τάξις δεκάτη (πρόσφυμα -ισκ-)

§ 15. Τὰ τὸ πρόσφυμα -ισκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ : Ἀλ-ισκ-ομαι, ἀναλ-ισκ-ω, ἀμβλ-ισκ-ω, εὐρ-ισκ-ω, θνήσκ-ω (=θνη ἰσκ-ω), μμνή-σκω (μι-μνη ἰσκ-ω), ὀφλ-ισκ-άν-ω (§ 11), στερ ἰσκ-ω.

Τάξις ἐνδεκάτη (πρόσφυμα -νυ-)

§ 16. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀγ-νυ-μι, ἀμφιέννυμι (ἀντὶ ἀμφι-έσ-νυ-μι, θ. έσ-), ἀν-οίγ-νυ-μι (θ.οίγ-), ἀποκτί-νυ-μι (θ. κτιν-), ἀπ-όλλυμι (ἀντὶ ἀπόλ-νυ-μι,θ.όλ), δείκ-νυ-μι, εἰργ-νυ-μι, (ἐλα-νύ-ω=)ἐλαύνω (ἰδὲ § 9), ζεύγ-νυ-μι, ζών-νυ-μι, (θ. ζωσ-, ἀντὶ ζώσ-νυ-μι), καθ' ὃ καὶ κεράννυμι· μείγ-νυ-μι, ὄμ-νυ-μι, πετάννυμι(ἀντὶ πετάσ-

νν μι), πήγ νν-μι, ῥήγ-νν-μι, ῥώ-ννν μι (κατὰ τὸ ζώνννμι), σκεδά-ννν-μι(κατὰ τὸ ζώνννμι), σβέν-ννμι (ἀντὶ σβέσ-νν-μι) στόρ-νν-μι, χρόν-νν-μι, (ἀντὶ χρόσ-νν-μι), καὶ τὰ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -νννμι: στρώ-νννμι [καὶ χῶ-ννν-μι].

Β' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ ΑΝΩΜΑΛΑ (1)

§ 17. Ἑλλειπτικά ἀνώμαλα ῥήματα (§ 1) συμπληρούμενα ἐκ διαφόρων μὲν ἐτυμολογικῶς θεμάτων ἢ ῥιζῶν, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) εἰσὶ πάμπολλα, ὧν συνηθέστερα τὰ ἑξῆς: 1) Ἄγορεύω, συνήθως ἀντὶ τοῦ λέγω (θέμ. ἀγορευ- ἔρ-, Φερε-, Φρε-, Φεπ-, Φειπ-). 2) Αἰρέω-ῶ (θέμ. αἰρ-, αἰρ-ε-, Φελ-, ἔλ-). 3) Ἐλκω (θέμ. Φελκ- καὶ Φελκν-). 4) Ἐρχο-μαι [θέμ. ἔρχ- (ἐκ τοῦ ἔρ-σκ-ομαι), εἰ-(-ῖμι), ἔλευθ-, ἔλυθ-]. 5) Ἐρωτάω (θέμ. ἔρωτα-, ἔρ-, ἔρ-ε-). 6) Ἐσθίω [θέμ. ἔδ- (ἐξ οὗ ἔδ-θω=ἔσθω, ἔσθίω), ἔδ-ε, φαγ-] 7) Ζῶ (θέμ. ζη-, βιο-). 8) Λέγω (=ὀμιλῶ) (θέμ. λεγ-, Φερ-, Φερ-ε-, Φρε-, Φεπ-, Φειπ-). 9) Ὀνίνημι (θέμ. ὄνα-, ὠφελε-), 10) Ὀρῶ (θ. ὄρα-δπ-, Φιδ-). 11) Πίμπλημι (θέμ. πλα-, πλε-, πλη-, πληθ-). 12) Πίμπροημι (θέμ. προ-, προη-, προηθ-). 13) Πλήττω (θέμ. πληγ-, παι-, παταγ-, τυπτ-, τυπτ-ε- / 14) Πάσχω (θ. παθ-, πενθ-). 15) Πίνω (θ. πι-, πιν-, πο-). 16) Πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι (θ. πωλε- ἀπο-δι-δο-, προ-). 17) Σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι (θ. σκοπ-ε-καὶ σκεπτ-). 18) Τρέχω καὶ θέω (θ. τρεχ-, δραμ-, δραμ-ε-, θευ-). 19) Φέρω (θ. φερ-, οἰ-, ἐνεκ). 20) Ὠνοῦμαι (θ. ὠνε-, πρια-).

Σημ. Τὰ συνώνυμα ῥήματα συμπληροῦσιν ἄλληλα εἰς τοὺς ἐλλείπον-τες αὐτῶν χρόνους· πρβλ. τὰ: πλήττω, παίω, πατάσσω, τύπτω· ὡσαύ-τως τὰ συνώνυμα: πιπράσχω, πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι κλ., κλ.

Γ' ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ

§ 18. Εἰς τὰ κατὰ σημασίαν ἀνώμαλα (§ 1) περιλαμβάνονται:

α') Ἐνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου

§ 19. Ἐνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου καὶ παρατατικοὶ μετὰ σημασίας ὑπερσυντελικοὶ εἶναι ἀεὶποτε οἱ: Ἦκω (=ἔχω φθάσει), ἦκον (=εἶχον φθάσει)· οἶχομαι (=ἔχω φύγει), ὤχομην (=εἶχον φύγει). Πολλάκις δὲ οἱ: νικῶ, κρατῶ, ἡττῶμαι, ἀδικῶ, ἀλίσκομαι, φεύγω, πυνθάνομαι, μανθάνω, ἀκούω κλ.

β') Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος

§ 20. Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος καὶ ὑπερσυντ. μετὰ σημ. παρατ. εἶναι: 1) οἱ ἔχοντες ἄχρηστον τὸν ἐνεστῶτα: Οἶδα-ἦδειν, δέδοικα καὶ δέδια- ἔδεδοίκειν, εἴωθα-εἰώθειν, ἔοικα-ἐώκειν, γέγηθα·

(1) Τὰ ἐλλειπτικά ἀνώμαλα πάλαι ποτὲ ἦσαν ὁμαλὰ σχηματίζοντα ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πάντας τοὺς χρόνους. Σὺν τῷ χρόνῳ ὁμοῦς ἡ ἐπι-κρητεστέρα χρῆσις ἑνὸς ἢ πλείονων χρόνων ῥηματός τινος ἐλικοτίσασα τὸν ἀντίστοιχον χρόνον συνωνύμου ῥηματος ἀντικατέστησε τοῦτον. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ῥήματι διάφορα θέματα, αἵτινα μάλιστα ὑπερφαίνουσι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνωνύμων.

καὶ 2) οἱ ἔχοντες εὐχρηστον μὲν τὸν ἐνεστῶτα, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας. Κέκτημαι. (—ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου), (ἀλλὰ κτῶμαι=ἀποκτῶ) κέκλημαι μέμνημαι κλπ. κλπ.

Σημ.—"Ὅσα ῥήματα ἔχουσιν ἐνεργ. παρακειμένους, ὑπερσυντ. καὶ ἀορ. πρώτους καὶ δευτέρους, οἱ μὲν ἅ ἔχουσι μεταβατικὴν σημ., οἱ δὲ β' ὁμετάβατον" οἷον ἀπόλλυμι, ἀπολώλεκα (=ἔχω χάσει τι) (μτβ.). ἀπόλωλα (=εἶμαι χαμένος) (ἀμτβ.). πείθω, πέπεικα (=ἔχω πείσει τινά), πέποιθα (=ἔχω πεποιθῆσιν)· πράττω, πέπραχα (=ἔχω πράξει τι) πέπραγα (=διὰκειμαι)· φαίνω, πέφαγκα (=ἔχω φανερώσει), πέφνηα=(εἶμαι φανερός)· δύω, ἔδυσα (=ἐβύθισα τι), ἔδυν=ἐβυθίσθην ἐγώ· ἴστημι, ἔστησα (=ἔστησά τι), ἔστην (=ἔσταθην ἐγώ)· φύω, ἔφυσα (=ἐγέννησά τι), ἔφυν (=ἐγεννήθην)· σβέννυμι, ἔσβεσα (=ἔσβεσά τι), ἔσβην (=ἔσβυσα ἐγώ).

γ) Μέσοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας (1)

§ 21. Μέσους μέλλοντας μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας ἔχουσι πολλὰ ἐνεργητικά ῥήματα καὶ δὴ καὶ τὰ σημαίνοντα σωματικὴν, νοητικὴν ἢ ἡθικὴν ἐνέργειαν, τὰ φωνητικά καὶ τὰ κινήσεως σημαντικά τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: "Ἄδω-ἄσσομαι, ἀκούω-ἀκούσομαι, ἀλαλάζω-ἀλαλάξομαι, ἁμαρτάνω-ἁμαρτήσομαι, ἀνακύπτω-ἀνακύψομαι, ἀνανεῖω-ἀνανεύσομαι, ἀπαντῶ-ἀπαντήσομαι, ἀποδιδράσκω-ἀποδράσομαι, ἀπολαύω-ἀπολαύσομαι. Βαδίζω-βαδιοῦμαι, βαίνω-βήσομαι, βλέπω-βλέψομαι, βοῶ-βοήσομαι, βλώσκω-μολοῦμαι. Γελῶ-γελάσομαι, γινώσκω-γνώσομαι, γυρίζω-γυρίξομαι. Δάκνω-δήξομαι, δέδοικα-δεῖσομαι. Εἰκάζω-εἰκάσομαι, εἰμι-ἔσομαι, ἐσθίω-ἔδομαι, ἔψω-ἔψήσομαι. Ζῶ-βιώσομαι. Θανμάζω-θανμάσομαι, θέω-θεύσομαι, θνήσκω-θανοῦμαι. Κάμνω-καμοῦμαι, κατανεῖω-κατανεύσομαι, κράζω-κεκράξομαι, κύπτω-κίψομαι. Λαγχάνω-λήξομαι, λαμβάνω-λήψομαι, Μανθάνω-μαθήσομαι. Νεύω-νεύσομαι. Οἶδα-εἴσομαι, οἰμῶζω-οἰμώξομαι, ὀλολύζω-ὀλολύξομαι, ὀμνυμι-ὀμοῦμαι-ὀρῶ-ὀψομαι. Παίζω-παίσομαι, πάσχω-πέισομαι, πηδῶ-πηδήσομαι, πίνω-πίομαι, πλέω-πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω-πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι. Ροφῶ-ροφήσομαι. Σιγῶ-σιγήσομαι, σιωπῶ-σιωπήσομαι, σκώπτω-σκώψομαι, σπουδάζω-σπουδάσομαι. Τίκτω-τέξομαι, τρέχω-θρέξομαι καὶ δραμοῦμαι, τρώγω-τρώξομαι, τυγχάνω-τεύξομαι. Φεύγω-φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι.

Διαφοροῦνται δὲ τὰ ἐξῆς :

§ 22. Ἀρπάζω-ἄρπάσω καὶ ἄρπάσομαι. Γηράσκω-γηράσω καὶ ἐγ(κα-)γηράσομαι. Διώκω-διώξω καὶ διώξομαι. Ἐγκωμιάζω-ἐγκωμιάσω καὶ ἐγκωμιάσομαι, ἐπαινῶ-ἐπαινέσω καὶ ἐπαινέσομαι, ἐρωτῶ-ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι. Κλαίω-κλα(ι)ήσω καὶ κλαύσομαι, κλέπτω-κλέψω καὶ κλέψομαι. Παραινῶ-παραινέσω καὶ παραινέσομαι, ποθῶ-ποθήσω καὶ ποθήσομαι ἢ ποθέσομαι. Φθάνω-φθάσω καὶ φθήσομαι. Χωρῶ-χωρήσω καὶ χωρήσομαι.

(1). Ἡ τοιαύτη τῶν μέσ. μελλόντων σημασία προέκυψεν ἐξ ἀναλογίας τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ ἐνεργητικὸν οὐδὲν διαφέρει τοῦ μέσου: σκοπῶ-σκοποῦμαι, μεταχειρίζω-μεταχειρίζομαι κλπ. (δρα σεβῶ σημ.).

Σημ. Ὁ μέσος μέλλων δεικνύει *ἐντασιν, προσοχήν, φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν περισσοτέραν.*

δ') Μέσοι μέλλοντες μετὰ παθητικῆς σημασίας.

§ 23. Μέσους μέλλοντας μετὰ παθητικῆς σημασίας ἔχουσι συνήθως μὲν τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, σπανίως δὲ τὰ ἀφωνόληκτα καὶ σπανιώτατα τὰ υγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα· τοιαῦτα δ' εἶναι τά: Ἀγνοῦμαι-ἀγνοήσομαι, ἄγομαι-ἄξομαι (καὶ ἀχθήσομαι), ἀδικοῦμαι-ἀδικήσομαι, ἀλίσκομαι-ἀλώσομαι, ἀμφισβητοῦμαι-ἀμφισβητήσομαι, ἀπατῶμαι-ἀπατήσομαι, ἀπιστοῦμαι-ἀπιστήσομαι, ἀπο(κατα)σβέννυμαι-ἀποσβήσομαι, ἀρχομαι-ἄρξομαι, αὐξάνομαι-αὐξήσομαι (καὶ αὐξηθήσομαι), ἀφαιροῦμαι-ἀφαιρήσομαι (καὶ ἀφαιρεθήσομαι). Βλάπτομαι-βλάψομαι (καὶ βλαβήσομαι) Γενῶμαι-γεννήσομαι. Διαιροῦμαι-διαιρήσομαι, διδάσχομαι-διδάξομαι. Εἵρωμαι-εἴρξομαι, ἐνδρεύομαι-ἐνδρεύσομαι, ἐπιβουλεύομαι-ἐπιβουλεύσομαι, εὐλογοῦμαι-εὐλογήσομαι, ἔχομαι-ἐν(συν)ἔξομαι, ἐῶμαι-ἐάσομαι. Ζημιοῦμαι-ζημιώσομαι (καὶ ζημωθήσομαι). Θανατοῦμαι-θανατώσομαι, θεραπεύομαι-θεραπεύσομαι. Καταφρονοῦμαι-(καταφρονηθήσομαι καὶ) καταφρονήσομαι, κρίνομαι-(κριθήσομαι καὶ) κρινοῦμαι, κωλύομαι-κωλύσομαι. Μαστιγοῦμαι-μαστιγώσομαι, μαρτυροῦμαι-μαρτυρώσομαι (καὶ μαρτυρηθήσομαι). Οἰκοῦμαι-οἰκήσομαι, ὀμαλίζομαι-ὀμαλιοῦμαι, ὁμολογοῦμαι-ὁμολογήσομαι. Παθ(ε)γωγοῦμαι παιδαγωγήσομαι, παιδεύομαι-(παιδευθήσομαι καὶ) παιδεύσομαι, πιάσχω-πείσομαι, πίπτω-πεσοῦμαι, πληροῦμαι-πληρώσομαι (καὶ πληρωθήσομαι), πολιορκοῦμαι-πολιορκήσομαι (καὶ πολιορκηθήσομαι), πολεμοῦμαι-πολεμήσομαι, προαγορεύομαι-προαγορεύσομαι. Στέρομαι-στερῆσομαι (καὶ στερηθήσομαι), στρεβλοῦμαι-στρεβλώσομαι. Ταράττομαι-ταράξομαι, τελευτῶ-τελευτήσομαι, τηροῦμαι-τηρήσομαι, τιμῶμαι-τιμήσομαι (καὶ τιμηθήσομαι), τρέφομαι-θρέψομαι (καὶ τραφήσομαι), τριῖβομαι-τριψομαι (κατατριβήσομαι), τυραννοῦμαι-τυραννήσομαι. Φιλοῦμαι-φιλήσομαι (καὶ φιληθήσομαι), φοβοῦμαι-φοβήσομαι (καὶ φοβηθήσομαι) φυλάττομαι-φυλάξομαι. Ψυχαγωγοῦμαι-ψυχαγωγήσομαι. Ὁφελοῦμαι-ὠφελήσομαι καὶ (ὠφεληθήσομαι).

Σημ. Ἐκ τῶν ἐχόντων ἀμφοτέρους τοὺς μέλλοντας μέσους καὶ παθητ. μετὰ παθητ. σημασίας οἱ μὲν μέσοι φανερώουσι τὴν πρᾶξιν διαρκεστέρην, οἱ δὲ παθητικοὶ στιγμιαίαν.

ε') Ἀποθετικὰ μέσα.

§ 24. Ἀποθετικὰ μέσα λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα μέσον ἀόριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δ' εἶναι τά: Αἰτιῶμαι-ἡττάσῃην, αἰνίττομαι-ἡνιξάμην, ἀπολογοῦμαι-ἀπελογησάμην. Βιάζομαι-ἐβιάσῃην, Δέχομαι-ἐδεξάμην, δωροῦμαι-ἐδωρησάμην. Ἐντέλλομαι-ἐνετείλαμην, ἐργάζομαι-ἐεργασάμην. Ἰῶμαι-ἱασάμην. Κτῶμαι-ἐκτησάμην. Λογίζομαι-ἐλογισάμην, λυμαίνομαι-ἐλυμηνάμην. Μιμοῦμαι-ἐμιμησάμην. Προφασίζομαι-προφασισάμην. Ὁνοῦμαι-ἐπριάμην.

ς') Ἀποθετικά παθητικά.

§ 25. Ἀποθετικά παθητικά λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα παθ. ἄοριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ : Ἀγαμαι, ἡγάσθην, αἰδοῦμαι-ἡδέσθην, ἀμιλλῶμαι-ἡμιλλήθην, ἀρνοῦμαι-ἡρνήθην, ἄχθομαι-ἡχθέσθην Βούλομαι-ἐβουλήθην. Διανοοῦμαι-διενοήθην, δύναμαι-ἐδυνήθην. Ἐναντιοῦμαι-ἐνηντιώθην καὶ ἡναντιώθην, ἐνθυμοῦμαι-ἐνεθυμήθην, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι-ἐπεμελήθην, ἐπίσταμαι-ἡπιστήθην, εὐλαβοῦμαι-ἡυλαβήθην. Ἡδομαι-ἥσθην. Οἶομαι-ὤήθην. Προθυμοῦμαι-προυθημήθην. Φαντάζομαι ἐφαντάσθην, φιλοτιμοῦμαι-ἐφιλοτιμήθην.

ζ') Παθητικοὶ ἄοριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

§ 26. Παθητικούς ἄορίστους μετὰ μέσης σημασίας ἔχουσι τὰ ἐπόμενα ῥήματα : Ἀθροίζομαι-ἡθροίσθην (καὶ ὡς παθητ.), αἰσχύνομαι-ἡσχύνθην, ἀνῶμαι-ἡνιάθην, ἀπ(δι-)αλλάττομαι-ἀπ(δι-)ηλλάγην (καὶ ὡς παθ.). Δέομαι-ἐδεήθην, διαιτῶμαι ἐδιητήθην (καὶ ὡς παθ.). Ἐπείγομαι-ἡπείχθην, ἐστιῶμαι-εἰστιάθην, εὐφραίνομαι ἡφράνθην. Κινοῦμαι-ἐκινήθην, κοιμῶμαι-ἐκοιμήθην. Λυποῦμαι-ἐλυπήθην. Ὀργίζομαι-ὠργίσθην, ὀρέγομαι-ὠρέχθην, ὀρμῶμαι-ὠρμήθην. Πείθομαι-ἐπείσθην, περαιοῦμαι-ἐπεραιώθην, πλανῶμαι-ἐπλανήθην, πολιτεύομαι-ἐπολιτεύθην, πορεύομαι ἐπορεύθην. Στρέφομαι-ἐστράφην. Τρέπομαι-ἐτράπην. Φαίνομαι-ἐφάνην, φέρομαι-ἡνέχθην (καὶ ὡς παθ.), φοβοῦμαι ἐφοβήθην.

η') Παθητικοὶ μέλλοντες καὶ ἄοριστοι

μετὰ μέσης σημασίας.

§ 27. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα ἔχουσι τοὺς παθ. μέλ. καὶ ἄορίστ. μετὰ μέσ. σημασίας : Ἀθροίζομαι-ἠθροισθήσομαι-ἡθροίσθην, ἀπ(δι) ἀλλάττομαι-ἀπ(δι)αλλαγῆσομαι-ἀπ(δι)ηλλάγην. Ἐκ(κατα)πλήσσομαι-ἐκ(κατα)πلاغῆσομαι-ἐξ(κατ)επλάγην. Κατακλίνομαι-κατακλινήσομαι-κατεκλίνην, κομίζομαι-κομισθήσομαι-ἐκομίσθην (καὶ ὡς παθ.). Μιμνήσκουμαι-μνησθήσομαι-ἐμνήσθην. Σήπομαι-σαπήσομαι-ἐσάπην, συναλλάττομαι-συναλλαγῆσομαι-συνηλλάγην, σφίζομαι-σωθήσομαι-ἐσώθην. Φαίνομαι φανῆσομαι-ἐφάνην. Ψεύδομαι-ψευσθήσομαι ἐψεύσθην.

Σημ. Τινὰ τῶν ῥημάτων τούτων πρὸς τῷ παθ. ἄορίστῳ ἔχουσι καὶ μέσ. ἄοριστον, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας· οἷον ἐψεύσθην (=ἡπατήθην, ἀπέτυχον) καὶ ἐψευσάμην (=εἶπον ψεύματα)· ἐτράπην (=ἔτρεψα ἐμαυτὸν) καὶ ἐτρεψάμην (=ἔτρεψά τινα ἀπ' ἐμαυτοῦ εἰς φυγὴν)· ἐκομίσθην (=ἔταξιδενσα καὶ ἐκομίσάμην (=ἐκόμισά τι ἐμαυτῷ, ἔλαβον)· ἡρθην (=ἦρα ἐμαυτὸν=ἔσηκώθην) καὶ ἡράμην (=ἔσήλωσά τι ἐπ' ἐμαυτοῦ)· ἐσώθην (=ἔσωσα ἐμαυτὸν) καὶ ἐσωσάμην (=ἔσωσά τι δι' ἐμαυτόν).

Μνημονικὸν διάγραμμα

τῶν ἀνωμαλῶν ῥημάτων.

ΑΝΩΜΑΛΑ
ΡΗΜΑΤΑΑ' ΚΟΙΝΩΣ
ΑΝΩΜΑΛΑ
(ἅτινα ὑποδια-
ροῦνται)

α' εἰς ἀνώμ., ὧν τὰ θέμ. πάσχουσι διαφ. μεταβολὰς.
 β' > > > > εἶναι ἐπληξημένα ἐν ἀρχῇ (-ε-
 γ' > > > > > ἐν τέλει (-j-
 [διὰ τῶν προσφυμάτων] (-σ-
 κλ., κλ.

Β' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ
ἅτινα εἶναι τὰ

1) ἀγορεύω
 (2) αἰρέω-ῶ
 (3) ἔλκω
 (4) ἔρχομαι
 κλ., κλ., (δρα § 17)

Γ' ΑΝΩΜ. ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ
[ἐν οἷς περιλαμβάνονται]

(α' ἐνεστ. μετὰ σημασίας παρακειμένου
 β' παρακ. > > ἐνεστῶτος
 γ' μεσ. μέλλοντος μετὰ ἐνεργ. σημασίας
 δ' > > μετὰ παθ. >
 κλ., κλ., (δρα § § 18—17).

Ἑρμηνεία

τῶν κυριωτέρων συντεταγμένων λέξεων καὶ σημείων

ἀμτβ.=ἀμετάβατον

ἀόρ.=ἀόριστος

ἀντιθ.=ἀντίθετα

ἀναλογ.=ἀναλογία

Ἀντ.=Ἀντικὸν

ἀποθ.=ἀποθετικὸν

αὐτοπ.=αὐτοπαθές

εἰσαγ.=εἰσαγωγή

ἐνεργ.=ἐνεργητικὸν

ἐνεστ.=ἐνεστώτος

θέμ.=θέμα

μέλ.=μέλλον

μέσ.=μέσον

μετ' ὀλ. μ.=μετ' ὀλίγων
μέλλων

μτβ.=μεταβατικὸν

μτγν.=μεταγενέστερον

παθ.=παθητικὸν

περιφρ.=περιφραστικῶς

ποιη.=ποιητικὸν

πρβλ.=παράβαλε

πρκ.=παρακείμενος

πρτ'=παρατατικὸς

ῥ=ῥήμα

ῥημ.=ῥηματικὸν

Σημ.=Σημείωσις

συνών.=συνώνυμα

σπν.=σπανίως

ὑπερσ.=ὑπερσυντέλις

—δηλοῖ τύπους μόνον ἐν

συνθέσει ἀπανιῶντας.

[] δηλοῖσι τύπων ποιητι-

κούς κ. ἰ μεταγενεστέρους.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

Τ Η Σ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α'

Ἀγάλλω (=λαμπρύνω, κοσμῶ) μόνον ὁ ἐνεστώς, (τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων:) πρτ. ἐκόσμου, μέλ. κοσμήσω, ἄορ. ἐκόσμησα, πρκ. κεκόσμηκα, ὑπερσ. ἐκεκοσμήκειν. — Μέσ. **ἀγάλλομαι**, πρτ. ἠγαλλόμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἦτοι:) μέλ. εὐφρανθήσομαι, ἄορ. ἦν (εὐ)-φράνθην, πρκ. περιχαρὴς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρὴς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἄγαλμα (=πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, κόσμημα, ἀνδριάς), [ἀγαλλητόν].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγαλός (ἀντὶ ἀγαλ-ός). Θέμ. ἀγαλ- καὶ προσλήψι τοῦ προσφ. J (δρα εἰσαγ. § 7, γ': ἀγαλ-J=) ἀγαλλ-, ἀγάλλω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀγάλλω εἶναι τὰ: κοσμῶ, καλλύνω, καλλω-πιζω, λαμπρύνω, σεμνύνω, τιμῶ, παιδρύνω, ὠραιζω· τῷ δ' ἀγάλλομαι τὰ: εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι, ἡδομαι, στέργω, τέρπομαι, παιδρύνομαι, χαίρω, γέγηθα, γάνυμαι (οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώς).

Ἀγαμαι (=θαυμάζω, ἐκτιμῶ), ἀποθ. παθ. (ἄνευ ὑποτακτ. καὶ προστακτικῆς, αἵτινες ἀναπληροῦνται ἐκ συνωνυμ. ῥ.), πρτ. ἠγάμην, [παθ. μελ. ἀγασθήσομαι], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἠγάσθην (=ἐθαύμασα), μεσ. μελ. ἀγάσομαι, μεσ. ἄορ. ἠγασάμην, πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Ῥημ. ἀγαστός, ἀγαμένος.

Σημ. 1. Θέμ. (γα· πρβλ. λατ. gaudeo καὶ μετὰ τοῦ προθέμ. α:) ἀ-γα- καὶ (κατ' ἀναλογίαν τοῦ γελᾶω, θ. γελασ-) ἀγασ-, ἐξ οὗ ὁ παθ. μελ. καὶ ἄορ. καὶ τὸ ῥηματικόν. Τὸ ῥ. κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι ἢ δ' εὐκτ. τοῦ ἐνεστώτος τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτονα.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφράσεις: θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐν θαύματι εἰμι ἢ τίθεμαι.

Ἀγγέλλω (=δίδω ἢ φέρω εἶδησιν, μηνύω), πρτ. ἠγγελλον, μέλ. ἀγγέλλω, ἄορ. ἠγγειλλα, πρκ. ἠγγελκα, ὑπερσ. ἠγγέλκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἠγγελλόμην, παθ. μέλ. ἀγγελθήσομαι, π. ἄορ. ἠγγέλθην, μεσ. ἄορ. ἠγγειλλάμην, πρκ. ἠγγελμαι, ὑπερσ. ἠγγέλμην. Ῥημ. ἄγγελμα, [ἀγγελτήρ, οὗ θηλ. ἀγγέλτρια], κατ(ἐξ) ἀγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἄγγελος, (ἐξ οὗ καὶ ἀγγελία). Θέμα ἀγγελ- καὶ προσλήψι τοῦ προσφ. J (δρα εἰσαγ. § 7, γ': ἀγγελ-J=) ἀγγελ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀπαγγέλλω (=χορίζω ἀγγελίαν) συνήθως ἐπὶ πρέσβεων. Τὸ μέσον ἐπαγγέλλομαι συντάσσεται· 1) μετὰ δοτ.= ὑποσχοῦμαι· καὶ 2) μετ' αἰτιατ.= ἔχω τι ὥς ἐπάγγελμα.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: σημαίνω, μηνύω, διδάσκω, λέγω· ἀγ-λίαν φέρω, δῆλον ποιοῦμαι.

Ἀγείρω (=συναθροίζω), πρτ. ἠγειρον, μέλ. (συν)ἄθροισω [ἢ ἀγερω], ἄορ. ἠγειρα, πρκ. (συν)ἠθροικα [ἢ ἀγήγερα], ὑπερσ. (συν)ἠθροί-

κειν [ἢ ἐγηγέρκειν]. Μεσ. καὶ παθ. -ἀγείρομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀγορά (=ποιητ. ἀγυρις, ἐξ οὗ πανήγυρις, ὁμήγυρις), ἄγερσις, ἀγερός, ἀγύρτης. -ἀγερός.

Σημ. 1. Θέμ. [γερ-· πρβλ. λατ. ger-o καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ἢ προτακτικοῦ α:] ἄ-γερ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος J (δρα § 7 γ'): ἀγερ-j-ω = ἀγέρω = ἀγείρω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὃ δὲ μεσ. καὶ παθ. ἐνεστώως ἀείποτε σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ ἐπί. Τὸ μεσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: ἀγείρω ἑμαυτὸν, ἡγείρον ἑμαυτὸν κλπ.

Σημ. 2. Συνώνυμα: (συν)ἀθροίζω, συνάγω, συλλέγω, συναλίζω, συμφορέω, [σωρεύω].

'Αγνοέω-ὦ (=δὲν γνωρίζω), πρτ. ἡγνόουν, μελ. ἄγνοήσω, ἄόρ. ἡγνόησα, πρκ. ἡγνόηκα, ὑπερσ. ἡγνοήκειν. Παθ. ἄγνοοῦμαι, πρτ. ἡγνοοῦμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἄγνοήσομαι, [παθ. μέλ. ἄγνοηθήσομαι], παθ. ἄόρ. ἡγνοήθην, πρκ. ἡγνόημαι, ὑπερσ. ἡγνοήμην. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἀναλελυμ.: ἄγνοῶ ἑμαυτὸν κλ. Ῥημ. ἄγνοια, [ἀγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἄγνοος-ους (ὅπερ ἐκ τοῦ στερεῦ. α καὶ τοῦ θ γνο- τοῦ γινώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω = ω) κρατῶ.

Σημ. 2. Τὸ ἄγνοῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἄγνοϊαν ἔχω, οὐκ οἶδα, καὶ ἄγνῶς εἰμί τινος. Τὸ δὲ ἄγνοοῦμαι λέγεται καὶ: ἄγνῶς εἰμί τινι (=ἀγνωστος εἶμαι εἰς τινα, ἄγνοοῦμαι ὑπὸ τινος).

'Αγνυμι καὶ ἄγνῶω (=θραύω, συντρίβω) παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ: κατ' ἄ γνυμι, πρτ. συνέτριβον, μελ. συντρίψω [ἢ κατέξω μτγν.], ἄόρ. κατέαξα, πρκ. συν(κατα)τέτριφα, ὑπερσ. συν(κατ)ετέτριφειν. Παθ. καπάγνυμαι, πρτ. συνετριβόμην, μέλ. συντριβήσομαι καὶ μέσ. καὶ παθ. συντρίβομαι, παθ. ἄόρ. β' κατεάγην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς παθ. κατέαγα (=εἶμαι συνετριμμένος) καὶ παθ. πρκ. κατέαγμα, ὑπερσ. κατεάγην ἢ κατεάγμην, μετ' ὅλ. μ. κατεαγῶς ἔσομαι. Ῥημ. κάτ-αγμα, ἀκτῆ (=παράλια)(ἐξ οὗ ἀκταῖος καὶ Ἀττικῇ [ἀντὶ Ἀκτικῇ καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ], ἀκτέα—ῆ (=κουφοξυλιά), κυματ-ωγή, [ἀγμῖός, κατακτός], ναυᾶγός.

Σημ. 1. Θέμ. Γαγ=αγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-νυ-, (δρα § 16): ἄγ-νυ- ἄγνυ-μι. Ὁ ἄόρ. προήλθεν ἐκ τοῦ κατ-ε-Γαγ σ-α=κατ-ε Γαξα=κατ-ῆ-αξα=(κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν) κατέαξα. Ὁ πρκ. δὲν δασύνει τὸν οὐρανισκόφωνον χαρακτῆρα γ (πρβ. κέκραγα, πέφευγα, τέτοκα, πέφρικα).—

Σημ. 2. Συνών.: συντρίβω, θραύω, θρύπτω, θλάω-ὦ, κλάω-ὦ, ῥάσσω, ῥήγνυμι, (διὰ)σπάω.

'Αγοράζω (ἀμτβ.=διατρίβω ἐν τῇ ἀγορᾷ· μτβ.=ὠνοῦμαι), πρτ. ἡγόραζον, μέλ. ἀγοράσω καὶ συνήθ. ὠνήσομαι, ἄόρ. ἡγόρασα, πρκ. ἡγόρακα, ὑπερσ. ἡγοράκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγοράζομαι, πρτ. ἡγοραζόμην, [παθ. μέλ. ἀγορασθήσομαι], παθ. ἄόρ. ἡγοράσθην, μέσ. ἄόρ. ἡγορασάμην, πρκ. ἡγόρασμαι, ὑπερσ. ἡγοράσμην. Ῥημ. ἀγόρασις καὶ ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἀγοραστής.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς, ἄδος παραγομένου ῥ (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω. Ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥηματικοῖς ἔχει θέμα ἀναλογ. ἀγοράδ., οὐτι-νος τὸ θεματ. φωνῆεν α κατὰ τοὺς Γραμμ. κανόνas τηρεῖται πανταχοῦ βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῷ μτβ. ἀγοράζω εἶναι τὰ: ὠνοῦμαι, ὠνῆν ποιοῦμαι, ὠνητής εἰμί, ὀφωνέω, ὀφωνίζω.

'Αγορεύω (=ὀμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ), πρτ. ἡγόρευον, μέλ. -εῖρῶ, ἄόρ. β' -εἶπον, πρκ. -εἶρηκα, ὑπερσ. -εἰρήκειν καὶ -εἰρηκῶς

ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, πρτ.-ἡγορευόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀγορεύομαι, παθ. μέλ. -ρήθησομαι, παθ. ἄορ. -ἐρρήθηην, πρκ. -εἰρημαι, ὑπερσ. -εἰρήμην, καὶ -εἰρημένος ἦν. Ῥημ. (ἀν-, ἀπ-)ἀγόρευσις, ἀνάρρησις, πρόσρησις, πρόσρημα, κατήγορος, συνήγορος, ἀπόρητος, προσρητέος, (ἀπ-, προσ-)ἀγορευτέος, προσρητέον, ἀπορητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς—*βασιλεύω*. καθ' ὃ καὶ χαλκός—*χαλκεύω* κλ. Τὸ ὅ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὄρα εἰσαγ. § 17), ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: *συναγορεύω* (=συμφωνῶ), *κατηγορεύω* (=κατηγορῶ), *ἀναγορεύω* (=ἀνακηρύττω δημοσίᾳ), *προαγορεύω* (=διατάσσω ἀπειλῶν τιμωρίαν κατὰ τοῦ παραβίου), *ἀπαγορεύω* (ἀμτβ.=κουράζομαι, *ἀπανδῶ* [ἰδὲ κάμνω, σημ. 3] μτβ.=ἐμποδίζω διὰ λόγου). Συνών. ἰδὲ λέγω σημ. 4.

Ἄγορεύω (=θηρεύω, συλλαμβάνω) καὶ παθ. ἀγορεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄγρευσις (ἐξ οὗ ἀγορευσιμος), ἀγρευτός, ἀγρευτήρ ἢ ἀγρευτής (ἐξ οὗ ἀγρευτικός), ἄγρευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγρα (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω), ἐξ οὗ *κρέαγρα*, *ποδάγρα*, *πυράγρα*, *ὀδοντάγρα*. Τὸ ὅ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς—*βασιλεύω*, καθ' ὃ καὶ ἀγορά—*ἀγορεύω* κλ. Συνών.: *θηρῶ*, *θηρεύω*, *κυνηγῶ*, *κυνηγετῶ*.

Ἄγρῳπνέω-ῶ (=ἐγορηγορῶ, δὲν κοιμῶμαι), πρτ. ἡγρύπνουν, μέλ. ἄγρῳπνήσω, ἄορ. ἡγρύπνησα, πρκ. ἄγρῳπνος (ἢ ἐν ἄγρῳπνίᾳ) γέγονα [καὶ ἡγρύπνηκα μτγν], ὑπερσ. ἄγρῳπνος, (ἢ ἐν ἄγρῳπνίᾳ) ἐγγόνειν. Ῥημ. [ἄγρῳπνητήρ, ἄγρῳπνητικός, ἄγρῳπνητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἄγρ-*υπνος* [(=ὁ ἐν ἄγρῳ κοιμώμενος ὡς φύλαξ, διὸ καὶ ἄυπνος μένων), ἐξ οὗ καὶ *ἄγρῳπνία*] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτους (θέμ. κρατέω-, κρατέω-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος—*νῶσῶ*, πλοῦτος—*πλουτῶ* κλ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: *ἐγρηγόρεα* (ἰδὲ ἐγείρω), *ἐν ἄγρῳπνίᾳ εἰμί*, *ἄγρῳπνός εἰμι*.

Ἄγχω (=πνίγω τινὰ διὰ βρόγχου, σφίγγω τὸν λαιμόν), [πρτ. ἦγchon, μέλ. ἄγξω, ἄορ. ἦγξα], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Παθ. ἄγχομαι καὶ μέσ. ἀπ-ἄγχομαι, πρτ. ἀπηγχόμην, [μέσ. μέλ. ἀπάγχομαι], μέσ. ἄορ. ἀπηγξάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἀγχόνῃ (ἐξ οὗ ἀγchonάω).

Σημ. Θέμ. *ἄγχ-* (πρβλ. λατ. *ango-*, *aug-u-stus*), ἐξ οὗ *ἄγχ-ι*, *ἄγχιον*=*ἄσσον*, *ἄγχ-οῦ*, *συν-ἄγχη*, *κυν-ἄγχη*. Συνών. καὶ περιφρ.: *ἄγχονάω*, (*ἀνα*) *κρεμάννυμι*, *αἰωρέω-ῶ*, *θλίβω*, *πνίγω* (μετ' εὐρυτέρας σημασίας), *ἀγchόνῃ*, *χεῶμα*.

Ἄγω (=φέρω, ὀδηγῶ), πρτ. ἦγον, μέλ. ἄζω, ἄορ. β' ἦγαγον, (*ἀγάγω*, *ἀγάγοιμι*, *ἄγαγε*, *ἀγαγεῖν*, *ἀγαγών*), πρκ. α' -ἦχα, [πρκ. β' ἄγῃχα], ὑπερσ. α' ἦχειν [καὶ ὑπερσ. β' ἡγῃόχειν]. Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι, πρτ. ἡγόμην, παθ. μέλ. ἀχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἦχθην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἄζομαι καὶ ὡς μέσ. σύνθετος (προσάζομαι), μέσ. ἄορ. β' ἡγαγόμην, πρκ. ἦγμαι, ὑπερσ. ἦγμην καὶ ἡγμένος ἦν. Ῥημ. ἀγωγή (ἐξ οὗ ἀγώνιμος), ἀγωγός, [ἀγός], λοχ-ἄγός, οὐρ-αγός, ξεν-αγός, στρατ-ηγός, ἀγυιά, ἀγών, ἄζων, ἄξιος, ἀγωγεύς, ἐπακτός, ἐπείσακτος, ἀκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *ἄγ-*. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων: *ὑπάγω*, *προάγω* (=προχωρῶ), *ὑπεξάγω* (=βαθμηδὸν ἀναχωρῶ), *κατάγω* (=ὀδηγῶ βία τὰ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα πρὸς σύλησιν· καὶ ἐπὶ ἐξορίστων=φέρω ὀπίσω), *ἀνάγομαι*, (μέσ.=ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος), καὶ τούτων

τίον κατάγομαι (=καταπλέω) κλ. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ἡ πρστ. ἄγε, ἄγετε λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρρημα παρακλευσματικόν καλούμενον (=ἔλα, ἐμπρός—ἐλάτε).

Σημ. 2. Ἀντί τοῦ ἄγω λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντί τοῦ παραγω καὶ: παραγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντί τοῦ συνάγω τινά καὶ: συναγωγὸς γίγνομαι τινος. Συνώνυμα ἰδὲ φέρω σημ. 3.

Σημ. 3. Τὸ ἡσυχίαν ἄγω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων (ἴσα ἔχω σημ.). ἄγω καὶ φέρω=λεηλατῶ ἄγομαι γυναῖκα=νυμφεύομαι. Διάγω (νοητέον): βίον, ζωὴν, αἰῶνα, χρόνον.

Ἀγωνίζομαι (=ὑφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιᾶζω, πολεμῶ), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡγωνιζόμεν, μέσ. μέλ. ἀγωνιόυμαι, μέσ. ἄορ. ἡγωνισάμην, παθ. ἄορ. ἡγωνίσθην, πρκ. ἡγωνίσμαι, ὑπερσ. ἡγωνίσμην. Ῥημ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής (ἐξ οὗ ἀγωνιστικός), ἀνανταγώνιστος, ἀγωνιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγών (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-J-ω=) ἐρίζω· ὅθεν τὸ ῥ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥημ. ἔχει ἀναλογικόν θέμα ἀγωνίδ-, οὐκ ὡς τὸ θέμ. φωνῆεν ἢ κατὰ τοὺς Γρῆμα. κανόνας τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ προθέσεων: συναγωνίζομαι (τινὶ ἢ μετὰ τινος=συμπολεμῶ· ἐπὶ ἀρωγῆς καὶ βοηθείας), διαγωνίζομαι (τινὶ ἢ πρὸς τινά=ἀγωνίζομαι πρὸς τινά, προσπαθῶ νὰ φανῶ ὑπέρτερος· ἐπὶ ἐρίδος ἢ ἀμίλλης), ἀνταγωνίζομαι (τινὶ=μάχομαι ἐναντίον τινός), προαγωνίζομαι κλ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφράσεις: ἔστι μοι ἀγών, ποινῶ, κάμνω, μοχθῶ, κοπιῶ, ἀθλῶ-ῶ, ἀθλητὴς εἰμί, παλαίω, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ· καὶ ὡς παθ. ἀγώνισμα γίγνεται.

Ἀδικέω-ῶ (=εἶμαι ἄδικος, διαπράττω ἄδικον), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀδίκησις, ἀδικητής], ἀδίκημα, εὐαδίκητος, ἀδικητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδικος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ δίκη), ἐξ οὗ καὶ ἀδικία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέσ-, κρατέω-ω) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδοξος—ἄδοξέω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἀδικήσομαι ἔχει παθ. σημασ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν καὶ ἀντί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: ἀδικῶ ἑμαυτόν.

Ἄδοξέω-ῶ (=εἶμαι ἄδοξος, ἔχω κακὴν φήμην), πρτ. ἡδόξουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως: ἄδοξός εἰμί. Παθ. ἄδοξοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περιφράσεως: ἄδοξος γίνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδοξος (ἐξ οὗ καὶ ἄδοξία)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. κρατέσ-, κρατέω-ω) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδικος—ἀδικῶ κλ.

Ἄδω (ἀμτβ.=ψάλλω, τραγουδῶ, ὑμνῶ, ἐπαινῶ· καὶ ἐπὶ ὀργίθων=κελαδῶ), πρτ. ἦδον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἄορ. ἦσα, πρκ. ἄσας ἔχω [καὶ μτγν. ἦκα], ὑπερσ. ἄσας εἶχον [καὶ ἦκειν μτγν.]. Παθ. ἄδομαι, κλ. καὶ συνήθως ἀπροσ.: ἄδεται (=λέγεται, φημίζεται), πρτ. ἦδετο, μέλ. ἄσθήσεται, ἄορ. ἦσθη, πρκ. ἦσται (=ἐπαινεῖται), ὑπερσ. ἦστο. Ῥημ. ᾠδὴ (ἐξ οὗ ᾠδεῖον), ἀηδών, ἐπωδός, τραγῳδός (ἐξ οὗ τραγῳδία), ᾄσμα, ἄστέον κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ αἰδῶ (ἐξ οὗ καὶ αἰοδή, αἰοδημος) κατὰ συναίρεσιν. Θέμ. Ρεδ- καὶ (μετὰ τοῦ προθεμ. α-) ἀΕδ-, ἐξ οὗ (προσλήψαι τοῦ προσφ. ι. Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

j:á Fed-ω=αείδω=) ἄδω. Τὸ ὃ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. : ψάλλω, ὑμνῶ, ὑμνωδῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω λαλῶ.

Ἀθροίζω (=συναθροίζω), πρτ. ἤθροισον, μέλ. ἄθροισω, ἄθρ. ἤθροισα, πρκ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροικειν. Μέσ. καὶ παθ. ἄθροίζομαι, πρτ. ἤθροίζομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἄθροισθήσομαι, παθ. ἄθρ. καὶ ὡς μέσ. ἤθροισθην, μέσ. ἄθρ. ἤθροισάμην, πρκ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. ἤθροισμην. Ῥημ. ἄθροισις, ἄθροισμα, [ἄθροισμός, ἄθροιστής (ἐξ οὗ ἄθροιστικός)], ἄθροιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀθρόος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὁθροιστικοῦ α καὶ τοῦ πεποιημένου θρόος-οὺς, (=θόρυβος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς—(ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν τὸ ὃ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ὅημ. ἔχει ἀναλογ. θέμα *ἄθροιδ-*. Τὸ ἄθροίζω κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται. κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ψιλοῦται. Συνών. ἰδὲ *ἀγείρω*, σημ. 2. Ἀντιθ. *σπεδάννυμι*.

Ἄθυμ-έ-ω (ἄμτβ.=εἶμαι ἄθυμος, λυποῦμαι, ἀποθαροῦνομαι, φοβοῦμαι), πρτ. ἠθύμουν, μέλ. ἄθυμος ἔσομαι, ἄθρ. ἠθύμῃσα, πρκ. ἄθυμος γέγονα, ὑπερσ. ἄθυμος ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἄθυμητέον.

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄθυμος [ὅπερ ἐκ τοῦ στερεη. α καὶ τοῦ θυμός=(ψυχὴ), ἐξ οὗ καὶ *ἀθυμία*]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὅν ἐκ τοῦ κράτος (θ. κράτες. κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ ἀδοξος—ἀδοξῶ κλπ. Τὸ ὃ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ἄθυμός εἰμι, ἀθύμως ἔχω*, (διάγω ἢ διάκειμαι) *εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι ἢ ἐμπίπτω*. Ἀντὶ δὲ τοῦ μτβ. *ἀθυμῶ* (=ποιῶ τινα ἀθυμεῖν) λέγεται: *ἀθυμίαν παρέχω* (ἢ ἐμβάλλω, ἢ ἐντίθημι) *τινί, ἀθυμίαν καθίστημι* *τινα*. Παθ. δέ: *ἀθυμία ἐγγίγνεται μοι*. Ἀντίθετα τῷ ἄμτβ. *ἀθυμῶ* εἶναι τὰ ἀποθετ.: *εὐθυμοῦμαι, προθυμοῦμαι*. Συνών. ἰδὲ *ἀνιῶ*—*ἀνιῶμαι* σημ. 2.

Αἰδέομαι-οῦμαι (=σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., πρτ. ἠδούμην, μεσ. μελ. αἰδέσομαι, μέσ. ἄθρ. ἠδεσάμην (=συνεχώρησα ἀκούσιον φόνον, ἐκίνησα εἰς συμπάθειαν), [παθ. μέλ. αἰδεσθήσομαι μτγν], παθ. ἄθρ. ὡς μέσ. ἠδέσθην, πρκ. ἠδεσμαι (παρακληθεὶς ἠλέησα), ὑπερσ. ἠδέσμην. Ῥημ. αἰδέσις [ἐξ οὗ αἰδέσιμος], αἰδήμων, αἰδώς, (αἰδ-χος=) αἰσχος (ἐξ οὗ [αἰδ-χ-ρος=) αἰσχρός], [αἰδεστός, αἰδεστέον].

Σημ. 1. Θέμ. *αἰδ-* ἐνεστ. (αἰδέσ-ο-μαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἅτε ὄντος μεταξὺ φωνηέντων=) *αἰδοῦμαι*, μέλ. (αἰδέσ-σ-ομαι καὶ ἀπλοποιήσῃ τοῦ σ=) *αἰδέσομαι* κλ. Ὁ μέσος ἄθρ. (ἠδεσ-σ-άμην=) ἠδεσάμην παρ. Ἀττικοὺς ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ *συγγινώσκειν, συγχωρεῖν συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι*.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. *αἰδώς ἔχει με* (καὶ παθ. *αἰδοῦς τυγχάνω ὑπό τινος*), *αἰσχύνομαι, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, [σεβίζω, σεβάζομαι, διατρέπομαι]*. Ἀντίθ. *αὐθαδίζομαι*.

Αἶθω (=καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητ., παρ' Ἀττικοῖς δὲ μόνον τὰ: αἶθειν καὶ αἶθεσθαι ἀπαντῶσι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [αἶθος, αἶθός (διάπυρος, ἀστράπτων), αἶθ-οψ].

Σημ. Θέμ. *αἶθ*. Συνών. *καίω, πίμπρημι, πυροπολῶ*.

Αἰκίζομαι (=κακοποιῶ τινα). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μέσ. ἄθρ. ἠκισάμην, παθ. ἄθρ. ἠκίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [αἰκισμα], αἰκισμός, [αἰκιστής (ἐξ οὗ αἰκιστικός)].

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. (αἰκίης=) *αἰκίης* [(=ἀρεπής; εὐτελής), ὅπερ ἐκ τοῦ στερεη. α καὶ τοῦ ὃ. *εἰκα*, θέμ. *Fix-*], ἐξ οὗ καὶ *αἰκία* (=κάκωσις)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν τὸ

ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις καὶ ῥημ. ἔχει ἀναλογ. θέμα *αἰκῖδ-*, οὕτινος τὸ θέμ. φωνήεν ι τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ἐνεργ. *αἰκίζω* μόνον ποιητ. Συνών. καὶ περιφρ. : *μαστιγῶ*, *πληγὰς ἐντείνω* (*ἐντρέιβω*, *ἐμβάλλω*), *κακῶς ποιῶ*.

Αἰνέω-ῶ (=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω), συνήθ. σύνθετον: ἐπαινῶ, πρτ. ἐπῆνουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπν. ἐπαινέσω, ᾄορ. ἐπῆνεσα, πρκ. ἐπῆνεκα, ὑπερσ. ἐπηνέκειν. Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπῆρ-
νούμην, παθ. μέλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ᾄορ. ἐπηνέθην, πρκ. ἐπῆνημαι, ὑπερσ. ἐπηνήμην ἢ ἐπηνημένος ἦν. Ῥημ. [αἶνεσις, συναίνεσις], παραι-
νεσις, [αἰνέτης], ἐπαινέτης, [αἰνετός], ἐπαινετέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *αἰνος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (θέμ. τελεσ-, τελεσ-ω=) *τελέ-ω*, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος—*πλουτέω*, κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *παρά*, *σύν*, *κατά*. Ὁ θεμ. χαρακτ. ε μόνον ἐν τῷ παθ. πρκ. ἐκτείνεται εἰς ἡ κατ' ἀναλογίαν τοῦ *πεποιήμαι*. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλελυμ. : *ἐπαινῶ ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ *ἐπαινῶ* λέγεται καὶ : *ἐ-
παινέτης εἰμί* *τινος*, *ἐπαινὼν λέγω* *τινός*, *ἐπαινόν(περί)τινος* *ποιοῦμαι*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐπαινοῦμαι* καὶ : *ἐπαίνου τυγχάνω* ἢ *ἀξιούμαι*, *ἐπαινὼν ἔχω* *πρός* *τινος*. Ἀντὶ τοῦ *παραινῶ* λέγεται καὶ : *παραινεῖσιν* *ποιοῦμαι*, *παραινε-
σιν ἔχω* *πρός* *τινα*, ὧν παθ. εἶναι : *παραινεσίς ἐστι*, *παραινεσις γίγνεται*.

Σημ. 2. Συνών. ἰδὲ *ἐγκωμιάζω* σημ. Ἀντίθ. ἰδὲ *κατηγορῶ* σημ. 2.

Αἶρω-ῶ (ἐπὶ ἐμψύχων=συλλαμβάνω· ἐπὶ δ' ἀψύχων=κυριεύω), πρσ. ἤρουν, μέλ. αἰρήσω, ᾄορ. β' εἶλον (ὑποτ. ἔλω, εὔκτ. ἔλοιμι, προσ. ἔλε, -έτω, ἀπαρεμφ. ἔλειν, μτχ. ἔλών), πρκ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρήκειν, μετ' ὅλ. μέλ. ἀφ-ρηκόμην ἔσομαι. Ὡς παθ. τοῦ ἀπλοῦ τούτου αἰρῶ εἶναι κατὰ σημασίαν τὸ *ἄλίσκομαι* (ὃ ἰδε). Τὸ δὲ κατὰ τύπον ἀπλοῦν μέσ. **Αἶρέομαι-οὔμαι** (=ἐκλέγω, προτιμῶ) ἔχει ἐνεργ. σημασίαν, πρτ. ἤρούμην, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι (τὰ σύνθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι ἔχουσι παθ. σημασίαν), ᾄορ. β' εἰλόμην (ἔλωμαι, ἔλοίμην, ἔλοῦ, ἐλέσθαι, ἐλό-
μενος), πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην. Ὡς παθητικὸν τοῦ μέσ. αἰροῦ-
μαι εἶναι τὸ **αἶρέομαι-οὔμαι** (=ἐκλέγομαι), πρτ. ἤρούμην, παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι (καὶ μεσ. μέλ. ὡς παθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι), παθ. ᾄορ. ἤρέθην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην, μετ' ὅλ. μ. ἤρήσομαι καὶ ἤρη-
μένος ἔσομαι. Ῥημ. αἶρεις, παραιρήμα, αἰρετός, αἰρετέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ὄρα εἰσαγ. § 17). Θέμα *Far-* καὶ (προσ-
λήψει τοῦ προσφ. -j=Far-j=Fair=) *αἶρ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) *αἶρ-ε-* καὶ (Fel=) *ἔλ-*. Τὸ *αἶρῶ* ἐν συνθέσει ἔχει κανονικῶς ὡς μέσ. καὶ παθ. τὸ σύνθετον αἰροῦμαι. Ἀπαντᾷ δὲ ὡς σύνθετον μετὰ τῶν προθ. *ἀνά*, *ἀντί*, *ἀπό*, *διά*, *ἐκ*, *κατά*, *παρά*, *περί*, *πρὸ* κλ. Ὁ θεμ. χαρακτῆρ ε δὲν ἐκτείνε-
ται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ὀρχομένων τελῶν εἰς ἡ ἐν τῷ παθ. μέλ., παθ. ᾄορ. καὶ τοῖς ῥημ. Παρὰ μνγν. ἀπαντῶσι καὶ β' μελ. : *ἔλῶ* καὶ μέσ. *ἔλοῦμαι*.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ μέσ. αἰροῦμαι λέγεται καὶ αἶρῃσιν *ποιοῦμαι* καὶ *ἀντὶ* *τοῦ προαιροῦμαι* (=προτιμῶ τὸ ἔτερον δύο τινῶν προκειμένων) καὶ : *προ-
αίρεσιν* *ποιοῦμαι*· ὡς ἐνεργ. δ' εἶναι τὰ : αἶρῃσιν *προτίθῃμι*, αἶρῃσιν *προ-
βάλλω* (ἢ *δίδωμι*) *τινί*, καὶ ὡς παθ. τό : αἶρῃσις *γίγνεται* (ὑπὸ *τινος*).

Σημ. 3. Συνών. τῷ αἶρῶ εἶναι τὰ : *χειροῦμαι*, *ὑποχείριον* *ποιοῦμαι* (ἢ *λαμβάνω*), *καταστρέφομαι*, *κυριεύω*, *καρίσταμαι*· τῷ δὲ μέσ. αἰροῦμαι τὰ : *διαλέγω*, *ἐκλέγω*, *περὶ* *πλείονας* (*προουργιάτερον*) *ποιοῦμαι*, *προτιμῶ*.

Ἀἶρω (=σηκώνω, ὑψώνω, πρτ. ἤρουν, μελ. ἄρῶ, ᾄορ. ἤρα (ὑπ. ἄρω εὔκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρέμφ. ἄραι, μτχ. ἄρας), πρκ. ἤρηκα, ὑπερσ.

-ῆρκειν. Μέσ. καὶ παθ. αἴρομαι, πρτ. ἡρόμην, μέσ. μέλ. ἀροῦμαι, μέσ. ᾶόρ. ἡράμην (τι=ἡρά τι ἐπ' ἑμαυτοῦ, ἐφορτώθην), [παθ. μέλ. ἀρθήσομαι μτγν.], παθ. ᾶόρ. ἡρθην(λαμβανόμενος καὶ ὡς μέσ.=ἡρα ἑμαυτόν, ἐσηκώθην), πρκ. ἡρμαι, ὑπερσ. ἡρμην. Ῥημ. ᾶρσις, ᾶρμα (=πᾶν ὅ,τι σηκώνει τις), ἀρτήρ, ἀρτὸς (ἐξ οὗ ἀρτάω), ᾶρτος, ἀρτέος, (ἀέρδην=) ᾶρδην.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. γίνονται ἐκ θ. *Far-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. *J*: *Far-J*)=*a i e-*· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ θ. ᾶ*Far-*, ἐξ οὗ τὸ ῥ. (ᾶ*Far-J*-ω=ᾶέρρω, αἰολ.=) ᾶ*είρω* (ἐξ οὗ συναορις καὶ Ἄττ. *συναορίς*, *μετήορος* καὶ Ἄττ. *μετέωρος* καὶ τὸ μτγν. ᾶορτή). Ὁ μέλ. καὶ ὁ ᾶόρ. ἐσχηματίσθησαν ὥδε· ᾶ*Far-*-ε-σω=ᾶερέω=ᾶερώ ᾶρῶ· ἡ*Far-*-σα (διὰ τὴν αὖξιν) =ἡέρρα=ἡείρα=(η+ει νόθος διφθογ. εἰς η) ἡρα. Ὑποτ. ᾶόρ.: ᾶέρ-σω=ᾶέρρω=ᾶείρω=(α+ει νόθος διφθογ. εἰς α) ᾶρω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων: ᾶ*παίρω* (=ἀποπλέω), ᾶ*νταίρω* (τινὶ=ἀνθίσταμαι), *διαίρω* (μτβ.=ἀνυψώνω· μτβ.=σηκώνομαι) κλ. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένος: ἐ*παίρω* ἑμαυτόν καὶ συνε*παίρω* ἑμαυτόν. Συνών. ἰδὲ ἐ*γείρω* σημ. 3.

Αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκιν τινος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡσθάνομην, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. ᾶόρ. β' ἡσθόμην, πρκ. ἡσθημαι, ὑπερσ. ἡσθήμην. Ῥημ. αἰσθησις, αἰσθημα, αἰσθητής (ἐξ οὗ αἰσθητήριον καὶ αἰσθητικός), αἰσθητός.

Σημ. Θέμ. *αἰσθ-* καὶ (προσλήψει τῶν προσφύμ. -ε- (ὄρα § 6) καὶ -αν=) *αἰσθ-αν-* καὶ *αἰσθ-ε-*. Τὸ ῥ. τίθεται κυρίως ἐπὶ προαισθήσεως μελλόντων πραγμάτων, ὅτε καὶ=ἐννοῶ, ἡξεύρω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: *πρό*, *παρά*, *ἐπί*, *διά*. Ἀρχικὸς τύπος τοῦ αἰσθάνομαι εἶναι τὸ αἰσθόμαι, οὐκ ἔστιν ἀπαντῶσι οἱ τύποι αἰσθόμεθα, αἰσθονται καὶ αἰσθεσθαι. Ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι λέγεται καὶ περιφρ.: αἰσθησιν λαμβάνω τίνος, αἰσθησίς ἐστιν ἐμοί. Ὡς καθ. δέ: εἰς αἰσθησιν ἐμπίπτω, αἰσθησιν (παρ)έχω, (ἐμ)ποιῶ τινι καὶ αἰσθητὸς γίνομαι. Συνών.: γιγνώσκω, μαρθάνω, συνίημι, συμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐπαῖω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Ἀντιθ. ἀναισθητέω-ᾶ.

Αἰσχύνω (μτβ.=κάμνω τι ἄσχημον, ἄσχημιζω, ἐντροπιάζω τινὰ) καὶ συνηθ. κατ-αἰσχύνω, πρτ. (μόνον) κατήσχυνον, μέλ.(μόνον) κατ-αἰσχυνῶ, ᾶόρ. ἡσχύνω, καὶ κατήσχύνω, πρκ. αἰσχύνη περιβέβληκαί(τινα) [καὶ ἡσχυκα, ἡ ἡσχυκα, ὑπερσ. ἡσχύνειν μτγν.]. Μέσ. αἰσχύνομαι, πρτ. ἡσχυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. αἰσχυνθήσομαι, παθ. ᾶόρ. ὡς μέσ. ἡσχύνθην, [πρκ. ἡσχῦμαι ἢ ἡσχῦμαι, ὑπερσ. ἡσχύμην ἢ ἡσχύμην, ποιτ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [αἰσχυντήρ, αἰσχυντός], αἰσχυντέος, αἰσχυντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰσχος (θ. αἰδ-, τοῦ αἰδοῦμαι, ἀντὶ αἰδ-χος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (θ. ἀμῖν, ἀμῖν-*j* ω=ἀμῖννω=) ἀμῖνω καθ' ὃ καὶ βαρὺς=βαρύνω, ἄδρός=ἄδρυνω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν αἰσχύν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐ*πί*, ἀ*πό*, ὑ*πέρ*. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: κατ-αἰσχύνω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ αἰσχύνω λέγεται καὶ περιφρ.: εἰς αἰσχύνην καθίστημί τινα, αἰσχύνην προβάλλω (=περιποιῶ, περιάπτω) τινί, αἰσχύνη περιβάλλω τινά, κλ. Παθ. δέ· αἰσχύνης τυγχάνω ὑπὸ τίνος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ αἰσχύνομαι εἶναι τὸ αἰδοῦμαι. (Ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διάφερονται, καθ' ὅσον τὸ μὲν αἰσχύνομαι=ἐντρέπομαι μετὰ κακῆν τινα καὶ αἰσχροῖν πράξιν, τὸ δ' αἰδοῦμαι=κοκκινίζω ἀπὸ συστολῆν βλέπων ἀνώτερόν τινα ἢ ἄτοπόν τι πραττόμενον), δυνωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι. Ἀντίθετον: ἀναισχυνέω, παρρησιάζομαι.

Αἰτέω-ᾶ (=ζητῶ νὰ λάβω), πρτ. ἡτούν, μέλ. αἰτήσω, ᾶόρ. ἡτησα, πρκ. αἰτήσας ἔχω [καὶ ἡτηκα μτγν.], ὑπερσ. αἰτήσας εἶχον [καὶ ἡτήκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. αἰτούμαι, πρτ. ἡτούμην, μέσ. μέλ. αἰτήσομαι, μέσ.

ἀόρ. ἡτησάμην, [παθ. μέλ. αἰτηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἡτήθην, πρκ. ἡτημαι, ὑπερσ. ἡτήμην. Ῥημ. αἰτησις, αἴτημα, [αἰτητής (ἐξ οὗ αἰτητικός), αἴτης, αἰτητός], αἰτητέον, αἰτίζω (θαμιστ.=ζητῶ ἐπαιτικῶς).

Σημ. 1. Θέμ. αἰτε-. Το ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ σύνθ. *παραιτοῦμαι* (=ζητῶ τι παρὰ τινος· παρὰ δὲ μτγν.=*παραιτῶ*) (ὅπερ ἰδὲ) εἶναι ἀποθετικόν.

Σημ. 2. Συνών.: *ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω*. Τὸ αἰτῶ διαφέρει τοῦ *ζητῶ*, διότι το μὲν αἰτῶ=ζητῶ νὰ λάβω, τὸ δὲ *ζητῶ*=ἐρευνῶ νὸ εὖρω (πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. *αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει*). Ἀντιθ. *δίδωμι*.

Αἰτιάζομαι (=κατηγοροῦμαι), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθέσ. Παρ. Ἀττ. πεζολ. μόνον ὁ ἐνεστ., πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων : κατηγοροῦμαι καὶ αἰτιῶμαι (ἐπὶ παθ. διαθ.) ἢ τῶν περιφρ.: αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος, ἐν αἰτίᾳ εἰμί, αἰτίαν λαμβάνω (ἢ ὑπέχω).

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰτία κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς, -άδος (λιθάδ-j-ω=) *λιθάζω*, καθ' ὃ ἐκκλησία-ἐκκλησιάζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικόν αἰτάδ- (δρα ἀγοράζω σημ.). Συνών. ἰδὲ *κατηγορῶ* σημ. 2.

Αἰτιάζομαι-ῶμαι (=θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡτιώμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡτιασάμην, [παθ. μέλ. αἰτιαθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἡτιάθην (παθ. διαθ.), πρκ. ἡτίαμαι (συνηθ. παθ. διαθ.), ὑπερσ. ἡτιάμην. Ῥημ. αἰτίαςις, αἰτίαμα, [αἰτιάτος], αἰτιατέος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰτία. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ κατὰ. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται. Ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι λέγεται καὶ : ἐν αἰτίᾳ (ἢ δι' αἰτίας) ἔχω τινά, αἰτίαν παρέχω (ἢ ἐπιφέρω ἢ ἀνατίθην) τινι. Ὡς παθ. δ' εἶναι τὸ : ἐν αἰτίᾳ εἰμί, αἰτίαν ἔχω (ἢ λαμβάνω) ὑπό τινος, αἰτίαν ὑπέχω τινός, εἰς αἰτίαν ἐμπίπτω, αἰτίαν τινὸς φέρομαι, αἰτία ἐπιφέρεται τινι. Ὁ ἐνεστ. αἰτιῶμαι σπανίως εἶναι καὶ παθ. διαθ., ὅτε καί=τῷ αἰτιάσομαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα ἰδὲ *κατηγορῶ* σημ. 2. Ἀντιθ. *ἐπαινῶ*.

Ἀκέομαι-οῦμαι (=ἰατρεύω, ἐμβαλλώνω), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθεσ., πρτ. ἡκούμην, μέσ. μέλ. ἀκοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡκесάμην [παθ. ἀόρ. ἡκέσθην], πρκ. ἄκος πεποῖημαί τινι [καὶ ἡκεσμαι ἢ ἀκήκεσμαι, ὑπερσ. ἡκέσμην]. Ῥημ. ἄκεσις, ἀκέστρια (=βελόνη), ἄκεσμα, ἀκεστής ἢ ἀκεστήρ (οὐ θηλ. ἀκεστρίς ἢ ἀκέστρια), ἀκέστωρ, ἀκεστός, καὶ (ἐκ τῆς μετοχῆς ἀκούμενος) Ἀκουμένος.

Ἐκ τοῦ ἄκος (τὸ), γεν. ἄκος-ος=ους, ἐξ οὗ *πανακής*, ἐξ οὗ *πανάκεια*. Θέμ. ἄκεσ-, ἀκέ(σ)-ομαι=οῦμαι. Τὸ ἀκοῦμαι ὡς καὶ τὰ : *καλῶ, τελῶ* καὶ ἄλλῳ ἔχουσι μέλ. περισπόμενον. Ὁ ἀόρ. (ἡκεσ-σ-άμην=) ἡκесάμην διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν σσ δὲν ἐκτείνει τὸ ῥιζ. φων. ε. Συνών. καὶ περιφρ.: ἄκος ποιοῦμαι τινι, ἰῶμαι, θεραπεύω, ἰατρεύω, [ἐπιρράπτω], ὀγιάζω, ὀγῆ τινα καθίστημι.

Ἀκμάζω (=εἶμαι εἰς ἀκμήν, ἀκμαῖος), πρτ. ἡκμαζον, μέλ. ἐν ἀκμῇ ἔσομαι, ἀόρ. ἡκμασα, πρκ. ἡκμακα, ὑπερ. ἡκμάκειν. Ῥημ. ἀκμαστής (=ἀκμαῖος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκμή (=ὀξύτης, νεότης, εὐκαιρία· ὅπερ ἐκ θ. ἀκ- πρβλ. ac-us=βελόνη, ἀκ-ανθα, ἀκ-ων κλ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς

(λιθάδ- j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ και ἀγορά — ἀγοράζω κλ. Ἐκ τοῦ ἀκμή και τὸ ἀκμαῖος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετά τῆς παρὰ. Ἀντί τοῦ ἀκμάζω λέγεται και : ἐν ἀκμῇ εἰμι, ἢ ἔχω ἀκμήν. Συνών. : ἰδὲ θάλλω σημ.

Ἀκολουθέω-ὤ (=εἶμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ), ὁμαλόν. Ῥήμ. ἀκολουθήσις, [ἀκολουθήμα], ἀκολουθητέον.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκόλουθος [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α και κέλευθος (ὁδός, πορεία)] (=ὃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων). Σχηματίζεται δὲ καθ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέσ-, κρατέσ-ω=) κρατέω-ὤ, καθ' ὃ και πλοῦτος-πλουτέω κλ. Ἀπαντα δὲ και σύνθ. μετά τῶν προθ. ἐπί, παρὰ, σὺν κλ. Συνών. : ἔπομαι, ἔχομαι τινας.

Ἀκονάω-ὤ (=ἀκονίζω), ἄορ. ἡκόνησα και Μέσ. πρτ. ἡκονώ-μην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων : θήγω, ὀξύνω. Ῥήμ. [ἀκόνησις, ἀκόνημα, ἀκονητής]. Σημ. ἐκ τοῦ ἀκόνη.

Ἀκοντίζω (=ρίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ δι' ἀκοντίου, ἐκσφενδονῶ), πρτ. ἡκόντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἄορ. ἡκόντισα, πρκ. ἀκοντίσας ἔχω, ὑπερσ. ἀκοντίσας εἶχον. Παθ. ἀκοντίζομαι, πρτ. ἡκοντιζόμην, παθ. μέλ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡκοντίσθην, [πρκ. ἡκοντίσμαι, ὑπερσ. ἡκοντίσθην μτγν.]. Ῥήμ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστήρ ἢ ἀκοντιστής (ἐξ οὗ ἀκοντιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ (ὑποκορ.) ἀκόντιον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκων-οντος, (=ἀκόντιον). ἐκ θ. ἀκ-, ὅρα ἀκμάζω σημ. Τὸ ῥ. σχηματίζεται καθ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-j-ω=) ἐρίζω, καθ' ὃ και ἀγρόος-ἀθροίζω κλ. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον μετά προθέσεων. Τὸ ὑπερακοντίζω (μνφρ.=ὑπερτερῶ τινα) ποιητ. και μτγν. Τὸ δὲ διακοντίζομαι εἶναι ἀποθετικόν ἔχον μόνον μέσ. μέλ. διακοντιοῦμαι τὰ δ' ἄλλα τούτου ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως : ἀκοντίοις χρῶμαι.

Ἀκούω (=ὀξὺ οὖς ἔχω, ἀκούω), πρτ. ἡκουον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. ἀκούσομαι, ἄορ. ἡκουσα πρκ. ἀκήκω, ὑπερσ. ἡκηκόειν και ἀκηκοὼς ἦν. Παθ. ἀκούομαι, πρτ. ἡκουομην, παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡκούσθην, πρκ. ἡκουσμαι, ὑπερσ. ἡκούσμην. Ῥήμ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ἀκουσεῖω (=ἐφρτ.=ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω)

Σημ 1. Θέμ. ἰσχυρ. ἀκουσ-, [ὅπερ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀκ-(ὀξὺ. πρβλ. ἀκ-μή), ἀκ-ρος, λατ. ac-as] και οὖς], ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφμ. j. (ἀκουσ-j-ω=, ἀκούω, και ἀσθ.θεμ. ἀκο- πρβλ. ἀκουσά=ἀκούη ('Ομηρ.) και κατὰ συστολὴν ἀκοή ('Αττ.) Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετά τῶν προθ. : ἐπί, διά, κατά, πρὸς, πρὸ, ὑπὸ. Ὁ ἐνεργ. πρκ. και ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπὸ τινας (=ἐπαινοῦμαι ὑπὸ τινας) εἶναι παθ. τοῦ εὖ λέγω τινα (=ἐπαινῶ)· τούναντίον δὲ τό : κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινας (=κακολογοῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ : κακῶς λέγω τινα (κατηγορῶ). Συνών. τῷ ἀκούω εἶναι τό : ἀκροῶμαι (=μετὰ προσοχῆς ἀκούω). Ἀντίθετον δὲ τὸ ἀνηκουσῶ.

Ἀκροάομαι-ῶμαι (=ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροάζομαι). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡκροάμην, μέσ. μέλ. ἀκροᾶσμαι, μέσ. ἄορ. ἡκροσάμην, πρκ. ἀκροατῆς γεγέννημαι [και ἡκροᾶμαι μτγν.], ὑπερσ. ἀκροατῆς ἐγεγενήμην. Ῥήμ. ἀκρόασις, ἀκρόαμα, ἀκροατῆς (ἐξ οὗ ἀκροατήριον και ἀκροατικός), [ἀκροατέος και ἀκροάζομαι].

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀκρ-ουσ-ᾶ' (=ὁδὺς παρατηρητής), [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρ-·πρβλ. ἀκ-ρος, ἀκ-μή] καὶ κατὰ συστολήν ἀκροσα (πρβλ. ἀκονσ-ᾶ=ἀκον-ή =ἀκο-ή, ἐξ οὗ (ἀκροσάομαι=ἀκροάομαι=) ἀκροῶμαι (=ὁδῶς=ἀκούω). 'Ο θεμ. χαρακτηρ α ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν εἰς ᾧ ἀντι εἰς η κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥημ. τῶν ἐχόντων ρ πρὸ τοῦ α. 'Αντι τοῦ ἀκροῶμαι λέγεται καὶ περιφρ. : ἀκροατὴς γίγνομαι, ἀκρόασιν ποιοῦμαι, παρέχω ἐμαυτὸν ἀκροατὴν τινι.

'Ακροβολίζομαι (=ῥίπτω τι μακρόθεν, ἀψιμαχῶ). Μέθ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡκροβολιζόμεν, μέλ. ἀκροβολισμούς ποιήσομαι, ἄορ. ἡκροβολισάμην, πρκ. ἀκροβολισμούς πεποιήμαι [καὶ μτγν. ἡκροβόλισμαι], ὑπερσ. ἀκροβολισμούς ἐπεποιήμην [καὶ ἡκροβολίσμην μτγν]. 'Ρημ. ἀκροβόλισις, [ἀκροβόλισμα], ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (τοξότης ἢ ἀκονιστής), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρος καὶ βάλλω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐριδ-j-ω=) ἐρίζω. 'Οθεν θ. ἀνιλόγ. ἀκροβολῖδι-. Συνών. καὶ περιφρ.-ἀψιμαχῶ, ἀκροβολισμούς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμοῖς χρῶμαι.

'Ακρωτηριάζω (=περικύπτω τὰ ἄκρα, κολοβώνω)· παρ' 'Αττ. πεζ. μόνον ὁ μέσ. ἄορ (ἡκρωτηριασάμην καὶ ὁ πρκ. ἡκρωτηριάσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : περικύπτω, κολούω, [κολοβῶ]. 'Ρημ. [ἀκρωτηριάσις, ἀκρωτηριάσμα, ἀκρωτηριασμός].

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀκρωτήριον (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρόω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω.

'Αλαζονεύομαι (=κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς. Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διάθ., καὶ μέσ. μέλ. ἀλαζονεύσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. 'Ρημ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀλαζών [ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλῃ (=πλάνη)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς=βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ κόλαξ-κολακέω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ Συνών. καὶ περιφρ. : ἀλαζών εἰμι, ἀλαζονείαις χρῶμαι· ἐπαίρομαι, μέγα φρονέω, κομπάζω, κομπέω-ῶ, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι, νεανιεύομαι, ὑπερήφανός εἰμι, ὑπερηφάνως ἔχω.

'Αλαλάζω (=φωνάζω, ἀλαλά, κραυγάζω) πρτ. ἡλάλαζον, [μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀλαλάξομαι καὶ σπν. ἀλαλάξω], ἄορ. ἡλάλαξα, πρκ. ἀλαλάξας ἔχω, ὑπερσ. ἀλαλάξας εἶχον. 'Ρημ. ἀλαλαγή, [ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός].

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀλαλᾶ' (=πολεμικὴ κραυγὴ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἄρπαξ (ἀρπάγ-j-ω=) ἀρπάζω. 'Οθεν θέμ. ἀναλογ. ἀλαλᾶγ- ὅπερ ἔχει τὸ θεμ. φωνῆν ᾧ μακρόν (ὄρα Εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ ῥ. συνήθως ἀπαντᾷ μετὰ τῆς ἀνά, ἐπί. Συνών. : βοᾶ, γεγωνέω, γεγωνίσκω, κρᾶζω, κραυγάζω, κραυγὴν κοιῶ, φωνῶ.

'Αλγέω-ῶ (=ἔχω ἄλγος, πόνον, πονῶ), πρτ. ἡλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἄορ. ἡλγησα, πρκ. ἀλγήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀλγήσας εἶχον. 'Ρημ. ἀλγηδών (=πόνος σωματικός), [ἀλγησις, ἀλγημα, ποιητ.].

'Εκ τοῦ ἄλγος (ἀντι ἄλεγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀ-λέγω=φροντίζω μεριμνῶ), ἐξ οὗ καὶ ἀλγύνω. Θέμ. ἄλγεσ, (ἀλγέσ-ω=) ἀλγῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος -νοσῶ κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον συνήθως μετὰ τῶν προθέσεων. : ἀπό, περί, ὑπέρ. Συνώνυμα : ὀδυνάομαι, πάσχω, πονῶ.

'Αλείψω, πρτ.-ἡλειφον, μέλ. -ἀλείψω, ἄορ.-ἡλειψα, πρκ. ἀλήλιφα. ὑπερσ. ἀληλίφειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλείφομαι, πρτ. ἡλειφόμεν, μέσ. μέλ.

ἀλείφωμαι. μέσ. ᾄορ. ἡλειψάμην, παθ. μέλ. ἀλειφθήσομαι, παθ. ᾄορ. ἡλείφθην, πρ. ἀλήλιμμαι, ὑπερσ. ἀληλλίμην. ῥημ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, ἄλλειψις, ἀλείπτῃς ἢ ἀλειπτῆρ (ἐξ οὗ ἀλειπτῆριον), ἄλειπτρον (=τὸ σκεῦος, μυροθήκη)], ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἐξαλειπτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ λίπος, ἐξ οὗ θ. (ἀσθ. ἀλιπ- καὶ ισχ. ἀλειπ- καὶ κατὰ μεταπτ. τοῦ χαρακτ. π εἰς φ:) ἀλιφ-, ἀλειφ-. Ἡ μετάπτωσις τοῦ π εἰς φ προήλθεν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ᾄορ., ἐν οἷς τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα π συμπίπτουσι μὲ ῥήματα ἔχοντα χαρακτῆρα φ (π+σ καὶ φ+σ=ψ). Οἱ συντελεστικοὶ χρόνοι μετ' Ἄττ. ἀναδιπλασιασμοῦ ἀλ-ἡλιφα καὶ ἀλ-ἡλιμμαι. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ.: ἐξ, ἐπί, ἐν, ὑπό, ἀπό. Συνών. ἰδὲ χρίω σημ.

Ἀλέξω (=ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω) καὶ Μέσ. ἀλέξομαι (=ἀποκρούω ἀπ' ἐμάντοῦ, ἀμύνομαι), μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ᾄορ. ἡλεξάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. [ἀλέξεις, ἀλέξημα], ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριον, αἱ ἄλλεις-εων (=προμαχῶνες, κατὰ πληθ.). ἔπαλξις (ἐκ τοῦ ἐπαλέξω) ἔτι δὲ Ἀλέξ-ανδρος, [ἀλεξίκακος] κλ.

Σημ. Θέμ. ἀλκ- (ἐξ οὗ ἀλκή) καὶ [προσλήψει τοῦ βοηθητικοῦ φωνήεντος -ε- πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ προσφύμ. σ (δρα εἰσαγ. § 8:) ἀλ-ε-κ, ἀλ-ε-κ-σ-] ἀλεξ. Συνών. ἰδὲ ἀμύνω σημ.

Ἀληθεύω (=λέγω ἀλήθειαν), πρτ. ἡλήθευον, μέθ. ἀληθεύσω, ᾄορ. ἡλήθευσα, πρκ. ἀληθῆ εἶρηκα, ὑπερσ. ἀληθῆ εἰρήκειν. Παθ. ἀληθεύομαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. ῥημ. ἀλήθευσις, ἀλήθευμα, ἀληθευτής (ἐξ οὗ ἀληθευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρυσύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ λανθάνω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ἀληθεύω λέγεται καὶ: ἀληθῆ λέγω καὶ χρωμαι ταῖς ἀληθείαις. Παθ. δέ: ἀληθῆ λέγεται.

Ἀλίξω (συναθροίζω), ᾄορ. ἡλῖσα (μόνον κατὰ μτχ. συν-αλίσας) καὶ παθ. ἀλίζομαι καὶ παθ. ᾄορ. ἡλίσθην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλῆς (=ἄθροός), [ἐξ οὗ ἀλία=ἐκκλησία, συνάθροισις· πρβλ. εὐτυχής, -ία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιθ- jow=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀνάλον. ἀλῆθ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν. Ὁμώνυμον δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἀλίξω (=ἀλατίζω). Συνώνυμα: ἀγείρω, ἀθροίζω, συλλέγω, συνάγω, συμφορέω, [σωρεύω].

Ἀλίσκομαι (=συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι) ἀποθ. παθ. πρτ. ἡλίσκωμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἀλώσομαι, ἐνεργ. ᾄορ. β' ὡς παθ. ἐάλων καὶ σπν. ἡλων (ὑπ. ἀλῶ-ῶς-ῶ κλ., εὐκ. ἀλοίην -οίης κλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπ. ἀλῶναι, μτχ. ἀλούς), ἐνεργ. πρκ. ὡς παθ. ἐάλωκα καὶ σπν. ἡλωκα, ὑπερσ. ἡλώκειν. ῥημ. ἄλωσις (ἐξ οὗ ἀλώσιμος), ἀλωτὸς (ἐξ οὗ εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος κλ.), κατανάλωσις, παρανάλωμα].

Σημ. Θέμα (Fαλ=) ἀλ- καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ο- (δρα εἰσαγ. § 6) καὶ -ισκ] ἀλ-ο καὶ ἀλίσκ. Τὸ ῥ. κατὰ τὴν διάθεσιν εἶναι παθ. τοῦ αἰ-ρέω-ῶ. Ὁ ᾄορ. προήλθεν ἐκ τοῦ ἐ-F-άλω-ν=ἡᾶ'λων καὶ κατ' ἀνταλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν εἰς ἄλων· ὁ δὲ πρκ. ἐκ τοῦ Fε-Fάλ-ω-κα=ἐάλωκα. Συνώνυμα: [κυριεύομαι], ἄρχομαι, κρατοῦμαι, δεσπόζομαι.

Ἀλάττω ἢ **ἀλάσσω** (=ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω) πρτ. -ἤλλαττ(σ)ον, μέλ. -ἀλλάξω, ᾄορ. ἤλλᾱξα, πρκ. -ἤλλαχα, ὑπερσ. -ἤλλᾱ-χειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάττ(σ)ομαι, (πρτ. ἤλλαττ(σ)όμην, μέσ. μέλ. ἀπ-αλλάξομαι, μέσ. ᾄορ. ἤλλαξάμην, [παθ. μέλ. ἀ-ἀλλαχθήσομαι μτγν.] παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. ἀλλαγήσομαι, παθ. ᾄορ. α' -ἤλλᾱχθην καὶ β' ὡς μεσ. ἤλλᾱγην, πρκ. ἤλλᾱγμαι, ὑπερσ. ἤλλᾱγμην καὶ ἤλλαγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἀπηλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἔσομαι. Ῥημ. (ἀπ-, παρ-, δι-κλ.) ἀλλαγῇ, [ἀλλαξίς], (συν)ᾷλλαγμα, ἀλλάκτης (ἐξ οὗ ἀλλακτικός), ἀλλακτός, ἀπ(άντ)ᾷλλακτέον, (ἐν-, ἐπ-) ἀλλᾱξ καὶ ἀπαλλαξείω (ἐφετ).

Σημ. Θέμ. **ἀλλαγ-** (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλο καὶ ἄγω) καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύματ. -j- (ὄρα εἰσαγ. § 7): **ἀλλαγ-j-**] **ἀλλαττ-** ἢ **ἀλάσσ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **ἀπό, σύν, μετά, παρά, ἀντί, διά, ἐπί, κλ.** Ἀντὶ τοῦ **ἀπαλάττ(σ)ομαι** λέγεται καὶ: **ἀπαλλαγὴν ποιοῦμαι**· ἀντὶ δὲ τοῦ **διαλάττ(σ)ομαι** καὶ: **διαλλαγὰς ποιοῦμαι**. Συνώνυμα: **ἀλοιόω-ω, μεταβάλλω, μεταποιῶ, τρέπω, μεθίστημι, ἀμείβω.**

Ἀλλομαι (ἀμτ.=πηδῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διάθ., πρτ. ἡλλόμην, μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ᾄορ. ἡλάμην, πρκ. -πεπῆδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν. Ῥημ. ἄλμα, [ἄλσις, ἄλτηρία, ἄλτηρες], ἄλτης (ἐξ οὗ ἄλ-τικός).

Σημ. Θέμ. (σαλ-· πρβλ. λατ sal-io=πηδῶ) **ἀλ-** καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματ j: **ἀλλ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ᾄορ. ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνήεν α εἰς η μόνον ἐν τῇ ὀριστ. διὰ τὴν αὔξησιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεις εἰς ἡ μακρὸν κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήκτων καὶ ἐννοιοῦν. τῶν ἐχόντων πρὸ τοῦ θέμ. φωνήεντος α: ῥ ἢ ι: **ἐμᾶρᾱνα, ἐμίᾱνα, ἡλάμην, ὑποτ. ἄλωμαι κλ.** Συνώνυμα: **πηδάω-ω, σκιρῶ, ἀσκολιάζω.**

Ἀλλοτριέω-ω (=καθιστῶ τι ἄλλότριον, ἀποξενώνω τι), μέλ. ἄλλοτριώσω, ᾄορ. ἄλλοτριόν τι ἐποίησα [ἦ μτγν. ἡλλοτριώσα], πρκ. ἡλλοτριώκα, ὑπερσ. ἡλλοτριώκειν. Μέσ. ἄλλοτριοῦμαι ἢ ἄλλοτριῶς διάκειμαι πρὸς τινα καὶ παθ. ἄλλοτριοῦμαι (=ἀποξενοῦμαι), παθ. ᾄορ. ἡλλοτριώθην καὶ ὡς μέσ. ἀπηλλοτριώθην, [πρκ. ἡλλοτριώμαι μτγν]. Ῥημ. ἄλλοτριώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἄλλο-τερος=) **ἄλλοτριος**, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος), ἐξ οὗ καὶ **ἄλλοτριάζω** (=ἐχθρικῶς διάκειμαι). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. εὐρηται καὶ ἀναλελυτ.: **ἡλλοτριώκα ἐμαυτόν**. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ. **ἄλλοτριῶς διάκειμαι πρὸς τινα, ἄλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρὸς τινα, ἄλλοτριῶς ἔχω, [ἄλλοτριάζω].**

Ἀμαρτάνω (=ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀστοχῶ, διαπράττω ἁμάρτημα), πρτ. ἡμάρτανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἁμαρτήσομαι, ᾄορ. β' ἡμαρτον, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. (μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνικ. πρόσ.) ἁμαρτάνεται (=γίγνεται σφάλμα), πρτ. ἡμαρτάνετο, παθ. ᾄορ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμάρτηται, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ῥημ. ἁμαρτία, ἁμάρτημα, [ἁμαρτωλός], ἀν-ἁμάρτητος, ἔξαμαρτητέον.

Σημ. Θέμ. [σμαρ (μέρος), ἐξ οὗ ὁ πρκ. (σέ-σμαρ-ται=ἔσμαρται=) **εἴμαρ-ται** καὶ (μετὰ τοῦ στερ. α: ἁ-σμαρ=) **ἁμαρ-** καὶ προσλήψει τῶν προσφ. τ-, ε-, αν- § 11), **ἁμαρ-τ, ἁμαρ-τ-ε-** καὶ **ἁμαρ-τ-αν**. Ὅθεν τὸ **ἁμαρτάνω** ἐκ τοῦ στερ. α καὶ **μείρομαι** (κυρίως=ἀμοιρῶ τινος). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ **ἁμαρτάνεται** λέγεται καὶ: **ἁμάρτημα γίνεται**. Συνών. τῷ **ἁμαρτάνω** εἶναι τὸ **ἀποτυγχάνω**. Ἀντίθ. δὲ τὰ: **βάλλω, τυγχάνω.**

Ἀμείβω (=ἀνταμείβω, ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι) καὶ ᾄορ. ἡμειψα. Μέσ. ἀμείβομαι, πρτ. -ἡμειβόμην, μέσ. ᾄορ. ἡμειψάμην καὶ παθ. ᾄορ. ὡς

μέσ. ἀπ-ημείφθην (=ἀπεκρινάμην), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμειψις, ἀντάμειψις, ἀμοιβός, μτγν.].

Σημ. Θέμ. [ἀ-μεF- (πρβλ. Δωρ. ἀμύω): ἀμεβ-j-] ἀμειβ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. ἀλλάττω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

Ἀμελέω ῶ (=εἶμαι ἀμελῆς, παραμελῶ, ὁμαλόν. ῥημ. [ἀμέλημα], ἀμελητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελῆς (ἐξ οὗ καὶ ἀμέλεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τοῦ ἀπροσ. μέλει (=ἔστι φροντίς). ῥ. προστ. ἀμέλει (=ἔστι ἀφροντίς, ἀμέριμνος) ἔχει καὶ ἐπιρρ. σημ. =βεβαίως, ἐξ ἀπαντος. Ἀντὶ τοῦ ἀμελῶ λέγεται καὶ περιφρ.: εἰμὶ (ἢ γίγνομαι) ἀμελῆς, ἀμελῶς ἔχω πρὸς τι, ἀμελῶς ἔχω τινός (: ἢ περὶ τινα). Παθ. δὲ ὀλιγοροῦμαι, ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ (ἢ κεῖμαι), οὐ θεραπεύομαι, ἀμέλεια ἐστὶ (γίνεται) τινος. Συνώνμ.: ἰδὲ ὀλιγορῶ σημ.

Ἀμιλλάομαι-ῶμαι (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἡμιλλώμην, μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι, παθ. ἄορ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἡμιλλήθην, πρκ. ἀμιλλαν πεποιήμαι (πρὸς τινα) [καὶ μτγν. ἡμίλλημαι], ὑπερσ. ἀμιλλαν ἐπεποιήμην. ῥημ. [ἀμίλλημα, ἀμιλλητῆς ἢ ἀμιλλητῆρ (ἐξ ὧν ἀμιλλητικὸς καὶ ἀμιλλητήριος)], ἀμιλλητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀμιλλα (=ἀγών). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: ἀντὶ καὶ διά. Ἐνεργ. αἰβτ. εἶναι τὸ: ποιῶ τινὰ εἰς ἀμιλλάν τινος. Παθ. δὲ τὸ: ἀμιλλα γίγνεται. Συνών. καὶ περιφρ. ἀμιλλαν ποιοῦμαι πρὸς τινα, φιλονικῶ, διαγωνίζομαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι.

Ἀμύνω (=ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπὸ τινος, ὑπερασπίζω, βοηθῶ), πρτ. ἡμυνον, μέλ. ἄμυνῶ, ἄορ. ἡμύνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἀμύνομαι, πρτ. ἡμυνόμην, μέσ. μέλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡμυνάμην. πρκ. δὲ καὶ ὑπερσ. ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ἄμυνα, ἀμύντωρ, ἀμυντήρ (ἐξ οὗ ἀμυντήριος, ἀμυντήριον (ὄπλον) καὶ ἀμυντικός), ἀμυντέον· ἔτι δὲ Ἀμυνίας, Ἀμύντα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀ-μύν-η [θέμ. μύν-(μρβλ. λατ. munitio=ὀχυρῶ) καὶ μετὰ τοῦ προθέματος α: ἀμύν- καὶ προσλήπει τοῦ προσφ. -j: ἀμύν-j- =ἀμύν=] ἀμύν-Κατ' ἀναλογία δὲ τοῦ ἀμύνω (αἰολ. ἀμύννω) ἐσχηματίσθησαν καὶ τὰ (θάρορ) θαρρύνω, (αἰσχος) αἰσχύνω, (λαμπρός) λαμπρύνω, (φαιδρός) φαιδρύνω, (ὀξύς) ὀξύνω, (βαρύς) βαρύνω, (ταχύς) ταχύνω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἀμύνω τινὶ=βοηθῶ ὑπερασπίζω τινά· τὸ δὲ ἀμύνομαι τινα=μάχομαι ὑπὲρ ἑμαυτοῦ κατὰ τινος, ἀποκρούω τινά. Συνών. τῷ ἀμύνω εἶναι τὸ: ἀρῆγω, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, μάχομαι, προῖσταμαι, προμαχῶ, προμάχομαι, προασπίζω, προστατέω, συναγωνίζομαι, συμβάλλομαι, συντελῶ, ὑπερασπίζω.

Ἀμφιγνοέω-ῶ (=δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), πρτ. ἡμφεγνόουν, [μέλ. ἀμφιγνοήσω μτγν.], ἄορ. ἡμφεγνόησα, καὶ παθ. ἄορ. ἡμφεγνοήθην (μόνον κατὰ μτχ. ἀμφιγνοηθεῖς=μὴ γνωρισθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀφρ. ἐπιθ. ἀμφίγνοος-ους (ὅπερ ἐκ τῆς ὁμφ καὶ θ. γνο- τοῦ γιγνώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατέω-ῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος-πλουτέω-ῶ κλ. Αὐξάνεται δ' ἐσθθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών.: διαστάζω, ἐνδοιάζω, διαφωνῶ, διχονέω-ῶ, ἀμφιδοξῶ, ἀμφίδοξός εἰμι, ἐπ' ἀμφοτέρω γίγνομαι τῇ γνώμῃ.

Ἀμφιέννυμι (=ἐνδύω), πρτ. ἡμφιέννυν, μέλ. ἀμφιῶ (εἶς-εἷ κλ.), ἄορ. ἡμφίεσα, πρκ. ἀμφιέσας ἔχω, καὶ ὑπερσ. ἀμφιέσας εἶχον. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, πρτ. ἡμπειχόμην, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄορ. (ἅπαξ

μόνον τὸ ἀπρμφ. ἐπίεσασθαι [καὶ μετγν. ἡμφιεσάμην], πρκ. ἡμφίεσμαι, ὑπερσ. ἡμφιέσμην. ῥημ. ἐσθής, εἶμα (—ἱμα, ἐξ οὗ τὸ ὑποκορ. ἱμάτιον), [ἄμ-φιον ἢ ἀμφίον=], ἀμφίεσμα, [ἀμφιέσις, ἀμφιεσμός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφί καὶ ἐννυμι, ὅπερ ἐκ θέμ. (Fes=) ἐσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ:ἐσ-νυ=) ἐννυμι. Αὐξάνεται δὲ καὶ διπλασιάζεται ἐξωθεν. Τὸ ῥημ. ἐσθής δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ θέμ. ἐσ-, ἐξ οὗ παράγεται· πρβλ. ὁπαδός (ἐπομαι), ὄψον (ἐψω), ἔχνος (ἰκνέομαι). Συνών.: ἀμπέχω, ἀμπιάχω, ἐνδύω, ἱματίζω, περιβάλλω, στέλλω.

Ἀμφισβητέω-ᾧ (=ἔχω διάφορον γνώμην, διαφωνῶ, φιλονικῶ), πρτ. ἡμφεσβήτηουν, μέλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἡμφεσβήτησα [καὶ ἡμφισβήτησα μτγν.], πρκ. ἡμφεσβήτηκα [καὶ ἡμφισβήτηκα μτγν.], ὑπερσ. ἡμφεσβήτηκειν [ἢ ἡμφισβητήκειν μτγν.]. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι, πρτ. ἡμφεσβητούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, παθ. ἄορ. ἡμφεσβητήτην, πρκ. ἀμφισβήτησις γεγένηται, ὑπερσ. ἀμφισβήτησις ἐγεγένητο. ῥημ. ἀμφισβήτησις (ἐξ οὗ ἀμφισβητήσιμος), ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητητός (ἐξ οὗ ἀναμφισβήτητος καὶ ἀμφισβητητικός), [ἀμφισβητήτεον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. παράγεται ἐκ τῆς ποιητ. προθέσεως ἀμφίς(=κύκλωθεν) καὶ τοῦ θέμ. βη- (βα- τοῦ βαίνω): ἀμφισ-βη-τέω. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν καὶ ἐξωθεν. Ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητῶ λέγεται καὶ: ἀμφισβήτησιν ἔχω (=παρέχω). Ὡς παθ. δὲ ἀμφισβήτησις (ἢ ἀμφισβητήσιμόν τι) ἐστὶν ἢ γίγνεται. Ἀντιθέτα τῷ ἀμφισβητῶ εἶναι τὰ: συγχωρῶ, ὁμολογῶ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀμφισβητῶ εἶναι τὰ: ἐρίζω (καὶ τὸ μὲν ἀμφισβητῶ λέγεται καὶ ἐπὶ φίλων καὶ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ, τὸ δὲ ἐρίζω πάντοτε ἐπὶ ἐχθρῶν καὶ διαφόρου χαρακτῆρος ἀνθρῶπων· εἶναι δὲ τὸ ἀμφισβητῶ ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίζω, οὗ ἰσχυρότερον εἶναι τὸ) διαπληκτίζομαι, ἀμφιλέγω, [ἀμφιλογέω], διαφωνῶ, διχονοῶ, λογομαχεῶ, φιλονικῶ.

Ἀναγκάζω (=βιάζω τινά), ὁμαλόν. ῥημ. [ἀνάγκασμα, ἀναγκασμός, ἀναγκαστήριος], ἀναγκαστός) ἐξ οὗ ἀναγκαστικός), ἀναγκαστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνάγκη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδj-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ ἀκμάζω, ἀγοράζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικόν ἀναγκᾶδ-. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλίσκω: ἀναγκάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἀναγκάζω λέγεται καὶ: ἀνάγκην ἐπιτίθημι τινι, ἀνάγκην προστίθημι τινι· καὶ παθ. εἰς ἀνάγκην ἐμπίπτω ἢ ἀφικνούμαι, ἐν ἀνάγκῃ καταλαμβάνομαι. Συνών. βιάζομαι.

Ἀναισχυντέω-ᾧ (εἶμαι ἀναισχυντος, φέρομαι ἀναισχύντως), πρτ. ἡναισχύντου, μέλ. -ἀναισχυντήσω, ἄορ. -ἡναισχύνησα, πρκ. ἀναισχυντος γέγονα, ὑπερσ. ἀναισχυντος ἐγεγένειν. ῥημ. ἀναισχύνημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀναισχυντος (ἐξ οὗ καὶ ἀναισχυν-τία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος πλουτέω κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: ἀναισχυντός (ἱταμός, ἀναιδής) εἰμι.

Ἀναλίσκω καὶ ἀναλῶ-ᾧ (=ἐξοδεύω), πρτ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπν. ἀναλοῦμαι), πρτ. ἀνηλίσκόμεν καὶ ἀνηλούμεν, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀνηλώθην, πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. ῥημ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, ἀναλωτήρ ἢ καὶ ἀναλωτής (ἐξ οὗ ἀναλωτικός), ἀνάλωτος (=ἄδωροδόκητος), ἀναλωτέος.

Σημ. Θέμ. ἀν-αλ καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ο-(§ 6, σημ.) καὶ ἰσκ-].

ἀν-αλ-ο- καὶ ἀν-αλ-ισκ-. Τὸ ῥ., καίτοι ἄρχεται ἀπὸ μακροῦ φωνηέντος ᾱ. τρέπει κατ' ἐξαίρεσιν τοῦτο ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ εἰς ἡ (πρβ. ἕδω σημ.). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν διπλῇ συνθέσει: ἐπανήλωσα, πρὸς ἀνήλωκα κλ., πλὴν τοῦ καταναλίσκω, ὅπερ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἔξωθεν: κατηγάλωσα, κατηγαλώθην καὶ κατηγάλωμαι.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. ἀνάλωμα φέρω πρὸς τινα (καὶ παθ. ἀνάλωμα γίγνεται), δαπανάω-ᾧ καὶ ἀναισιμώω-ᾧ.

Ἀνατέλλω (μτβτ.=κάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἐπάνω· ἄμβ.=ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, σηκώνομαι ὑψηλά· κυρίως ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης), πρτ. ἀνέτελλον, μέλ. ἀνατελῶ, ᾠδ. ἀνέτειλα, πρκ. ἀνατέταλκα, ὑπερ. ἀνετετάλκειν. Ῥημ. ἀνατολή (ἐπὶ ἡλίῳ· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀστέρων =) ἐπιτολή.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τέλλω, ὅπερ ἐκ θέμ. τέλ-(τελ-*j*-ω)· (πρβλ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω). Συνών. ἀναφύω, φαίνομαι, ἀνίσχω, ἀνέχω.

Ἀνδραποδίζω (=καθιστῶ τινα ἀνδράποδον, δοῦλον, σκλαβώνω), πρτ. ἡνδραπόδιζον, μέλ. ἀνδραποδιῶ, ᾠδ. ἡνδραπόδισα, πρκ. ἀνδραποδίσας ἔχω, ὑπερσ. ἀνδραποδίσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἀνδραποδίζομαι, πρτ. ἡνδραποδιζόμην, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθ. ᾠδ. ἡνδραποδισθην, μέσ. μέλ. ἀνδραποδισθῆμαι, μέσ. (ᾠδ. ἡνδραποδισάμην, πρκ. ἡνδραπόδισμαι, ὑπερσ. ἡνδραποδίσμην. Ῥημ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής (ἐξ οὗ ἀνδραποδιστικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνδράποδον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνὴρ+ἀποδόσθαι (=πῶλῆν), ἀντὶ ἀνδραπόδοτον=ἀνὴρ ἀπόδοτον, κοιν. πωλημένον κρέας. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-(ἐλπίδ-*j*-ω)=ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἀνδραποδίδ- (πρβλ. ἀθροίζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ-. Συνων. δουλώω-ᾧ ἢ ὑποδουλώω-ᾧ.

Ἀνδρίζω (=κάμνω τινὰ ἄνδρα, ἀνδρεῖον, ἐνδυναμώνω) καὶ Μέσ. ἀνδρίζομαι (=δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ, φέρομαι ἀνδρεῖως), τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων: Ῥημ. [ἀνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής, ἀνδριστί], ἀνδριστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνὴρ-ἀνδρός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-(ἐλπίδ-*j*-ω)=ἐλπίζω. Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀνὴρ γίγνεται καὶ τὸ [μτγν. ἀνδρώω-ᾧ=μεταβάλλω εἰς ἄνδρα καὶ] ἀνδρόομαι-οῦμαι=γίγνομαι ἀνὴρ, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Οἱ μτγν. μελ. τοῦ ἀνδρίζω σχηματίζονται κοινῶς καὶ οὐχὶ Ἀττικῶς: ἀνδρίσω, ἀνδρίσομαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. ἀνδρίζω εἶναι τὰ: ἐπιρρώωνυμι, κρατύνω [ἐνισχύω, κραταῖω], τοῦδὲ μέσ. ἀνδρίζομαι τὰ: ἐπιρρώωνυμι ἐμαυτόν, [ἐνισχύομαι]

Ἀνέχομαι (=ὑποφέρω, ὑπομένω, κρατῶ τι ψηλά), πρτ. ἡνεχόμην, μέσ. μέλ. ἀνέχομαι, μέσ. ᾠδ. β' ἡνεσχόμην (ὑπ. ἀνάσχωμαι, εὐκτ. ἀνασχοίμην, πρστ. ἀνάσχου, ἀπαρεμφ. ἀνασχέσθαι, μετχ. ἀνασχόμενος), πρκ. ὑπομεμένηκα, ὑπερσ. ὑπεμεμενήκειν. Ῥημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ ἔχομαι (ιδεῖ ἔχω). Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συνών. ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνατλάω, φέρω, καρτερέω-ᾧ.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀνέχω (=κρατῶ ὑψηλά, βαστάζω, σταματῶ τι) ἔχει πρτ. ἀνείχον καὶ ᾠδ. β' ἀνέσχον. Ῥημ. ἀνοκωχῇ καὶ ἀνοχαί. Συνών. τῷ ἀνέχω ιδεῖ ἀνατέλλω σημ.

Ἀνθέω-ᾧ (=ἀνθίζω, ἀκμάζω, κυρίως ἐπὶ ἀνθέων), πρτ. ἡνθουν

[μέλ. ἀνθήσω], ᾶορ. ἡνθησα, παρ. -ἡνθηκα, ὑπερσ. -ἡνθήκειν. Ῥημ. ἀνθη (ῆ) (=ῆ ἀνθησις), [ἐξ-ἀνθημα, ἐξ-ἀνθησις].

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ *ἀνθος* (ἐξ οὗ τὸ ἀνθηρός καὶ τὸ μτγν. ἀνθίζω). Θέμ. *ἀνθισσ-*, ἀνθίσ- = ω ἀνθέω-ᾶ, καθ' ὃ καὶ (πλοῦτος) *πλουτῶ*, (νόσος) *νοσῶ*, κλ. Συνών. ἰδὲ *θάλλω* σημ.

Ἀνιάω-ᾶ (=λυπῶ, ἐνοχλῶ), πρτ. ἡνίων, μέλ. ἀνιᾶ'σω, ᾶορ. ἡνιᾶ-σα πρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. ἀνιῶμαι, πρτ. ἡνιῶ-μην, μέσ. μέλ. ἀνιᾶ'σομαι, παθ. ᾶορ. ὥς μέσ. ἡνιᾶ'θην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἀνί'α* (=λύπη, θλίψις), ἐξ οὗ καὶ *ἀνιαρός*. Ὁ θεμ. χα-ρακτήρ *ᾱ* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς *ᾱ* καὶ οὐχί εἰς *η* διότι προηγείται *ι*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν *ἀνιῶ* εἶναι τὰ : *λυπῶ*, *ἐνοχλῶ*, τῷ δὲ *ἀνιῶμαι* εἶναι τὰ : *λυποῦμαι*, *ἄχθομαι*, *ἀγανακτῶ*, *ἀθυμῶ*, *ἀσχάλλω*, *ἀλγῶ*, *θλίβομαι*. Ἀντιθέτα δὲ τὰ : *ἡδομαι*, *εὐφραίνομαι*, *χαίρω*, *ἀγάλλομαι*, *γέγηθα*, *τέρπομαι* κλ.

Ἀνιμάω ᾶ (= [δι' ἱμάντων] σύρω ἐπάνω, ἀντλῶ), πρτ. ἀνίμων, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου : ἀνέλω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ἀνά* καὶ *ἱμάω*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ἱμάς*.

Ἀνοίγω καὶ σπν. *ἀνοίγνυμι*, πρτ. ἀνέφγον, μέλ. ἀνοίξω, ᾶορ. ἀνέφξα, πρκ. ἀνέφχα, ὑπρσ. ἀνέφχειν. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ σπν. ἀνοίγνυμαι, πρτ. ἀνεφγόμην, μετ' ὄλ. μ. ὥς παθ. ἀνέφξομαι, καὶ μέσ. ὥς παθ. ἀνοίξομαι, παθ. ᾶορ. ἀνέφχθην, πρκ. ἀνέφγωμαι, ὑπερσ. ἀνεφώμην. Ῥημ. ἀνοίξεις [ἀνοιγμα, ἀνοικτός, ἀνοικτέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς *ἀνά* καὶ τοῦ ποιητ. *οἶρω*. Θέμ. *Φοιγ'* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -*νυ*-). *Φοιγ-νυ*-. Λαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρυνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι : ἐνεργ. ᾶορ. *ἡνέφξα* καὶ *ἡνοιξα*, πρκ. β' *ἀνέφχα* (οὐδ. = εἶμαι ἀνοικτός). ὑπερσ. β' *ἀνεφγειν*, παθ. ἐλ. α' *ἀνοιχθήσομαι* καὶ β' *ἀνοιγήσομαι*, παθ. ᾶορ. α' *ἡνοιχθῆν* καὶ β' *ἡνοίγην*, πρκ. *ἡνοίγωμαι*.

Σημ. 2. Συνών. ἰδὲ (*ἀνά*) *πετάννυμι* σημ. Ἀντιθ. *κλεί(η)ω*.

Ἀντιάζω (=ἀντικρύζω, συναντῶ, ἱκετεύω) ποιητ., παρ' Ἀττ. δ' εἴρηται μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. : ὑπαντιάζω, καὶ πρτ. ὑπηντιάζον, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἀντίος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθαδ-j-ω=) *λιθάω*. Συνών. ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ *ἀντικρύζω* εἶναι τὰ : *ἀπαντῶ*. ὁ-*παντῶ*, ἐν(συν) *τυγχάνω*, *ἀντιάω-ᾶ*, *ἀντιβολῶ*· ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ *ἱκετεύω* τὰ : *ἀντιβολῶ*, *δέομαι*, *ἱκετεύω*, *λιπαρῶ*, *λιτανεύω*.

Ἀντιδικέω-ᾶ (=εἶμαι ἀντίδικος, ἔχω δίκην πρὸς τινα, ἀντιλέγω), πρτ. ἡντεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ᾶορ. ἡντεδίκησα, πρκ. ἀντί-δικος καθέστηκα, ὑπερσ. ἀντίδικος καθεστήκειν. Ῥημ. ἀντιδίκησις]

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἀντίδικος* (ὅπερ ἐκ τῆς *ἀντί* καὶ *δίκη*) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. *κρατεσ-*) *κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ (νόσος-) *νοσῶ* κλ. Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Παρὰ μτγν. εὐρυνται καὶ οἱ τύποι : πρτ. *ἡντιδίκουν* καὶ ᾶορ. *ἡντιδίκησα*. Συνών. καὶ περιφρ. : *ἀντίδικος καθίσταμαι πρὸς τινα*, *ἀντιλέγω*.

Ἀνύ'τω καὶ σπν. *ἀνύ'ω* (=πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω ἰδίᾳ περὶ τεχνῶν

λεγόμενον· μτφρ. δὲ = φέρω ἔργον τι εἰς πέρας, κατορθῶ τι), πρτ. ἦνυτον καὶ σπν. ἦνυον, μέλ. ἀνύσω, ἄορ. ἦνυσα, πρκ. ἦνυκα, ὑπερσ. ἦνύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύτομαι, πρτ. ἦνυτόμην, [παθ. μέλ. ἀνυσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἦνυσθην], μέσ. ἄορ. ἦνυσάμην, πρκ. ἦνυσμαι (μόνον δι-ἦνυσθαι). Ῥημ. ἀνυσις (ἐξ οὗ ἀνύσιμος), ἀν-ἦνυτος ἢ ἀν-ἦνυστος, ἀνυστός (ἐξ οὗ ἀνυστικός), ἀνυστέον ἢ ἀνυτέον.

Σημ. Θεμ. ἀν (ἐξ οὗ καὶ τὰ ταυτόσημα ποιητ. ἀνω καὶ ἀννυμι), ἀν-ῥ'ω ἢ προσλήψει τοῦ προσφ. τ: ἀν-ῥ-τ-ω ὅρα εἰσαγ. § 10). Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. ἐδασύνετο, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἐφιλοῦτο. Ἔχει δὲ τὸ ν πανταχοῦ βραχύ· πρβλ. [ἀεῦ'ω), βεῦ'ω, [ἐλκῦ'ω] μεθῦ'ω, πτυ'ω, τανῦ'ω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Συνώνυμ. τῷ ἀνύτω ἐπὶ ἀμτβ. σημ. εἶνε τό: δύναμαι καὶ οἶός τ' εἰμί· ἐπὶ δὲ μτβτ. σημ. ἰδὲ συνών. περαίνω σημ.

Ἀπαγορεύω (μτβ.=κωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω νὰ ποιῇ τίς τι· ἀμτβ.=ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ)· ἰδὲ ἀγορεύω.

Ἀπαντάω-ω (=1) ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἐπιτυγχάνω· 2) ἀποκρίνομαι) καὶ ὑπαντῶ, πρτ. ἀπήντων καὶ ὑπήντων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνερ. ἀπαντήσομαι [καὶ ἀπαντήσω μτγν.], ἄορ. ἀπήντησα, πρκ. ἀπήντηκα, ὑπερσ. ἀπαντήκειν. Ῥημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀντα (=ἀντικρύ· πρβλ. λατ. ante). Τὸ ἀντῶ εὐρίσκεται ἐν συνθέσει καὶ μετὰ τῶν: σύν-, ὑπό-, προ-ὑπ-. Τὸ τῆς ὁμιλουμένης ἀπαντῶ (=εὐρίσκω ἐμπροσθέν μου) εἶναι ἰσοδύναμον τῷ ἐντυγχάνω. Συνών. 1) ἀντιάζω, ἀντιάω-ω, ἀντιβολῶ, ἀπαντῶ· 2) ἀποκρίνομαι, ἀμείβομαι.

Ἀπατάω-ω (=ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ), πρτ. ἠπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἄορ. ἠπάτησα, πρκ. ἠπάτηκα, ὑπερσ. ἠπατήκειν. Παθ. ἀπατῶμαι, πρτ. ἠπατώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθητ. ἀπατήσομαι, καὶ παθ.-ἀπατηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠπατήθην, πρκ. ἠπάτημαι, ὑπερσ. -ἠπατήμην. Ῥημ. [ἀπάτησις, ἀπάτημα, ἀπατητής], εὐαπάτητος, (ἐξ)ἀπατητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐξ οὗ τὸ ἀπατηλὸς καὶ ἀπατεών. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐξ, διά, σύν. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλυσίμῃ: ἐξαπατῶ ἐμαντόν.

Σημ. 2. Συνών. : παρακρύβομαι, παραλογίζομαι, βουκολέω, παράγω, σοφρίζομαι, δελεάζω, δόλω, ὑπέρχομαι, δολῶ, πλανᾶω, γελῶ, μαγεύω, γοητεύω, κολακεύω, φρενακίζω, ψεύδω—ψεύδομαι.

Ἀπειθέω-ω (ἀμτβ.=εἶμαι ἀπειθής), πρτ. ἠπείθουν, μέλ. ἀπειθήσω, ἄορ. ἠπείθισα, πρκ. ἀπειθής γέγονα, ὑπερσ. ἀπειθής ἐγεγόνειν.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι παρασύν. ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἐξ οὗ καὶ ἀπείθεια,) ἥπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ πείθομαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀπειθής εἰμί τινι, καὶ ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινα· ὡς μτβτ. δέ: ἀπείθειαν ἐμβάλλω τινί, καὶ παρέχω τινὰ ἀπειθῇ τινι.

Ἀπειλέω-ω (=φοβερίζω), πρτ. ἠπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἠπείλησα, πρκ. ἀπειλήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀπειλήσας εἶχον. Παθ. ἀπειλοῦμαι, καὶ παθ. ἄορ. ἠπειλήθην (μόνον ἀπειληθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἀνακληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθής (θ. ἀπειθέσ-) ἀπειθέω-ω, καθ' ὃ λύπη—λυπέω κλ. Τὸ μέσ. εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς διά, ὅτε καὶ εἶναι ἀποθ.: διαπειλοῦμαι πρτ. διηπειλούμην, μέσ. ἄορ. διηπειλάμην καὶ πλέον οὐ. Συνών. ἰδὲ ἐπηρεάζω σημ.

Ἀπεχθάνομαι (=γίγνομαι μισητός, μισοῦμαι παρὰ τινος) ἀποθ. παθ., πρτ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ῥημ. [ἀπέχθημα, ἀπεχθήμων], ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων (=φιλόνικος).

Σημ. Θέμ. *ἐχθ-*, (ἐξ οὗ *αἰχθομαι* ποιητ.) καὶ προσλήψει τῶν προσφ. (§ 6, 2) *ε-* καὶ *αν-*: *ἐχθ-ε-*, *ἐχθ-αν-*. Τὸ ῥ. συντασσόμενον μετὰ δοτ. εἶναι παθ. διαθ.: *ἀπεχθάνομαι τινι* (=ποιῶ ἑμαυτὸν ἀπεχθῆ τινὶ=μισοῦμαι ὑπὸ τινος)· συντασσόμενον δὲ μετ' αἰτιατ. εἶναι ἐνεργ. διαθέσεως: *ἀπεχθάνομαι τινι* (=ποιῶ τινι ἑμαυτῷ ἀπεχθῆ=μισῶ τινι). Συνών. καὶ περιφρ.: δι' *ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι*, εἰς *ἀπέχθειαν ἔρχομαι τινι* καὶ *ἀπεχθῶς ἔχω τινί*, *μισοῦμαι*, *ἐχθραίνω*, [ἐχθαίρω]. Ἀντίθ.: *φιλοῦμαι* ἢ *φίλος εἰμί*.

Ἀπιστέω-ῶ (εἶμαι ἄπιστος, δυσπιστῶ), πρτ. ἠπίστουν, μέλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἠπίστησα, πρκ. ἠπίστηκα, ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, πρτ. ἠπιστούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ἠπιστήθην, πρκ. ἄπιστος γέγονα, ὑπερσ. ἄπιστος ἐγεγόνειν. Μέσσην δὲ διάθ. δὲν ἔχει. Ῥημ. [ἀπιστητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *ἄπιστος* (ἐξ οὗ καὶ *ἀπιστία*) ὅπερ ἐκ τοῦ *στερητ.* α καὶ *πιστός* (θέμ. *πιθ-*, τοῦ *πεῖθομαι*)· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. *κρατέσ-*) *κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ (*πλουτ-*τος) *πλουτῶ κλ.*

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. *ἀπιστῶ* λέγεται καὶ : *ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος* (ἢ *πρὸς τι*), εἰς *ἀπιστίαν καταπίπτω*, *ἀπιστός εἰμι* (ἐνεργ. καὶ παθ. σημ.) *ἀπίστως ἔχω*· ὡς μτβτ. εἶναι τὸ : *ποιῶ τινι ἄπιστον*. Συνών. ἰδὲ ὑποπίπτω σημ. Ἀντίθ.: *πιστεύω*, *πεῖθομαι*.

Ἀποδημέω-ῶ (=λείπων ἐκ τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ταξιδεύω), πρτ. ἀπεδήμουν [μέλ. ἀποδημήσω], ἄορ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα, ὑπερσ. ἀπεδεδομήκειν. Ῥημ. ἀποδημητής (ἐξ ἀποδημητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. *ἀπόδημος*, ἐξ οὗ καὶ *ἀποδημία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. *κρατέσ-*, *κρατέσ-ω*=) *κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ (*πλοῦτος*) *πλουτῶ κλ.* (Ἀντὶ τοῦ *ἀποδημῶ* λέγεται καὶ : *ἀποδημίαν ποιοῦμαι* καὶ *ἀποδημῆς εἰμι*).

Σημ. 2. Συνών. τῷ *ἀποδημῶ* εἶναι τὸ : *ἐκδημῶ* [ποιητ. καὶ μτγν.], *ὀδοιπορῶ* (κυρ. διὰ ἑξαράς), *πλέω*, *ναυτίλλομαι*, *ναυστολέω*, *θαλασσοπορέω* (κ. διὰ θαλάσσης). Ἀντίθ. : *ἐπιδημῶ*, *ἐνδημῶ*, (=μένω ἐν τῇ πατρίδι). Συνών. τῷ *ἀποδημητής* εἶναι τὸ *φιλαπόδημος* καὶ ἀντίθ. *ἐνδημος*.

Ἀποδιδράσκω· ἰδὲ διδράσκω.

Ἀποκρίνομαι (=δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν) μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλ. ἀποκриноῦμαι, ἄορ. ἀπεκρινάμην (=ἔδωκα ἀπόκρισιν), πρκ. ἀποκέκριμαι ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην. μετ. ὅλ. μ' ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπόκρισις, [ἀπόκριμα], ἀποκριτέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ἀπό* καὶ *κρίνομαι*. [δρα *κρίνω*]. Τὸ *ἀποκρίνομαι* ἐπὶ τῆς σημ.=ἀποχωρίζομαι εἶναι παθ. διαθ. καὶ ἔχει ὡς ἐνεργ. τὸ *ἀποκρίνω*=ἀποχωρίζω. Παρὰ μτγν. γίνεται χρῆσις τοῦ παθ. μέλ. *ἀποκριθήσομαι* ἀντὶ τοῦ μέσ. *ἀποκриноῦμαι* καὶ παθ. ἄορ. *ἀπεκρίθην* ἀντὶ τοῦ μέσ. *ἀπεκρινάμην*.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : *ἀπόκρισιν δίδωμι*, *ἀπόκρισιν ποιοῦμαι*, *ἀποκρίσθαι*, *χαρῶμαι*, *ἀπαντῶ*, *ἀμείβομαι*.

Ἄπολυν (=καρποῦμαι, μετέχω), πρτ. ἀπέλαυνον, μέσ. μέλ. ὥς ενεργ. ἀπολαύσομαι, ἄορ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπελελάυκειν, ἢ ἀπολελαυκὼς ἦν. Ῥημ. ἀπόλαυσις ἀπόλαυσμα, ἀπολαυστὸς (ἐξ οὗ ἀπολαυστικός).

Σημ. ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀπό καὶ τοῦ ἀχρήστου λύνω (ποιητ. λάφω=λάω), διὸ καὶ αὐξάνεται ἕσωθεν συλλαβικῶς. Οἱ δὲ τύποι ἀπῆλυνον καὶ ἀπῆλυνσα μτγν. Συνών. καὶ περιφρ. ἀπόλυνσις ἐστοί μοι τινός, ἀπόλυνσιν ἔχω τινός, καρποῦμαι, νέμομαι, ὠφελοῦμαι, δνίναμαι.

Ἄπολογέομαι-οὔμαι (=ἀπαντῶ εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὑπερασπίζομαι διὰ λόγου) μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπελογούμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογισάμην, παθ. ἄορ. ἀπελογήθην (=ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογισάμην, ὑπερσ. ἀπολελογήμην, ἀπελύθην, ἢ θωώθην), πρκ. ἀπολελογήμαι, ὑπερσ. ἀπολελογήμην, μετ. ὁλ. μέλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπολόγημα, [ἀναπολόγητος, ἀπολογητής (ἐξ οὗ ἀπολογητικός)], ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἐξ οὗ καὶ ἀπολογία καὶ ἀπολογίζομαι=δίδω λογαριασμόν), ὅπερ ἐκ τῆς ἀπό καὶ λέγω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ (ὁ ἰδέ). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθ. : ὑπεραπολογούμαι, συναπολογούμαι κλ. Ἀντί τοῦ ἀπολογούμαι λέγεται καὶ : ἀπολογίαν ποιοῦμαι τὸ δέ : ἀπολογία τυχάνω παρὰ τινος=ἐπιτρέπεται μοι ἐκ μέρους τινός νά ἀπολογηθῶ.

Ἄπορέω-ῶ (ἀμτβ =εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ ἀμνηχάνω, ὑποφέρω ἐξ ἐνδεείας. πρτ. ἠπόρουον, μέλ. ἀπορήσω, ἄορ. ἠπόρησα, πρκ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν. Μέσ. ἀποροῦμαι (=ὑπὸ δυσχερειῶν κλυδωνιζόμενος ὀρίπτομαι εἰς ἀπορίαν), πρτ. ἠπορούμην, μέσ. μέλ. εἰς ἀπορίαν καταστήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἠπορήθην, πρκ. ἠπορήμαι, ὑπερ. ἠπορήμην. Ῥημ. [ἀπόρησις, ἀπορητικός] ἀπόρημα (ἐξ οὗ ἀπορηματικός).

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπορος [ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ πόρος (περάω)=πέρασμα]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (νόσος) νοσῶ, κλ. Ἀντί τοῦ ἀμτβ. ἀπορῶ λέγεται καὶ ἀπόρως ἔχω (ἢ διάκειμαι), ἐν ἀπορίᾳ εἶμι (ἢ ἔχομαι), εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτω. Καὶ ὥς ενεργ. μτβ. εἰς ἀπορίαν τινὰ καθίστημι, ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀπορίαν, ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινὰ ἀπορεῖν καὶ ἀπορόν τινα καθίστημι. Παθ. δέ : εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ μέσ. ἀποροῦμαι εἶναι συνών. τῷ : ἀμνηχάνω.

Σημ. 2. Συνώνυμα ἰδὲ δυστυχῶ σημ. Ἀντίθ. πλουτῶ, εὐπορῶ.

Ἄποχορῆ (=ἀρκεῖ) ἀπόρσωπον (μόνον τὸ ἀπαρέμφ. ἀποχορῆν, μτχ. ἀποχωρῶν-ῶσα-ῶν), πρτ. ἀπέχρη, μέλ. ἀποχρήσει, ἄορ. ἀπέχρησε, πρκ. ἀρκούντως ἐσχῆκε, ὑπερσ. ἀρκούντως ἐσχῆκει. Ῥημ. ἀποχρώντως (=ἱκανῶς, ἀρκετά).

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι τρίτον πρόσσωπον τοῦ ἀποχρῆω, [ὅπερ σύνθ. ἐκ τῆς ἀπό καὶ χρῆω-ῶ (=χρησδοτῶ)]. Παρ. Ἰωσι καὶ ποιητ. ἀπαντᾷ προσωπικῶς, ὅτε κατ' ἐνεργ. μὲν φωνὴν=ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, φθάνω κατὰ δὲ μέσην=ἀρκοῦμαι εἶμαι εὐχαριστιμένος. Συνώνυμα : ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ καὶ ἀρκούντως (ἄλλος εὖ) ἔχει.

Ἄπτω (=1) προσκολλῶ, ἐγγίζω καὶ 2=ἀνάπτω), πρτ. ἤπτον. μέλ. ἤψω, ἄορ. ἤψα, πρκ. ἤψας ἔχω, ὑπερσ. ἤψας εἶχον. Μέσ. ἄπτομαι, πρτ. ἠπτόμην, μέσ. μέλ. ἄψομαι, μέσ. ἄορ. ἠψάθην, παθ. ἄορ. ἠφθην, πρκ. ἠμμαι, (ἦψαι, ἦπται, κλ.), ὑπερσ. ἦμμην. (ἦψο, ἦπτο, κλ.). Ῥημ. ἀφή, ἄψις, ἀψίς, ἄμμα, ἀπτός, ἀπτέον, ἔτι δὲ καὶ τὰ : ἀψί-κορος ἀψι-μαχῶ.

Σημ. 1. Θέμ. (Γαφ=) ἀφ-. Τὸ φ τοῦ θέμ. πρὸ μὲν ὀδοντοφ. γίνεται ὁμό-

πνουν, πρὸ δὲ τοῦ σ ἐνοῦται εἰς ξ· καὶ πρὸ τοῦ μ ἀφομοιοῦται. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα τ· (δρα εἰσαγ. § 10 ἀφ-τ-ω=) ἄπ-τ-ω. ῥΑπαντῶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἄπτω εἶναι τὰ : αὖω, ἀνάπτω, ἀνακαίω, ἀναφλέγω, ὑπεκκαίω· τῷ δὲ μέσῳ ἄπτομαι, τὰ : ἔχομαι, συνέχομαι, ψαύω, θιγ-γάνω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἐπιβάλλομαι.

ῥΑράομαι-ῶμαι (=εὐχομαι· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ.=καταρῶμαι) ἀποθ. μέσ. πρτ. -ῥώωμην, μέλ. ἄρᾶ'-σομαι. ἄορ. -ῥῶσάμην, πρκ. -ῥῶμαι, ὑπερσ. -ῥάμην. ῥημ. ἄρατος (ἐξ οὗ ῥΑρατος, ἐπάρατος, κατάρατος, τρισκατάρατος, πολυάρατος).

Σημ. ῥΕκ τοῦ ἄρᾶ, ὅπερ ἐκ τοῦ αἴρω (τάς χειρας). Ὁ θεμ. χαρακτήρ α ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ. Συνών καὶ περιφρ.: κατέσχομαι, ἀράς τίθεμαι, ἀράς ποιοῦμαι· καὶ παθ.: ἀραί γίνονται.

ῥΑργέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι ἀργός), πρτ. ἤργουν, μέλ. ἀργήσω, ἄορ. ἤργησα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Παθ. ἀργοῦμαι (=εἶμαι ἡμελημένος, ἀνωφελής), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ἐν ἀμελείᾳ εἶμι (ἢ κείμαι) ἢ τοῦ συνωνύμου : ὀλιγοροῦμαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ (ἀ)εργός(=) ἀργός, ὅπερ ἐκ τοῦ στερεοτυποῦ α καὶ ἔργον. Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ ἄνθος (ἀν-θέσ-ω=) ἀνθῶ. Ὁ ἄορ. πρέπει κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἀρκτικὸν α μακρὸν εἰς η (δρα ἔδω καὶ ἀναλίσκω σημ.). Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν ἀργῶ ἰδὲ σχολάζω, τῷ δὲ παθ. ἀργοῦμαι ἰδὲ ἀμελῶ σημ.

ῥΑργυρολεγέω-ῶ (=συλλέγω, εἰσπράττω, ἀργύριον, χρήματα), πρτ. ἤργυρολόγουν, μέλ. ἀργυρολογήσω, ἄορ. ἤργυρολόγησα, πρκ. ἤργυρολόγηκα, ὑπερσ. ἤργυρολογῆκειν. ῥημ. [ἀργυρολόγητος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος ἐξ οὗ καὶ ἀργυρολογία, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργυρος καὶ λέγω. Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατεσ-ω=) κρατῶ.

Σημ. 2. Συνών.: δασμολογῶ, χρήματα πρᾶττω, ἀργυρίζομαι (=καταπιέ-ζων λαμβάνω χρήματα). Τὸ ἀπλοῦν ἐνεργητ. ἀργυρίζω μτγν.=ἔχω χρῶμα ἀργύρου· ἐκ τούτου δὲ τὸ σύνθετον ῥΑττ. ἐξαργυρίζω (=κάμνω ἀργυρον, πωλῶ).

ῥΑρέσκω (=εἶμαι ἀρεστός, εὐαρεστῶ), πρτ. ἤρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἄορ. ἤρεσα, πρκ. ἀρεστός γέγονα, [ἢ ἀρήρεκα μτγν.] ὑπερσ. ἀρεστός ἐγγέγονειν. Μέσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἤρεσκόμαι, μέλ. ἀρέσομαι, μέσ. ἄορ. -ἤρεσάμην, [παθ. ἄορ. ἤρέσθην, πρκ. ἤρεσμην, ὑπερσ. ἤρέσμην]. ῥημ. ἀρεστήρ (ἐξ οὗ ἀρεστήριος), ἀρεστός (ἐξ οὗ ἀρεστῶς).

Σημ. Θεμ. ἀρ- (πρβλ. αἷ-ρω, ἀρ-αρ-ίσκω, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -s-καὶ: σκ-) ἀρ-έσκ-ω. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαι τινι=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, τὸ δ' ἀρέσκομένε τινα=ἐξίλεω, ἐξευμενίζω τινα. ῥΑντὶ τοῦ ἀρέσκα λέγεται καὶ ἀρεστός εἶμι. Συνών. τῷ ἀρέσκομαι (τινι) εἶναι τὰ : χαίρω, στέργω, ἀρκοῦμαι· τῷ δὲ ἀρέσκομαι (τινα) τὰ : ἰλάσκομαι, ἰλεοῦμαι. ῥΑντ. τῷ ἀρέσκα εἶναι τὸ ἀπαρέσχω.

ῥΑρήγω (=βοηθῶ), καὶ μέλ. ἀρήξω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Θεμ. ἀρήγ-, ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) ἀρωγ-· πρβλ. πτήσω (θ. πτήκ. πτωκ.) πτωχός κλ. Συνών.: βοηθῶ, ἀμύνω, ἐπαμύνω, ἐπικουρέω, τιμωρῶ.

ῥΑριθμέω-ῶ (=λέγω, κρίνω, συναγαθίζω, πηκίζω) ἑμαλόν. ῥημ.

[ἀριθμησις, ἀριθμημα, ἀριθμητός], εὐαριθμητος, ἀναριθμητος, ἀριθμητής.

θητής.
Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριθμὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω= κρατῶ). Τοῦ μὲν ἀριθμῷ γίνεται χρῆσις ἐπὶ ποσοῦ διακεκριμένου, τοῦ δὲ μετροῦ
κράτῳ (= συγκρίτῳ) ἐπὶ βάρους. Ἀντὶ τοῦ ἀριθμῷ ἐπὶ
ἐπὶ ἐκτάσεως ἐκ τοῦ ἴσθμι (= ἐξιστάμενος) ἐπὶ ἐκτάσεως λέγεται καὶ ἀριθμόν ποιῶ· ἀντὶ τῇ
στρατιωτικῇ ἀριθμήσεως καὶ ἐξετάσεως λέγεται καὶ ἀριθμόν ποιεῖν. Συνών.: λογιζομαι, μετρῶ.
τοῦ παθ. ἀριθμοῦμαι καί: εἰς ἀριθμόν ἔρχομαι. Συγγλ. ὁμοιότατον ἔστι δὲ μέσ. διαθήσεως

Ἀριστάω-ω (=προγενματίζω) ὁμολόν. Ἐπὶ δὲ μέσ. διαθήσεως ἐγίνετο χρῆσις τοῦ συνωνύμου: ἀριστοποιοῦμαι ἢ τῆς περιφρ. ἄριστον ποιοῦμαι.

στον ποιούμεναι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄριστον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τιμῇ-τιμάω, καθ' ὃ καὶ γόος-γοάω κλ. Παρ. Ὁμήρῳ: ἄριστον=πρόγευμα· δεῖπνον=γεῦμα· δόσπος=δεῖπνον, ἐσπερινόν φαγητόν. Παρὰ δὲ Ἀττ.: ἀκράτισμα=πρόγευμα· δόσπος=δεῖπνον, ἐσπερινόν φαγητόν. Συνών. Ἰδὲ εὐαχέω σημ. ἄριστον=γεῦμα· δεῖπνον=ἐσπερινόν φαγητόν. Ἰσοτιμῶ, ποονευματίζω) μέσ. ἀποθ.

Ἀριστοποιέομαι-οὔμαι (= ἀριστῶν, προγενηματιζῶ) μέσ. ἄποθ.
μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ., πρτ. ἡριστοποιούμην, μέλ. ἥριστοποιήσομαι,
ἀόρ. ἡριστοποίησάμην, πρξ. ἡριστοποίημαι. ὑπερστ. ἡριστοποίημην,
ἀόρ. ἡριστοποίησάμην, πρξ. ἡριστοποίημαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀριστον καὶ ποιεῖσθαι (ὁπερ καὶ εὐτὼς ἀναλελυμένως εὐρίσκεται παρ' Ἀττικοῦς) καὶ γίνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἀπέ-
σσης μὴ μεσολαβούντων ὀνόματος συνθέτου. Ἡ μὲν. τοῦ ἐνός. ἀριστοποιού-
μενα (τά) ἔχει παθητικὴν σημασίαν (=τὰ προετοιμαζόμενα διὰ τὸ πρόγευ-
μα). Συνών. ἰδὲ εὐαχέω σημ.

Ἀρκέω-ω (ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω κακόν τι ἀπό τινος, ἐπαρκῶ. εἶμαι ἀρκετός), πρτ. ἤρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα, πρκ. ἀρκέσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρκέσας εἶχον· καὶ παθ. ἀρκεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. Ῥημ. [ἄρκεσις, ἄρκεσμα, ἀρκετός], ἀρκούν-τως, αὐτάρκεης, δι-αρκήης.

τως, αὐτάρκης, δι-αρκής.
Σημ. 1. Θεμ. ἀρεσσι, ἔνεστι. (ἀρεσ-ο-μαι=) ἀρεῶμαι, μέλ. (ἀρεσ-σ-ω
καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ διπτου σ) ἀρέσω διό καὶ δὲν ἐξετάθη τὸ ε εἰς η. Τὸ
δ. ἀπαντὰ καὶ σύνθετον. Τά : ἀρεῖ, ἐξαρκεῖ καὶ τὸ κατὰ περιφρ. ἀρούν-
τως ἔχει λαμβάνονται καὶ ἀπροσώπως καί=τῷ ἀποχοῇ (ὁ ἴδε).

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀμύνω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, σὺντάξης εἰμί.
Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀρκοῦμαι (τινι) (=εἶμαι εὐχαριστημένος) λέγεται καί: στέργω,
φιλῶ, ἀγαπῶ, χαίρω καὶ περιφρ.: ἀρκοῦντως χρῶμαι τινι.

Ἄρμόζω καὶ Ἀττ. ἄρμόττω (=ἐφαρμόζω, συνάπτω, συναρ-
μόζω) (καὶ ἀπροσ. ἀρμόττει ἢ ἀρμόζει κλ.), πρτ. ἤρμοττον, μέλ. ἄρ-
μόςσω, ἀόρ. ἤρμοσα, πρκ. ἀρμόσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρμόσας εἶχον. Μέσ.
καὶ παθ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρμοσάμην, παθ. ἀόρ. ἤρμόσθην,
πρκ. ἤρμοσμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἐξεφέροντο διὰ τῶν συνωνύ-
μων. Ῥημ. [ἄρμοσις, ἀρμογή, ἄρμοσμα, ἀρμοστέον, ἀρμοστός], ἀρμο-
στής (καὶ Ἰων. ἀρμοστήρ).

στης (καὶ Ἰων. ἄρμωστηρ).
 Σημ. Ἐκ τοῦ ἁρμός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ- j-ω=) ἐλπίζω.
 Ὅθεν θ. ἀνάλωγ. ἁρμοδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρα-
 τακτιοῦ) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἐκ τοῦ θ. ἁρμοδ- κατὰ μετάπτωσιν μὲν τοῦ χαρ-
 ακτῆρος δ' εἰς τ' προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἁερ-, ἔνθα τὸ δ καὶ τ συμπίπτου-
 σιν ἐν τῷ σ (=ἁρμοδ-σω=ἁρμόσσω=ἁρμόσω καὶ ἄνυτ-σα=ἀνύσσω=ἀνύσω)
 προκύπτει τὸ θ. ἁρμοτ-, ἐξ οὗ τὸ Ἀττικὸν (ἁρμότ- j-ω=) ἁρμόττω κατὰ μετά-
 πτωσιν δὲ τοῦ χαρακτῆρος δ' εἰς γ' προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ἐνεστώτος ἔνθα τὸ δ- j-ω
 καὶ -γ- j-ω=ζω προκύπτει τὸ θέμ. ἁρμογ-, ἐξ οὗ τὸ ἁρμογή. Ὅθεν θ. τοῦ ἁρμόζω:
 ἁρμόδ-, ἁρμοτ-, καὶ ἁρμογ-. Τὸ ῥ. ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ἐξεφέρετο μόνον διὰ δι-
 μιλοῦ τε. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: συναρμόττω (=συμφωνῶ) κλ. Ἀντίθ. τῷ

ἀρμόττω εἶναι τὸ ἀναρμόστῶ. Συνών.: ἐνόω-ῶ, συνάπτω, συζεύγνυμι, συν-
αθρόω, συνάδω κλ καὶ ἀπροσώπ.: *ἔοικε, πρέπει, προσήκει.*

'Αρνεόμαι-οὔμαι ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἡρνούμην, μέσ.
μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἄορ. ἡρνησάμην, [παθ. μέλ. ἀρνηθήσομαι μτγν.],
παθ. ἄορ. μετ' ἔνεργ. σημασίας ἡρνήθην, πρκ. ἡρνημαι, ὑπερσ. ἡρνή-
μην. Ῥημ. ἀρνησις, ἀρνητής (ἔξ οὗ ἀρνητικός), ἀρνητέον, (ἔξ(ἄπ)αρνος.

Σημ. Θέμ. ἀρ-. (πρβλ. αἶρω) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νε: ἀρ-νε-.
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. καὶ περιφράσ.: *ἀπαρνός εἰμι ἢ γίγνομαι*
καὶ *ἔξαρνός εἰμι* *τι ἢ γίγνομαι* *τι ἢ περὶ τινος* (ὧν παθῇ. εἶναι τὸ: *ἀρνησίς*
ἐστὶ), *ἀνανεύω, ἀναινομαι, οὐ-φημι* [καὶ τὸ ἀπόφημι, ἀποφάσκω, ποιητ.
καὶ μτγν. [Ἄντιθ.: *ὁμολογῶ, δίδωμι.*

'Αρπάζω, πρτ. ἤρπαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. ἀρπάσομαι, ἄορ.
ἤρπασα, πρκ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. -ἤρπα-
ζόμην, παθ. μέλ. -ἀρπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤρπάσθην, πρκ. ἤρπασμαι,
ὑπερσ. ἤρπάσμην καὶ ἤρπασμένος ἦν. Ῥημ. ἀρπαγή, [ἀρπάγη], ἀρπαξ,
(ἔξ) οὗ ἀρπαλέος), ἀρπαγμα, ἀρπασμα, ἀρπαγμός, ἀρπασμός, ἀρπακτής,
ἀρπαστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρπαξ. Θέμ. ἀρπάγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j (ἀρ-
παγj-ω=) ἀρπάζω. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. προήλθα κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ χαρακτηρισ-
γ εἰς δ τὸ θέμ. ἀρπάδ-, καθ' ὅσον ἐνομήσθη καὶ ὁ σχηματισμός ἐγένετο κατὰ
τὰ ἐπικρατέστερα εἰς (-αδ-jω=) -άζω ὁδοντοφωνόληκτα. Ἐκ τοῦ θ. ἀρπάδ-
σχηματίζονται πάντες οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ
σύνθετον. Οἱ τύποι: *ἀρπαγῆσομαι, ἡρπάχθην, ἡρπάγην, ἤρπαγμα* μτγν.
Ἄντι τοῦ ἀρπάζω λέγεται καὶ: *ἀρπαγὴν* ποιοῦμαι. Συνών. ἰδε δράττομαι σημ.

'Αρρωστέω-ῶ, πρτ. ἡρρώστουν καὶ ἄορ. ἡρρώστησα, τ' δ' ἄλλα
ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἀρρώστημα.

Σημ. τὸ ῥ. εἶνε παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀρρωστος (ἔξ οὗ καὶ ἀρρωστία),
ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ ῥώννυμι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
ῥάτος κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: *ἀρρωστός εἰμι ἢ γίγνομαι*,
ἀρρώστως διάκειμαι καὶ *ἀρρώστημα συμβαίνει μοι, ἀσθενής εἰμι, ἀσθενῶ*,
νοσῶ, κάμνω.

'Αρτάω-ῶ (=ἔξαρθῶ, κρεμῶ), μέλ.-ἀρτήσω, ἄορ. ἤρτησα. πρκ.
ἀρτήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρτήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ.
μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἤρτησάμην, πρκ. ἤρτημαι, ὑπερσ. -ἤρτή-
μην. Ῥημ. [προσ(άν)άρτησις, παρ(ἔξ)άρτημα, ἀρτάνη (=σχοινίον αἰώ-
ρας, αἰώρα), ἀρτητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτὸς (αἶρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῇ-τιμάω, καθ' ὃ καὶ
γός-γούω, ἀριστον—ἀριστάω κλ. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον μετὰ τῶν
προσθέσεων: *ἀν-, ἀπ-, ἔξ-*. Συνώνυμα: *αἰωρέω, αἰωρίζω, μετεωρίζω, αἶρω*,
κρεμάννυμι.

'Αρτύω (=βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συναρμόζω, καρυκεύω φα-
γητόν, ὅπως γίνῃ νόστιμον), πρτ. ἤρτυον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται
ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύομαι, πρτ. ἤρτυόμην, μέσ.
μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἄορ. ἤρτυσάμην, παθ. ἄορ. ἤρτύθην (μόνον -ἀρ-
τυθεῖς), πρ. -ἤρτυμαι, ὑπερσ. -ἤρτύμην. Ῥημ. [ἄρτυσις, ἔξ(κατ)άρτυσις,
ἄρτυμα, ἀρτυτήρ, ἀρτυτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτύς (ῥ). ὅπερ ἐκ θέμ. ἀρ-· πρβλ. αἶρω, ἀραρίσκω ἀ-
ρέσκη. Παρ' Ἄντ. ἀέλπιτε σύνθετον μετὰ τῆς ἔξ καὶ κατὰ. Ὁ δὲ χαρα-
κτήρ υ παγταχοῦ μακρός. Συνώνυμα: *εὐτρεπίζω* [καὶ *ἀρτύνω* ποιητ.], *ἐτοι-
μάζω, παρασκευάζω, ἐπισκευάζω.*

Ἀρύτω [καὶ ἀρύω] (=ἀντλῶ), ἄορ. ἤρυσσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἀρύτομαι (=ἀντλῶ δι' ἐμαυτόν, κερδίζω, ἀποκτῶ), καὶ μέσ. ἄορ. ἤρυσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄρυσσις [ἐξ οὗ ἐν-ήρυσσις, οἶν-ήρυσσις] ἀρυτήρ ἢ ἀρυστήρ (=σκεῦος, δι' οὗ ἀρύει τις), ἀρυστέον.

Σημ. Θέμ. ἀρυ- [ἀντί ἀρυσ-]. Τὸ ἀρύτω εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἀρύω ποιητ. καὶ μτγν. Ὁ θεμ. χαρὰκ. υ εἶναι πανταχοῦ βραχύς. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀρύτω εἶναι τὰ: ἀντλῶ, ἐξάγω, ἀνασύρω· τῷ δὲ ἀρύτομαι τὰ: κτάμαι, πορίζομαι, κερδαίνω.

Ἀρχω (=1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν· 2) =ἐξουσιάζω, πρτ. ἤρχον, μέλ. ἄρξω, ἄορ. ἤρξα, πρκ. ἄρξας ἔχω, [καὶ ἤρχα μτγν.], ὑπερσ. ἄρξας εἶχον [καὶ ἤρχειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἄρχομαι, πρτ. ἤρχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἄρξομαι, μέσ. ἄορ. ἤρξάμην, [παθ. μέλ. ἀρχθήσομαι, μτγν.], παθ. ἄορ. ἤρχθην, πρκ. ἤρχμαι, ὑπερσ. ἤρχμην. Ῥημ. [ἀρχὸς] ἀρχή (ἐξ οὗ ἀρχικός), [ἐναρξίς], ἀναρκτος (ὑπ-)ἀρκτέον.

Σημ. Θέμ. 1 ἀρχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἄρχω (=κάμνω ἀρχήν) διαφέρει τοῦ μέσου ἀρχομαι, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἄρχω σημ. πρῶτος ἐγὼ κάμνω ἀρχήν πράξεώς τινος, ἥς καὶ ἄλλοι θὰ μετὰσχωσι, τὸ δ' ἀρχομαι σημαίνει κάμνω ἀρχήν πράξεως, ἣν ἐγὼ θὰ περαιώσω. Τὸ παθ. ἀρχομαι = ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τινος. Ἀντί τοῦ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) λέγεται καὶ: ἀρχήν τινος ποιοῦμαι· καὶ ὡς παθ.: ἀρχή τινος γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀρχω (=ἐξουσιάζω) ἰδὲ ταγέω σημ.

Ἀσεβέω-ῶ (=εἶμαι ἀσεβής), πρτ. ἡσέβουν, μέλ. ἀσεβής ἔσομαι, ἄορ. ἡσέβησα, πρκ. ἡσέβηκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἄορ. ἡσεβήθην, πρκ. ἡσεβήται, (καὶ μτχ. ἡσεβήμενα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: ἀσεβής εἰμι ἢ γίγνομαι. Ῥημ. ἀσέβημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀσεβής (ἐξ οὗ ἀσέβεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σέβω. Ἀντίθ. εὐσεβῶ.

Ἀσθενέω-ῶ (=εἶμαι ἀσθενής), πρτ. ἡσθένουν, μέλ. ἀσθενής ἔσομαι, ἄορ. ἡσθένησα, πρκ. ἀσθενής γέγονα, ὑπερσ. ἀσθενής ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἐξ οὗ καὶ ἀσθένεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σθένος (=δύναμις). Συνώνυμα καὶ περιφρ.: ἀσθενής εἰμι, ἀσθένεια ἔστι μοι, ἀρρωστῶ, νοσῶ, κάμνω.

Ἀσθενέω-ῶ (=κάμνω τινὰ ἀσθενῆ) καὶ μέλ. ἀσθενώσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ.: ποιῶ τινα ἀσθενῆ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἰδὲ ἀσθενέω-ῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δηλός-δηλῶ, καθ' ὃ καὶ ἀκριβής-ἀκριβῶ, πλήρης-πληρῶ κλ.

Ἀσκέω-ῶ (=ἐξασκῶ, γυμνάζω), ὁμαλόν. Ῥημ. ἄσκησις, ἄσκημα, ἀσκητής (ἐξ οὗ ἀσκητικός), ἀσκητός, ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. ἀσκε-. Ἀντί τοῦ ἀσκῶ λέγεται καὶ: ἄσκησιν παρέχω τινί· ἀντί δὲ τοῦ ἀσκοῦμαι καὶ: ἀσκητὴς εἰμί τινος ἢ ἄσκησιν ποιοῦμαι καὶ ἀσκῶ ἐμαυτόν. Τὰ σύνθετα: σωμασκῶ, φωνασκῶ = ἀσκῶ τὸ σῶμα, τὴν φωνήν. Συνώνυμα ἰδὲ μελετῶ σημ.

Ἀσμενος (=χαίρων, εὐχαριστημένος), μτχ. τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀρέσκω), πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἡδομαι ἢ τῶν

συνωνύμων αὐτοῦ (ἃ ἰδέ). Παράγωγα ἀσμένως (ἐπίρρ.=μετὰ χαρᾶς), ἀσμενίζω (εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ ἀσμενέω-ω (=εὐχομαι, ἐπιθυμῶ).

Σημ. Θέμ. ἀδ-, (ἀδ-μενο-ς) ἀσμενος καὶ σύνθετον *τρις-ἀσμενος*. (Ξεν.) Ἐν τῷ ἁ ν-δ-άν-ω προσλαμβάνονται τὰ προσφ. -αν καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρι-χτήρος· πρβλ. μα-ν-θ-αν-ω κλ. (εἰσαγ. § 11). Τὸ ἀσμενος σχηματίζει τὰ παρὰθ. μονολεκτικῶς: ἀσμενώτερος, ἀσμενώτατος. Τὰ δὲ παραθετικά τοῦ ἐπίρρ. ἀσμένως ἔχουσιν ὥδε: -[ἀσμεναίτερον] ἀσμεναίτατα ἢ ἀσμενέστατα.

Ἀσπάζομαι (=ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, ἐναγκαλίζομαι· καὶ μτφρ.=φιλικῶς τινα ἐρχόμενον ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ)· ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡσπαζόμεν, μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἄορ. ἡσπασάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄσπασμα, ἀσπαστής ἀσπάσιος (ἐξ οὗ Ἀσπασία καὶ ἀσπασίως), ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Σημ. Θέμ. ἀσπ-ιδ- (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σπάω=ἔλκω), ἐξ οὗ (προσ-λήψει τοῦ προσφ. j: ἀσπ-ιδ- j-ομαι=) ἀσπάζομαι. Συνών.: περιπτύσσομαι, φιλῶ, ἀγαπῶ, προσαγορεύω. Ἀντίθετον: χαλεπαίνω.

Ἀτακτέω-ω (=εἶμαι ἄτακτος) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: ἄτακτός εἰμι ἢ ἄτακτος γίγνομαι καὶ ἄτάκτως ἔχω. Παθ. δέ: ἄταξία ἐστί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄτακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τακτός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (=κρατέω-ω) κρατῶ.

Ἀτιμάζω (=δέν τιμῶ, καταφρονῶ, ὑβρίζω, ἀφαιρῶ τὰ πολιτικά δικαιώματα), πρτ. ἡτίμαζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἄορ. ἡτίμᾶσα, παρ. ἡτίμακα, ὑπερσ. ἡτιμάκειν. Παθ. ἀτιμάζομαι, πρτ. ἀτιμός ἦν, παθ. μέλ. ἀτιμος ἔσομαι [καὶ ἀτιμασθήσομαι ποιητ.], παθ. ἄορ. ἡτιμάσθην, πρτ. ἡτίμᾶσμαι, ὑπερσ. ἡτιμάσμην. Ῥημ. [ἀτιμασμός, ἀτιμαστήρ, ἀτίμαστος], ἀτιμαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α τιμή. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἀτιμάδ-. Τὸ ἀτιμος, ὅταν μὲν=δ μὴ τιμώμενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζει τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάω, οὐ-τινος παρ.] Ἀτιμολ. ἀπαντᾷσι μόνον τὰ ῥημ. ἀτίμητος καὶ ἀτιμητέον], ὅταν δὲ=δ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπίτιμος καὶ τότε σχηματίζει τὸ ῥ. ἀτιμῶ ὥ(=στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καὶ: εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ: ἀτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου: ἐντιμός εἰμι. Συνών. ἰδὲ εὐροπηνολογία.

Ἀτιμῶ-ω (=καθιστῶ τινα ἄτιμον, στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων) ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀτίμωσις], ἀτιμωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀτιμος (ἰδὲ ἀτιμάζω σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμῶ-ω λέγεται καὶ ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι ἢ καθίστημι (καὶ ἀντίθ.: ἐπίτιμόν ποιῶ)· ὥς παθ. δέ: ἀτιμός εἰμι καὶ ἀτιμία ζῆμιούμαι.

Ἀττικίζω (=ὁμιλῶ Ἀττικιστί, μιμοῦμαι τὸ ἦθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν, Ἀθηναίων), πρτ. ἡττίκιζον, ἄορ. ἡττίκισα, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῶν περιφράσεων: ἀττικιστὶ λέγω ἢ λαλῶ. Ῥημ. [ἀττίκισις, ἀττικιστής], ἀττικισμός, ἀττικιστί.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἀττικὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ ἀθρόος-ἀθροίζω, ἀγνός-ἀγνίζω κλ.

Ἀτυχέω-ω (=ἀμτβ. εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω, δυστυχῶ) ὁμαλόν. Ῥημ. ἀτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτυχήs, ἐξ οὗ καὶ ἀτυχία. Ἐκ τῆs παθ. φωνῆs ἀπαντᾷ ἡ μυχ. τοῦ ᾠορ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶsπραχθέντα) καὶ τοῦ προκ. τὰ ἡτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶsπεπραγμένα). Ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶ λέγεται καὶ : ἀτυχήs εἰμι, ἀτυχήμασι περιπίπτω, ἀτυχία μοι συμπίπτει καὶ μτθ. εἰs ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. Συνών. Ἰδὲ δυστυχῶ σημ. Ἀντιθ. : κατορθῶ, εὖ (καλῶs) πράττω, εὐτυχῶ (ὁ ἰδὲ) κλ.

Αὐάινωμα (=ξηραίνομαι) παθ., προτ. ἡυαίνομην, παθ. μέλ. αὐ-ανθήσομαι, μέσ. μέλ. ὡs παθ. αὐανοῦμαι, ᾠορ. ξηραίνθηην, προκ. ξηρόσμαι ἢ ξηρόσμαι. Ῥημ. [αὐανσιs (=ἀποξήρανσιs), αὐασμὸs (=ξηρασία)], αὐ-χ-μός.

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐοs. Θεμ. αὐ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -αν- καὶ -j-: αὐ-αν-j-ω=) αὐάινω. Συνών. : ξηραίνομαι, ἀναψύχομαι, μαραίνομαι, ἐποσβέννυμαι, ἐκλείπω.

Αὐλέω-ᾧ (=παίζω τὸν αὐλόν), προτ. ἡύλουν, μέλ. αὐλῶ χρήσομαι, ᾠορ. ἡύλησα, προκ. αὐλήσας ἔχω, ὑπερ. αὐλήσας εἶχον. Μέσ. αὐλοῦμαι (=τέρπομαι ἀκούων αὐλόν), καὶ παθ. αὐλοῦμαι (=πληροῦμαι ὑπὸ ἡχων αὐλοῦ), προτ. ἡυλούμην, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶs ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτθ. Ῥημ. αὐλήσιs, αὐλήμα, αὐλητῆs (οὗ θηλ. αὐλητρὶs καὶ μτθ. αὐλήτρια).

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλὸs (ὁπερ ἐκ θέμ. ᾠF-, τοῦ ποιητ. ᾠ(F)ημι=πνέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτοs (κρατέω-ω=) κρατῶ, κατ' ὃ καὶ νόσοs-νοσῶ κλ.

Αὐλίζομαι (=μανδρίζομαι, διανυκτερεύω, στρατοπεδεύω ἐν ὑπαίθρῳ) ἀποθ. μέσ., προτ. ἡυλιζόμην, μέσ. μέλ. αὐλίσομαι, μέσ. ᾠορ. ἡυλισάμην, παθ. ᾠορ. ὡs μέσ. ἡυλίσθην, προκ. ἡυλίσμαι, ὑπερσ. ἡυλίσμην, Ῥημ. [αὐλισιs, αὐλισμὸs, αὐλιστήριον, αὐλιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλή (ὁπερ. θέμ. ᾠF- τοῦ ἡημι ὅρα αὐλῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίs (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. αὐλῖδ-. Ἐκ τοῦ θύρα καὶ αὐλίζομαι γίνεται τὸ ὅ. θυραυλῶ (=διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου). Ἐκ δὲ τοῦ ἀγρόs καὶ αὐλίζομαι τὸ ἀγραυλῶ (=ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβω). Σηνάνωμα : συγκλεί(η)ομαι, σηκάζομαι, στρατοπεδεύω.

Αὐξῶ καὶ σπν. **Αὐξάνω** (μτθ.=κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, μεγαθύνω ᾠμτθ.=γίγνομαι μέγας, μεγαλώνω), προτ. μόνον ἡύξον, μέλ. αὐξήσω, ᾠορ. ἡύξησα, προκ. ἡύξηκα, ὑπερσ. ἡύξῃκειν. Μέσ. καὶ παθ. αὐξομαι ᾠορ. ἡύξησα, προκ. ἡύξηκα, ὑπερσ. ἡύξῃμην καὶ σπν. ἡύξομην, μέσ. μέλ. καὶ ὡs καὶ αὐξάνομαι, προτ. ἡύξανόμην καὶ σπν. ἡύξομην, μέσ. μέλ. καὶ ὡs παθ. αὐξήσομαι, παθ. μέλ. αὐξῃθήσομαι, παθ. ᾠορ. καὶ ὡs μέσ. ἡύξῃθην, προκ. ἡύξῃμαι, ὑπερσ. ἡύξῃμην. Ῥημ. αὐξῃ, αὐξῃσιs, αὐξῃμα, αὐξῃτῆs (ἐξ οὗ αὐξῃτικός), αὐξῃτόs, αὐξῃτέον.

Σημ. Θεμ. αὐγ- (προβλ. augéo, αὐγατάω) καὶ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -σ ὅρα εἰσαγ. § 8) αν- (§ 11) καὶ ε- (§ 6) : (αὐγ-σ-) αὐξ-, αὐξ αν-καὶ αὐξ-ε-. Τὸ μὲs ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμ. : αὐξάνω ἑμαυτόν. Συνών. ἐπὶ μτθ. σημ. εἶναι τὰ : μεγαλύνω, [μεγεθύνω, μεγαθοποιέω, μεγαλοποιέω μτθ.], αἶρω ἐπὶ μέγα (μείζον) τῷ λόγῳ, αἶρω τῷ λόγῳ.

Αὐτομολέω-ᾧ (=λιποτακῶ) προτ. ἡυτομόλουν, μέλ. αὐτομολήσω, ᾠορ. ἡυτομόλησα, προκ. ἡυτομόληκα, ὑπερσ. ἡυτομολήκειν. Ῥημ. αὐτομολήσιs, [αὐτομολήτέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολοs (ἐξ οὗ καὶ αὐτομολία), ὁπερ ἐκ τοῦ αὐτόs καὶ τοῦ ᾠορ. μολεῖν τοῦ ποιητ. βλώσκειν=ἐρχομαι. Σχηματίζεται

δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ (νόσος) νοσῶ κλ. Λέγεται δὲ τὸ αὐτομολῶ καὶ ἐπὶ τῶν μεταβαλλόντων συχνὰ πολιτικῶν φρόνημα. Ἀντὶ τοῦ αὐτομολῶ λέγεται καὶ : αὐτομολίᾳ χωρῶ πρὸς τινα.

Ἀφανίζω (=κάννω τι ἀφανές, ἐξαφανίζω, καταστρέφω), πρτ. ἡφάνιζον, μελ. ἀφανιῶ, ᾄδρ. ἡφάνισα, πρκ. ἡφάνικαι, ὑπερσ. ἡφάνικειν. Παθ. ἀφανίζομαι, πρτ. ἡφανιζόμην, παθ. μέλ. ἀφανισθήσομαι, παθ. ᾄδρ. ἡφανίσθην, πρκ. ἡφάνισμαι, ὑπερσ. ἡφανίσμην. Ῥημ. ἀφανίσαις, [ἀφανισμός, ἀφανιστής], ἀφανιστέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀφανής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φαίνομαι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Τὸ ἀφανίζομαι ἔχει καὶ μέσ. οημ.=καθιστῶ ἑμαυτὸν ἀφανῆ. Συνώνυμα : ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀποβάλλω.

Ἀφυλακτέω-ῶ (=δὲν φυλάττω, ἀμελῶ)· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : ἀμελῶ, οὐ φυλάσσω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φυλακτός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος—νοσῶ κλ.

Ἀχθομαι (=εἶμαι φορτωμένος, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀγανακτῶ) ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ., πρτ. ἡχθόμην, μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, [παθ. μέλ. ἀχθεσθήσομαι μτγν.], παθ. ᾄδρ. ὡς μέσ. ἡχθέσθην, πρκ. λελύτῃμαι [καὶ ἡχθεσμαι μτγν.], ὑπερσ. ἐλελυτήμην [καὶ ἡχθέσμην μτγν.]. Ῥημ. ἀχθηδών.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχθος (=βάρος), θέμ. ἀχθ-, καὶ ἀχθεσ-, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. ἀχθέσ-σομαι=ἀχθέσομαι κλ (πρβλ. καὶ αἰδοῦμαι-αἰδέσομαι).

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : βαρύνομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀνῶμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι, ἀθυρῶ, ἀσχάλλω, ἀλγῶ, ἀγανακτῶ. Ἀντιθ. δέ : τὰ ἡδομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι.

B

Βαδίζω (=βαίνω κατὰ βῆμα, περιπατῶ, πορεύομαι), πρτ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ᾄδρ. ἐβάδισα, πρκ. πεπόρευμαι [καὶ βεβάδικα], ὑπερσ. ἐπεπορεύμην [ἢ ἐβεβαδίκειν μτγν.]. Ῥημ. βάδισαις, βάδισμα, βαδισμός, [βαδιστής (ἐξ οὗ βαδιστικός), βαδιστός, βαδιστέον-βαδιστέα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βά-δ-ος (=βάδικος, ὁδός), ὅπερ ἐκ τοῦ βαίνω). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν βαδίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεσθ. καὶ πρτ). Συνών. : βαίνω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ, στείχω, βλώσκω).

Βαθύνω (=κάννω τι βαθύ), πρτ. ἐβάθυνον, μελ. βαθυνῶ, ᾄδρ. ἐβάθυνα, πρκ. βαθύ τι πεποίηκα [καὶ μεγν. βεβάθυγκα], ὑπερσ. βαθύ τι ἐπεποιήκειν. Ῥημ. [βάθυναις].

Σημ. Ἐκ τοῦ βαθύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμϋν-j-ω=ἀμύνω=) ἀμύνω). Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. βαθϋν-. Συνών. καὶ περιφρ. : κοιλαίνω, βαθύ τι ποιῶ, ἐμβαθύνομ (οὐδ.) εἰς βάθος διήκω.

Βαίνω (=κυρ. ὑψῶ τὸν πόδα, ἀνοίγω τοὺς πόδας νὰ βαδίσω·μτφρ. =βαδίζω, πορεύομαι), πρτ. ἐβαινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ.-βήσομαι. ᾄδρ. β'-ἔβην (κατὰ τὸ ἔσθην : ὑπ. βῶ, εὐκτ. βαίην, προστ. βῆθι καὶ ἐν συνθ.

ἀνάβηθι, ἦτω κλ. ἢ ἀνάβα, ἀναβάτω κλ., ἀπ. βῆναι· μτχ. βάς), πρκ. -βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Παθ. βαίνομαι, παθ., ἄορ. α' ἐβάθην, πρκ. βέβῃμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βάσις (ἐξ οὗ βάσιμος), βῆμα, βωμός, βακτήρια, βα-θ-μός, βάθρον, βάθρα (ἦ) καὶ συνηθ. ἐν συνθέσει: ἀναβάθρα, ἀποβάθρα), ἀνα(ἐπι)βάτης, διαβάτης, διαβήτης, βατός, διαβατέος κλ., βάδην (οὐ ἀντιθ. τροχάδην καὶ δρομαίως).

Σημ. 1. Θέμ. βεν- (πρβλ. λατ. venio), ἐξ οὗ βν-, ἐξ οὗ βα- ἢ βαν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (βάν-j-ω=) βαίνω (δρα εἰσαγ. § 7, ε'). Τὸ ἐνεργ. ἄπλοῦν μὲν εἶναι ἀμτβ., σύνθετον δὲ μτβ. Ἡ πρστ. τοῦ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐν συνθέσει ἀπαντᾷ καὶ βα (ἐκ τοῦ Δωρικοῦ βᾶθι κατ' ἀποκοπὴν τῆς καταλήξεως): ἀνάβηθι, ἦτω κλ. ἀνάβα, ἀναβάτω κλ. Τὸ παθ. ἀπαντᾷ ἀείποτε μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατά, παρὰ καὶ σύν. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α δὲν ἐκτείνεται ἐν τῷ ἐβᾶ'θην καὶ βέβῃμαι. Ὁ ἐνεργ. πρκ. βέβηκα ἔχει καὶ συνηρ. τύπους (προερχομένους ἐκ τοῦ Ἰων. πρκ. βέβασα, οὗ ὁ ἐνεστ. βᾶω=βαίνω): ὑποτακτ. ἐμ-βεβεβῶσι καὶ μτχ. βεβῶς, βεβῶσα.

Σημ. 2. Συνώμ. τῷ βαίνω ἰδὲ βαδίζω σημ.

Βάλλω (=ρίπτω μακρόθεν ἐπὶ σκοπόν, εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, κτι-πῶ, καταβάλλω), πρτ. ἐβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἄορ. ἔβαλον, πρκ. βέβληκα, ὑπερσ. -ἐβεβλήκειν. Παθ. βάλλομαι ἢ πίπτω (δρα σημ. 2) καὶ μέσ. βάλλομαι, πρτ. ἐβαλλόμην, παθ. μέλ. βληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐβλήθην, μέσ. μέλ. βαλοῦμαι, μέσ. ἄορ. β' ἐβαλόμην. πρκ. -βέβλημαι, ὑπερσ. ἐβεβλήμην. μετ' ὅλ. μέλ. βεβλήσομαι καὶ βεβλημένος ἔσομαι. Ῥημ. βολή, βέλος, βελόνη, βαλβίς, βόλος, βλωμός (ἀντὶ βολ-μός), βολίς, βλήμα, [βλητήρ, ὑποβολεύς, βλητὸς (ἐξ οὗ βλητικός), ἀποβλητέος, (ἐκ, κατα-)βλητέον, βλήδην.

Σημ. 1. Θέμ. βελ- (ἐξ οὗ βέλος κλ. καὶ (κατὰ συγκ. βλ-, ἐξ οὗ) βαλ-, καὶ (κατὰ μετάθεσιν) βλα-). Τὸ ῥ. λαμβάνει τὸ πρόσφ. -j-: (βάλ-j-ω=) βάλλω. Ἀπαντᾷ δὲ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς: βεβλήμην, ἦο, ἦτο κλ.

Σημ. 2. Τὸ βάλλω λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν κτυπώντων τινὰ διὰ τινος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπώντων τινὰ διὰ τινος γίνεται χρῆσις τῶν: τύπτω, παίω καὶ πατάσσω. Τὸ βάλλω, ὅταν μὲν=κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ=ρίπτω κάτω, ἔχει παθ. τὸ πίπτω. Τὸ σύνθ. ἐμβάλλω ἔχει παθ. τὸ ἐμπίπτω· τὸ ἐκβάλλω ἔχει παθ. ἐκπίπτω· τὸ μεταβάλλω παθ. μεταπίπτω· καταβάλλω παθ. καταπίπτω· περιβάλλω παθ. περιπίπτω.

Σημ. β. Συνών. τῷ βάλλω εἶνε τὸ ρίπτω καὶ ἵημι. Καὶ τὸ μὲν βάλλω=ρίπτω ἐπὶ σκοπὸν μετ' ἐπιτυχίας (ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἔχει ἀντιθeton τὸ: ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω)· τὸ δὲ ῥίπτω καὶ ἵημι=ἀπλῶς ρίπτω.

Βάπτω (=ἐμβυθίζω, πλύνω, βάφω), πρτ, ἔβαπτον, μέλ. βάψω, ἄορ. ἔβαψα, πρκ. βάψας ἔχω. Παθ. -βάπτομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐβάφην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βαφή, [βάψις (ἐξ οὗ βάψιμος), [βάμμα, βαφεύς, βαπτὸς καὶ βαπτίζω (θαμιστ.).

Σημ. Θέμ. βαφ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ: βάφ-τ=βάπτ-ω (δρα ἄνω σημ.)). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν. Ἐκ τοῦ βάπτω ἐσχηματίσθη καὶ τὸ βαπτίζω, ὅπερ παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παθ. πρκ.: βαπτίζομενος καὶ βεβαπτισμένος. Συνώνυμα: καταθύω, χρωματίζω [χρώννυμι ἢ χρωννύω], ὑπογράφομαι, μελαίνω.

Βαρθαρίζω (=όμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως τὰ τῶν Περσῶν)· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βάρβαρος*, ὅπερ ἢ ἐκ τῆς Συριακῆς λέξεως *βάρ* (=ξένος) διπλασιασζομένης ἢ ἐκ τοῦ *βάρ*—*βαρά* (=υἱὸς ξένου, υἱὸς τῆς ἐρήμου). Τὸ ὁ-σηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-w=) *ἐλπίζω*. "Ὅθεν θεμ. ἀναλογικὸν *βαρβαρίζω*—(ὄρα *ἀθροίζω* σημ.).

Βαρυῖνω (=καθιστῶ τι βαρὺ, δίδω βαρὺς, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ), πρτ. ἐβάρυνον, μέλ. βαρυνῶ, ἀόρ. ἐβάρυνα, πρκ. βάρος δέδωκα, ὑπερσ. βάρος ἐδεδόκειν. Παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἐβαρυνόμην, παθ. μέλ. βαρυνθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐβαρύνθην, πρκ. βεβάρημαι, ὑπερσ. ἐβεβάρημην. Ῥημ. [βάρημα, βάρησις, βάρυνσις, βαρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βαρὺς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἀμύνη* (ἀμν-j-w=ἀμυν-v-w=) *ἀμύνω*. "Ὅθεν θεμ. ἀναλογ. *βαρύνω*. "Ὁ παθ. πρκ. *βεβάρημαι* καὶ ὑπερσ. *ἐβεβάρημην* σχηματίζεται ἐκ *φ. βαρε-*, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. *βαρέω-ω* (=προξενῶ βάρος). Συνών. καὶ περιφρ.: *βαρὺ τι καθίστημι, βάρος δίδωμι, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ*.

Βασανίζω (=δοκιμάζω τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς Λυδίας λίθου· καὶ μτφρ.=ἐξασκρῖβῶν τὴν ἀλήθειαν διὰ βασάνων, στενοχωρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐβασάνιζον, μέλ. βασανίζω, ἀόρ. ἐβασάνισα, πρκ. βασανιστὴς γέγονα, ὑπερσ. βασανιστὴς ἐγεγόνειν. Παθ. βασανίζομαι, (=ἀνακρίνομαι, ἐλέγχομαι, δοκιμάζομαι), πρτ. ἐβασανίζομην, παθ. μέλ. βασανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐβασανίσθην, πρκ. βεβασάνισμαι, ὑπερσ. ἐβεβασανίσμην, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Ῥημ. βασανιστὴς ἢ βασανιστὴρ (ἐξ οὗ βασανιστήριος) [βασανισμός], ἀβασανιστος, βασανιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *βάσανος* (=ἡ Λυδία λίθος, δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-w=) *ἐλπίζω*. "Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν *βασανίζω*—(ὄρα *ἀθροίζω* σημ.). Συνών. καὶ περιφρ.: *βάσανον λαμβάνω* [ἢ *βασανίζω*], *βάσανον ποιοῦμαι, βασάνῳ χρῶμαι, βασανιστὴς γίγνομαι, αἰκίζομαι, στερεβλώ-ω, [κατὰ]τεύχω, κακόω, παρτείνω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ*.

Βασιλεύω (εἶμαι βασιλεὺς), πρτ. ἐβασίλευον, μέλ. βασιλεύσω, ἀόρ. ἐβασίλευσα, πρκ. βασιλεὺς γέγονα, ὑπερσ. βασιλεὺς ἐγεγόνειν. Παθ. βασιλεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. βασιλεία, βασιλευτός, (ἐξ οὗ ἀβασίλευτος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *βασιλεὺς*. Τὸ ὁ. λέγεται καὶ περιφρ.: *βασιλεὺς εἰμι ἢ γίγνομαι*. Συνών. ἰδὲ *ταρεύω* σημ. Ἀντίθ. *ἰδιωτεύω*.

Βεβαιόω-ω (=κάννω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πιστοποιῶ, βεβαιώνω), πρτ. ἐβεβαίουν, μέλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβεβαίωσα, πρκ. βέβαιόν τι καθέστηκα. Παθ. καὶ μέσ. βεβαιούμαι, πρτ. ἐβεβαιούμην, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβεβαιώσάμην, καὶ παθ. ἀόρ. ἐβεβαιώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βεβαιώσις, βεβαίωμα, βεβαιωτής (ἐξ οὗ βεβαιωτικός), βεβαιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *βέβαιος*, ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. *βα-* [τοῦ *βαίνω*] μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ. Συνών. καὶ περιφρ.: *βέβαιόν τι καθίστημι, κρατύνω, πιστοποιοῦμαι, κυρῶ-ω, ἐμπεδῶ-ω, στερεῶ, στηρίζω*.

Βιάζομαι (ὡς μέσ.=στενοχωρῶ, ἐπιτυγχάνω τι διὰ βίας· καὶ ὡς

παθ.—στενοχωροῦμαι) ἀποθ., πρτ. ἐβιαζόμην, μέσ. μέλ. βιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβιασάμην, παθ. ἄορ. ἐβιάσθην, πρκ. βεβιάσμαι, ὑπερσ. ἐβεβιάσμην. Ῥημ. βιασμός, βιαστής (ἐξ οὗ βιαστικός), βιαστός, βιαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *βία* (ὄρα ἀγοράζω σημ.). Τὸ ἐνεργ. *βιάζω* εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μεσ. *βιάζομαι* (οὐ ἀντιθέτον εἶναι τὸ *πεῖθω*) λέγεται καί: *βία* *χεῶμαι* ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καί: *βίαία* ἢ *βιαίον τι πάσχω* Συνών. Ἰδὲ *ἐπειγώ* σημ. 2.

Βιβάζω (=ἀναβιβάζω, κάμνω τι νὰ κινήσῃ, φέρω) ἀείποτε σύνθετον, πρτ. ἐβίβαζον, μέλ. -βιβῶ, ᾶς, -ᾶ κλ., ἄορ. ἐβίβῆσα, πρκ. -βιβάσας ἔχω, ὑπερσ. -βιβάσας εἶχον. Μεσ. καὶ παθ.—βιβάζομαι, μεσ. μέλ. —βιβῶμαι, -ᾶ, -ᾶται κλ., μέσ. ἄορ. -ἐβιβασάμην, τὰ δι' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [βιβασίς, βιβαστής], ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

Σημ. Θεμ. *βαδ-*. ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. *j*-καὶ τοῦ ἐνεστωτ. ἀναδ. *βι-βάδ-j*-ω=) *βιβάζω*. Ἀπαντᾷ ἀείποτε παρ' Ἀττ. πεζολ. σύνθετον: ἀνα-, δια-, ἐμ-, εἰς-, ἐκ-, μετ-. Ἀπλοῦν δ' εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ῥ σχηματίζει τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. κατὰ τὰ περισπώμενα. Συνών. *ἀνάγω*, *ἀνατίθηναι*, *ἀναφέρω* κλ.

[Βιβρώσκω] (=τρώγω) παρ' Ἀττ. πεζ. εὔρηται μόνον ὁ πρκ. βέβρωκα καὶ παθ. πρκ. -βέβρωμαι (κατ' ἀπαρέμφ. -βεβρῶσθαι, καὶ μτχ. -βεβρωμένα), πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ : ἐσθίω. Ῥημ. βρωσίς, βρώμα, [βρώμη, βρώτης ἢ βρωτήρ], βρωτός (ἐξ οὗ ἡμίβρωτος), βρωτέος, βρωσεῖω (ἐφετ.—ἐπιθυμῶ νὰ φάγω).

Σημ. Θεμ. [*βορ-* (ἐξ οὗ *βορά*) καὶ κατὰ μετὰθ.=] *βορ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀνυδιπλ. *βι-βρώ-σκ-ω*. παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι : μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. *βρώσσομαι*, ἄορ. α' *ἔβρωσα* καὶ β' *ἔβρων*. Παθ. μέλ. *βρωθήσομαι*).

Βιοτεύω (=ζῶ) καὶ μελ. βιοτεύσω, τὰ δι' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : ζῶ καὶ βιώω-ῶ. Ῥημ. βιοτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ (*βίος-βίотος*) *βιοτῇ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς—*βασιλεύω*. Τὸ ῥ. λέγεται κοί περιφρ. : τὸν *βίον* ποιοῦμαι, *τὴν βιοτὴν* ἔχω.

[Βιώω-ῶ] (=ζῶ) ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν. ὄντες ἀναπληροῦνται ὑπο τοῦ *ζῶ*, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἄορ. β' ἐβίων (ὑποτ. βιῶ, βιῶς, -ῶ κλπ., εὐκτ. βιῶην, πρστ. ἐλλείπει, ἀπ. βιώναι, μτχ. βιούς, βιούσα, βιόν), πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. πρκ. βεβιώται (καὶ μτχ. ὁ βεβιωμένος καὶ τὰ βεβιωμένα), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [βίωσις (ἐξ οὗ βιώσιμος)], βιωτός (ἐξ οὗ ἀβιωτος καὶ βιωτικός), βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Συνών. καὶ περιφρ. Ἰδὲ ζῶ σημ. Ἀντίθ. : Ἰδὲ ἀποθνήσκω.

Βιώσκομαι ἀποθ., παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθ. ἀναβιώσκομαι (ἀμτβ.—ἀναζῶ, ζωντανεύω μτβ.—ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ), πρτ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. μέλ. -βιώσομαι καὶ σπν. ἐνεργ. βιώσω, ἄορ. ἐπὶ μτβ. μὲν σημ. *ἀνεβιωσάμην* ἐπὶ δὲ ἀμτβ. *ἀνεβίων*, πρκ. βεβίωμαι, ὑπερσ. ἐβεβιώμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Θεμ. *βιο-* (καὶ προσλήψει τοῦ προσφρ. -σκ-). *βιο-σκ-*. Τὸ ἐνεργ. ἀναβιώσκω μτγν. Συνώνυμα ἀναζῶ, (ἀνα)ζώω. ζωοποιῶ.

Βλακεύω (=εἶμαι βλάξ, ὀκνηρός, φέρομαι ὡς βλάξ, ἀμελῶ) καὶ ἄορ. -ἐβλάκευσα, πάντα δὲ τᾶλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. βλακεία, [βλάκευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βλάξ, ὅπερ ἐκ θέμ. μαλακ-(μαλακός), μαλάκ-ς=μλάξ (κατὰ συγκοπήν)=μβλάξ (κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β' προβλ μλώσκω=μβλώσκω=βλώσκω, μέλι-μελίντω=μβλίντω=βλίντω κλ.)=βλάξ (κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀρ-κτικού μ). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφρ. : βλάξ εἰμι, ἀμελῶ, ῥαθυμῶ, ὀκνῶ.

Βλάπτω (=προξενῶ βλάβην, καταστρέφω, ἐξασθενίζω), πρτ. ἔβλαπτον, μέλ. βλάψω, ἄορ. ἔβλαψα, πρκ. βέβλαφα, ὑπερσ. ἐβεβλάφειν. Παθ. βλάπτομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. βλάψομαι, παθ. μέλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐβλάβθην καὶ β' ἐβλάβην, πρκ. βέβλάμμαι, ὑπερσ. ἐβεβλάμμην. Ῥημ. βλάβῃ ἢ βλάβος, βλάβις, [βλαπτικός, βλαπτήριος].

Σημ. 1. Θέμ. (Γλαβ- προβλ. λῶβη, λατ. la-bor=ὀλισθάνω) βλαβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. π : βλάβ τ-ω=) βλάπ-τ-ω. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος : βλάπτω ἐμαντόν.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : βλάβην παρέχομαι τινι, λυμαίνομαι, φθείρω, λαβῶμαι, σίνομαι, ἐπιηράζω, κακῶ-ῶ, κακουργῶ, δηῶ (δὶ ἰδέ) κλπ. Ἀντίθετα δὲ τὰ : ὠφελῶ, λυσιτελῶ, καὶ δύννημι.

Βλέπω. (=διευθύνω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, παρατηρῶ), πρτ. ἔβλεπον, μέσ. μελ. ὡς ἐνέργ. βλέψομαι, ἄορ. ἔβλεψα, πρκ. ἑόρακα [καὶ μτγν. βέβλεφα], ὑπερσ. ἑωράκειν [καὶ μτγν. ἐβεβλέφειν]. Παθ. ἄορ. [ἐβλέφθην, πρκ. βέβλεμμαι, ὑπερ. ἐβεβλέμμην μτγν.] τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ, [βλέψις], βλέμμα, βλέφαρον [βλεπτὸς (ἐξ οὗ βλεπτικός)], περίβλεπτος, βλεπτέος.

Σημ. Θεμ. βλεπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων : ὑποβλέπω (=ἀγριοκυνεῖν) κλ. Συνών. τῷ βλέπω (κυρ.=στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἴδω) εἶναι τὸ δρῶ (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν). Θεῶμαι (=βλέπω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον) ἀθρέω καὶ θεωρέω-ῶ. Ἀντιθ. τυφλώτω, ἀβλεπτέω-ῶ.

[**Βλώσκω**] (=ἔρχομαι, πορεύομαι) μόνον ὁ ἄορ. ἔμολον (καθ' ὑποτ. μόλωσι), πάντα δὲ τᾶλλα ποιητικὰ ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. αὐτό-μολος (=λιποτάκης), ἀντιμολία ἢ ἀντιμολία (=δίκη, ἐν ἣ ἀμφοτέροι οἱ ἀντίδικοι παρουσιάζονται).

Σημ. Θεμ. μολ- καὶ (κατὰ μετάθ.) μλο-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. κ.) μλώσκω (καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ : μβλώσκω=) βλώσκω (δρα βλακεύω σημ.) Συνών. ἰδὲ βαδίζω σημ.

Βοάω-ῶ (=φωνάζω, κραυγάζω· καὶ ἐπὶ ἀψύχων=ἡχῶ, ἀντηχῶ), πρτ. ἐβόων, μέσ. μέλ. βοήσομαι, ἄορ. ἐβόησα, πρκ. βοήν παρεσχίκα ἢ πεποίηκα, ὑπερσ. βοήν παρεσχίκειν ἢ ἐπεποιήκειν. Μεσ.—βοῶμαι, πρτ. ἐβοώμην, [παθ. ἄορ. ἐβοήθην μτγν.], παθ. πρκ. βεβόημαι (μόνον διαβεβόηται), τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. βόησις, βόημα, βοητής, βοητὸς (ἐξ οὗ περιβόητος, ἐπιβόητος, καὶ τὸ μτγν. διαβόητος),

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῦ. Συνών. καὶ περιφρ. : βοῇ χρώμαι, βοήν παρέχω ἢ ποιῶ, βοὰς ἐνεργάζομαι· κραυγάζω, γεγωνίσκω, ἡχῶ. Παθ.δέ: βοῇ γίγνεται.

Βοηθέω-ῶ (=τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς υπεράσπισιν τινος, υπερασπίζω), πρτ. ἐβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἄορ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοήθηκα, ὑπερσ. ἐβεβοήθηκειν ἢ βεβοηθηκώς ἦν· καὶ Παθ. πρκ. βεβοήθημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [βοήθημα, ἀβοήθητος], βοηθητικός, βοηθητέον.

Ἐκ τοῦ βοή καὶ θέω, ἐξ οὗ καὶ βοηθός καὶ βοηθός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἐκβοηθῶ (=κάνω ἐξοδὸν μετὰ βοῆς· κυρίως ἐπὶ τῶν πολιορκουμένων) κλ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. : βοηθῶ ἑμαυτῷ. Συνών. καὶ περιφρ. : βοηθός τινι καθίσταμαι, βοηθείας τινὶ ποιοῦμαι (ὧν Παθ. βοηθείας τυγχάνω παρὰ τινος καὶ βοηθὸν ἔχω τινά), ἀμύνω, ἀρῆγω, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, λυσitelῶ.

Βουθυτέω-ω (θυσιάζω, σφάζω βοῦν)· ὁ ἐνεστώς ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐτίθετο τὸ θύω (βοῦν κλπ.), πρτ. ἐβουθύτουν, μέλ. βουθυτήσω ἢ (βοῦν) θύσω, ἀόρ. ἐβουθύτησα πρκ. βεβουθύτηκα, ὑπερσ. ἐβεβουθυτήκειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βουθύτης (ὅπερ ἐκ τοῦ βοῦν-θύω), ἐξ οὗ καὶ βουθυσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμελής (ἀμελής-ω=) ἀμελῶ. Συν. : θύω, σφαγιάζομαι, καθιερεύω, ὀλοκαυτέ-(ό)ω-ω.

Βουλεύω (=εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω) ὁμαλόν. ῥημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής (ἐξ οὗ βουλευτήριον καὶ βουλευτικός), [βουλευτός], βουλευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ βουλή κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὁ σύνθετος μέσ. μέλ. ἐπιβουλεύσομαι ἔχει καὶ παθ. σημ.=ἐπιβουλευθίσομαι. Ἀντὶ τοῦ συμβουλεύω [τινὶ] λέγεται καὶ συμβουλήν ποιοῦμαι, σύμβουλος γίγνομαι τινὶ τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. συμβουλεύομαι [τινὶ] καὶ: συμβούλω τινὶ χρῶμαι, σύμβουλον ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : βουλευτής εἰμι, σκοπῶ-σκοποῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, διαλογίζομαι, ἐννοῶ· παραινῶ, νουθετῶ, εἰσηγοῦμαι, διδάσκω.

Βούλομαι (=μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω, προτιμῶ, προκρίνω, ἐπιθυμῶ, θέλω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐ(ἦ)βουλόμην, μέσ. μέλ. βουλήσομαι, [παθ. μέλ. βουληθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ἦ) βουλήτην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐβεβουλήμην. ῥημ. βούλησις, βούλημα, βουλητὸς (ἐξ οὗ βουλητικός, [βουλητέος]).

Σημ. 1. Θέμ. [βολ·· πρβλ. λατ. volo· προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ν- καὶ ἀφομοιώσει τούτου πρὸς τὸ λ : βολ-ν-==] βολλ- (πρβλ. ὀλ-νυ-μι=ὀλλυμι), μεθ' ὃ ἀπλοποιήσει τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτικῇ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ου : βουλ-, ἐξ οὗ καὶ βουλή καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ.-ε-· ὅρα εἰσαγ. § 6, 2), βουλ-ε-. Τὸ βούλομαι ὡς καὶ τὸ μέλλω καὶ δύναμαι λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὴν χρονικὴν αὐξησιν ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἤθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βούλομαι εἶναι τὸ ἐθέλω· [ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν βούλομαι σημαίνει τὴν μετὰ σκέψεως καὶ φρονήσεως θέλησιν, τὸ δὲ ἐθέλω ἀπλήν ἢ κλίσιν ἔμφυτον], ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, θέλω, [ἐπι]ποθῶ, γλίχομαι.

Βρέχω (=ρίπτω ὑγρὸν τι ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ὀαντίζω· συνεχδοχικῶς δὲ=ὕγραίνω [κοιν. μουςκεύω], ῥίπτω βροχήν), πρτ. ἔβρεχον, μέλ. βρέξω, ἀόρ. ἔβρεξα, πρκ. βρέξας ἔχω, ὑπερσ. βρέξας εἶχον. Παθ. βρέχομαι, πρτ. ἐβρεχόμην, παθ. μέλ. α' βρεχθήσομαι καὶ β' βραχίσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐβρέχτην καὶ β' ἐβράχην, πρκ. βέβρεγμα, ὑπερσ. ἐβεβρέγμην. ῥημ. βρέξις, βροχή (ἐξ οὗ ἄ-βροχος, διάβροχος), [βρέγμα, βρεκτέον].

Σημ. βρέχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως βρέχει (=πίπτει βροχή), ἔβρεχε κλ., κλ. Συνών. : ἄρδω, ἄρδευω, ὑδρεύω, ὕγραίνω, ποτίζω, [πιπίσκω], ῥαίνω, δέω, νοτίζω, τέγγω, ὕω.

Γ

Γεγωνέω (=φωνάζω μεγαλοφώνως)· μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. γεγώνησις, γεγωνητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ γεγωνῇ [=ὁμιλία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέσ-ω=] κρατῶ, καθ' ὃ καὶ δίνῃ—δινέω κλ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. ὁ β' πρκ. γέγωνα ἔχει σημ. ἐνεστώτος, ὁ δὲ ὑπερσ. ἐγεγώνειν παρατατικοῦ.

Σημ. 2. Συνων. καὶ περιφρ. : γεγωνίσκω [οὐκινος μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ], βοῶ κράζω [περὶ ὧν Μοῖρις σ. 194 λέγει· «γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Ἀττικοί, βοᾶν δὲ καὶ κράζειν Ἕλληνες»] κραυγάζω, κραυγὴν ποιῶ, κραυγῇ (ἢ βοῇ) χρωμαι, βοήν παρέχω, βοᾶς ἐνεργάζομαι.

Γελάω=ῶ, πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γελάσσομαι [καὶ γελάσω μτγ.], ἄορ. ἐγέλασα, πρκ. γελάσας ἔχω, ὑπερσ. γελάσας εἶχον. Παθ. καταγελῶμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐγελάσθην, πάντα δὲ τὰ ἄλλα μτγν. Ῥημ. γέλως (ἐξ οὗ γελοῖος), γέλασμα, [γελαστής, γελαστός, γελαστέος] καὶ γελασεῖω (ἐφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

Σημ. Θέμ. γελῆσ- : [γελῆσ-ω=] γελάω=ῶ, μελ. γελῆσ-σω—καὶ διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ[γελῆ]σσω κλ. Ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ χαρακτηριστοῦ σ, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸς τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ῥημ. καταλήξεων, ἐξηγεῖται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θεα. φωνήεντος α. Τοῦ γελῶ γίγνεται κηῖσις οὐ μόνον πρὸς ἐκφρασιν χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως καὶ χλευασμοῦ ἰδίᾳ μετὰ τῆς προθ. κατὰ. Τὸ δ' ἀπλοῦν γελῶμαι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ἐφεπικὸν γελασεῖω σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστώτα. Συνών. τῷ γελῶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἑξαπατῶ ἰδὲ ἀπατῶ σημ. 2.

Γελωτοποιέω=ῶ (=προξενῶ γέλωτα)· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν διὰ τοῦ· γέλωτα ποιῶ (ἢ παρέχω) ποιῶ τινὰ γελᾶν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ γελωτοποιεῖς [ὅπερ ἐκ τοῦ γέλως καὶ ποιῶ]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέσ-ω=] κρατῶ.

Γεμίζω (μτβ.=κάμνω τι γεμᾶτον) καὶ ἄορ. ἐγεμισα, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. : πληρώω=ῶ ἢ ἐμπίμπλημι. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἄορ. -ἐγεμίσθην καὶ πρκ. γεγέμισμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. πληροῦμαι ἢ ἐμπίμπλαμαι. Ῥημ. [γέμισμα, γεμιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέμω [πρβλ. αἰτῶ-αἰτίζω]· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς [ἰδ- j-ω=] -ίζω ὁδοντοφων. Ὅθεν τὸ ῥ. ἔχει θέμα ἀνολογικὸν γεμῖθ-, οὐκινος τὸ θέμ. φωνήεν ι τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. [πρβλ. ἐλπίζω σημ].

Γενειάω=ῶ μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : γένειον ἔχω. Ῥημ. γενειάσκω (ἐναρκτ.=ἄρχομαι νὰ ἐκβάλλω γένειον).

Σημ. Ἐκ τοῦ γένειον [ὅπερ ἐκ τοῦ γένος], ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπο-γενειάζω (=παρακαλῶ τινὰ ἀπτόμενος τοῦ γενείου αὐτοῦ).

Γεννάω=ῶ (=παράγω, γεννῶ). πρτ. ἐγέννηον, μέλ. γεννήσω, ἄορ. ἐγέννησα, πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Παθ. γεννώμαι, πρτ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐγεννησάμην, [παθ. μέλ. γεννηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐγεννήθην, πρκ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγεννήμην τὰ ἄλλα κατὰ ἀναλογία τῆς ἢ γεννητήρ.

(οὗ θηλ. γεννήτειρα), γεννητῆς [ἐξ οὗ γεννητικός], [γεννήτωρ], γεννητὸς [ἐξ οὗ ἀγέννητος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γέννα (=γενεά. Τὸ ῥ. λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ τίκτω).

Γεραίρω (=διὰ δώρου, τιμῆς, ἀνταμείβω τινά, τιμῶ, βραβεύω), πρτ. ἐγέραιρον, μέλ. γεραρῶ, ἄορ. α' γέρας ἔδωκά(τινι) [καὶ μτγν. ἐγέ-ρηρα ἢ ἐγέραρα, ἄορ. β' ἐγέραρον], πρκ. γέρας δέδωκα, ὑπερσ. γέρας ἔδε-δώκειν. Παθ. γεγαίρομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως γέρας λαμ-βάνω. Ῥημ. [γεραρὸς (=σεβαστός, σεβάσμιος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέρας (=βραβεῖον ἢ δῶρον τιμητικόν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ καθαρὸς-καθαίρω, καθ' ὃ καὶ ἐχθρὸς-ἐχθαίρω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. γεραρ-. Συνών. καὶ περιφρ.: γέρας ἢ γέρα δίδωμί(τινι) (καὶ παθ. γέρα λαμ-βάνω ἢ λαγχάνω ἢ δέχομαι, γέρα ἔστιν ἐμοὶ ὑπὸ τινος), βραβεύω, τιμῶ.

Γεύω (=δίδω εἰς τινα νὰ γευθῇ τι, δίδω γεῦμα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμ. : ἐσιπῶ ἢ εὐχῶ. Μέσ. γεύομαι (=δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, τρώγω), πρτ. ἐγεύομην, μέσ. μέλ. γεύομαι, μέσ. ἄορ. ἐγευσάμην, [παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐγεύθην μτγν.], πρκ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγεγεύμην. Ῥημ. γεῦσις, γεῦμα, γευστήριον, γευστός, (ἐξ οὗ γευστικός καὶ ἄγευστος) γευστέον.

Σημ. Θέμ. γευσ- (πρβλ. γευσ-τός), ἐξ οὗ γευ-. Συνών. τῷ γεύσομαι ἰδὲ ἐσθίω σημ.

Γεωργέω-ῶ (=εἶμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν), πρτ. ἐγεώρ-γουν, μέλ. γεωργήσω, ἄορ. ἐγεώρησα, πρκ. γεωργήσας ἔχω, ὑπερσ. γεωργήσας εἶχον. Παθ. γεωργοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρσ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. γεώρημα, [γεώρησις (ἐξ οὗ γεωργήσιμος)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ γεωργός, (ἐξ οὗ καὶ [Γεώργιος]-γεωργία, γεώργιον καὶ γεωργικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτεσ-ω=) κρατῶ. Συνών. καὶ περιφρ.: τὴν γῆν ἐργάζομαι, γεωργίας ἐπιμελοῦμαι, ἀρόω, ἀροτριᾶω καὶ ἀροτριάζω μτγν.

[**Γῆθω ἢ γηθέω**]= (χαίρω, εὐφραίνομαι), μόνον ὁ πρκ. γέγηθα μετὰ σημ. ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ χαίρω (ὅ ἰδὲ). Ῥημ. [γῆθ-ος, γηθ-όσυνος (ἐξ οὗ γηθοσύ ως καὶ γηθοσύνη)].

Σημ. Θέμ. γηθ-. Οἱ πρκ. γέγηθα, οἶδα, δέδοικα, εἴωθα, ἔοικα, ἔχουσιν ἀείποτε σημασίαν ἐνεστώτος (ὄρα εἰσαγ. § 20). Συνών. ἰδὲ χαίρω σημ. 2.

Γηράσκω (ἀμτβ.=γίγνομαι γέρων· μτβ.=κάμνω τινα νὰ γηράσῃ) καὶ σπν. **γηράω-ῶ** (οὗτινος εὗρηται μόνον τὸ ἀπαρέμφ. γηρᾶν καὶ μτχ. γηρών), πρτ. ἐγήρασκον, μέλ. γηράσω καὶ συνηθ. μέσ. ὥς ἐνεργ. -γηράσομαι, ἄορ. α' ἐγήρασα καὶ β' ἐγήραν (μόνον κατ' ἀπαρέμ. γη-ρᾶναι), πρκ. -γεγήρακα, ὑπερσ. ἐγεγηράκειν. Ῥημ. [γῆρασις ἢ γήραν-σις, γήραμα], ἀγήρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γῆρας ἐγένετο τὸ γηράω-ῶ, ἐξ οὗ τὸ ἐναρκτικὸν γηρά-σκ-ω-. Ἀντὶ τοῦ γηρᾶσαι παρ' Ἀττι. πεζ. γίνεται χρῆσις τοῦ <γηρᾶναι, κα-ταγηρᾶναι Ἀττικῶς> γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι <Ἑλληνικῶς> (Μοίρις). Ὁ θεμ. χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾱ καὶ οὐχὶ εἰς η διότι προηγείται ρ. Τὸ ῥ. παντῇ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά, σὺν καὶ ἐν.

Γηροτροφέω-ῶ (=τρέφω τινά κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομῶ) καὶ μέλ. Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

γηροτροφήσω τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσ. : γηροβοσκὸς γίνομαι. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, καὶ παθ. ἄδωρ. ἐγηροτροφήθη, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : γηροβοσκῶν τιγχνάνω.

Σημ. Τὸ ὅ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ γηροτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας καὶ τρέφω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός [κρατέσ-ω=] κρατῶ. Συνών. τῷ γηροτροφῶ εἶναι τὸ : γηροβοσκέω-ω [σπν.].

Γίγνομαι (=γίνομαι), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδεν. καὶ ἐνίοτε παθ. διαθ., πρτ. ἐγιγνόμην, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἄδωρ. β' ἐγενόμην, πρκ. γέγονα καὶ γεγυνώς εἰμι καὶ γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ γεγυνώς ἦν καὶ ἐγεγενήμην καὶ γεγεννημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. γεγυνώς ἔσομαι καὶ γεγεννημένος ἔσομαι. Ῥημ. γένος, γενεά, γόνος, γονή, γονεύς, γένεσις, γενέτης ἢ γενετήρ (ὧν θηλ. -γενέτειρα), γενέθλιος, [γενητός].

Σημ. 1. Θέμ. γεν-, ἐξ οὗ [προσλήψει μὲν τοῦ προστύμ. -ε] : γεν-ε- (συγκοπῇ δὲ τοῦ θεματικοῦ ε) : γν-. Ὁ ἐνεστ. λαμβάνει τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἐνεστ. γίγνομαι ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 296 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) καὶ γίνομαι. Παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ καὶ μέσ. ἄδωρ. α' ἐγεινάμην (=ἐγέννησα), ἀλλὰ μόνον κατὰ μτχ. ἢ γειναμένην (=ἡ μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=οἱ γονεῖς).

Σημ. 2. Ὁ γέγονα καὶ ἐγεγόνειν χρησιμεύουσι καὶ ὡς χρόνοι τοῦ εἰμί, ὅπερ ὁμῶς διαφέρει τοῦ γίγνομαι, διότι τὸ μὲν γίγνομαι σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μετάβασιν εἰς τὸ εἶναι, τὸ δὲ εἰμί τελείαν ὑπαρξιν ἢ κατάστασιν.

Γινώσκω (=γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω, πρτ. ἐγίγνωσκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, ἄδωρ. β' ἔγνω, ὑπ. γνῶ, -ῶς, -ῃ κλ. εὐκτ. γνοίην, πρστ. γνῶθι, ἀπαρ. γνῶναι, μτχ. γνούς), πρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἔγνωκειν καὶ ἔγνωκώς ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἔγνωκώς ἔσομαι. Παθ. γινώσκομαι, πρτ. ἐγίγνωσκόμην, παθ. μέλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἄδωρ. ἔγνωσθην, πρκ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ. -ἐγνώσμη. Ῥημ. γνώσις, γνώμη (ἐξ οὗ γνωμικός, γνώμων, γνώστης ἢ γνωστήρ, γνωστός, γνωστός).

Σημ. 1. Θέμ. νο-, ἐξ οὗ νό-ος—νόεω καὶ προσλήψει τοῦ γ: γνο- (προβλ. ἀμφι-γνώσθ. σημ. λατ. no-sco καὶ ἐν συνθέσει co-gnosco), ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασ. καὶ τοῦ προσφύμ. σκ-) : γι-γνώ-σκ-ω. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ σύνθ. ἀναγινώσκω ἔχει εὐχρηστον καὶ τὸν α' ἀόριστον ἀνέγνωσα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος : γιγνώσκω ἔμαυτόν. Παρὰ μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) εὐρηται καὶ ἐνεστ. γινώσκω.

Σημ. 2. Τὸ γινώσκω, ὅταν μὲν σημ. ἔχω γνώσιν, γνωρίζω, εἶναι συνών. τῷ : οἶδα, ἐπίσταμαι, καταμανθάνω, ἐπαῖω, αἰσθάνομαι (δὲ ἰδὲ) κλ. καὶ ἔχει οὐσ. ἀφρη. τὸ γνώσις· ὅταν δὲ σημαίνῃ κρίνω, ἀποφασίζω, εἶναι συνώνυμον τῷ : φρονῶ, δοξάζω καὶ ἔχει οὐσ. ἀφρη. ἡ γνῶμη. Ἀντὶ τοῦ γινώσκω (=φρονῶ, δοξάζω) λέγεται καὶ : γνώμην ἔχω ἢ γνώμην ποιοῦμαι· ἀντὶ τοῦ : ταῦτα γινώσκω λέγεται καὶ : τῆς αὐτῆς ἔχομαι (ἢ εἰμὶ) γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω· ἀντὶ δὲ τοῦ διαγινώσκω λέγεται καὶ : διάγνωναι (ἢ διαγνώμας ποιοῦμαι. Ἀντιθ. : ἀγνοῶ).

Γλίχομαι (=προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ)· ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐγλίχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. γλιτ- [προβλ. γλιτ-χρος=γλίσχρος κατὰ τὸ αἰδ-χρὸς=αἰσχρὸς] ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσ. -σκ-) : γλίτ-σκ-ομαι (=γλίχομαι (προβλ. ἐρ-σκ-ομαι, =ἐρχομαι). Συνών. : ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, (ἐπι)ποθῶ, ὀρέγομαι, θέλω, βούλομαι.

Γλύφω (=σκαλίζω καὶ αἰνῶ διὰ γλυφίδος λίθους, ἔϋλα, μέταλλα καὶ ἡφιολοιπὴ ἀπὸ τοῦ νοτίου τοῦ Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

μτρο.—σημειῶ), πρτ. ἔγλυφον, [μέλ. γλύψω, ἄορ. ἔγλυψα, πρκ. ἔγλυψα ἢ γέγλυψα. Παθ. ἄορ. β' ἔγλύφην], πρκ. ἔγλυμμαι [καὶ μτγν. γέγλυμμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γλυφή, γλύμμα, γλυφίς, γλύφανον, γλυφεῖον, γλύπτῃς, γλυπτήρ, γλυπτός, τοκο-γλύφος (= ὁ καταγράφων ἀκριβῶς καὶ τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, πλεονέκτης, τοκιστής).

Σημ. Θέμ. γλυφ-. Συνώνυμα : ξέω, ξύω, ἐγχαράττ(σ)ω, ἐγκολάπτω· καὶ ἐπὶ μτρο. σημασίας : ἐπισημαίνομαι, σημειοῦμαι, ἀπογράφω (-ομαι).

Γνωρίζω (= κάμνω τι γνωστόν), πρτ. ἐγνώριζον, μέλ. γνωριῶ, ἄορ. ἐγνώρισα, πρκ. ἐγνώρικα, ὑπερσ. ἐγνώρικειν. Παθ. γνωρίζομαι, πρτ. ἐγνώριζόμην, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐγνώρισθην, πρκ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνώρισμην. Ῥημ. γνώρισις, γνώρισμα, γνωρισμός, γνωριστής, ἀγνώριστος, γνωριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ γνώρα (= γνωριμία), ἐξ οὗ καὶ γνώριμος· πρβλ. ὦρα, ὥριμος). Τὸ γνώρα περιεσώθη καὶ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν γνωρεῖδ-, ὅπερ τηρεῖ τὸ θέμ. φωνήεν ι πανταχοῦ βραχὺ (εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ γνωρίζω τινί τι=ποιῶ γνωστόν τι εἰς τινα· τὸ δὲ γνωρίζω τι=ποιῶ γνωστόν ἐμαυτῷ τι, μαθάνω, ἐννοῶ. Συνώνυμα ἰδὲ γιγνώσκω σημ. 2.

Γοητεύω (= εἶμαι γόης, ἀπατῶ, κολακεύω), ἄορ. -ἐγοήτευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : γόης εἰμί. Παθ. γοητεύομαι, παθ. ἄορ. ἐγοητεύθην, πρκ. γεγοήτευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γοητεία, γοήτευσις, γοήτευμα, γοητευτής (ἐξ' οὗ γοητευτικός), δυσγοήτευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόης (= μάγος, πλάνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω. Συνώνυμα : ἀπατῶ, κολακεύω, πλανῶ μαγεύω, φενακίζω.

Γράφω, πρτ. ἔγραφον, μέλ. γράψω, ἄορ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράφειν καὶ γεγραφῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. γράφομαι, πρτ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλ. γράβομαι, μέσ. ἄορ. ἐγραψάμην, παθ. μέλ. β' γραφήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐγράφην, πρκ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. γεγράφομαι καὶ -γεγραμμένος ἔσομαι. Ῥημ. γραφή (ἐξ οὗ γραφικός), γραφεὺς (ἐξ οὗ γραφεῖον), γραμμὴ (ἐξ οὗ γραμμικός), γράμμα (ἐξ οὗ γραμματεῖον καὶ γραμματεὺς), γραφίς, γραπτός, γραπτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεπονημένου θέμ. γράφ-. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ γράφω ἦτο ἡ τοῦ ξέω, ἐγχαράττω, ἐξ ἧς ἔπειτα μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίας, ἥτοι σχηματίζω γράμματα, ζωγραφίζω, γράφω κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναγελυμένος : γράφω ἐμαυτόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ γράφομαι τινά τινος (οἷον φόβου, ἀστρατείας κλ.)=ἐγκατέω τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἕνεκα φόβου ἀστρατείας κλ.

Γρύζω (ἐπὶ χοίρων = κάμνω γρύ-γρύ, γρυλίζω· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων=1) μουγκρίζω ὡς χοῖρος· 2) ἐκβάλλω ἐλαχίστην καὶ ἄσημον φωνήν), πρτ. ἔγρυζον, [μέλ. γρύξω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. γρύξομαι μτγν.], ἄορ. ἔγρυξα, πρκ. γρύξας ἔχω, ὑπερσ. γρύξας εἶχον. Ῥημ. [γρυγμός, γρυκτός (ἐξ οὗ ἄ-γρυκτος, ἐξ οὗ ἀγρυξία=ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ὁμιλίας)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεπονημένου γρύ (ἐπιφών.=ὁ γρυλισμός τῶν χοίρων) προσλήψαι τῆς παραγωγ. καταλήξεως -ζω, ἥτοι σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς

-ζω ούρανισκοφωολήκτων (πρβλ. κρᾶ' γ-j-ω=) κράζω, οἰμώζω, ὤζω. "Οθεν θέμ. ἀναλ. γρυγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ παρατατικῆς) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα ἰδὲ δδύρομαι σημ.

Γυμνάζω (=διδάσκω τινὰ γυμνὸν τὰς ἐν ταῖς παλαίστραις σωματικὰς ἀσκήσεις· καὶ συνεκδ.=καθιστῶ τινὰ ἐπιτήδειον, ἱκανὸν εἰς τι σωματικῶς καὶ διανοητικῶς), πρτ. ἐγύμναζον. μέλ. γυμνασίας ποιήσομαι [καὶ γυμνάσω μτγν.], ᾄορ. ἐγύμνάσα, πρκ. γυμνασίας πεποίημαι, ὑπερσ. γυμνασίας ἐπεποιήμην. Μέσ. καὶ παθ. γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ᾄορ. ἐγυμνασάμην, [παθ. μέλ. γυμνασθήσομαι μτγν.], παθ. ᾄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνάσμαι, ὑπερσ. ἐγεγυμνάσμην. Ῥημ. γύμνασις, γυμνασία, γύμνασμα, γυμναστής, (1) ἐξ οὗ γυμναστήριον), γυμνάσιον), γυμναστός (ἐξ οὗ ἀγύμναστος), γυμναστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός (2) (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκδύω, ἀντι ἐκδυμνός=γδυμνός), κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὅ ἐτοιμος=ἐτοιμάζω κλ. "Οθεν θ. ἀναλόγ. γυμν(ᾶδ-), ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ῥημ. (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.). Ἀπαντῶ δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν γυμνάζω εἶναι τὰ : ἀσκῶ, παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνασίας ποιοῦμαι καὶ γυμνασία χροῶμαι· τῷ δὲ μέσ. γυμνάζομαι τὰ : ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκάω, παιδεύομαι· μελετῶ, γυμνάζω ἑμαυτόν.

Γυμνασιαρχέω-ῶ ἢ γυμνασιαρχός εἰμι, πρτ. ἐγυμνασιάρχουν, μέλ. γυμνασιάρχης ἔσομαι, ᾄορ. ἐγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχηκα ὑπερσ. ἐγεγυμνασιάρχηκιν. Μέσ. καὶ παθ. γυμνασιαρχοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ. : γυμνασιάρχης γίγνομαι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δικλήτου γυμνασίαρχος ἢ γυμνασιάρχης (=ἄρχων τοῦ γυμνασίου), ἐξ οὗ καὶ γυμνασιαρχία (=λειτουργία, ἥτοι δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἣν οἱ πλοῦσοι πολῖται ἰδίᾳ δαπάνῃ διεκόσμου τὸ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδότην τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς)· Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος πλουτῶ, κ.λ.

Γυμνῶ-ῶ (=γυμνῶνω) ποιητ. καὶ μγν., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ὁ παθ. ᾄορ. ὡς μέσ. ἐγυμνῶθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου ἐκδύω. Ῥημ. γύμνωσις, γυμνωτής, γυμνωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός (ἰδὲ γυμνάζω σημ.), ἐξ οὗ γυμνότης καὶ γυμνικός.

Δάκνω (=δαγκάνω· καὶ μτρο.=κεντῶ, ἐξερεθίζω, πικραίνω), πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. δήξομαι, ᾄορ. [α' ἔδηξα μτγν. καὶ] β' ἔδῃκον, [πρκ. δέδηξα, ὑπερσ. ἐδεδήκειν, μτγν. [Παθ. δάκνομαι, πρτ. ἔδακνόμην, παθ. μέλ. δηχθήσομαι, παθ. ᾄορ. α' καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην [καὶ β' ἐδάκην μτγν.], πρκ. δέδηγμαι, ὑπερσ. ἐδεδήγμην. Ῥημ. δῆξις, δάκος (=φαρμακερὸν θηρίον), δῆγμα, δηγμός, δῆκτης, δηκτήριος, [καὶ τὰ σύνθ. ὀφιώδηκτος, δακέ-θυμος, δηξι-θυμος, θυμο-δακίς].

(1) Γυμναστής ἐλέγετο ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις (δηλ. τοῖς γυμναστηρίοις) διδάσκαλος, ὅστις ἦσκει τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς· ὁ δὲ διδάσκων τὴν γυμναστικὴν ὡς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἐλέγετο παιδοτερίβης.

(2) Οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς παλαίστραις ἡσχοῦντο εἴτε ὅπως γυμνοί, εἴτε φοροῦντες βραχὺν χιτῶνα.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σημ. Θέμ. δακ-. ἐξ οὗ δηκ-. Τὸ ῥ προσλαμβάνει τὸ προσφυμ. -ν- (δρα εἰσαγ. § 9). Συνώνημα : *κεντῶ, νύττω, λυπῶ, μέμφομαι, πρέγω, καθάπτομαι, καθικνέομαι*, [κνίξω].

Δακρύω (ἀμιβ=κλαίω, χύνω δάκρυα· μιβ.=ύγραίνω τινὰ μὲ δάκρυα, κλαίω τινά), πρτ. ἐδάκρυον, μέλ. δακρύσω (ἄορ. ἐδάκρυσα, πρκ. δακρύσας ἔχω [καὶ μτγν. δεδάκρυκα], ὑπερσ. δακρύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐδεδακρύκειν], καὶ Παθ. πρκ. δεδάκρῦμαι [μετ' οὐδ. σημ.=εἶμαι, ἔμπλεως δακρύνω], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δάκρυμα, δακρυτὸς (ἐξ οὗ ἄξιοδάκρυτος καὶ ἁδάκρυτος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυ (ὅπερ ἐκ θέμ. δακ- τοῦ δάκνω)· πρβλ. καὶ μεθυ-μεθύω. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα -j-. ὅπερ συναίρειται μετὰ τοῦ χαρακτηριστοῦς ὅς εἰς υ μακρόν : (δακρῦ'-j-ω=) δακρύω. Ἐντεῦθεν δὲ πάντα τὰ εἰς -νω ἔχουσι τὸ υ μακρόν, πλὴν τῶν : ἀνῦ'ω, ἀρῦ'ω, βερῦ'ω, ἐλκῦ'ω, μεθυ'ω, πεῦ'ω, τανῦ'ω,

Σημ. 2. Συνών. τῷ δακρύω, εἶναι τά : κλαίω (ὅπερ πολλάκις καὶ διαφέρει : διότι τὸ μὲν κλαίω=χύνω συνεχῇ δάκρυα, τὸ δὲ δακρύω=χύνω δάκρυα τινά), θρηνώ, ὀδύρομαι.

Δαμάζω (καταπονῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, τιθασεύω, ἡμερώ-ρῶνω), πρτ. ἐδάμαζον, [μέλ. δαμᾶ'σω, ἄορ. ἐδάμα'σα, πρκ. (δεδάμακα καὶ συγκοπῇ=) δέδμηκα, ὑπερ. ἐδεδμήκειν. Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐ-δαμαζόμην, παθ. μέλ. δαμασθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐδαμάσθην, καὶ μέσ. ἄορ. -ἐδαμασάμην, πρκ. δεδάμασμαι, ὑπερσ. ἐδεδαμάσμην. Ῥημ. [δά-μασις, δαμάλη, δάμαλις, δαμασμός, δαμαστήρ (ἐξ οὗ δαμαστήριον), δαμα-στός, ἐξ οὗ δαμαστικός], ἁδάμαστος, [καὶ τὰ σύνθετα ἁ-δμής, Ἄ-δμητος].

Σημ. Ἐκ τοῦ δαμάω (ὅπερ ἐκ θ. δαμ-. πρβλ. δάμ-νῃ-μι, λατ. damno) κατ' ἀναλογίαν τοῦ στένω=σιναίνω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (-αδ-j) ω=) -αζω ὁδοντοφωρόληκτα· ὅθεν ἔχει θ. ἀναλογικὸν δαμαδ-. ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρτατικοῦ. Συνώνυμα : ἡμερώω-ᾠ, τι-θασεύω, χειρόομαι, νικῶ, ἀποντίνω, φονεῶ, καίνω.

Δανείζω, πρκ. ἐδάνειζον, μέλ. δανείσω, ἄορ. ἐδάνεισα, πρκ. δε-δάνεικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν, καὶ δεδανεικῶς ἦν. Μέσ. δανείζομαι, πρτ. ἐδανειζόμην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδανεισάμην, παθ. ἄορ. ἐδανεισθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. ἐδεδανείσμην, ἢ δεδανεισμένος ἦν. Ῥημ. δάνεισμα, [δανεισμός], δανειστής, [δανειστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δάνος, γεν. δανε(σ)ος-ους (ἐξ οὗ καὶ δάνειον), κατ' ἀνα-λογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=), ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀθρόος-ἄθροίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν (δανεσιδ-) δανειδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ὁ μέλ. δὲν σχηματίζεται περι-σπώμενος, διότι πρὸ τοῦ -ίζω προηγείται φωνήεν. Συνών. καὶ περιφρ. : δά-νεισμα ποιοῦμαι, κίχρημι.

Δαπανάω-ᾠ, (=ἐξοδεύω), πρτ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἄορ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. ἐδεδαπάνηκειν. Μέσ. καὶ παθ. δαπανῶμαι (=καταναλίσκομαι, ἐξοδεύομαι, φθειρόμαι), πρτ. ἐδαπα-νώμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι [καὶ δαπανηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐδαπανήθην, [μέσ. ἄορ. α' ἐδαπανησάμην μτγν.], πρκ. δεδαπάνημαι, ὑπερσ. ἐδαπανήμην. Ῥημ. [δαπάνησις], δαπάνημα, [δα-πανητής (ἐξ οὗ δαπανητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δαπάνη, ὅπερ ἐκ τοῦ δάπ-ι-ω (=ἐσχίζω καὶ τρώγω) Συ-νώνυμα : ἀναλίσκω, ἀναισιμῶ-ᾠ.

Δαρθάνω (=κοιμῶμαι) οὐδετέρας διαθ., ἀπλοῦν μὲν ποιητικόν, παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον ἐν τοῖς ἐξῆς χρόνοις : καταδαρθάνω, ἄορ. β' κατέδαρθον (ἄνευ προστ.), προκ. καταδεδάρθηκα, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. *δαρθ-* καὶ προσλήψει τῶν προσφυμάτων *-αν-* καὶ *-ε-* : *δαρθ-αν-* καὶ *δαρθ-ε-*. Συνώνυμα : *κο(θ)εῦδω*, *κοιμῶμαι*, *ὑπνώτω*.

Δασμολογέω-ῶ (συλλέγω δασμούς, φορολογῶ), προτ. ἐδασμολόγουν, μέλ. δασμολογήσω, ἄορ. ἐδασμολόγησα, καὶ Παθ. δασμολογούμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *δασμός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δατέομαι*=*διανέμω*) καὶ *λέγω* μὴ μεσολοβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. *ἀντιβολέω-ῶ* σημ.). Τὸ σύνθετον *δασμολόγος* (ἐξ οὗ δασμολογία) εἶναι μίγν. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *ἀγρυρολογῶ*, *δασμούς ἐκλέγω*, *χρήματα πρᾶττω*.

Δασμοφορέω-ῶ (=δίδω φόρον) μόνον ὁ παθ. ἔνεστ. ἀπαντᾷ μονολεκτικῶς δασμοφοροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. [δασμοφόρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δασμός* καὶ *φέρω* (ἴσα δασμολογέω-ῶ σημ.) τὸ δασμοφόρος μίγν. Ἀντὶ τοῦ *δασμοφορῶ* λέγεται καί : *δασμὸν ἀποδίδωμι* ἢ *ἀποφέρω*.

[**Δείδω**] (=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διστάζω). Τοῦ ῥ. τοῦτου ὁ ἔνεστ. καὶ προτ. ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς παρὰ δ' Ἀττικοῖς ὡς ἔνεστις λαμβάνεται ὁ προκ. **δέδοικα** (ἀμτβ.=φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοβος) καὶ μτβ.=φοβοῦμαι τινα) ἢ **δέδια** (κλίνεται δὲ ὧδε : *δέδοικα*, *δέδοικας*, *δέδοικε* καὶ *δέδια* [δέδιας], *δέδιε* πλῆθυντ. *δέδιμεν*, *δέδιτε*, *δεδιάσιν* ὑποτ. (μόνον) *δεδίη* καὶ *δεδίωσιν*, εὐκτ. ἔλλειπει [προστ. *δέδιθι*, *δεδίτω* κλ., ποιητ. καὶ μίγν.] ἀπαρέμφ. *δεδιέναι* [καὶ *δεδοικέναι*], μίγν. *δεδοικῶς*, *δεδοικυῖα*, [δεδοικὸς καὶ] *δεδιῶς*, τὸ *δεδιός*) ὡς παρατατικὸς δὲ ὁ ὑπερσ. **ἐδέδοίκεν** ἢ **ἐδέδοίκε**, [ἐδεδοίκεις], ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει πλ. α' καὶ β' πρόσωπ. ἔλλειπει γ' ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδεδίεσαν), μέλ. **δεῖσομαι**, ἄορ. **ἔδεια**, προκ. **πεφόδημαι**, ὑπερσ. **ἐπεφοδῆθην**. Ῥημ. **δεῖμα** καὶ **δέος**.

Σημ. Ἐκ μὲν τοῦ δείμα παραγ. τὸ δειμαίνω, ἐκ δὲ τοῦ δέος [Ὀμ.-δεῖος] 1) τὸ ἀδεής, ἐξ οὗ ἄδεια 2) τὸ (δεεσ-λός=) δειλός καὶ 3) τὸ (δεεσ γός=) δεινός, καθ' ὃ ἔλεος-ἐλεεινός, πόθος ποθεινός, φῶς-φωτεινός.

Σημ. 2. Θέμ. ἀσθ. (δFi=) *δε-* (καὶ *ισχ.* (δ Fci=) *δει-*, πρβλ. *λειπ-*, *λειπ-* (λείπω), *πιθ-*, *πειθ-* (πείθω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ *δέδοικα* εἶναι τὸ ἀποθ. *διδίτομαι* (=φοβίζω, ὅπερ μόνον κατ' ἔνεστ. ἀπαντᾷ. Συνώνυμα καὶ περιφρ. : *φοβοῦμαι*, εἰς *φόβον καθίσταμαι*, ἐν *φόβῳ εἶμι*, *δειμαίνω*, *πηχίσσω*, *δκνῶ*, *τρέω*, *δρροδίνω-ῶ*. Αντίθ. : *θαρρῶ*, *ἐλπίζω*.

Δείκνυμι **δεικνύω** (=δεικνύω, ὁδηγῶ, γνωστοποιῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. *δεῖξις*, *δείγμα* (ἐξ οὗ *δειγματίζω*), *δείκτης*, (ἐξ οὗ *δεικτικὸς* καὶ *δεικτήριον*), *δυσ(ἀν)ἀπόδεικτος*, *δεικτέος*, *δεικτέον*.

Σημ. Θέμ. *δεικ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. *-νυ-* : *δείκ-νυ-μι*, καὶ *δεικνύ-ω*. Τὸ *ν* τοῦ προσφ. *-νυ-* ἐν τῷ *δεικνυμι* εἶναι μακρὸν μόνον ἐν τῷ ἔνικ. τῆς ἐνεργ. ὁριστ., ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς-μι καὶ ἐν τῷ β' ἔνικ. τῆς προστ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. : *δεικνυμι ἑμαυτόν*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ *ἀποδείκνυμι* λέγεται καὶ : *ἀπόδειξιν ποιῶμαι* καὶ *ἀπόδειξιν φέρω* τινός, *ἀπόδειξιν παρέχομαι* ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐπιδείκνυμι* καὶ : *ἐπιδείξιν ποιῶμαι* τινός. Συνών. : *δηλῶ*, *σημαίνω*, *ἀναφαίνω*, *ἐμφαίνω*, *μηνῶ*.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Δειλιά-ω (=εἶμαι δειλός), ἀπλοῦν μγν. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἡ πε-
ρίφρασις : δειλός εἰμι· παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. ἀποδειλιῶ
(=ἀποδειλιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δειλίας, ἀποφεύγω τι ἀπὸ δει-
λίαν), μελ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀποδειλιάσα, πρκ. ἀποδεδειλίακα, ὑπερσ.
ἀποδεδειλιάκειν. Ῥημ. (ἀπο) δειλίαισι, ἀποδειλιατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *δειλία*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δειλός*. Συνώνυμον : *δειμαίνω*, ὅπερ
μόνον κατ' ἐνεσιῶτα ἀπαντᾷ. Ἀντίθ. : *θαρρῶ*, *ἀλκιμος* (*ἀγαθός*) εἰμι.

Δειπνέω-ω (=τρώγω τὸ τῆς ἐσπέρας φαγητόν καὶ γενικῶς τρώ-
γω), ὁμαλὸν ἄνευ Μέσης φωνῆς· [ὁ μέσ. μέλ. δειπνήσομαι μγν].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δεῖπνον* (ἡ μγν. *δεῖπνος* (ὁ)· ὄρα *ἀριστάω* σημ.) κατ'
ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) *κρατῶ*.

Δειπνίζω (μιθ.=φιλοξενῶ τινα, κάμνω δειπνον εἰς τινα), πρτ.
ἐδειπνίζον, καὶ ἀόρ. ἐδειπνίσα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συ-
νωνύμων : ἐσιῶ ἢ εὖωχῶ ἢ τῶν περιφρ. : δειπνον παρέχω. τινὶ ἢ ἐπὶ
δειπνον καλῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ *δεῖπνον* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δάπτω*=ἐσχίζω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ
ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ jw=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ ἀνδράποδον-ἀνδραποδίζω κλ.

[**Δειπνοποιέω-ω**] (=έτοιμάζω τὰ τοῦ δειπνου ἢ τὸ δειπνον),
πρτ. ἐδειπνοποιοῦν, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περιφράσεως : παρασκευάζω
δειπνον. Μέσ. δειπνοποιοῦμαι (=δειπνῶ ἐγώ), πρτ. ἐδειπνοποιούμην
καὶ μέσ. ἀόρ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δειπνῶ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον, Σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ *δειπνοποιός* (=

δειπνοποιῶν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) *κρατῶ*.
Δεκάζω (=διαφθείρω διὰ δώρων, δωροδοκῶ) καὶ ἀόρ. ἐδέ-
κάσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : φθείρω τινα χρήμασι. Παθ. δωρο-
δοκῶ [καὶ μγν. δεκάζομαι], πρτ. ἐδεκαζόμην καὶ πρ. δεδέκάσμαι, τὰ
δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δωροδοκῶ (ὃ ἰδέ)· Ῥημ. [δεκασμός, ἀ-δέκαστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δέκα* (πρβλ. λατ. [decem-decaria-] *decuriare*=1) κατὰ
δεκάδας διαιρεῖν· 2) δώροις διαφθεῖρειν· ἐπὶ διαφθορᾷ τῶν Ῥωμαϊκῶν
φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἐν αἷς κατὰ δέκα συναθροισζόμενοι ἐλάμβανον τὰ
δώρα). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς λιθάδ-j-w=) *λι-
θάζω*, καθ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν δεκαδ-, ἐξ οὗ πάν-
τες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύν-
θετον : *ἐνδεκάζω* (=ἐορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἡμέραν), *συνδεκάζω*
(=σύμπαντας τοὺς δικαστὰς διὰ χρημάτων διαφθεῖρω)· ὥς παθ. τοῦ *δεκάζω*
(=διαφθεῖρω διὰ δώρων) λαμβάνεται τὸ *δωροδοκέω-ω* (=διαφθεῖρομαι διὰ
δώρων). Ἀντὶ τοῦ *δεκάζω* λέγεται καὶ : *φθείρω τινα χρήμασι*.

Δεκατεύω (=λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω), πρτ. ἐδεκάτευον,
μέλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἐδεκάτευσα, πρκ. δεκατεύσας ἔχω, ὑπερσ. δεκα-
τεύσας εἶχον· καὶ Παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων.
ἢ περιφράσεων. Ῥημ. δεκατεία, δεκάτευσις, δεκάτευμα, δεκατευτής,
(ἐξ οὗ δεκατευτήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ *δεκάτη*=τὸ δέκατον (κατὰ παράλειψιν τοῦ *μοῖρα* ἢ *μερίς* ἢ
ἡμέρα (1)· πρβλ. *πεντηκοστή* (μοῖρα)—*πεντηκοστεύομαι* (=τελῶ τὴν πεντη-
κοστήν, ἥτοι φόρον εισαγωγῆς 2 ο)ο. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασι-
λεὺς *βασιλεύω*. Συνών. καὶ περιφρ.: τὴν *δεκάτην ἐκλέγω*, *δεκατηλογέω*, *δεκατόω*.

(1) Ἡ *δεκάτη* (ἡμέρα) ἦτο οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τελουμένη μετὰ δέκα ἡμέ-
ρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως παιδὸς τινος, ὁπότε ἐδίδετο καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Μεσ. **δέομαι** (τινος=1) ἔχω ἀνάγκην τινὸς καὶ 2)=παρακαλῶ, αἰ-
ποῖε προσωπικῶς, (δέεσαι=δέεαι=) δέει (μόνον), (δέεται=) δεῖται
κλ., πρτ. ἐδεόμην, μέσ. μέλ. δεήσομαι, [παθ. μέλ. δεηθήσομαι μτγν.],
παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐδεήθην, πρκ. δεδέχμαι, ὑπερσ. ἐδεδεχμην. ῥημ.
δέησις, δέημα, δεητήριος, δεητός (ἐξ οὗ ἀδέητος), δεητέος.

Σημ. 1. Θέμ. δε- και (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) δε-ε-. Σὸ δέω εἶναι
προσωπ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἐν αἷς ἔχει τὰς γενικ. : πολλοῦ, μικροῦ, ὀλίγου,
τοσούτου κλ., ἐπομένου ἀπαρεμφ.=πολύ, ὀλίγον, τόσον κλ. μοὶ λείπει, πολὺ
ἀπέχω τοῦ νά... κλ., <πολλοῦ δέω περὶ ἑμαντοῦ ἀπολογεῖσθαι>. Ἡ μτγ.
δέ ο ν ἀπαντᾷ καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖον, ὅπερ ἐκ τοῦ δεύω=δέω πρβλ. πλεῖ-
ον—πλεῖν) ἐν ταῖς φράσεσι : μικροῦ, ὀλίγου δεῖν. Τὸ ῥ. συναίρει τὸν χα-
ρακτηῖρα ε, ὅπου ἀπαντᾷ ε ἢ ει. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. : ἐνδέομαι, προσδέο-
μαι (=δὲν ἔχω ἀρκετὰ) κλ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ δέομαι λέγεται καί : δέησιν ποιοῦμαι, ἱκετεύω, πα-
ρίεμαι, λιπαρῶ, ἀντιβολῶ, λιτανεύω, κελεύω· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνδέομαι καί :
ἐνδεής εἰμί τινος, ἐνδεῖαν ἔχω, ἐνδεΐας ἔχω.

Δέω-ω (=δένω, δεσμεύω, ἐμποδίζω) πρτ. ἔδουν, μέλ. δήσω, ἄορ.
ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. (δέομαι=), δοῦ-
μαι, πρτ. -ἐδοῦμην, παθ. μέλ. δευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδέθην, μέσ. μέλ.
δήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐδησάμην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, μετ. ὀλ.
δεδήσομαι. ῥημ. δέσις, δεσμός, (ἐξ οὗ δεσμώτης, δεσμεύω, καὶ δε-
σμόν), (δέσ-υλος=δόσ-υλος=δό-υλος=) δοῦλος, δεσμὶς (ἐξ οὗ δεσμί-
διον), δέσμα, δέμα (ἐξ οὗ δεμάτιον), δετός, δετέος.

Σημ. 1. Θέμ. δεσ-, ἐξ οὗ δε : δέσω=δέ-ω=ω (πρβλ. καὶ δεσ-μός, δοῦ-
λος). Τὸ ῥ. καίτοι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον εἰς ε λήγον, συναίρειται πανταχοῦ
κατ' ἐξαιρέσιν, ὡς καὶ τὸ ξέω καὶ οἱ πρτ. εἰσέφρεον καὶ ἐξέφρεον. Ὁ θεμ.
χαρακτὴρ ε ἐκτείνεται εἰς ἡ μόνον εἰς τοὺς ἐνοίγμους χρόνους καὶ τὰ ῥηματι-
τικὰ οὐσιαστικά (πλὴν τοῦ δέσις καὶ δεσμός), φυλάττεται δὲ βραχὺς εἰς τοὺς
λοιποὺς χρόνους καὶ τὰ ῥηματικά ἐπίθετα (πλὴν τοῦ ἀνυπόδητος πρὸς ἀ-
ποφυγὴν τῶν πολλῶν καὶ ἁλλεπαλλήλων βραχειῶν συλλυβῶν. Ἀπαντᾷ
καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατὰ περιφρ. : δὲ ἑμαντέν. Τὸ
ὑποδοῦμαι, (κοιθόρονος, ἐμβάδας κλ.) ἔχει ἀντίθετον τὸ ὑπολύομαι. Συνών.
ιδὲ δεσμεύω σημ.

Σημ. 2. Τοῦ ῥ. δέω-ω εὐρηναὶ ἐνίοτε τύποι τιτὲς κατὰ τὰ εἰς μὲ : δι-δη-
-μι γ' πληθ. ὄριοι. διδέασι (Ξενοφ.), γ' πληθ. πρστ. διδέντων (Ὅμ.), καὶ
πρτ. γ' ἐνικ. διδή (Ὅμ.).

Δηλώω-ω (μτβ.=φανερώνω, ἀποδεικνύω, κάμνω γνωστόν· ὁμα-
λόν. ῥημ. δήλωσις, δήλωμα, ἀ-δήλωτος, δηλωτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δῆλος. Τὸ ῥ. λαμβάνεται πολλάνκις καὶ ἀμτβ., ἀπαντᾷ δὲ
καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὰ σύνθετα : ἀναδελῶ, διαδελῶ, ἐκδη-
λῶ, ἐπιδελῶ, προσδελῶ, συνδελῶ εὐχρηστοῦσι παρὰ μτγν.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : δῆλωσιν ποιοῦμαι, δῆλον ποιῶ καὶ κατὰ-
δῆλον ποιῶ (οὗ τὸ παθ. : κατάδηλος, πρόδηλός εἰμι ἢ γίγνομαι ἢ ὑπαρχω),
μηνύω, σημαίνω, δείκνυμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκ (ἀνα)φαίνω, ἐμφανη κα-
θίστημι, διασαφῶ, σαφηνίζω.

Δημαγωγέω-ω (=εἶμαι δημαγωγός καὶ μέλ. δημαγωγῆσω, τὰ δ'
ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικ. διὰ περιφράσεων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημαγωγός (=ὁ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν
δῆμον, πολιτικὸς ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἄγω : Σχηματίζεται δὲ
κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος-πλουτῶ.
Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς : δημαγωγός εἰμι καὶ δημαγωγός καθίσταμαι.

Δημηγορέω-ω (=εἶμαι δικηγόρος, ἀγορεύω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πρτ. ἐδημηγόρουν, μέλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἐδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα, ὑπερσ. ἐδεδημηγορήκειν. Παθ. πρτ. ἐδημηγορούμην καὶ πρκ. δεδημηγόρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἀττικ. κατὰ περιφρασιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *δημηγόρος* (=ὁ ἀγορεύων πρὸς τὸν δῆμον, δημόσιος ῥήτωρ) (ἐξ οὗ καὶ *δημηγορία*), ὅπερ ἐκ τοῦ *δῆμος* καὶ *ἀγορεύω*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (θ. τελεσ-) *τελῶ*. Λέγεται δὲ καί: *δημηγόρος εἰμὶ ἢ γίνομαι, δημηγορίαν ποιοῦμαι*. Συνών *ιδε φημί* σημ.

Δημοκρατέομαι-οὔμαι (=κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς) ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθ., πρτ. ἐδημοκρατούμην, μέσ. μέλ. δημοκρατήσομαι, (τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν, ἥτοι) μέσ. ἀόρ. ἐν δημοκρατίᾳ ἐπολιτευσάμην, ἢ ἐβίων, πρκ. ἐν δημοκρατίᾳ πεπολίτευμαι ἢ βεβίωκα, ὑπερσ. ἐν δημοκρατίᾳ ἐπολιτεύθην ἢ ἐβεβίωκειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δῆμος* καὶ *κρατῶ* (ἐξ οὗ καὶ *δημοκρατία* καὶ *δημοκρατικός*) καὶ γίνεταί ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος ὀνόματος συνθέτου. Τὸ *Δημοκράτης* μόνον ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾷ (πρβλ. καὶ *Ἀριστοκράτης*. Ἀντὶ τοῦ *δημοκρατοῦμαι* λέγεται καί: ἐν *δημοκρατίᾳ πολιτεύομαι* καὶ ἐν *δημοκρατίᾳ* ζῶ. Ἀντίθετον τὸ *ἀριστοκρατοῦμαι* (μόνον κατ' ἐννοσιν.).

Δηῶ-ω (=ἐχθρικῶς φέρομαι, πολεμῶ, φονεύω, κατακόπτω, ἐρημώνω), πρτ. ἐδήουν, μέλ. δηώσω ἀόρ. ἐδήωσα, πρκ. δηώσας ἔχω, ὑπερ. δηώσας εἶχον. Παθ. δηοῦμαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δήωσις], ἀδήωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *δήτιος* (ἀντὶ *δαίος*=ἐχθρικός, ὀλέθριος), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *δαίω* (=καίω). Συνών: *ἐρημῶν, λεηλατῶ, βλάπτω, κακῶν-ω, κακουργῶ, λυμῶμαι, δεινδροκοπῶ, φθείρω, κατακλῶ, κατακόπτω, πολεμῶ*.

Διαιτάω-ω (=παρέχω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, θεραπεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὥρισμἐνης διαίτης, κρίνω ὡς διαιτητής), πρτ. ἐδιήτων, μέλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδιήτησα, πρκ. δεδιήτικα, ὑπερσ. -ἐδεδιητήκειν. Μέσ. δισιτῶμαι (=διάγω, ζῶ κατὰ τινα δίαιταν τρόπον), πρτ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδιητησάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδιητήθην, πρκ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. -ἐδεδιητήμην. Ῥημ. [διαίτησις (ἐξ οὗ διαιτήσιμος)], διαίτημα, διαιτητής (ἐξ οὗ διαιτητήριον, καὶ διαιτητικός), διαιτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *δίαιτα* (=τρόπος ζωῆς), ὅπερ ἐκ τοῦ *διαίω*=ζάω (ὡς *δι=ζ*). Τὸ ῥ. θεωρηθὲν ὡς σύνθετον κατ' ἀποπλάνησιν πρὸς τὸ *αἰτέω* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν (πρβλ. *ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ*). Οἱ εὐπεὶ: *διήτων, διήτησα, διήτηκα, διητώμην* κλ. εἶναι μεταγενέστεροι· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ *καταδιαιτῶ* (=ὡς διαιτητής κρίνων καταδικάζω) ἔχει ἀντίθετον τὸ *ἀποδιαιτῶ* (=ἀπολύω). Ἀντὶ τοῦ *διαιτῶμαι* λέγεται καί: *δίαιταν ποιοῦμαι*. Συνών: *τρέφω, θεραπεύω, κρίνω, ζῶ*.

Διακονέω-ω (=εἶμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλ. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιηκόνησα, [πρκ. δεδιακόνηκα, ὑπερσ. ἐδεδια(η)κονήκειν μγν]. Παθ. διακονοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδιακονήθην καὶ πρκ. δεδιακόνημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων.: ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ, θεραπεύω. Ῥημ. διακόνησις, διακόνημα, διακονητέον.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *διάκονος* (=ὑπηρετής). Αὐξάνεται, δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται παρ' Ἀττικοῖς μὲν ἔξωθεν, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις

ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν : ἐδιακόνουν ἢ διηκόνουν, διηκόνησα, δεδιηκόνηκα ἢ δε-
διακόντηκα κλ. πρβλ. καὶ ἔγγυω, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι).

Διαλέγω (=διαχωρίζω, ἐκλέγω, κοινῶς διαλέγω), μέλ. διαλέξω,
ἀόρ. διέλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : αἰρούμαι ἢ ἐκλέγω. Ῥημ.
διαλογή. Τὸ δὲ μέσον **Διαλέγομαι** (=ὀμιλῶ, συνομιλῶ μετὰ τινος),
εἶναι κατὰ σημασίαν ἀποθ., πρτ. διελεγόμην, μέσ. μέλ. διαλέξομαι, παθ.
μέλ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. διελεξάμην μτγν.], παθ. ἀόρ.
ἀ' ὡς μέσ. διελέχθην [καὶ β' διελέγην μτγν.], πρκ. διείλεγμαι, ὑπερσ.
διειλέγμην. Ῥημ. διάλεξις, διάλογος, διάλεκτος (ἐξ οὗ διαλεκτικός),
διαλεκτέον

Σημ. Θέμ. λέγ- (ὄρα ἀ' λέγω). Τὸ διαλέγομαι λέγεται καὶ περιφρ. :
λόγον δίδωμι ἢ δέχομαι, καὶ εἰς λόγους ἔρχομαι τι. Συνών. τῷ διαλέγομαι
ιδε φημί σημ. 3.

Διανέομαι-οὔμαι (=ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι)
ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. διενοούμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διανοη-
θήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. διανοήθην, πρκ.
διανενόημαι, ὑπερσ. διενενοήμην. Ῥημ. διανόησις, διανόημα, διανοη-
τὸς (ἐξ οὗ διανοητικός), διανοητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ νοῦ καὶ γίνεταί ἐξ
αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. :
ἐπὶ τινι τὴν διανοίαν ἔχω. Συνώνυμα ἰδε ἐννοῶ σημ.

Διχειρίζω (=ἔχω τι εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω), πρτ.
διεχειρίζον, μέλ. διαχειριῶ, ἀόρ. διεχειρίσα, πρκ. διακεχειρίκα, ὑπερσ.
διεκεχειρίκειν. Μέσ. διαχειρίζομαι καὶ πρτ. διεχειρίζομην, τᾶλλα ἀνα-
πληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ οὐδὲν περὶ τὴν σημασίαν δια-
φέρει (ὄρα μεταχειρίζω σημ.). Ῥημ. διαχείρισις, διαχειρισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ διὰ χεῖρός-ων (=διὰ μέσου τῶν
χειρῶν) ἔχω καὶ γίνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως, μὴ μεσολαβούντος δηλ. συνθέτου ὀ-
νόματος (πρβλ. μεταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἐγχειρίζω κλ.) Σχηματίζεται δὲ κατ'
ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ- j-ω=)-ίζω-ὄρα ἐλπίς σημ. ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν δια-
χειρίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ παράγωγα. Τὸ
ἀπλοῦν χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χεῖρ) μτγν. Συνώνυμα: χεῖρωμαι, μεταχειρίζομαι.

Διδάσκω, πρτ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἀόρ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδί-
δαχα, ὑπερσ. ἐδεδιδάχην. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, πρτ. ἐδιδασκό-
μην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. διδάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδιδασάμην, παθ.
μέλ. διδαχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμαί, ὑπερσ. ἐδε-
δίδαγμαν. Ῥημ. διδασχῆ, [δίδαξις], δίδαγμα, διδάσκαλος (ἐξ οὗ διδα-
σκαλεῖον καὶ διδασκάλιον), δίδακτρα, διδακτῆριον, διδακτὸς (ἐξ οὗ δι-
δακτικός), διδακτέον.

Σημ. Θέμ. δακ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ.-σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀνα-
διπλασιασμοῦ ὅστις μετέβη καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους: δι-δάκ-σκ-ω καὶ ἀπο-
βολῇ τοῦ πρώτου κ=) διδάσκω. Ἐκ τοῦ θέμ. δακ-κατὰ μετὰ πτωσιν τοῦ χαρακτ.
κ εἰς χ προσελθούσαν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἀορ., ἐν ᾧ συμπιπτοῦσι τὰ εἰς -κ' ὡς
καὶ χ' ὡς =ξω, προέκυψε τὸ θέμ. δαχ-. Ὡς παθ. τοῦ διδάσκει λαμβάνεται καὶ
τὸ ῥ. μαθάνω. Τὸ μέσ. διδάσκομαι εἶναι διάμεσον καὶ σημαίνει διδάσκειν τινὰ
διὰ τοῦ διδασκάλου. Ἀντὶ τοῦ διδάσκει λέγεται καὶ : διδασκαλίαν ἢ διδασχὴν
πρᾶττεν, διδασκαλίαν παρέχω, διδασκαλίᾳ χεῖρωμαι. Συνών. ἰδε νοουθετῶ σημ.

Διδράσκω (ἀμτβ.=φεύγω κρυφίως, δραπετεύω), ἀείποτε σύν-

θετον ἀποδιδράσκω, πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσσομαι, ᾄορ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ, -ᾶς, -ᾶ κλ., εὐκτ. ἀποδραῖν, -αῖης, -αῖη κλ., πρστ. ἐλλείπει· ἀπαρμ. ἀποδρᾶναι· μτχ. ἀποδράς, -ᾶσα, -άν)· πρκ. ἀποδεδράκα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ῥημ. [ἀπό-δρασσις, ᾗ-δραστος, ἀν-ἀπό-δραστος], δραπέτης (ἐξ οὗ δραπετεύω).

Σημ. Θέμ. δρα-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. δι-δρά-σκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐκ. Ὁ θεμ. χαρακτ. α δὲν ἐκτείνεται εἰς ἡ διότι προηγείται ῥ. Συνώνυμα δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

Δίδωμι (=δίδω) ὁμαλόν. Ῥημ. δόσις, δοτήρ, [-δότης (ἐξ οὗ δοτικός)], δῶρον, δοτός, δοτέος, δοτέον.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. δο- καὶ ισχ. δω-, ἐξ οὗ (μεν' ἐνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δω-μι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσον πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό· ἀποδίδομαι καὶ εἶναι συνών. τῷ πωλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως· δίδωμι ἑμαυτὸν. Ἀντὶ τοῦ ἐπιδίδωμι λέγεται καὶ· ἐπιδοσιν λαμβάνω· ἀντὶ δὲ τοῦ· ἀντιδίδωμι λέγεται καὶ· ἀντιδοσιν ποιοῦμαι. Τὸ ἐκδίδωμι θυγατέρα=δίδω θυγατέρα εἰς γάμον· τὸ δίκην δίδωμι τι εἶναι παθ. καὶ ἰσοδυναμεῖ ἰφ· δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος (=τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος). Ἐνεργ. δὲ τούτων εἶναι τὸ δίκην λαμβάνω παρὰ τινος (=τιμωρῶ τινα) καὶ· δίκην ἐπιτίθημι τι.

Δικάζω (=κρίνω, αποφασίζω ὡς δικασκῆς), πρτ. ἐδίκασον, μέλ. δικάσω, ᾄορ. ἐδικᾶσα, πρκ. δικάσας ἔχω [καὶ δεδίκασα μτγν.], ὑπερσ. δικάσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι, πρτ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλ. δικάσσομαι, μέσ. ᾄορ. ἐδικασάμην, [παθ. μέλ. δικασθῆσομαι μτγν.], παθ. ᾄορ. ἐδικασθην, πρκ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικάσμην. Ῥημ. δίκασις (ἐξ οὗ δικάσιμος), δικασμός, δικαστής ἐξ οὗ δικαστήριον καὶ δικαστικός), ἀδίκαστος, δικαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δ κη (ἐξ οὗ καὶ δίκαιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάω, καθ' ὃ ἀνάγκη-ἀναγκάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. δικᾶδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐ-εστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Συνώνυμα· κρίνω, διαιτῶ.

Δινέω-ῶ (=περιστρέφω τι κυκλικῶς), παρ' Ἀττικ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ· περιδινῶ. Μέσ. δινοῦμαι, πρτ. ἐδινούμην· καὶ Παθ. περιδινοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δίνησις, δίνημα, δινητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίνη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κράτω. Συνώνυμα· δονέω, (περι)στρέφω, στροβιλίζω, στροφίω ἢ στρομβέω.

Διψήω-ῶ (=ἔχω δίψαν, διψῶ τινος, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ τι), (διψήεις=) διψῆς, (διψήει=) διψῆ κλ., πρτ. ἐδιψήον-ων, μέλ. διψήσω, ᾄορ. ἐδίψησα, πρκ. διψήσας ἔχω, [καὶ μτγν. δεδίψηκα], ὑπερσ. διψήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐδεδιψήκειν]. Ῥημ. [δίψησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίψος ἢ δίψη ἢ δίψα, ἐξ οὗ καὶ διψαλέος. Ὁ θέμ. χαρακτὴρ ἡ συναιεῖται κανονικῶς εἰς ἡ καὶ η. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς· δίψει (δίψη) συνέχομαι.

Διόκω, πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπαν. διώξω, ᾄορ. ἀ' ἐδίωξα καὶ β' ἐδιώκαθον, πρκ. δεδίωχα, ὑπερσ. ἐδεδιώχειν. Παθητ. διώκομαι, πρτ. ἐδιωκόμην, [παθ. μέλ. διωχθῆσομαι], παθ. ᾄορ. ἐδιώχθην, πρκ. δεδιώγμαι, ὑπερσ. ἐδεδιώγμην. Ῥημ. διώξις, διώγμα, διωγμός, διωκτὴρ ἢ διώκτης, διωκτός, διωκτέον.

Σημ. Θέμ. διωκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ λόγ. β' ἐδιώκαθον (καὶ ἀπρμφ. διωκαθεῖν) ἐκ τοῦ ἀρχήστου διωκάθω. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐν-
νοίας τὸ (δίκην) διώκω (=ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον) ἔχει παθητικὸν
τὸ (δίκην) φεύγω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : τὴν διώξιν ποιοῦμαι, ἀπ-
λαύνω, ἐξώθῳ, ἐκβάλλω, (ἀπο)σοβέω.

Δοκέω-ᾶ (=φρονῶ, νομίζω), πρτ. ἐδόκουν, μέλ.δόξω,ἀόρ.ἔδοξα, πρκ. δόκησιν ἔσχηκα [καὶ δεδοκῆκα ποιητ.]. ὑπερσ. δόκησιν ἐσχέκειν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως : Δοκεῖ (μοι,σοι,αὐτῷ,ἡμῖν,ὁμῖν, αὐτοῖς [=φαίνεται εὐλογον ἔμοι κλ.],ἦτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δη- λοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτ., ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται), πρτ. ἐδόκει, μέλ. δόξει, ἀόρ. ἔδοξε, πρκ.δέδοκται ἢ δεδογμένον ἐστίν,ὑπερσ. ἐδέδοκτο ἢ δεδογμένον ἦν.Παθ. **δοκοῦμαι** (=νομίζομαι,θεωροῦμαι) καὶ παθ. ἀόρ. ἐδόχθην,τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ νομίζομαι. Ῥημ. (δοκ-τ-ja=δοκ-σ-σα=δόκ-σα=) δόξα (ἐξ οὗ ἄδοξος), δόκησις, δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

δοκιμος, δοκιμητος

Σημ. 1. Θέμ. (δεκ- προβλ. λατ. dec-et, ἐξ οὗ) δοκ- και (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) δοκ-ε. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθετον. Τὸ παθ. καταδοκοῦμαι = θεωροῦμαι ὑποκτος. Ἀντὶ τοῦ δοκῶ λέγεται και: δόκησιν ἔχω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν δοκῶ εἶναι τὰ : φαίνομαι (οπερ ὁμῶς ἐνισχύει καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν δοκῶ σημαίνει δοξασίαν, ἥτις ἐνδοχάζεται καὶ εἶναι ψευδής) τὸ δὲ φαίνομαι φανέροσιν τοῦ ὄντος), νομίζω, ὑπολαμβάνω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, δοξάζω, φρονέω. Τῷ δὲ ἀπροσώπων : δοκεῖ (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς) συνώνυμα εἶναι τὰ : γινώσκω, διαγινώσκω, προαιρουμαι.

Δοκιμάζω (=κάννω δοκιμήν,ἐξετάζω ἀκριβῶς,βασανίζω,ἐγκρίνω)
 ὁμαλόν. ῥημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, δοκιμαστός (ἐξ οὗ δοκιμαστικός
 καὶ ἀδοκιμαστος), δοκιμαστέον.

Σημ. *Εκ τοῦ δόκιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ δοκῶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-j-ω=) λιθᾶζω ὁδοντοφυλοῦν). Ὅθεν θέμ. ἀναλογικόν δοκιμασθ-. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : δοκιμασίαν ποιοῦμαι, πειρῶμαι, διαδοκιμασθ-. ἀποπειρῶμαι, διά(ἀπό)πειραν λαμβάνω (ἢ ποιεῦμαι), ἐξετάζω, ἐρευνῶ (δὲ ἰδέ), βάσανίζω, βάσανον ποιοῦμαι, δέχομαι, παραδέχομαι. Ἀντίθετον τῷ δοκιμάζω (ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐγκρίνω) εἶναι τὸ ἀποδοκιμάζω.

Δολιχοδρομέω· ὧ (=τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ τὸν δόλιχον, διαγωνίζομαι τὸν δολιχόδρομον) καὶ ἄβρ. ἐδολιχοδρομήσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : δόλιχον θέω.

περιφράσεως : δολιχον ὕψω.
Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δολιχοδρόμος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δολιχος* ἢ *δολιχός* (=δρόμος ἐν τῇ σταδίῳ μήκους 20 ἀρχαίων σταδίων καὶ δρόμος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατέω-ω.

Δοξάζω (=φρονῶ, νομίζω, φήμην παρέχω) ὁμαλόν. Ὁ ἐνεργητικὸς ὅμως πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐκφέρονται κατὰ περίφρασιν ἢ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Πρhm. [δοξασία], δόξασμα, δοξαστήs (ἐξ οὗ δοξαστικός), δοξαστὸς (ἐξ οὗ ἀδόξαστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ δόξα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-*j-w*)=λιθάζω, καθ' ὃ (ἀγορά) ἀγοράζω κλ. Τὸ δόξαζω καὶ τὸ παθ. δοξάζομαι ἐπὶ τῆς σημασίας τὸ δόξαν, φήμην περιέχω εἶναι μτγν. Ἄντ αὐτῶν δ' οἱ Ἄττ. πρὲς ἐπὶ τῆς σημασίας καὶ τὴν λέγουσι: δόξαν περιτιθῆναι (περιάπτω) τινι, εἰς δόξαν καθίστηναι τινα (ἐνεργ.) καὶ δόξαν λαμβάνω ἢ ἔχω (παθ.). Συνων. ἰδέε δοκώσῃμ.

ΔΟΥΛΟΩ-Ω (μτβ.=κάμνω τινὰ δοῦλον) ὁμαλόν. Πημ. δούλωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος (ὅπερ ἐκ τοῦ δέ-ω-δῶ), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὁμαλὸν δουλεύω (ἀμτβ.=εἶμαι δοῦλος). Συνώνυμον : ἀνδραποδίζω.

Δουπέω-ῶ (=κάμνω δοῦπον, κρότον)· μόνον ὁ ἀόρ. ἐδούπησα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς συνωνύμου κροτέω-ῶ. Ῥημ. [δούπημα].

Σημ. Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως δοῦπος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ., κλ.

Δραπετεύω (=φρεύγω κρυφίως), πρτ. ἐδραπέτευον καὶ μέλ. δραπετεύσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : διδράσκω, ὑπεκφρεύω. Ῥημ. δραπετεία, δραπέτευσις, δραπέτευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ δραπέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ διδράσκω), ἐξ οὗ καὶ δραπετικός. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω.

Δράττομαι (κυρ.=πέρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μου, ἀδράχῳ, ἀρπάξῳ) ἀποθ., μόνον ὁ ἀόρ. ἐδραξάμην ἀπαντᾷ, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δράξ, δράγμα, δραγμός, δραγμή, δράγδην.

Σημ. Θέμ. δρακ- ἢ δραγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφυσμ. -j- δρακ- -j- ἢ δραγ-j-)= δραττ(σ)-. Συνώνυμα : ἐπιλαμβάνομαι, ἔχομαι ἀρπάξω.

Δράω-ῶ (=πράττω. ἐκτελῶ), πρτ. ἔδρων, μέλ. δρᾶσω, ἀόρ. ἔδρᾳσα, πρκ. δέδρακα, ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ.δρῶμαι, πρτ. ἐδρώμην, παθ. ἀόρ. ἐδράσθην (μόνον κατὰ μτχ. δρασθέν), πρκ. δέδραμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : ποιῶ, ἐργάζομαι, κλ. Ῥημ. δρᾶσις, δρᾶμα, δραστήρ ἢ δραστήριος (ἐξ ὧν δραστήριος καὶ δραστικός), δραστέον, δρασεῖω (ἐφετ.).

Σημ. Θέμ. δρα-. Αἱ φράσεις : εὖ ποιῶ, εὖ ἐργάζομαι καὶ εὖ δρῶ (=εὐεργετῶ τινα) εἶναι ἰσοδύναμοι· ἐπίσης ἰσοδύναμοι πρὸς ἀλλήλας εἶναι καὶ αἱ φράσεις : κακῶς ποιῶ, κακῶς ἐργάζομαι καὶ κακῶς δρῶ (=κακοποιῶ τινα). Συνώνυμα ἰδὲ ἐργάζομαι σημ.

Δύναμαι ἀποθετικὸν παθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας· (δύναμαι, δύνασαι, δύναται κλ. ὑποτ. δύνωμαι, δύνῃ, δύνῃται κλ. εὐκτ. δυνάμην, δύναιο, δύναιτο κλ. προστ. μόνον δυνάσθω καὶ δυνάσθωσαν· ἀπαρμ. δύνασθαι, μτχ. δυνάμενος, πρτ. ἐ(ῆ)δυνάμην, ἐδύνασο=) ἐδύνω, ἐδύνατο κλ., μέσ. μέλ. δυνήσομαι, παθ. ἀόρ. ὧς μέσ. ἐ(ῆ)δυνήθην καὶ (παρὰ Ξενοφ.)ἐδυνάσθην(ἄνευ προστακτ.),πρκ.δεδύνημαι, ὅπερσ. ἐδεδυνήμην. Ῥημ. δύναμις, [δύνασις],δυνάστης(ἐξ οὗ δυναστεύω),δυνατός.

Σημ. Θέμ. δυνα- καὶ δυνᾶσ- (ἐξ οὗ ἐδυνᾶσθην, δυνάστης). Τὸ ῥ. κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμα. Ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα, τὸ δὲ σ τῆς καταλήξε. σο ἐν τῷ παρατατικῷ ἀποβάλλεται. Περί αὐτῆς ὅρα βούλομαι σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμί, δυνατός εἰμι, οἷός τ' εἰμὶ καὶ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἀντίθετον ἀδυνατός (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀδύνατος).

Δύνω ἰδὲ δύω-δύομαι.

Δυσκολαίνω (=εἶμαι δύσκολος,δυστροπῶ,δυσαρεστοῦμαι διὰ τι), πρτ. ἐδυσκόλαινον, μελ. δυσκολανῶ, (τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς, ἥτοι.) ἀόρ.δύσκολος ἐγενόμην,πρκ.δύσκολος γέγονα, ὑπρσ.δύσκολος ἐγενόνην.

Σημ. Ἐκ τοῦ δύσκολος (=δύστροπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω.

Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν δυσκολαν-. Ἀντὶ τοῦ δυσκολαίνω λέγεται καὶ περιφραστικῶς δύσκολός εἰμι, δυσκολίαν ἔχω, δυσκόλως ἔχω ἢ διάκειμαι ἢ διατίθεμαι).

Δυστυχέω-ω (=ἀμτβ. εἶμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ. δυστυχίσω, ἄορ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα, ὑπερσ. ἐδεδυστυχήκειν. Παθ. μόνον ὁ ἄορ. ἐδυσστηγήθην (καθ' ὑποτ. δυστυχηθῆ [= νὰ γίνῃ δυστυχής] καὶ μτχ. τὰ δυστυχηθέντα [= τὰ ἀτυχῶς πραχθέντα, τὰ δυστυχήματα], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : δυστυχής γίνομαι (ὑπὸ τινος). Ῥημ. δυστύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δυστυχής, ὅπερ ἐκ τοῦ δυσ καὶ τύχη. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : δυστυχής εἰμι, κακῶς πράττω, κακοπαθεῖ-ω, κακοδαιμονέω-ω, κακοπραγέω-ω, κακοτυχῶ, ἀτυχῶ, ἐνδέομαι, ἀπυρῶ, πένομαι, εἰς πενίαν καθίστημι, ταπεινὰ πράττω. Ἀντίθ. εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὖ (καλῶς) πράττω.

Δυσχεραίνω (μτβ.=κάνω τι δύσκολον, διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν· ἀμτβ.=εἶμαι δύσκολος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), πρτ. ἐδυσχεραίνον, μέλ. δυσχερανῶ, ἄορ. ἐδυσχέρᾱνα, πρκ. ἡγανάκτησα, ὑπερσ. ἡγανακτήκειν. Παθ. δυσχεραίνομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐδυσχεράνθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δυσχέραςμα, δυσχεραντέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δυσχερής (ὅπερ ἐκ τοῦ δυσ καὶ χεῖρ), ἐξ οὗ καὶ δυσχέρεια. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν δυσχεράν-. Τὸ θέμ. φωνήεν α βραχὺ ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς : δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι, δυσχερές τι ποιοῦμαι, δυσχερῆς εἰμι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ δυσχεραίνω (=ὀργίζομαι) εἶναι τὰ : ἀγανακτῶ, ἀσχάλλω, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσθετοῦμαι, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, ἀκραχολέω καὶ χαλεπαίνω.

Δύ'ω (=βυθίζω) ἀείποτε σύνθετον, πρτ. -ἔδυνον, μέλ. -δύ'σω, ἄορ. -ἔδυσσα, πρκ. -δέδυκα, ὑπερσ. -ἐδεδύκειν. Μέσ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἐδυνόμην, μέλ. δύσομαι, ἄορ. β' ἐνεργ. ὥς μέσ. ἔδυν (ὑπο-δύω, εὐκτ. -δύοιμι, προστ. δῦθι· ἀπαρ. δύναι. μτχ. δύς, δύσα, δύν), πρκ. ἐνεργ. ὥς μέσ. δέδυκα, ὑπερσ. -ἐδεδύκειν. Παθ. -δύομαι, πρτ. -ἐδυόμην, [παθ. μέλ. -δῦθήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. ἐδύ'θην, πρκ. δέδῦμαι, ὑπερσ. ἐδεδύμην. Ῥημ. δύσις, δυσμαί, ἔνδυμα, δύτης, ἐν-δυτός, ἄ-δυτος, ἀπο-δυτέον.

Σημ. Θέμ. ισχ. δῦ καὶ ἀσθ. δῦ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφμ. ν καὶ j : δῦ-ν-j-ω=δῦννω) δῦ'νω (Ἰων.), ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Ξενοφῶντι, παρὰ δὲ μτγν. καὶ ὁ ἄορ. εὐυνα. Τὸ δύο παρ' Ἀττ. εὐρίσκεται μόνον συνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἐν κατὰ, ἀπό, ὑπό. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ν εἶναι βραχύς μόνον πρὶ τῶν ἀπὸ θ καὶ μ ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων. Συνώνυμα : βάπτω, βαπτίζω.

Δωρέομαι-οὔμαι (ἐπὶ ἀμέμπτου ἐννοίας—προσφέρω δῶρόν τι, φιλοδωρῶ, δωρίζω) ἀποθ. πρτ. ἐδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδωρησάμην, παθ. ἄορ. ἐδωρήθην, πρκ. δεδώρημαι, ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Ῥημ. δώρημα, δωρητὴρ ἢ δωρητής (ἐξ οὗ δωρητικός), δωρητός.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῶρον (ὅπερ ἐκ τοῦ δίδωμι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέω-ω) κρατῶ-κρατέομαι-οὔμαι. Τὸ ἐνεργητ. δωρῶ ποιητ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : δωρεὰν δίδωμί τι, δωρεὰς ἄγω τινί, δωροφορῶ, δωροτελῶ, χαρίζομαι καὶ παθ. δωρεὰν (δωρεὰς) λαμβάνω (ἢ δωρεὰς τυγχάνω) παρὰ τινος, δωρεὰς ἀξιόυμαι, δῶρα δέχομαι.

Δωροδοκέω-ω (=δέχομαι δῶρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντός

μον κοιν. δωροδοκοῦμαι), πρτ. ἐδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκησα, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήκειν. Παθ. δωροδοκοῦμαι, πρτ. ἐδωροδοκούμην, παθ. μέλ. δωροδοκηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην, πρκ. δεδωροδόκημαι, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήμην. ῥημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δωροδόκος, ὅπερ ἐκ τοῦ δῶρον καὶ δέχομαι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ δωροδοκῶ λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ δεικνῶ (=δίδω δῶρα, ὅπως διαφθείρω· κοιν. δωροδοκῶ) ἢ τῆς ἰσοδυν. περιφρ. : φθείρω τινα χρεῖμασιν. Ἀντί τοῦ δωροδοκῶ λέγεται καὶ : δωροδόκος εἰμί καὶ δωροδοκῶν γίγνομαι κλ. Ἐπὶ δὲ ἀμέμπτου ἐννοίας λέγεται καὶ : δωρεὰς λαμβάνω παρὰ τινος, δῶρα δέχομαι κλ. (δρα δωροῦμαι σημ. 1).

Ε

Ἑαρίζω (=διάγω τὸ ἔαρ) καὶ μέσ. εἰρίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περ φράσεως : τὸ ἔαρ διάγω.

Σημ. Ἑ τοῦ (Ἑάρ=) ἔαρ, ἐξ οὗ καὶ εἰρινός. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ j-ω=) ἐρίζω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν : ἐνεαρίζω· πρβλ. θέρος-θεριζω καὶ ἐνθερίζω· χειμῶν-χειμάζω καὶ ἐγχειμάζω (=διάγω τὸ θέρος, τὸν χειμῶνα).

Ἑάω-ῶ (=ἀφήνω, παραιτῶ), πρτ. εἶων, μέλ. εἰῶσω, ἀόρ. εἰῶσα, πρκ. εἶακα, ὑπερ. εἰάκειν. Παθ. εἴωμαι, πρτ. εἰώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἴσομαι, παθ. ἀόρ. εἰάθην, πρκ. εἴῃμαι, ὑπερσ. εἰάμην. ῥημ. εἰατέος, εἰατέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σεFa—)ἐα-. Τὸ ἐν ἀρχῇ σ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς δασεῖαν : (σέδαφος=) ἔδαφος, (σαδελφός=) ἀδελφός κλ. Τὸ ῥ. λαμβάνει αὐξήσιν ἐν ἀντι η, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ : (ἐ-σεFa-ον=ἐέασον=) εἶων, (ἐ-σέFa-σα=ἐέασα=) εἶασα, κλ. Ὁ θεμ. χαρακτηρ α βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων ῥηματικῶν τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπόρχει ε.

Σημ. 2. Συνώνυμα : ἀφήμι, προῖμι μεθίμι, ἀν(παρ)ίμι, ἀποτίθμι, ἀπολείπω, λείπω, λιμπάνω.

Ἑγγυάω-ῶ (=ἀ. δίδω τι ὥς ἐνέχυρον· καὶ β' ἄρραβωνίζω τινὶ τὴν θυγατέρα), πρτ. ἡγγύων καὶ ἐνεγύων, μέλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἡγγύησα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἡγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερσ. ἡγγυήκειν καὶ ἡγγυηκώς ἦν. Μέσ. ἐγγυῶμαι (=α' δίδω ἐγγύησιν, γίγνομαι ἐγγυτῆς, καὶ β') μνηστεύομαι· ἐπὶ ἀνδρὸς συνήθ.) καὶ Παθ. -ἐγγυῶμαι, πρτ. -ἡγγυώμην καὶ ἐνεγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυήθην, πρκ. ἡγγύηκα καὶ ἐγγεγύημαι, ὑπερ. ἡγγυήμην, καὶ ἐνεγεγυήμην καὶ ἡγγυημένος ἦν. ῥημ. ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγυητός (οὗ θηλ. ἐγγυητή, νοητ. γυνή=μεμνηστευμένη· ἀντίθετον ἐταίρα).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐγγύη (=ἐγγύησις), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ γυῖον (=μέλος τοῦ σώματος καὶ ἰδίας χεῖρ). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἢ ἔξωθεν ἢ (σπν.) ἔσωθεν· πρβλ. διακονῶ, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι. Ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐξ, κατά, παρὰ ἢ αὐξήσις καὶ ὁ ἀναδιπλασιασμός γίνονται ἀείποτε μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἥτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρασυνθέτου ῥήματος : παρ-ηγγύων κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ἐγγυητὴν καθίστημι καὶ ἐγγυητὴν παρέχω (οὗ ἀντίθετον τό : ἐγγυητὴν λαμβάνω) καὶ μέσ. ἐγγυητῆς γίγνομαι καὶ ἐγγύας ποιοῦμαι.

Ἑγείρω (=σηκώνω, ἐξυπνῶ τινα), πρτ. ἤγειρον, μέλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἤγειρα, πρκ. [α' ἐγήγερα μτγ. καὶ] β' ἐγρήγορα (οὐδ.=εἶμαι ἐξυπνος, ἀγρυπνῶ), ὑπερσ. [α' ἐγηγέρειν μτγν. καὶ] β' ἐγρηγόρειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγείρομαι, πρτ. ἤγειρόμην, μέσ. μέλ. ἐγεροῦμαι, παθ. μέλ. ἐγερθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠγέρθην, καὶ μέσ. ἀόρ. β' -ἠγρόμην, πρκ. ἐγήγερμαι, ὑπερσ. ἐγηγέρμην. Ῥημ. ἔγερσις (ἐξ οὗ ἐγέρσιμος), ἐγερτήριον, ἐγερτὸς (ἐξ οὗ ἐγερτικός), ἐγερτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐγερ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐγρ- (ἐξ οὗ καὶ ἐγρήγορα καὶ ἠγρόμην). Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρατατικῇ τὸ πρόσφυμ.-j-: (ἐγερ-j-ω=ἐγέρρω=) ἐγείρω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐπί, ἐξ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν, ἐν δὲ τῇ ἐγρήγορα ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρον τὸ ἀσθενὲς θέμα ἐγρ-.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ ἐγρήγορα, ὅπερ ἔχει σημασίαν ἐνεστ., ἐσχηματίσθησαν τὰ μτγν.: ἐγρηγορέω-ω, ρηγόρος (ἐξ οὗ Γρηγόριος) καὶ τὸ τῆς ὁμιλουμένης ρηγόρα.

Σημ. 3. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: αἴρω, εἰς ὕψος αἴρω, ἐπαίρω, διαίρω, ἀνίστημι, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνυψόω, ἀναφέρω, ἀνατείνω, ἀγορεύω, ἀφ(δι)υπνίζω.

Ἑγκωμιάζω (=ἐπαινῶ τινα). πρτ. ἐνεκωμιάζον, μέλ. ἐγκωμιάσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀόρ. ἐνεκωμιάσα, πρκ. ἐγκεκωμιάκα, ὑπερσ. ἐνεκωμιάκειν. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ πρκ. ἐγκεκωμιάσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐγκωμιαστής, (ἐξ οὗ ἐγκωμιαστικός), ἐγκωμιαστός, ἐγκωμιαστέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐγκώμιον (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ κῶμος=ᾄσμα ψαλλόμενον εἰς πανηγυρικὴν πομπήν). Σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικόν ἐγκωμιάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναγελυμένως: ἐγκωμιάζω ἑμαυτὸν καὶ ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἑμαυτόν. Ἄντι τοῦ ἐγκωμιάζω λέγεται καὶ: ἐγκώμιον ποιῶ τινι καὶ παθ. ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα: ἐπαινῶ, εὐφημέω-ω, εὐλογέω-ω, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω, ᾄδω, ὕμνῶ, ὕμνωδῶ, μακαρίζω.

Ἑγχειρέω-ω (=βάλλω χεῖρι, ἄρχομαι ἔργου τινός, ἐπιχειρῶ καὶ ἱατρ.=κάμνω ἐγχειρήσιν), πρτ. ἐνεχείρουν, μέλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχείρησα, πρκ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐγχείρησις, ἐγχειρήμα, ἐγχειρητής (ἐξ οὗ ἐγχειρητικός), ἐγχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ χεῖρ-γίγνεται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθέτου ὀνόματος (προβλ. ἀριστοποιοῦμαι σημ.) Συνώνυμα: ἐπιχειρῶ, ἄπτομαι, ἐπιβάλλομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι.

Ἑγχειρίζω (=δίδωμι εἰς χεῖράς τινος, παραδίδωμι), πρτ. ἐνεχείριζον, μέλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσας, πρκ. ἐγκεχειρίκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρίκειν. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχειρίζομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεχειρίσθην, μέσ. ἀόρ. ἐνεχειρησάμην (τι=ἀνέλαβον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ἐγχειρίσις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον γίγνεται δὲ κατὰ σύνταξιν (μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθέτου ὀνόματος) ἐκ τοῦ ἐν χεῖρι ἢ χερσὶ (τίθῃμι) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-ω=)-ίζω ὁδοντοφω. (δρα ἐλπίζω σημ.) Τὸ μέσ. αὐτεπαθὲς ἐκφράζεται ἀναγελυμένως: ἐγχειρίζω ἑμαυτόν. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐγχειρίζω εἶναι τὸ παραδίδωμι τῷ δὲ ἐγχειρίζομαι τὰ: παραδίδομαι, ἐκδο-

ῥΕζομαι (=κάθημαι), ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς ῥΑττ. πεζ. ἀείποτε συνθετον : **καθέζομαι** (=βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ καθήσῃ), ὅπερ εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ. οὐδ. διαθ. Οἱ δὲ χρόνοι τοῦ ῥ. ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὡς ἐξῆς· ἐνεστ. καθέζομαι, πρτ. ἐκαθεζόμεν, μέλ. καθεδοῦμαι, ἄορ. ἐκαθεζόμεν, ἢ ἐκαθησάμην, ἢ εἰσάμην, ἢ ἐσάμην, πρκ. κάθημαι, ὑπερσ. (ἐ)καθήμην. ῥημ. ἔδρα (ἐξ οὗ καθέδρα, ἐνέδρα) ἔδος, (ἐξ οὗ ἐδώλιον), ἐστία.

Σημ. Θέμ. [сед.=] ἔδ.—[πρβλ. λατιν. sed-eo]. Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατικῷ προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα-j : [ἔδ-j-ομαι=]ἔζομαι. Οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : **καθίζομαι** καὶ **κάθημαι**. Ὁ πρτ. **ἐκαθεζόμεν** ἔχει λείποτε σημασίαν ἀορίστου. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι : μέσ. μέλ. **καθεδήσομαι**, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. **ἐκαθέσθην**. Τὸ **καθέζομαι** ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : **παρὰ, περὶ, πρὸς, σύν, κλ.** : **παρακαθέζομαι, προσκαθέζομαι** κλ.

ῥΕθέλω καὶ **θέλω**, πρτ. ἤθελον, μέλ. ἐθελήσω καὶ σπαν. θελήσω, ἄορ. ἠθέλησα, (ὑποτ. ἐθελήσω καὶ θελήσω·εὐκτ. ἐθελήσαιμι, προστακ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθέλησαι καὶ θελῆσαι, μτχ. ἐθελήσας καὶ θελήσας), πρκ. ἠθέληκα (καὶ μτγν. τεθέληκα), ὑπερσ. ἠθελέγκειν (καὶ μτγν. ἐτεθέληκειν). ῥημ. θέλησις, θέλημα, (ἐ)θέλημων, (ἐ)θέλητος, ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί.

Σημ. Θέμ. **θελ-** καὶ [μετὰ τοῦ προθέματος ε-] **ἐ-θελ-** καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύμ. ε- ὅρα εἰσαγ. § 6, 2] **θελ-ε** καὶ **ἐθέλ-ε**. Οἱ τύποι **θέλω, θελήσω**, καὶ ἄορ. **ἐθέλησα** εἶναι σπν. καὶ ἴδιοι τῶν ποιητῶν καὶ μτγν. Σύνωνυμα ἰδὲ **βούλομαι** σημ. 2.

ῥΕθίζω (=συννηθίζω τινά), πρτ. εἴθιζον, μέλ. ἐθιῶ, ἄορ. εἴθισα πρκ. εἴθικα, ὑπερσ. εἴθικειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐθίζομαι, πρτ. εἴθιζόμεν, μέλ. μέσ. (α') ἐθίσομαι, μτγν. καὶ β' ἐθιοῦμαι. παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. εἴθισθην, πρκ. εἴθισμαι, ὑπερσ. εἴθισμην καὶ εἴθισμένος ἦν. ῥημ. ἔθισμα, ἐθισμός, ἐθιστός, ἐθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **ἔθος** (ὅπερ ἐκ θέμ. σFεθ=ἐθ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ **ἐλπεις** (ἐλπιδ-j-w=) **ἐλπίζω**, καθ' ὃ ἀθρόος=ἀθροίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐθιζ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ : (ἐ-σFεθ-ίζων=ἐέθιζον=) **εἴθιζον**. (σε-σFέθισμαι=ἐέθισμαι=) **εἴθισμαι** κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀπαντᾷ ἀναγελευμένως : **ἐθίζω, ἔμαυτόν**. Σύνωνυμα : **συνοικειῶ, παρασκευάζω, ἀσκῶ, παιδεύω**.

ῥΕθω (οὐδ.=συννηθίζω) ποιητ., παρὰ δ' ῥΑττ. πεζ. ὡς ἐνεστ. λαμβάνεται ὁ πρκ. **εἴωθα**, ὡς πρτ. δὲ ὁ ὑπερσ. **εἰώθειν** ἢ **εἰώθως ἦν**, (οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ μέσ. ἐθίζομαι·ἦτοι) μέλ. **ἐθιοῦμαι**, ἄορ. **εἰθέσθην**, πρκ. **εἰθίσμαι**, ὑπερσ. **εἰθίσμην**. ῥημ. εἰωθότος (=κατὰ τὸ σύνηθες).

Σημ. Θέμ. (σFεθ=) **ἐθ-** (ἐξ οὗ ἔθος). Ἐκ τοῦ θέμ. σFεθ-προέκυψε κατ' ἔκτασιν τὸ σFηθ-(πρβλ. ἦθος), ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν τὸ σFωθ-(πρβλ. ῥήγνυμι-ἔρρωγα), ἐξ οὗ ὁ ὑπερσ. (ἐσε-σFώθ-ειν=εἰώθειν=) **εἰώθειν**. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ὑπερσ. ἐσχηματίσθη ὁ πρκ. **εἴωθα** (ἀντὶ σέσ-Fωθα=ἔωθα). Σύνωνυμα : **ἐθίζομαι, φιλῶ, (ἐ)θέλω, συννηθίζομαι, συνοικειοῦμαι, συμμανθάνω**.

Εἰκάζω (=κάμνω τι ὅμοιον πρὸς τι, ἀπεικονίζω, παρομοιάζω, συμπεραίνω, πρτ. ἤκαζον ἢ εἰκάζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. εἰκάσομαι, ἄορ. ἤκασα ἢ εἰκάσα, πρκ. εἰκάσας ἔχω, ὑπερσ. εἰκάσας εἶχον. Παθ. εἰκάζομαι, πρτ. ἤκαζόμεν ἢ εἰκαζόμεν, [παθ. μέλ. εἰκασθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἤκασθην ἢ εἰκάσθην, πρκ. ἤκασμαι ἢ εἰκάσμαι, ὑπερσ. -ἤκασμην ἢ -εἰκάσμην.

μένον) (1), *πάρεστί* (μοι=μοί εἶναι πρόχειρον, εὐκολον, δυνατόν), *μέτεστι* (μοί τινος=ἔστι μοι μετουσία τινός, μετέχω τινός). Ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστικῆς καὶ τῇ προστακτικῇ.

Εἶμι (=θά ἔλθω)· οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὡς ἑξῆς· ἔνεστ. *ἔρχομαι* (ὑποτακτ. ἴω, ἴης, ἴη, κλ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἰοίην, ἴοις καὶ ἰοίοις, κλ., προστ. ἴθι, ἴτω κλ. ἄπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), πρτ. ἦα καὶ ἦειν, μέλ. εἶμι (εἶ, εἶσι, κλ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἰοίην. ἄπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), ἄορ. ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν. Ῥημ. (ἐκ μὲν τοῦ εἶμι εἶναι τά:) ἴτης (=ἱταμός), ἱταμός (=τολμηρός), ἦξ-έ-τηλος, ἔ-σθ-μός, εἰσ-ε-τήριον, ἰτός (ἔξ οὗ δυσπάριτος, ἀμειξίτος, ἱτέον καὶ ἱητέον (ἔξ οὗ παριτητά)· (ἐκ δὲ τοῦ ἔρχομαι τά :) ὁδός, οἶμος (ὁ), ἔπ-ηλυσ, νήηλυσ, [προσ-ήλυτος], ἐλεύθερος.

Σημ. 1. Θέμ. ἰ-, ὅπερ ἐν τῷ ἔνικ. τοῦ ἔνεστ. ἐκτείνεται εἰς : *εἰ-*. Τὸ εἶμι ἐν μὲν τῇ ὀριστ. λαμβάνεται ὡς μέλλων τοῦ *ἔρχομαι* καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου *ἐλεύσομαι*, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσσει (πλὴν τῆς ὑποτακτ. καὶ προστ.) ἀπαρμφ. καὶ τῇ μτχ. ἔχει σημ. ἔνεστ. καὶ μέλλοντος. Τὸ β' ἔνικ. προσωπ. τοῦ πρτ. προσλαμβάνει νήν κατάληξιν -θα· πρβλ. ἦσθα, ἔφησθα, ἦδεισθα. Τὸ ῥ. ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ προστακτ. Τὸ εἴσεμι ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ *εἰγάγω* τινά, τὸ δὲ *κά-τεμι* ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ *κατάγω* τινά.

Σημ. 2. Οὐσιασ. τοῦ εἶμι εἶναι ἡ ὁδός· ὁθεν : *ὁδόν*, *εἴσοδον*, *ἔξοδον*, *μέθοδον*, *πρόδοδον*, *πρόσοδον*, *σύνδοδον* κλ. *ποιεῖσθαι*=*ιέναι*, *εἰσιέναι*, *ἐ-ξιέναι*, *μετιέναι*, *παριέναι*, *προσιέναι*, *συνιέναι* κλ. Συνώνυμα ἰδὲ *ἔρχομαι* σημ.

Εἶργω (=ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον, ἀποκλείω), πρτ. εἶργον, μέλ. εἶρξω, ἄορ. εἶρξα, πρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργομαι, πρτ. εἶργόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἶρξομαι. παθ. ἄορ. εἶρχθην, πρκ. -εἶργμαι, ὑπερσ. εἶργμην. Ῥημ. ἄ-ερκτος (=ἀπερίφρακτος), εἰρκτέον.

Σημ. Θέμ. (*Εργ* -καὶ μὲνὰ τοῦ προθέματος *ε* : *ἐ-Εεργ*=*ἐ-εργ*=) *εἶργ-*. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *ἐκκλείω*, *διακωλύω*, *ἀποκωλύω*, *ἐμποδῶν ἵσταμαι*, *ἐμποδῶν γίγνομαι*.

Εἶργυνώ καὶ **εἶργυνμι** (=ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, ἐγκλείω), μέλ. ἐγκλίσω [καὶ μτγν. εἶρξω], ἄορ. εἶρξα, πρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργνυμαι, παθ. ἄορ. εἶρχθην, πρκ. εἶργμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου : ἐγκλείω. Ῥημ. εἶρκτή, εἶργμός, ἔρκος (ἔξ οὗ ὄρκος).

Σημ. Θέμ. *εἶργ-* (ὅρα *εἶργω*), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ πρόσφ. *νυ* : *εἶργ-νύ-ω* καὶ -*εἶργν-ν-μι*. Ἐκ τοῦ *εἶργ-* σχηματίζεται καὶ τὸ *εἶργω* (ἀχρηστον παρ' Ἀπτ. πεζολόγοις πατ' ἔνεστῳτα). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

Εἴωθα ἰδὲ **εἴθω**.

Ἐκκλησιάζω (=συγκαλῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, ὁμιλῶ ἐν αὐτῇ), πρτ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἡκκλησιάζον, μέλ. ἐκκλησιάζω, ἄορ. ἐξεκκλησιάζω καὶ ἡκκλησιάζω, πρκ. ἐκκλησιάζας ἔχω, ὑπερσ. ἐκκλησιάζας εἶχον. Ῥημ. ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστής (ἔξ οὗ ἐκκλησιαστικός καὶ ἐκκλησιαστήριον), ἀνεκκλησιαστος.

(1) Τὸ *ἔνεστι* σημαίνει τὸ δυνατόν γενέσθαι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κοινὰ λήματα τοῦ ὑποκειμένου· τὸ δ' *ἔξεστι* σημαίνει τὸ δυνατόν γενέσθαι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κωλύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐκκλησία, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλητός (=ἐκλελεγμένος, διωρισμένος ὡς διαιετήτης [οἱ ἐκκλητοὶ=μέλη ἐπιτροπῆς τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ ἐν Σπάρτῃ]) καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκκαλέω-ω (=καλῶ [διὰ κήρυκος ἔξω]). τ. εἰς συνθετοῖς. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς [λιθάδ-j-ω-] λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω, ὄνομα-ὀνομάζω κλ. Ὅθεν ἐμ ἀναλογικὸν ἐκκλησιάζω. Αὐξάνεται δὲ ἢ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν· πρβλ. διακο-νῶ, ἐγγυῶ, καὶ ἐναντιοῦμαι. Αἱ περιφράσεις: ἐκκλησίαν ποιῶ καὶ ἐκκλη-σίαν ἀθροίζω λέγονται ἐπὶ τῶν συγκαλούντων τὴν ἐκκλησίαν ἀρχόντων παθ. δὲ: ἐκκλησία γίγνεται καὶ ἐκκλησία καθίσταται.

Ἑκὼν, -οῦσα, -ὸν (=θέλων, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ προθέσεως, ἄσμέ-νως) μτγ. τοῦ ἀχρήστον ῥ. ἔκω, οὐτινος συνώνυμα εἶναι τὰ: ἐθέλω, βού-λομαι, ἐπιθυμῶ κλ. ἄτινα καὶ ἀναπληροῦσι τοὺς ἐλλείποντας χρόνους. Ῥημ. ἐκούσιος (ἐξ οὗ ἐκουσίως, καὶ τὰ μτγν. ἐκουσιότης καὶ ἐκουσιάζομαι).

Σημ. Θεμ. *Ἑκ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ συνδευτικοῦ φωνήεντος ο καὶ τοῦ νῆς ἐνεργ. μετοχῆς προσφύματος -ντ.: *Ἑκ-ο-ντ=Ἑκὼν* δκων, ἐξ οὗ μετὰ τοῦ στερεοτ. α προήλθα τὸ ἀντίθετον: (ἄ-Ἑκων=ἄεκων=) ἄκων, -ουσα, -ον (=παρὰ τὴν θέλησιν, ἀναγκαστός).

Ἑλαττώ-ω (=ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, βλάπτω) καὶ ἄορ. -ῆλαττώσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. καὶ μέσ. ἐλαττοῦμαι, πρτ. ἡλαττούμην, παθ. μέλ. ὡς μεσ. ἐλαττωθή-σομαι, μέσ. μέλ. ἐλαττώσομαι, παθ. ἄορ. ἡλαττώθην, πρκ., ἔλαττον ἔσχηκα (ὕπο τινος) [καὶ μτγν. ἡλαττώμαι], ὑπερσ. ἔλαττον ἐσχίκειν (ὕπο τινος) [καὶ μτγν. ἡλαττώμην]. Ῥημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάττων (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐλάχυς: ἐλάχ-j-ων (=ἐλάττων) κατὰ συγκρίτην ἀντὶ ἐλαττονόω-ω (πρβλ. τράπεζα ἀντὶ τετραπέζα, μῦνος ἀντὶ μονόνυξ κλ.). Τὸ μέσ. ἐλαττοῦμαι εἶναι κυρίως οὐδ. διαθ. (=εἶμαι ἐλάττων, κατώτερος τινός, ὑπολείπομαι). Τὸ παθ. ἐλαττοῦμαι ἐκφράζεται καὶ περιφρ.: ἐλάττον ἔχω ὑπό τινος (=ἰδικοῦμαι, βλάπτομαι). Συνώνυμα καὶ περιφρ.: μειῶ, συντέμνω, συστέλλω, μείον τι ποιῶ, βλάπτω, λυμαίνομαι, κακώ-ω, κακοურῶ.

Ἑλαύνω (=ῶθῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, διώκω τι ἐμπρός μου, τρέχω μὲ ἵππον ἢ ἄμαξαν· ἐπὶ δὲ=ἐρέσσω, κωπηλατῶ), πρτ. ἤλαυνον, μέλ. ἐλῶ (-ῆς, -ᾱ κλ.). ἄορ. ἤλασα, πρκ. ἐλήλακα, ὑπερσ. ἐληλάκειν. Παθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἤλαυνόμην, [παθ. μέλ. ἐλαθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ἐλά-σομαι μτγν.], παθ. ἄορ. -ῆλάθην, (ἀπλοῦς ποιητ. καὶ μτγν.), μέσ. ἄορ. ἤλασάμην, πρκ. ἐλήλαμαι, ὑπερσ. ἐληλάμην. Ῥημ. (δι-, προ-, ἐξ-κλ.) ἔλασις, [τὸ συνθ. εἰσέλασις μτγν. καὶ τὸ παρελάσις νεωτ.], ἔλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ (ἐξ οὗ ἐλατήριος, ἐλατήριον), ἐλάτης (ἐξ οὗ ὀνηλά-της, βοηλάτης), ἐλατός (ἐξ οὗ εὐήλατος, σφυρήλατος, νεήλατος), ἐλα-τέον, ἐλασεῖω (ἐφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ, νὰ ἵππεύσω).

Σημ. Θεμ. *ἐλα-* (ἀρχ. ἐλασ-, πρβλ. ἐλασ-μα), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- καὶ ἀντιμεταθέσει τῶν γραμ. ν καὶ υ ὅρα εἰσαγ. § 16) ἐλα-νύ-ω=ἐλαύνω. Τὸ ῥ. ἀσάντῃ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, διά, πρό, ἐξ, δι-, ἐξ, παρὰ κλ. φυλάττει δὲ τὸν θεμ. χαρακτῆρα α βραχὺν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους (πρβλ. γε-λάω, ἐράω, θλάω κλ.). Ὁ πρκ. λαμβάνει Ἀπικὸν ἀναδιπλασιασμέν. Συνώ-νυμα: ὠθῶ, ἀποδιώκω, διαπορεύομαι, διέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐρέσσω.

Ἑλέγχω (=καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξελέγχω, ἐρευνῶ) πρτ. ἤλεγχον, μέλ. ἐλέγξω, ἄορ. ἤλεγξα, πρκ. ἐλέγξας ἔχω ἢ ἐλεγχον πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐλέγξας εἶχον ἢ ἐλεγχον ἐπεποιήμην. Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχόμην, παθ. μέλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤλέγχθην, πρκ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. ἐληλέγμην.

ῥημ. [ἔλεγχις], ἔλεγχος, ἐλεγκτὴρ ἢ ἐλεγκτὴς (ἐξ οὗ ἐλεγκτικός), ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *ἐλέγχ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφύεται ἀναλελυμένος : *ἐξελέγχω ἑμαυτόν*.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *ἐλέγχω* λέγεται καὶ : *ἐλεγχον ποιοῦμαι, ἐλεγκτὴρ εἰμι καὶ ἐλεγχον λαμβάνω* (ὡν ἀντίθετα *ἐλεγχον δίδωμι ἢ παρέχω*). Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. *ἐλέγχομαι καὶ*· *εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται ἢ ἐστίν*.

Ἑλεέω-ῶ (=εὐσπλαχνίζομαι). πρτ. ἠέεουν, μέλ. ἐλεήσω, ἄορ. ἠλήησα, πρκ. ἔλεον πεποιῆμαι [καὶ ἠλήηκα], ὑπερσ. ἔλεον ἐπεποιήμην [καὶ ἠλεήκειν]. Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἠλεοῦμην, παθ. μέλ. ἐλεηθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἠλεήθην, πρκ. ἐλέου τετύχηκα [καὶ ἠλέημαι], ὑπερσ. ἐλέου ἐτετυχήκειν ἢ τετυχηκώς ἦν [καὶ ἠλεήμην]. ῥημ. ἐλεήμων [ἐξ οὗ ἐλεημοσύνη], ἀνελέητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἔλεος* (ὁ), ἐξ οὗ καὶ *ἐλεεινός* καὶ κατὰ συναίρεσιν *ἐλεεινός* (=ἀξιολύπητος) κατὰ τὸ σκότος=σκοτεσνός=σκοτεινός, *δέος*=*δεεσ-νός*=*δεινός* κλ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεῖς, κρατεσ-ω=) *κρατῶ*. Τὸ *ἔλεος* οὐδετέρως εἶναι μτγν. Ἀντὶ τοῦ *ἐλεῶ* λέγεται καὶ : *ἔλεον ποιοῦμαι καὶ παθ.* : *ἐλέου τυγχάνω ὑπὸ τινος*.

Σημ. 2. Συνώνυμα *οἰκτίρω, οἰκτίζω*. Ἀντίθ. *χαλεπαίνω* σημ.

Ἑλελίξω (=φωνάζω ἐλελεῦ), ἄορ. ἠλέλιξα [καὶ μέσ. ἐλελίζομαι], πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος *ἐλελεῦ* (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλεῦθ-· ὅρα ἔρχομαι), ἐξ οὗ καὶ *ἐλευθερία* καὶ *ἐλευθερίος* (ἐξ οὗ τὸ *ἐλευθεριάζω*=εἰμὶ ἐλευθερος, πρᾶττω, ὡς ἐλευθερος). Συνώνυμα δὲ καὶ περιφρ. : *ἐλευθέρων τινα ποιεῖ, ἐλευθερίαν πρᾶττω* *τινὶ* (παθ. δὲ· *ἐλευθερία γίγνεται*), *λύω, ἀπολύω, ἀφίημι, ἀπαλλάττω*.

Ἑλευθερόω-ῶ (=ἐλευθερώνω) ὁμαλόν. ῥημ. ἐλευθέρωσις, [ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλευθέρως (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλεῦθ-· ὅρα ἔρχομαι), ἐξ οὗ καὶ *ἐλευθερία* καὶ *ἐλευθερίος* (ἐξ οὗ τὸ *ἐλευθεριάζω*=εἰμὶ ἐλευθερος, πρᾶττω, ὡς ἐλευθερος). Συνώνυμα δὲ καὶ περιφρ. : *ἐλευθέρων τινα ποιεῖ, ἐλευθερίαν πρᾶττω* *τινὶ* (παθ. δὲ· *ἐλευθερία γίγνεται*), *λύω, ἀπολύω, ἀφίημι, ἀπαλλάττω*.

Ἐλίττω ἢ ἐλίτσω (=τυλίττω, περιστρέφω, κινῶ τι μετὰ ταχύτητος). Τὸ ῥ. παρ' Ἀττ. πεζ. λέγεται μόνον σύνθ. ἐν τῷ ἔνεστ. ἀνελίττω, πρτ. εἴλιττον, [μέλ. ἐλίξω ποιητ.], ἄορ. εἴλιξα, πρκ. ἐλίξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, πρτ. εἰλιττόμην [μέσ. μέλ. ἐλίξομαι ποιητ.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. -εἰλίχθην πρκ. εἰλῆγμαι [καὶ ἐλήλγμαι μτγν.], ὑπερσ. εἰλίγμην [καὶ ἐληλίγμην μτγν.]. ῥημ. ἐλίξις, ἐλίγμα, ἐλίγμός, ἐλικών, [ἐλικτὴρ, ἐλικτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐλίξ*, -ικος (ὅπερ ἐκ θέμ. *ἐλέ-* τοῦ *εἰλέω*=τυλίττω), ἐξ οὗ *ἐλικόεις, ἐλικώδης* καὶ *Ἑλλίκη* (=1) ἡ μεγάλη ἄρκτος διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφορὰν καὶ 2) *ἱτέα* διὰ τὴν εὐκαμψίαν της). Θέμ. *ἐλικ-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ.-J- : *ἐλικ-J-*) *ἐλιττ-* ἢ *ἐλισσ-*. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει*, διὸ τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ *ῥ*. Συνώνυμα : *εἰλέω, συστρέφω, συσπειράω, περιστέλλω, περιβάλλω, [τυλίττω]*.

Ἐλκω (=σύρω, τραυῶ) [καὶ μτγν. ἐλκύω], πρτ. εἴλκον. μέλ. ἐλξω [καὶ μτγν. ἐλκύσω, ἄορ. εἴλκυσα [καὶ μτγν. εἴλξα], πρκ. -εἴλκυσα, ὑπερσ. εἰλκύειν. Παθ. καὶ μέσ. ἔλκομαι, πρτ. εἰλκόμην, [παθ. μέλ. ἐλ-

κυσθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. εἰλκύσθην, [μέσ. μέλ. ἔλξομαι καὶ ἐλκύσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. -εἰλκυσάμην [καὶ μτγν. εἰλξάμην], πρκ. εἰλκύσμαι, ὑπερσ. εἰλκύσμην. Ῥημ. ἔλκος (ἐξ οὗ ἐλκόω καὶ ἐλκώδης), ὀλκός, ὀλκή, ὀλκός, ἔλξις, [ἔλκυσις, ἔλκυσμα, ἔλκυσμός, ἔλκυστήρ, ἐξ οὗ ἔλκυστήριος], ἔλκυστός, ἔλκυστέος], συνελκυστέον, ἔλκτεον.

Σημ. Θέμ. *Ἐλκ-* καὶ *Ἐλκῡ-* (ἀρχ. *Ἐλκυσ-*) Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ εἰ ὥς ἐκ τοῦ *F*, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ. Τὸ θέμ. *ἔλκῡ-* φυλάττει βραχύν πανταχοῦ τον χαρακτήρα (ὄρα ἀνύω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναγελυμένως: *ἔλκω ἑμαυτόν*, τὸ δὲ ἀλληλοπαθές: *ἔλκουσιν ἀλλήλους*. Ἀντίθετον τοῦ *ἔλκω* εἶναι τὸ ὠθῶ· τοῦ δὲ καθ' *ἑλκω* (=ὀρίπτω τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν) ἀντίθετα εἶναι τὰ: ἀνέλω, ἀνασπῶ καὶ ἀναβιβάζω. Συνώνυμα: *σύρω*, *σπάω-ῶ*, *ἐπισπῶμαι-ῶμαι*.

Ἑλπῖζω (ἀμτβ.), πρτ. ἡλπίζον, μελ. ἐν ἐλπίσι ἔσομαι [καὶ μτγν. ἐλπίσω ἢ ἐλπιδῶ], ἄορ. ἡλπίσα, πρκ. ἐν ἐλπίσι γέγονα [καὶ μτγν. ἡλπίκα], ὑπερσ. ἐν ἐλπίσιν ἐγεγόνειν [καὶ μτγν. ἡλπίκειν]. Παθ. ἐλπιζομαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. ἔλπισις, ἔλπισμα, ἔλπισμός, ἔλπιστής, (ἐξ οὗ ἐλπιστικός), ἐλπιστός, ἐλπιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἐλπίς*, -δος. Θεμ. *ἐλπιδ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ *ἀθροίζω*, *αἰκίζομαι*, *ἀκροβολίζομαι*, *ἀνδροποδίζω*, *ἀνδρίζω*, *ἀττινίζω*, κλ., καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -ίζω τὰ μὴ ἐξ ὁδοντοφωνολήκτων θεμάτων. Τὸ σύνθετον *ἀπελπίζω* (=χάνω τὴν ἐλπίδα), οὐτιγος παθ. εἶναι τὸ *ἀπελπίζομαι* ὑπὸ τίνος, εἶναι μτγν. ὥς καὶ τὸ *ἀπελπισμός*· τὸ δὲ *ἀπελπισία* δὲν ἀπαντᾷ οὔτε παρ' ἀρχαίοις οὔτε παρὰ μεταγενεστέροις.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *ἐλπίζω* λέγεται καὶ: *εἰμι ἐν ἐλπίσιν*, *ἐλπίδας ἢ ἐλπίδα ἔχω*, *τάς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινι* (ἢ ἐν τινι), *ἐλπίδας ποιοῦμαι*. Παθ. δέ: *ἐλπίς ἐστι*. Ἀντὶ τοῦ *ἀπελπίζω* ἢ τοῦ συνωνύμου ποιητ. *ἔλπω* (μτβ. =δίδω ἐλπίδα, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ) οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τὰς περιφράσεις *ποιῶ τινὰ ἐλπίζειν* (ἢ ἐλπίδας ἔχειν), *ἐλπίδας ἐμποῶ τινι*, *ἐλπίδας παρέχομαι*, *εἰς ἐλπίδας καθίστημι τινὰ*.

Σημ. 3. Συνώνυμα: *προσδοκάω*, *προσδέχομαι*, *ἀπεκδέχομαι*, *καταδοκέω*, *πιστεύω*.

Ἑμέω-ῶ (=ξερνῶ, φλυαρῶ), πρτ. ἤμουν, [μέλ. ἐμέσω], ἄορ. ἤμεσα, [πρκ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν. Παθ. μέλ. ἐμεθήσομαι, πρκ. ἐμήμεσμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἔμεσις καὶ ἐμεσία, ἔμεσμα ἔμετος (ἐξ οὗ ἐμετικός καὶ ἐμετιάω).

Σημ. 1. Θέμ. *ἐμε-* (ἀρχ. *ἐμεσ-*· πρβλ. ἐμήμεσ-μαι, ἐμεσ-μα). Τὸ ῥ. φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτήρα ε παντοτε βραχύν (πρβλ. ἔσω, ἔσω, τρέω κλ.). Οἱ μτγν. πρκ. *ἐμήμεκα* καὶ *ἐμήμεσμαι* λαμβανουσιν Ἀττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα α' *ἐξεράω-ῶ* (ἐξ οὗ τὸ τῆς ὀμίλουμένης *ξερνῶ*) καὶ *ἐξεργῶ-β'* *ληρῶ*, *φλυαρῶ*, *φλυναρῶ*, *ἐρεσχελέω*.

Ἑμπεδῶ-ῶ (=στερεώνω, ἀσφαλίζω), πρτ. ἡμπέδουν, μέλ. ἐμπεδῶσω, ἄορ. ἡμπέδωσα [καὶ μτγν. ἐνεπέδωσα], πρκ. ἐμπεδῶσας ἔχω, ὑπερσ. ἐμπεδῶσας εἶχον. Ῥημ. [ἐμπέδωσις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐμπεδός* (=ὁ εἰς τὸ ἔδαφος ἰστάμενος, ὁ σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ *πέδον* (=ἔδαφος). Αὐξάνεται δὲ ἐξωθεν (πρβλ. *ἐμπολῶ*, *ἐνεχυράζω*, *προοιμιάζομαι*), Συνών. : *κρατύνω*, *στερεῶω-ῶ*, *σιτηρίζω*· *κυρῶ*, *βεβαιῶ*, *πιστοῦμαι*.

Ἐμποδίζω, πρτ. ἐνεπόδιζον, μέλ. ἐμποδιῶ καὶ Παθ. ἐμποδίζομαι,

τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. ῥημ. ἐμπόδισμα, ἐμποδισμός, ἐμποδιστής (ἐξ οὗ ἐμποδιστικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πούς. Τὸ ἀπλοῦν ποδίζω εὐρηταί μόνον εἰς τὸν παθητικὸν πρκ. πεποδισμένος. Ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζω λέγεται καί: ἐμποδὼν εἰμι (ἢ γίγνομαι τι), ἐμπόδιός εἰμι (ἢ γίγνομαι τινος) καὶ ἐμποδὼν ἵσταμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου λέγεται: ἐμποδὼν ποιοῦμαι τι (=κάμνω τι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἐμπόδιον). Συνών.: κωλύω, δια (ἀπο)κωλύω, εἴρω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, ἐμποδὼν ἵσταμαι (ἢ εἰμι ἢ γίγνομαι), ἀπερύκω, ἀποτρέπω, ἐμποδοστατῶ, ἔχω, ἀπαγορεύω (κυρ. διὰ λόγου). Ἀντίθετα: ἐῶ, ἀφήμι.

Ἑμπολάω-ῶ (=ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπόρευμα), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ σύνθετος ἔνεστ. ἀπ-εμπολῶ καὶ ἀόρ. ἡμπόλησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἐμπορεύομαι ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ. ῥημ. [ἐμπόλησις, ἐμπόλημα, ἐμπολητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπολή, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ, ὃ ἰδέ. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. ἐμπεδῶ, ἐνεχυράζω, προσιμιάζομαι).

Ἑμπορεύομαι (=ἐντός τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, εἶμαι ἔμπορος, κερδοσκοπῶ) μέσ. ἀποθ., μέλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπορευσάμην, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ ἐμπόρευμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πόρος) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ἐμπορεύομαι λέγεται καί: ἐμπορίαν ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἐμπορία γίγνεται. Συνώνυμα: ἐμπορῶ, ἐργάζομαι, πορίζομαι, κερδαίνω.

Ἐναντιόομαι-οῦμαι (=ἐναντιώνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἔνεργ. ἀμτβ. σημ. πρτ. ἡναντιούμην, μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι, παθ. μέλ. ἐναντιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὥς μέλ. ἡναντιώθην, πρκ. ἡναντίωμαι ἢ ἐνηντίωμαι, ὑπερσ. ἡναντιώμην. ῥημ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐναντίος (ὅπερ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ αντίος), ἐξ οὗ καὶ ἐναντιότης. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀνοδιπλασιάζεται ἔξωθεν πλὴν τοῦ πρκ., ὅστις διφορεῖται (πρβλ. διακονῶ, ἐγγυῶ, ἐκυκλωσιάζω). Ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦμαι λέγεται καί: ἐναντίος εἰμι καὶ ἐναντίως ἔχω. Συνών. ἀντίσταμαι, ἐνίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀντιτείνω, ἀντικρῶν, ἀντιλέγω.

Ἐνεδρεύω (κάμνω ἐνέδραν, καρτέρι), πρτ. ἐνήδρευον, μέλ. ἐνεδρεύσω, ἀόρ. ἐνήδρυσα, πρκ. ἐνεδρεύσας ἔχω ἢ ἐνέδραν πεποίημαι, ὑπερσ. ἐνεδρεύσας εἶχον ἢ ἐνέδραν ἐπεποίημην. Παθ. ἐνεδρεύομαι, πρτ. ἐνηδρευόμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. ἐνεδρεύσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνηδρευθῆν, μέσ. ἀόρ. ἐνηδρευσάμην, πρκ. ἐνήδρευμαι, ὑπερσ. ἐνηδρευμην. ῥημ. ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής (ἐξ οὗ ἐνεδρευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐνέδρα, ὅπερ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα (-έζομαι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών. καὶ περιφράσεις: ἐνέδραν πιοῦμαι, ἐνέδραν καθίζω, (ἐπι-)τηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάσσω, ἔλλοχάω-ῶ (μόνον κατὰ μτχ.). Τὸ δὲ θέτω εἰς ἐνέδραν λέγεται παρ' ἀρχαίοις: λοχίζω.

Ἐνθυμέομαι-οῦμαι (=ἐν θυμῷ τίθημί τι, σκέπτομαι) ἀποθ. παθ., πρτ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐνεθυμήθην, πρκ. ἐντεθύμηναι, ὑπερσ. ἐνετεθυμήμην. ῥημ. ἐνθύμισις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός· γίγνεται δ' ἁμέσως

ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ παρ' ἡμῖν ἐνθυμοῦμαι (οὐ ἀντίθετον λησμονῶ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἀρχαίοις μέμνημαι (οὐ ἀντίθετον : ἐπιλαθάνομαι). Συνώνυμα ὅρα ἐννοῶ σημ.

Ἑννοέω-ω (=ἐν τῷ νῷ βάλλω τι σκέπτομαι), πρτ. ἐνενόουν, μέλ. ἐνθυμήσομαι ἢ ἔννοια γενήσεται μοι, [καὶ ἐννοήσω μτγν.], ἀόρ. ἐεννόησα, πρκ. ἐνεννόηκα, ὑπερσ. ἐεννονήκειν. Μέσ. ἐννοοῦμαι (=ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημί μί), πρτ. ἐεννοοῦμην καὶ παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐεννοήθην, τᾶλλα ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ οὐδὲν διαφέρει περὶ τὴν σημασίαν (ὅρα σκοπῶ σημ.). Ῥημ. ἐννόησις, [ἐννόημα], ἐννοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐννοος-ους (ἐξ οὗ καὶ ἔννοια) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἐνθυμοῦμαι, δια-νοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, κατέχω, νοῶ, ἐν νῷ ἔχω, ἔννοια γίγνεται (ἢ ἐμπίπτει) λαμβάνω ἔννοιάν τινος.

Ἐνοχλέω-ω (=προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα), πρτ. ἠνώχλουν, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, πρκ. ἠνώχληκα, ὑπερσ. ἠνωχλήκειν. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἠνωχλούμην, [παθ. μέλ. ἐνοχληθήσομαι, μέσ. μέλ. ὥς παθ. ἐνοχλήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνωχλήθην], πρκ. ἠνώχλημαι, ὑπερ. ἠνωχλήμην. Ῥημ. ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀενόχλητος, ἐνοχλητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. ὀχλέω-ω, ὅπερ ἐκ τοῦ ὄχλος (=πληθος λαοῦ, ἐνόχλησις). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἔσθθεν καὶ ἔξωθεν (πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπεύχομαι, ἐπανορθῶ, καὶ διαιτῶ). Ἀντὶ τοῦ ἐνοχλῶ, λέγεται καὶ : ὀχληρὸς εἰμί τινι, δι' ὄχλον ἔστι μοι τι, ὄχλον παρέχω τινὶ καὶ πράγματα παρέχω τινὶ· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνοχλοῦμαι καὶ : πράγματα τέχω.

Ἐντέλλομαι (=δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐνετελλόμην, μέλ. παραγγελῶ [καὶ μτγν. ἐντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἐνετελλάμην, πρκ. ἐντέταλμαι, ὑπερσ. ἐνετετάλμην. Ῥημ. ἐντολή. [ἐνταλμα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τέλλομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. τελ-, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. [τελ-γ-ω=] τέλλω ἢ ἐν συνδράσει ἐντέλλω. Ἐκ τοῦ θέμ. τελ- προκύπτει κατὰ συγ-οπὴν τὸ τλ-, ἐξ οὗ τάλ-, ἐξ οὗ ὁ ἐν-τέ-ταλ- καὶ (πρβλ. πάντα τὰ ὑγρόληκτα τὰ ἔχοντα θέμα μονοσύλλαβον μετὰ ῥιζ. φωνήεντος ε'· ὅλον φθεῖρω, σπείρω κλ.). Συνώνυμα : παραγγέλλω (ὅπερ καὶ σνηθέστερον παρ' Ἀττικοῖς), κλεύω, ἐπιστέλλω, ἐπισκῆπτω, διατάσσω, παρεγγνῶ.

Ἐξεστὶ (=μοί σοι, αὐτῷ· ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς), [ἦτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτικῆς, ἥτις καὶ προσωπικῇ καλεῖται]=εἶναι ἐπιτετραμμένον, δυνατόν εἰς ἐμὲ κλ.), ἀπρόσωπον· (ὑποτ. (ἐξῆ, εὐκτ. ἐξεῖ) προστ. ἐξέστω· ἀπαρ. ἐξεῖναι· μτχ. ἐξόν), πρτ. ἐξῆν, μέλ. ἐξέσται, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Οὕτω κλίνεται καὶ τὸ ἐνεστι (=εἶναι δυνατόν). Ῥημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐξ καὶ τοῦ ἐστὶ (ὅρα εἰμί)· ὥς ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὰ : ἐξουσίαν δίδωμι, ἐξουσίαν ποιῶ τινι, ἐξουσίαν στα-ρασκευάζω. Ὡς παθ. δὲ τὸ : ἐξουσίαν λαμβάνω καὶ ἐξουσία δίδοται μοι ὑπὸ τινος. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐξεστι καὶ ἐνεστι ὅρα εἰμί σημ. 2.

Ἐξετάζω, πρτ. ἐξήταζον, μελ. α' ἐξετάσω καὶ β' ἐξετῶ (-ᾶς, -ᾷ κλ.), ἀόρ. ἐξήτᾱσα, πρκ. ἐξήτακα, ὑπερσ. ἐξητάκειν. Παθ. ἐξετάζομαι, πρτ. ἐξηταζόμην, παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐξητάσθην, πρκ. ἐξήτάσμαι, ὑπερσ. ἐξητάσμην. Ῥημ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής (ἐξ οὗ ἐξεταστικός καὶ ἐξεταστήριον), ἐξεταστέον, ἀνεξέταστος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐξ καὶ ἐτάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐτὸς (εἰμί) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-J-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός-γυμνάζω κλ., κλ. "Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐξεταδ, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καὶ : ἐξέτασιν ποιοῦμαι παθ. δὲ ἐξέτασις γίγνεται. Συνώνυμα ἰδὲ ἐρευνᾶ σημ.

Ἑοικα ἰδὲ εἶκω, (=ὁμοιάζω, φαίνομαι).

Ἑορτάζω πρτ. ἐώρταζον, μέλ. ἐορτὴν τελῶ (καὶ ἐορτάσω μτγν.), ἄορ. ἐώρτασα, πρκ. ἐορτὴν τετέλεκα, ὑπερσ. ἐορτὴν ἐτετελέκειν. Παθ. ἄορ. [ἐωρτάσθην, μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν. Ῥημ. [ἐόρτασις, ἐόρτασμα, ἐορτασμός, ἐορταστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐ)φορτῇ= ἐορτῇ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθαδ-J-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω, δίκη-δικάζω κλ. "Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ἐορτάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἠϋέαντο κανονικῶς : ἡόρταζον, ἡόρτασα κλ. Ἐκ τῶν τύπων δὲ τούτων κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προέκυψαν οἱ τύποι ἐώρταζον, ἐώρτασα, κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐορτάζω λέγεται καὶ : ἐορτὴν ἄγω, ἐορτὴν τελῶ. Παθ. δέ : ἐορτῇ ἐστι (ἢ γίγνεται).

Ἐπανορθόω-ῶ (=στήνω τι πάλιν ὄρθιον, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν, ἐπανορθώνω), πρτ. ἐπηνόρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπηνόρθωσα, πρκ. ἐπανορθώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπανορθώσας εἶχον. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, πρτ. ἐπηνωρθοῦμην, μέσ. μέλ. ἐπανορθώσωμαι, μέσ. ἄορ. ἐπηνωρθωσάμην, παθ. μέλ. ἐπανορθωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπηνωρθώθην, πρκ. ἐπηνόρθωμαι, ὑπερσ. ἐπηνωρθώμην. Ῥημ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτής (ἐξ οὗ ἐπανορθωτικός), ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ, ἀνὰ καὶ τοῦ ὀρθόω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀρθός. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθέσεως καὶ μετ' αὐτῇ· πρβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ καὶ διαιτῶ.

Ἐπειγώ (μτβ.=πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω· ἀμτβ.=σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ῆπειγον. [μέλ. ἐπειίξω, ἄορ. ἤπειξα], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἐπείγομαι, πρτ. ἠπειγόμην, [μέσ. μέλ. ἐπειίξομαι], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἠπείχθην, [πρκ. ἠπειγμαι, ὑπερσ. ἠπείγμην, μτγν.]. (Τὰ μτγν. ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων). Ῥημ. [ἐπειξις, ἐπείκτης, Ἐπειγεύς, ἠπειγμένως, ἐπικιτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπειγ- (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ εἰζης [ἀγ-, ἐξ οὗ] ἐγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. J-· ἐπ-εγ-J- καὶ κατὰ μετὰθ. ἐπειγ-. Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἐξωθεν (πρβλ. ἀμφιέννυμι, ἀμπίσχω, ἐπίσταμαι, καθέζομαι). Ἀπαντᾷ δὲ συνήθως καὶ μετὰ τῆς κατά. Τὸ κατεπειγώ ἀπαντᾷ καὶ ἀπρόσ. : κατεπειγέι (=εἶναι ἀνάγκη κλ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ πρὶν μτβ. ἐπείγω εἶναι τὰ : (ἐπ)ἀναγκάζω, πιέζω, βιάζομαι τῷ δὲ ἀμτβ. τὰ : βιάζομαι, σπεύδω, σπουδάζω, (ἐπι)ταχύνω (δρα καὶ περιφράσεις αὐτῶν ἐν ἐκάστῳ ῥήματι).

Ἐπηρεάζω (=ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀπειλῶ, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω), πρτ. ἐπηρεάζον, ἄορ. ἐπηρεάσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. ἐπηρεάζομαι καὶ πρτ. ἐπηρεαζόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπήρεια ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ἀρεία (ποιητ. ἀντὶ ἀρά· προβλ. φορβή-φορβεία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j ω=) λιθάζω· (ἐπηρεάζω ἀντὶ ἐπηρει-άζω· προβλ. λεῖτος λεαίνω· λείαν-ελαύνω-λεηλατῶ). Ὁθεν θέμα ἀναλογικὸν ἐπηρεαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. : ἀπει-λάω, κατηγορέω, λοιδορέω, μέφομαι, ὑβρίζω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, (ἐκ)δευμάτω δεδύττομαι μτβτ. καὶ ἀμτβ.)

Ἐπιβουλεύω, ἰδὲ βουλεύω.

Ἐπιδημέω-ῶ (=διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι, ὡς ξένος διαμένω που· ἐπὶ δὲ ἀσθενειῶν=ἐπιπολάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίδημος, ἐξ οὗ καὶ ἐπιδημία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατέω-ῶ. Συνώνυμα : ἐνδημῶ, διατρίβω, (δια)μένω (οἴκοι). Ἀντιθ. : ἀποδημῶ [ἐκδημῶ].

Ἐπιθυμέω-ῶ, πρτ. ἐπεθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, ὑπερσ. ἐπετεθύμηκην. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἀπαρμφ. ἀντ-ἐπιθυμῆσθαι καὶ ἡ μτχ. ἐπιθυμούμενα. Ῥημ. ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής (ἐξ οὗ ἐπιθυμητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμός (ὅπερ ἐκ τοῦ θύω) μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα ἐνθυμούμαι σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ λέγεται καὶ : ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί τις, ἐπιθυμία χράμαι κτ.

Σημ. 2. Συνώνυμα : βούλομαι, θέλω, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, (ἐπι)ποθέω-ῶ (ἐπὶ ἀπόντος), ἐράω-ῶ (ἐπὶ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ) καὶ γλίχομαι (ἐπὶ ἀπρεποῦς). Ἀντίθετον : ἀποστρέφομαι.

Ἐπικουρέω-ῶ (=ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, βοηθῶ, ὠφελῶ), πρτ. ἐπεκουρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα, πρκ. ἐπίκουρος γέγονα, ὑπερσ. ἐπίκουρος ἐγεγόνειν· κοί παθ. πρκ. ἐπικεκούρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσ-ἐπικούρητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ κοῦρος (=νέος παιδικάρι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἐπίκουρος γίγνομαι τινι, ἐπικουρίαν ποιοῦμαι, ἀμύνω, ἀρῶ, βοηθῶ, τιμωρῶ, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, λυσαιτέλω, ὠφελῶ, ὀνίνημι.

Ἐπιμελόμην· ἢ ἐπιμελέομαι-οῦμαι (=εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἐπεμελόμην ἢ ἐπεμελούμην, μεσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμελέμην, ὑπερσ. ἐπεμεμελήμην. Ῥημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής (ἐξ οὗ ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ἐπιμέλομαι εἶναι σύ·θετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ μελ-, μελ-ε(τοῦ μέλει)· τὸ δὲ νωότερον ἐπιμελοῦμαι εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπι-μελής (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ μέλει), ἐξ οὗ καὶ ἐπιμέλεια. Ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι λέγεται καὶ : ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινος ἢ περὶ τι καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινα· παθ. δέ : ἐπιμελείας τυγχάνω ὑπὸ τινος, ἐπιμέλεια τινος (ἢ περὶ τινος) ἐστί, ἐπιμελές μοι ἐστί τις.

Σημ. 2. Συνώνυμα : κήδομαι, φροντίζω, θεραπεύω, περιέπω, μεριμνῶ, μέλει μοι τις, προνοῶ, τημελῶ (σπν. ἐξ οὗ τὸ ἀτημέλητος). Ἀντίθετον : ἀμελῶ.

Ἐπιουρέω-ῶ (=εἶμαι ἐπίουρος, παραβαίνω τὸν ὄρκον), πρτ.

ἐπιώρκουν, μέλ. ἐπιωρκήσω, ἄορ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρκήκειν ἢ ἐπιωρκηκὼς ἦν. Παθ. μέλ. ἐπιωρκηθήσομαι, τᾶλλα ἐκ τῆς περιωράσεως : ἐπίορκος γίγνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ (ἐπί-Forκος) ἐπίορκος (=ὁ ἐναντίον τοῦ ὅρκου πράττων), ἐξ οὗ καὶ ἐπιωρκία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ψευδορκῶ, ἐπίορκός εἰμι ἢ γίγνομαι. Ἀντίθετα : εὐορκῶ καὶ ἐμπεδῶ τοὺς ὅρκους.

Ἐπιπολάζω (=εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὑπάρχω, ἐπιπλέω), πρτ. ἐπεπόλαζον, μέλ. ἐπιπολάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα, πρκ. ἐπιπολάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιπολάσας εἶχον. Ῥημ. [ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιπολῆ (=ἐπιφάνεια), ἐξ οὗ καὶ ἐπιπόλαιος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθόδ-j-ω=) λιθάς. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐπιπολάδ-. Συνώνυμον : ἐπιπλέω.

Ἐπισιτιζομαι (=προμηθεύω τροφάς) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ., πρτ. ἐπεσιτιζόμην, μεσ. μέλ. ἐπισιτιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεσιτισάμην, πρκ. προμηθῆς σιτίων γέγονα, ὑπερσ. προμηθῆς σιτίων ἐγεγόμην. Ῥημ. [ἐπισίτισις, ἐπισίστημα], ἐπισιτισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ σίτος καὶ γίγνεται ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐπισιτιθ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.). Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : προμῆθειαν ἐπιτηδεῖν ποιοῦμαι, προμηθῆς εἰμι σιτίων κλ.

Ἐπίσταμαι (=γνωρίζω καλῶς) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. (κλίνεται δὲ κατὰ τὸ ἴσταμαι : ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλ., ὑποτακτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίστηται κλ. εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταιτο κλ., προστ. [ἐπίστασο καὶ] ἐπίστω, -άσθω κλ., ἀπαρμφ. ἐπίστασθαι, μτχ. ἐπιστάμενος) πρτ. ἠπιστάμην, (ἠπίστατο καὶ) ἠπίστω, ἠπίστατο κλ.), μέσ. μέλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἠπιστήθην, πρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν. Ῥημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆς ῥίξης στα-, ἐξ ἧς τὸ ἴστημι. Ἡ ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. νομίζονται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύνοντα, καθ' ὃ καὶ ἡ τῶν : δύναμαι, κρέμαμαι καὶ ἐπριάμην. Τὸ σ τῆς καταλήξεως -σο ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ τῇ προστακτικῇ τοῦ ἐνεστώτος ἀποβάλλεται ἐπίστω Ἀττικῶς ἐπίστασο Ἑλληνικῶς (Μοῖρις). Αὐξάνεται δ' ἔξωθεν ὥς καὶ τὰ ἀμφιέννυμι, ἀμπίσχω, ἐπεῖρω καὶ καθέζομαι. Συνώνυμα : οἶδα, γινώσκω, γνωρίζω (τι), αἰσθάνομαι, ἐπαῖτώ.

Ἐπιστατέω-ῶ (=εἶμαι ἐπιστάτης), πρτ. ἐπεστάτουν, μέλ. ἐπιστατήσω, ἄορ. ἐπεστάτησα, πρκ. ἐπιστάτης γέγονα, ὑπερσ. ἐπιστάτης ἐγγόνειν. Ῥημ. ἐπιστατητέον, (=δεῖ ἐπιστατεῖν, ἐπιτηρεῖν).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιστάτης (=πρόεδρος τῶν πρυτάνεων, τῆς Βουλῆς, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ μίαν ἡμέραν) δπερ ἐκ τοῦ ἐφίστημι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐτυχῆς (θ. εὐτυχεσ-, εὐτυχέ(σ)ω=) εὐτυχῶ. Ἐκ τοῦ ἐπιστάτης παράγεται καὶ τὸ μτγν. : ἐπιστασία, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. λέγεται ἐπίστασις. Τὸ ἐπιστατῶ λέγεται καὶ : περιφραστικῶς : ἐπιστάτης εἰμί.

Ἐπιστομίζω (=ἀποστομώνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), πρτ. ἐπεστόμιζον, μέλ. ἐπιστομιῶ, ἄορ. ἐπεστόμισα, πρκ. ἐπιστομίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιστομίσας εἶχον. Παθ. ἄορ. ἐπεστομίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐπιστόμισμα, ἐπιστομισμός, ἐπιστομιστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπὶ στόμα (βάλλω) μὴ μεσολα-
βοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα ἐπισιτίζομαι σημ.) πρβλ. καὶ ἀπὸ στόματος
στήθους (λέγω) : ἀπαστοματίζω, ἀπο(ἐκ)στηθίζω. Συνώνυμα : φιμόω-ω,
σιγάω, πρᾶνω, σιωπὴν ποιῶ ποιῶμαι· καὶ ὡς παθ. σιωπῶμαι, σιω-
πῇ ἔστιν ἢ γίγνεται.

Ἐπιτηδεύω (=πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐκτελῶ ἀκριβῶς, προσπαθῶ ἐπιχειρῶ), πρτ. ἐπετήδευον, μέλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, πρκ. ἐπιτετήδευκα, ὑπερσ. ἐπετετηδεύκειν. Παθ. ἐπιτηδεύομαι καὶ πρκ. ἐπιτετήδευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. ἐπιτήδευσις, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδευτής, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον. Ῥημ. ἐπιτετέω ἐκ τοῦ ἐπιτήδεις (=ἐπὶ τούτῳ σκοπῶν, ἐπὶ τούτῳ ἐκτελῶν).

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῶν ἐπιτηδεις (=ἐπὶ τοῦτ' σκοπῶν, προμελετημένων) ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆς προσθήκῃ τοῦ γεωμετρικοῦ s κατ' ἀναλογίαν τῶν : χθές, αἰές, τῆτες, καθ' ἡ καὶ οἰκαδες), ἐξ οὗ καὶ ἐπι-
τήδεις. Συνώνυμα : ἀσκῶ, ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, πειρῶμαι.

Ἐπιχειρέω-ὠ (=θέτω χεῖρα εἰς τι, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχειρή-
σιν), πρτ. ἐπεχειρουν, μέλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχειρήσα, πρκ. ἐπικε-
χείρηκα, ὑπερσ. ἐπέκεχειρήκειν. Παθ.ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι),
πρτ. ἐπεχειροῦμην, καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συ-
νωνύμων : προσβάλλομαι, προσπίπτω. Ῥημ. ἐπιχειρήσεις, ἐπιχείρημα,
ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.
 Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χεῖρ (ὅρα ἐγχειρῶ σημ.)
 Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς : ἐπιχείρησιν ποιοῦμαι, ἐπιχειρητής εἰμι.
 Συνώνυμα ἰδὲ ἐγχειρῶ σημ.

Συνώνυμα ἰδε *εὐχαίρω* σημ.

Ἔπομαι (=ἀκολουθῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. εἰπόμην, μεσ. μέλ. ἔψομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐσπόμην (ὑποτ. ἐπί-σπωμαι, εὐκτ. ἐπι-σποίμην· πρστ. ἐπί σπου· ἀπρμφ. ἐπισπένειν. μτχ. ἐπι-σπόμενος), πρκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολουθήκειν. Ῥημ. ὁπαδόξ.

Σημ. Θέμ. (σεπ=) *ἐπ-* ἢ κατὰ συγκοπήν *σπ-* (ἐξ οὗ *ἐ-σπ-όμεν*). Ὁ πρὶν αὐξάνεται διὰ τοῦ *ει* ἔνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σ: (*ἐ-σπόμεν*=*ἐ-εσόμεν*)=εἰσπόμεν. δασύνεται δὲ ὡς καὶ ὁ ἄορ. β' *ἐσπόμεν* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεστ. καὶ μελλ. τὸ ῥηματικὸν *οπαδὸς* κυρίως ἐκ τοῦ *οπάζω* δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρσ- τοτύπου πρβλ. *ἰκνέομαι*—*ἶχνος* κλ. Συνώνυμα: *ἀκολουθῶ*, *ἔχομαι* (τινος), *στοιχέω*, *ὁμολογῶ*, *σύμφημι*, *πείθομαι*, *ὑπακούω*.

"Επω (=ἀσχολοῦμαι περί τι) ἀπλοῦν μὲν ποιητ., παρὰ δ' Ἀτικ.
πεζ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς περι : περιέπω (=μεταχειρίζομαί τι-
να, προσφέρομαι πρὸς ἵνα οὕτως ἢ ἄλλως, θεραπεύω, τιμῶ), πρω-
τεριεῖπον, μέλ. περιέψω, [ἀόρ. β' περιέσπον], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συ-
νωγνύμων. Παθ. περιέπομαι, πρω. περιειπόμην, [μέσ. μέλ.ως παθ. περιέ-
ψομαι, παθ. ἀόρ. περιείφθην μεγγν.], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ : προσφέρομαι.

Σημ. Θέμ. (σεπ =) ἐπ. ὅρα ἐπομαι σημ. Τὸ ῥ. παρὰ ποιηταῖς καὶ μὲν. ἀπαντῶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἀμφί : διέπω (=ἐπιστατῶ, διοικῶ), ἀπαντῶ, διεῖπον, μέλ. διέψω καὶ ἀόρ. διέσπον. Συνώνυμα τῷ μὲν περιέπω εἶναι τὰ : περιστοιχίζω, ἐπομαι, χρῶμαι, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, τιμῶ· τῷ δὲ περιέπομαι τὸ προσφέρωμαι.

***Ἐρωά-ω** (=ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), πρτ. ἤρων, μελ. ἔρωτα ἔξω[καὶ παθ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρασθῆῃσμαι ποιητ. καὶ μτγν.]. παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἠρώσθην, πρκ. ἔρωτα ἔσχηκα, υπεрс. ἔρωτα ἐσχήκειν. Παθ. ἐρῶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων

ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐραστής (οὐ θηλ. ἐράστρια), ἐρασιμὸς (ἐξ οὗ ἐράσιμος), ἐραστός (ἐξ οὗ πολυέραστος, ἀξίεραστος).

Σημ. 1. Θέμ. *ἐρασ*-πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ὀρηματι. καταλήξεων· καὶ *ἐρα*-πρὸ φωνηέντων διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ. Ὁ χαρακτήρ α τηρεῖται πανταχοῦ βραχύς· πρβλ. *γελᾶω* σημ. Ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λέγεται καὶ *ἐραστής εἰμί τινας, ἐρωτᾶ ἔχω* καὶ (ισχυρότερον) *ἐρως ἔχει μέ τινας*. Συνώνυμα : *ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ* (δὲ ἰδὲ σημ. 2).

Σημ. 2. Οἱ ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ ἐρῶ μεταχειρίζονται τὸ: *ἐρομαι* (κατὰ τὸ ἴσταμαι), πρτ. *ἤραμην* καὶ μέσ. ἄορ. *ἤρασάμην*. Ῥημ. *ἐράτης, ἐρατός, ἐρατεινός*.

Ἑργάζομαι, ἀποθ. μέσ. υετ. ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡ(εἰ)ργαζόμην, μέσ. μέλ. ἐργάσομαι, μέσ. ἄορ. ἡ(εἰ)ργασάμην, παθ. μέλ. ὧς παθ. ἐργασθήσομαι, παθ. ἄορ. ὧς παθ. ἡ(εἰ)ργασθην, πρκ. ἡ(εἰ)ργάσμαι, ὑπερσ. ἡ(εἰ)ργασμην καὶ ἡ(εἰ)ργασμένος ἦν, μετ' ὀλ. μέλ. ἡ(εἰ)ργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐργάτης (ἐξ οὗ ἐργασία, ἐργατικός [καὶ ἐργατεύω]) ἐργαστής ἢ ἐργαστήρ (ἐξ οὗ ἐργαστήριον), ἐργάνη, ἐργαλεῖον, ὄργανον, ἐργάσιμος, [ἐργαστός], ἐργαστέος, ἐργαστέον, ἐργασεῖω (ἐφετικ.).

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ἑργον=) *ἐργον* (δρα ἐγκωμιάζω σημ.). Τὸ ῥήμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ διὰ τοῦ *ει*, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ἀντὶ τοῦ *ἐργάζομαι* λέγεται καὶ: *ἐργάτης εἰμί* (οὐ ἀντὶθ. *ἀργός εἰμι*) καὶ *ἐνεργός εἰμι*. Συνών.: *δρῶ, δραίνω, ποιῶ, πράττω, πραγματεύομαι, ἔρδω* (μ. ἔρξω, ἄορ. μόνον *μυχ. ἔρξας*, πρκ. *ἐρργα*, ὑπερσ. *ἐώργειν*) καὶ *ῥέζω* (μόνον ἄορ. *ῥερεξα* καὶ παθ. ἄορ. *ῥερέχθην*). Ἀντίθετον *ἀργῶ*.

Ἑρεθίζω, πρτ. ἡρέθιζον, [μέλ. ἐρεθίσω καὶ ἐρεθιῶ μτγν], ἄορ. ἡρέθισα, πρκ. ἡρέθικα, ὑπερσ. ἡρεθίκειν. Παθ. ἐρεθίζομαι, καὶ ὑπερσ. -ἡρεθίσμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : παροξύνω, ὀργίζω, διεγείρω. Ῥημ. [ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής (ἐξ οὗ ἐρεθιστικός)], ἐρεθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *ἐρέθω* (=ἐρεθίζω), ὅπερ ἐκ τοῦ *ἔρις*.

Ἑρείδω (=στηρίζω), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθετον : ἀντερείδω, πρτ. ἀγτήρειδον, [μέλ. ἐρείσω], ἄορ. ἤρεισα, [πρκ. ἐρήρεικα καὶ ἤρεικα, ὑπερσ. ἐρηρῆκειν ἢ ἤρεικειν. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -ἐρείδομαι, πρτ. ἡρειδόμην, παθ. μέλ. [ἐρεισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡρείσθην, ποιητ. μτγν.], μέσ. ἄορ. -ἡρεισάμην, [πρκ. ἐρήρεισμα καὶ ἤρεισμαι, ὑπερσ. ἐρηρῆσμην καὶ ἡρείσμην, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. ἔρεισμα, ἀντ-ηρίς).

Σημ. Θέμ. *ἐρεῖδ·* (ἐξ ὅ) *ἐρεῖδ·* (πρβλ. *λειπ- λειπ-, πιθ-, πειθ- κλ.*). Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι ἢ τὸν Ἀττικόν ἢ τὸν συντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνώνυμα : *στυλῶ-ῶ, στηρίζω* καὶ *στερεῶ-ῶ*.

Ἑρευνᾶ-ῶ (=ἐπιμελῶς ζητῶ νὰ εὔρω, ἀναζητῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἡρεύνων, [μέλ. ἐρευνήσω], ἄορ. ἡρεύνησα, πρκ. ἐρευνήσας ἔχω, ὑπερσ. ἐρευνήσας εἶχον. Παθ. ἐρευνῶμαι, καὶ μέσ. αἰείποτε σύνθετον -ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλ. -ἐρευνήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἡρευνήσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ἐρευνήτης ἢ ἐρευνητὴρ ὧν θηλ. ἐρευνήτρια, ἐρευνητός, ἐρευνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἔρευνα*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : *ἀνά, διά, πρό, σύν*. Συνώνυμα : *ἐξετάζω, ἀνερωτῶ, ἀναζητῶ, πολυπραγμονῶ, πυνθάνομαι, ἀκριβῶ, ἀνακρίνω, δοκιμασίαν ποιοῦμαι* (ἢ *λαμβάνω*), *δοκιμάζω* (δὲ ἰδὲ).

Ἑρίζω (=φιλονικῶ), πρτ. ἤριζον, μέλ. ἔριν ἔξω [καὶ ἐρίσω μτγν.], ἄορ. ἤρισα, πρκ. ἔριν ἔσχηκα [καὶ μτγν. ἤρικα· καὶ Μέσ. ὧς ἐνεργ. ἐρή-

ρισμαι], ὑπερσ. ἐρίσας εἶχον κλ. Ῥημ. ἔρισμα, ἐρισμός, ἐριστής (ἐξ οὗ ἐριστικός), ἐριστός, ἀγ-αμφ-ήριστος.

Σημ. ἐκ τοῦ *ἐρις*. Θέμ. *ἐριδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: ἐρίδ- j-ω-) *ἐρίζω*. Ἀντὶ τοῦ *ἐρίζω* λέγεται καὶ: *ἐν ἐριδί εἰμι πρὸς τινα*, *ἐριν ἔχω καὶ ἐριδι χρώμαι πρὸς τινα*. Παθ. δέ: *ἐρις ἐστίν*, *ἐρις γίγνεται*· ὡς μτβτ. δὲ εἶναι τὸ: *ἐριδας ἐμβάλλω τινί*. Συνώνυμα ἰδὲ ἀμφισβητῶ σημ.

Ἑρμηνεύω (=εἶμαι ἐρμηνεύς, ἐξηγῶ, μεταφράζω), πρτ. ἡρμή-νευον, μέλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἡρμήνευσα, πρκ. ἐρμηνεύς γέγονα, ὑπερσ. ἐρμηνεύς ἐγεγόνειν. Παθ. ἐρμηνεύομαι, τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐρμηνεία, [ἐρμήνευσις, ἐρμήνευμα], ἐρμηνευτής (ἐξ οὗ ἐρμηνευτικός καὶ διερμηνευτής), [ἐρμηνευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρμηνεύς* (=ἐξηγητής), ὅπερ ἐκ τοῦ *Ἑρμῆς*. Τὸ *ἐρμηνεύς* ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καὶ *ἐρμηνευτής* καὶ *διερμηνευτής* ἐλέγετο, τὸ δὲ *διερμηνεύς* ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασύνητον *διερμηνεύω* εἶναι μτγν. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: *ἐρμηνεύς εἰμι* (ἢ *γίνομαι*), *ἐξηγοῦμαι* [μεταφράζω μτγν.], (*δια*)*σαφηνίζω*, *ἀναπτύσσω*.

Ἑρπω [ἢ ἐρπύζω] (=σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, βαδίζω ἀργά, πο-ρεύομαι), πρτ. εἴρπον, [μέλ. ἐρψω ἢ ἐρπύσω, ἄορ. εἴρπυσα]· οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. ἔρψις, ἔρπης, -ητος (=εἶδος λειχῆ-νος), ἔρπετον, [ἐρπυσις, ἐρπυμός, ἐρπυστής ἢ ἐρπυστήρ].

Σημ. Θέμ. (σερπ.=) *ἐρπ-*· πρβλ. λατ. serpo. Τὸ *ἔρπω* παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἅπαν ᾧ μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. ἐξ(καθ')*έρπει*. Τὸ *ἔρπω* καὶ μτγν. *ἐρπύζω* οὐδέωνται καὶ ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ *ει*, διότι τὸ πάλαι εἶχον ἐν ἀρχῇ σ. Συνώνυμα: *βαδίζω*, *περιπατῶ*, *ἐρχομαι*, *πορεύομαι*, *σύρομαι*.

Ἑρρω (=περιεπλανήτην, ἐφθάρην, ἐχάτην), μόνον ὁ ἔνεστ. μετὰ σημ. παρακειμένον, τᾶλλα ποιητ. [ἦτοι πρτ. ἥρρον, μέλ. ἔρρήσω, ἄορ. ἥρρησα, πρκ. -ἥρηκα, πρκ. ἥρηκα, ὑπερσ. ἥρρήκειν]· ἀνεπλη-ροῦντο δὲ ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀπόλλυμι, φθείρομαι, πλανῶμαι.

Σημ. Θέμ. (Ἑρρ.=) *ἐρρ-*. (πρβλ. λατ. verso=στρέφω). Ἡ ποιητ. προστ. *ἔρρε* (=κηρμίνισου, ξεκουμπίσου) ἐκφράζει συνήθως ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφὴν.

Ἑρυθραίνομαι (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) ἀποθ., μόνον ὁ ἔνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρυθρός*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *ἐρυθραίνω* (=κά-μνω τι κόκκινον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ *μέλας-μελαίνω*. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος *ἐρυθραίνω* (=βάφω κόκκινον). Συ-νώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐρυθρίαω-ῶ*, [φοινίσσομαι], *ἐρυθρὸς γίνομαι*.

Ἑρυθρίαω-ῶ (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) καὶ ἄορ. ἡρυθρίῶσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: *ἐρυθρὸς γίνομαι*. Ῥημ. [ἐρυθρίασις].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρυθρὸς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ὀφθαλμία-ὀφθαλμιάω, καθ' ὃ καὶ στρατηγός-στρατηγιάω, σπλήν-σπληνιάω κλ. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐρυ-θραίνομαι* σημ.

Ἑρύκω (=κωλύω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) ποιητ. [πρτ. ἥρυκον, μέλ. ἐρύξω, ἄορ. α' ἥρυξα, καὶ β' ἥρύκακον], παρ' Ἀττ. δὲ ἀπαντᾷ μό-νον ὁ σύνθ. ἔνεστ.: ἀπερύκω, τὸ ἀπαρέμφ. ἐρύκειν καὶ ὁ ἄορ. ἀπῆρύξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων: κωλύω, ἐμποδίζω. κλ., κλ.

Σημ. Θέμ. *ἐρυκ-*. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐμποδίζω* σημ.

Ἔρχομαι, ἀποθ. (ὑποτ. ἴω, ἴης κλ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην· προστ. ἴθι, ἴτω κλ. ἀπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), πρτ. ἦεν καὶ ἦα, μέλ. εἶμι (ἢ ἀφίξομαι), ἀόρ. ἦλθον (ἢ ἦκον), πρκ. ἦλθῆνθα (ἢ ἦκω), ὑπερσ. ἦλθῆνθαι (ἢ ἦκον) καὶ ἦλθῆνθως ἦν. Ῥημ. ὁδός, οἶμος (ὁ), ἔπ-ηλυς, νή-λυσ, προσ-ήλυτος, ἐλεύθερος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ᾧρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. : 1) ἐρ-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τῆς ὀλίκῃς καταλήξεως -ομαι : ἐρ-σκ-ομαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ὡς μεταξὺ συμφώνων=ἐρκ-ομαι=) ἔρχομαι (κατὰ τὸ δέχομαι, ὁ ἰδέ), 2) ἰ- καὶ ἰσχ. εἰ- (ᾧρα εἶμι σημ.)· καὶ 3) ἐλευθ. (ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐλεύθω) καὶ ἀσθ. ἐλυθ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλθ.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστ. ἔρχομαι ἀπαντᾷ ἐν μόνῃ τῇ ὀριστικῇ ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγγλίσσει, τῇ ἀπαρεμφάτῃ καὶ μετοχῇ μόνον ἐν συνθέσει κατὰ τὰ ἐξῆς πρόσωπα : ὑποτ. προσέρχονται, εὐκτ. ἐξέρχοιτο· ἀπαρέμφ. ὑπέρχεσθαι (=κολακεύειν) καὶ μτχ (παρ-, περὶ) ὑπ-έρχόμενος. Ἀναπληροῦνται δὲ τὸ ἔρχομαι ὑπὸ τοῦ εἶμι, ὅπερ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ ἔχει ἀείποτε σημασίαν μέλλοντος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσει τῇ ἀπαρ. καὶ μτχ. ὅτε μὲν μέλλοντος, ὅτε δὲ ἐνεστώτος. Ὁ πρτ. ἦρχόμεν ἀπαντᾷ σπανίως μόνον ἐν συνθέσει, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ κρτ. τοῦ εἶμι : ἦεν καὶ ἦα. Ὁ ἀόρ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀσθ. θεμ. ἐλυθ- : ἦλθον—ἦλθον. Ὁ πρκ. ἐλ-ήλυθα ἔλαβεν Ἀττ. ἀναδιπλ., ὁ δὲ ὑπερσ. μετὰ τὸν ἀναδιπλασιασμόν δὲν λαμβάνει οὐδέσιν. Ἀφρησιμ. οὐσιαστικὸν τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ δὸς ὅπλουν καὶ σύνθετον. Τὸ δὲ ἔλευσις δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς.

Σημ. 3. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὡς μτβ. τοῦ ἔρχομαι εἶναι τὸ ἄγω· τοῦ δὲ κατέρχομαι, οὐκίως χρῆσις γίνεσθαι κυρίως ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῶν φυνάδων, ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὸ κατάγω.

Σημ. 4. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἀφικνοῦμαι, παραγίγνομαι, φθάνω, φοιτῶ, βαδίζω, βαίνω, δδεύω, στείχω, πορεύομαι, ὁδὸν ποιοῦμαι· καὶ ὅντι τοῦ προσ- (ἐξ-, κατ-, συν-κλ.) ἔρχομαι : πρόσσδον, ἐξοδον κλ. ποιοῦμαι.

Ἐρωτάω-ῶ, πρτ. ἠρώτων, μέλ. ἐρωτήσω καὶ συνήθως μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρήσομαι, ἀόρ. ἠρώτησα, καὶ συνήθ. μέσ. ἀόρ. β' ὡς ἐνεργ. ἠρόμην, (ὑποτ. ἔρωμαι, εὐκτ. ἐροίμην) προστ. ἐροῦ· ἀπαρ. ἐρέσθαι· μτχ. ἐρόμενος), πρκ. ἐρώτησιν πεποίημαι [καὶ ἠρώτηκα], ὑπερσ. ἐρώτησιν ἐπεποιήμην [καὶ ἠρωτήκειν]. Παθ. ἐρωτῶμαι, πρτ. ἠρωτώμην, παθ. μέλ. ἐρωτηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠρωτήθην, πρκ. ἠρώτημαι, ὑπερσ. ἠρωτήμην. Ῥημ. ἐρωτήσις, ἐρώτημα (ἐξ οὗ ἐρωτηματικός), ἐρωτητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ᾧρα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. : 1) ἐρ- καὶ (μετὰ τοῦ προσφ. -ε- :) ἐρ-ε-· καὶ 2) ἐρωτα-· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων : διερωτῶ καὶ ἀνερρωτῶ (δι' ἐρωτήσεων ἀκριβῶς ἐξετάζω), ἰπερωτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶ λέγεται καὶ : ἐρώτησιν ποιοῦμαι. Συνώνυμος : πυρθάνομαι. Ἀντίθετον : ἀποκρίνομαι.

Ἔσθίω (=τρώγω ὑδαρῇ φαγητά), πρτ. ἦσθιον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον, πρκ. ἐδηόκα, ὑπερσ. ἐδηόκειν. Ἐκ τοῦ παθ. εὗρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. ἐδηδεσμένος. Ῥημ. ἐδώδῃ (ἐξ οὗ ἐδώδιμος), ἔδεσμα, ὁδοῖς, [ἐδεστικής], (νη-ἐδ-τις=) νῆστις, ὀψοφάγος, (ἄρι(ε)στον=) ἄριστον (=τὸ ἐν πρώτῃ ἐσθιόμενον) (ἐξ οὗ ἀριστάω-ῶ), ἔδεστος, ἐδεστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (ᾧρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. : 1) ἐδ (πρβλ. Ὀμηρ. ἔδω, λατ. edo, ἐξ οὗ τὸ ἐδ θω=εσθω καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐσ-θίω) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε- :) ἐδε-· καὶ 2) φαγ-. Ὁ μέλ. ἔδομαι στερεῖται χρόν. χαρακτῆρος (πρβλ. χέω-χέομαι, πίνω-πίομαι)· οἱ δὲ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσι τὸν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπει τὸν θεμ- χαρακτῆρα εἰς ο. Ὁ δὲ παθ. πρκ. φυλάττει

αὐτὸν βραχὺν καὶ κατόπιν αὐτοῦ λαμβάνει σκατ' ἀναλογίαν τῶν γεγέλασμαι δμώμο-σ-ται κλ.). Τὸ ῥηματικὸν ἐδωδῇ γίγνεται διὰ διπλασιασμοῦ.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : γεύομαι, σιτοῦμαι, βιβρώσκω, τρώγω (ὅπερ ὡς πεποιημένη λέξις λαμβάνεται κυρίως ἐπὶ σκληρῶν καὶ ὠμῶν τροφῶν), σίτου ἄπτομαι καὶ σίτον αἰροῦμαι.

Ἑστιά-ω (=φιλεύω, φιλοξενῶ, ἐορτάζω διὰ συμποσίου, πανηγυρίζω), πρτ. εἰστίων, μέλ. ἐστιᾶ'σω, ἄορ. εἰστιά'σα, πρκ. εἰστιάκα, ὑπερσ. εἰστιάκειν. Μέσ.καὶ παθ. ἐστιῶμαι, πρτ.εἰστιώμην, μέσ. μέλ.ἐστιάσομαι, παθ. ἄορ.καὶ ὡς μέσ. εἰστιάθην, πρκ. εἰστιάμαι, ὑπερσ. εἰστιάμην. Ῥημ. ἐστίασις, ἐστίαμα, [ἐστιατῆρ (ἐξ οὗ ἐστιατῆριον), ἐστιάτωρ (ἐξ οὗ ἐστιατόριον), ἐστιατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐστία* (πρβλ. λατ. *vesta*). Τὸ ῥ.αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει*, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ *F*. Οἱ δὲ ἱστορικοὶ χρόνοι δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεσσι καὶ μέλλοντος. Ὁ θεμ. χαρακτηριστὴρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥημ. κελῶν ἐκτείνεται αἰς α μακρον, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει α. Συνώνυμα: *εὐωχέω-ω*, *δειπνίζω*, *δαίνυμι*, *ξενίζω*, *εὐφραίνω*, *φιλέω-ω*.

Ἑτοιμάζω, πρτ. ἡτοίμαζον, μέλ. ἐτοιμάσω, (τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. : ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ συνων παρασκευάζω κλ. ἢ τῆς περιφρ. ἔχω τι ἐτοιμον), ἄορ. παρασκευάσα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχον [ἢ ἡτοίμασα], πρκ. παρασκευάκα ἢ ἐτοιμόν τι ἔσχηκα [ἢ ἡτοίμακα]. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, πρκ. ἡτοιμαζόμην, [μέσ. μέλ. ἐτοιμάσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἡτοιμασίμην, πρκ. ἡτοίμασμαι, ὑπερσ. ἡτοιμάσμην. Ῥημ. [ἐτοιμασία, ἐτοιμαστής].

Σημ. Ἐκ νοῦ *ἐτοιμος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός—γυμνάζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *ἐτοιμαδ-*. Ἀντὶ τοῦ μέσ *ἐτοιμάζομαι* λέγεται καὶ : *ἐτοιμῶς* ἔχω ἢ *ἐτοιμός* εἰμι ἢ *παρασκευάζω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα : *παρασκευάζω*, *εὐτρεπίζω*, *προδιατίθηναι*.

Εὐδαιμονέω-ω (εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), πρτ. ἠδαιμόνον, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἄορ. ἠδαιμόνησα, πρκ. εὐδαίμων γέγονα, ὑπερσ. εὐδαίμων ἐγεγόνειν. Ῥημ. [εὐδαιμόνημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδαίμων*, ἐξ οὗ καὶ *εὐδαιμονία*, *εὐδαιμονικῶς*, *εὐδαιμονίζω*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀνθος (ἀνθέ-ω=) ἀνθέω-ω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *εὐδαίμων* εἶμι, εἰς *εὐδαιμονίαν* καθίσταμαι, εὖ (ἢ καλῶς) πράττω καὶ σπν. *εὐπραγῶ*, *εὐτυχῶ*, *εὐήμερῶ*, *εὐθηνέω-ω*. Ἀντίθετα ὄρα *δυστυχῶ* σημ.

Εὐδαιμονίζω (μτβ.=θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, καλοτυχίζω), πρτ. ἠδαιμονίζον, μέλ. εὐδαιμονιῶ, ἄορ. ἠδαιμόνισα, πρκ. εὐδαιμονίσας ἔχω, ὑπερ. εὐδαιμονίσας εἶχον. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Ῥημ. εὐδαιμονισμα, [εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ *εὐδαίμων* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπῖς—ἐλπίζω, καθ' ὃ ἀγωνίζομαι κλ., κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναγελυμένος : *εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα: *μακαρίζω*, *δηλόω-ω*, *ἐπαινώ*, *ἐγκωμιάζω* (ὃ *ιδέ*)

Εὐδοκιμέω-ω (ἀμτβ.=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, φήμην, ἐπαινοῦμαι), πρτ. ἠδοκίμουν, μέλ. εὐδοκίμήσω, ἄορ. ἠδοκίμησα, πρκ. ἠδοκίμηκα, ὑπερσ. ἠδοκίμῃκειν. Ῥημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδόκιμος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *εὐδοκέω-ω* Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέε-ω=) κρατέω-ω.

Ὡς μτβτ. τοῦ εὐδοκιμῶ εἶναι τό : εὐδοκίμον τινα ποιῶ. Σμῶνυμα καὶ περιφράσεις : εὐδοκιμός εἰμι, ἡ γίγνομαι, εὐδοξός οἶμι, εὐδοξέω-ῶ, ἐπεινούμαι, ὑπερέχω, διαπρέπω. Ἀντίθετα δέ : [ἀδοξέω-ῶ], κακοδοξῶ.

ΕΥΔΟΞΕΩ-Ω (=ἔχω καλὴν δόξαν, εὐδοκιμῶ), πρτ. ηὐδόξουν, μέλ. εὐδοξήσω, ᾄδρ. ηὐδόξησα, πρκ. εὐδοξος γέγονα, ὑπερσ. εὐδοξος ἐγεγόνειν.

Σμ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐδοξος ὅπερ ἐκ τοῦ εὖ καὶ δόξα. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτέσ-ω) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ εὐδοκίμος=εὐδοκιμῶ κλ. Σμῶνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ εὐδοκιμῶ σημ.

ΕΥΔΩ (=κοιμῶμαι) καὶ συνήθως καθεύδω, οὐδέτερον πρτ. ηὔδον καὶ συνήθως ἐκάθευδον ἢ καθηῦδον, μέλ. καθηυδήσω, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων, ἦτοι:) ᾄδρ. κατέδαρθον, πρκ. καταδεδαρθήκα, ὑπερσ. κατεδεδαρθήκειν. Ῥημ. καθευδητέον.

Σμ. Θέμ. (συνδ.=εὐδ-καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε-) εὐδ-ε. Τὸ ῥ. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν (πρβλ. κάθημαι καὶ καθίζω). Σμῶνυμα : καταδαρθάγω, κοιμῶμαι καὶ ὑπνώτω, ὧν ἄφρη. οὐσιαστικὸν εἶναι τὸ ὑπνος. Ἀντίθετα : ἀγρυπνάω-ῶ καὶ ἐγρήγορα.

ΕΥΕΡΓΕΤΕΩ-Ω, πρτ. εὐεργέτουν ἢ εὐηργέτουν, μέλ. εὐεργετήσω, ᾄδρ. εὐεργέτησα ἢ εὐηργέτησα, πρκ. εὐεργέτηκα ἢ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. (εὐε(η)ργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, πρτ. εὖ ἔπασχον, παθ. μέλ. εὖ πείσομαι, παθ. ᾄδρ. εὐεργετήθην, πρκ. εὐεργέτημαι ἢ εὐηργέτημαι, ὑπερσ. εὐηργετήμην. Ῥημ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Σμ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐεργέτης, ἐξ οὗ καὶ εὐεργασία, εὐεργετικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ εὐτυχῆς (εὐτυχέσ-ω)=εὐτυχῶ. Διαφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ εὐεργετῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς : εὐεργέτης εἰμί (παθ. δέ : εὐεργασία ἢ εὐεργέτημα ἐστί), εὖ δρῶ καὶ ποιῶ (ὧν παθ. τὸ εὖ πάσχω).

ΕΥΘΥΜΕΟΜΑΙ-ΘΥΜΑΙ (=εἶμαι εὐθυμος) ἀποθ., πρτ. ηὐθυμούμην, μέλ. εὐθυμήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως : εὐθυμίας ἐπίμπλαμαι. Ῥημ. εὐθυμητέον.

Σμ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐθυμος (ἐξ οὗ καὶ εὐθυμία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτέσ-ω) κρατῶ-κρατοῦμαι. Ὡς μτβτ. εἶναι τό : εὐθυμίας παρέχω τινί. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἑνεργ. τύπος εὐθυμέω-ῶ. Σμῶνυμα ἰδὲ τέρπομαι σημ. Ἀντίθετον : ἀθυμέω-ῶ.

ΕΥΛΑΒΕΟΜΑΙ-ΘΥΜΑΙ (=φοβοῦμαι, παραφυλάττομαι, συστέλλομαι, σέβομαι, λατρεύω) ἀποθ. παθ., πρτ. ηὐλαβούμην, μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ᾄδρ. ὡς μέσ. ηὐλαβήθην, πρκ. ηὐλάβημαι, ὑπερσ. ηὐλαβήμην. Ῥημ. εὐλαβητός, εὐλαβητέον.

Σμ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐλαβής (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος εὖ καὶ λαμβάνω), ἐξ οὗ καὶ εὐλάβεια <εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἑλληνες> (Μοῖρις). Ἀντὶ τοῦ εὐλαβοῦμαι λέγεται καὶ εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβής εἰμι καὶ εὐλαβῶς διάκειμαι πρὸς τι.

ΕΥΛΟΓΕΩ-Ω (=λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω), πρτ. ηὐλόγουν, μέλ. ἐγκωμιάσομαι [καὶ εὐλογήσω μτγν.], ᾄδρ. ηὐλόγησα, πρκ. εὐλογήσας ἔχω, ὑπερσ. εὐλογήσας εἶχον. Παθ. εὐλογοῦμαι, καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. εὐλογήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [εὐλογητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὖ λέγω (ὅπερ καὶ οὕτω κατὰ διατά-
σιν εὐρίσκεται) καὶ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα ἐγγχειρίζω σημ.).
Ὡς καὶ τοῦ εὖ λέγω τινὰ εἶναι τό: εὖ ἀκούω ὑπό τινος. Συνώνυμα: ἰδὲ
ἐγκωμιάζω σημ. 2. Ἀντίθετα: κακολογῶ, κακῶς, λέγω τινά, κατηγορῶ κλ.

Εὐρίσκω, πρτ. ἡύρισκον ἢ εὐρίσκον, μέλ. εὐρήσω, ἀόρ. β' ἡύρον ἢ εὐρον (εὐρω· εὐροίμι· εὐρέ· εὐρεῖν· εὐρών), πρκ. ἡύρηκα ἢ εὐρηκα, ὑπερσ. ἡύρήκειν ἢ ἡύρηκώς ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι (=ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινός), πρτ. ἡύ(εὔ)ρισκόμην, μέσ. μέλ. εὐρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡύ(εὔ)ρόμην, πρκ. ἡύ(εὔ)ρημαι, ὑπερσ. ἡύ(εὔ)ρήμην. Παθ. εὐρίσκομαι, πρτ. ἡύ(εὔ)ρισκόμην, παθ. μέλ. εὐρεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡύ(εὔ)ρέθην, πρκ. ἡύ(εὔ)ρημαι, ὑπερσ. ἡύ(εὔ)ρήμην. Ῥημ. εὐρεσις, εὐρημα, εὐρετῆς (καὶ σύνθετον ἐφευρετῆς), εὐρετός, εὐρετέον.

Σημ. Θέμ. εὐρ-καί προσλήγει τῶν προσημ. τοκ-κα-τ- : εὐρ-τοκ-καί εὐρ-ε-
Τό ρ. ἀπαντιᾷ καί σύνθετον μετα πρόθεσων. Ὁ θεμ. ποικίλῃ ἐξτείνεται.
Πανταχοῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν, πληρ. τοῦ καθ' ἑαυτὸν δε-
θῆσομαι καὶ τοῦ καθ. ἀορ. ὑψέθεν. Ἐν Ἀντ. ἐπιγραφὰς ἀπὸ τοῦ 400 - 350
π. Χ. φέρεται μόνον ἡ εἰς ην αὖξησις, ἐν δὲ τοῖς κεμένιοις καὶ ἡ εἰς ην καὶ
ἡ εἰς εν. Ἀντί τοῦ εὐρίσκω λέγεται καί : εὕρημα ποιῶμαι, εὕρημα ἔχω,
ἐξερετής γίνομαι τινος.

Εὐτακτέω-ᾧ (ἀμτβ=εἶμι εὐτακτος) μόνον ὁ ἀγεατός, τὰ ὅλ-
λα ἐκ τῆς περιφράσεως: εὐτακτός εἰμι, ἦτοι:) πρὶ. εὐτακτος ἦν, μέλ.
εὐτακτος ἔσομαι, ἀόρ. εὐτακτος ἐγενόμην, πρὶ. εὐτακτος γέγονα, ὑπερσ.
εὐτακτος ἐγεγόνειν. Ῥημ. εὐτάκτημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτακτος, ἐξ οὗ καὶ εὐταξία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατ-σ-ω=κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ. Συγνύσμα καὶ περιφράσεις: *καταθροῶν*, εὐτακτός εἰμι καὶ μτβ. εὐτακτόν τινα ποιῶ.

Εὐτρεπίζω (= παρασκευάζω, διαθετῶ, βάλω τι εἰς τάξιν, ἐπισκευάζω (τείχη) κλ.), πρτ. ἡντρεπίζον, μέλ. ἡντρεπιῶ, ἄορ. ἡντρεπίσα, πρκ. εὐτρεπίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐτρεπίσας εἶχον. Μέσ. εὐτρεπίζομαι, πρτ. ἡντρεπιζόμην, μέσ. ἄορ. ἡντρεπισάμην καὶ πρκ. ἡντρεπίσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστήναι.

Σημ.Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐτρεπής*, ὅπερ ἐκ τοῦ *εὐ* καὶ *τρέπω*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνάλογον τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-w=) *ἐλπίζω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *εὐτρεπής εἰμι*, *εὐτρεπῶς ἔχω*, *ἀρτόν* [καὶ ποιητ. ἄρ' ὄννω,] *ἐτοιμάζω*, *παρασκευάζω*, *ἐπισκευάζω*.

Εὐτυχέω-Ω, πρτ. ηὐτύχουν, μέλ. εὐτυχῆς ἔσομαι [καὶ εὐτυχῆσω
μτγν.], ἀόρ. ηὐτύχησα, πρκ. ηὐτύχηκα, ὑπερσ- ηὐτυχήκειν καὶ Παθ.
πρκ. ηὐτύχημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συγνωνύμων. Ῥημ. εὐτύχημα

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτυχῆς. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καὶ εὐτυχία χρῶμαι. Συνών. ὄρα εὐδαιμονέω-ω σημ. Ἀντὶ τοῦ ὄρα δυστυχῶ σημ.

Εὐφραίνω (=εὐχαριστῶ τινα, χαροποιῶ,τέρπω), πρτ. ἡφραινον, μέλ. εὐφροσύνην παρέξω [καὶ εὐφρανῶ μγν.], ἀόρ. ἡφράνα, πρκ. εὐφροσύνην παρέσχηκα, ὑπερσ. εὐφροσύνην παρεσχήκειν. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. ἡφραινόμην, μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. εἰφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡφρανθήην, πρκ. περιχαρὴς γέγονα ἢ εὐθυμίας ἐμπέπλησμαι, ὑπερσ. περιχαρὴς ἐγεγόνειν ἢ εὐθυμίας ἐνεπεπλήσμην. Ῥημ. εὐφραντὸς (ἐξ οὗ εὐφραντικός), εὐφραντέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐφρων, ὅπερ ἐκ τοῦ εὖ καὶ φρήν, (προβλ. καὶ ἄφρων [ἀφραίνω]). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-με-
λαινώ (δὲ ἰδέ). *Οὖθιν θέμ. ἀναλογικὸν εὐφράν-. Συνώνυμα τῷ εὐφραίνω καὶ
περιφράσεις εἶναι τὰ : εὐφροσύνην ἢ ἡδονήν τινι παρέχω, θέλω, κηλέω-ω
καὶ τέρπω· τῷ δὲ μέσῳ εὐφραίνομαι τὰ : ἡδομαι (ὅπερ καὶ ἰσχυρότερον),
χαίρω, εὐθнуοῦμαι, τέρπομαι, ἀρέσκομαι, γέγηθα, ἀγάλλομαι. Ἀντίθετα
δὲ τῷ εὐφραίνομαι εἶναι τὰ : ἀχθομαι, ἀνιδῶμαι, λυποῦμαι.

Εὐχομαι, πρτ. ηὐχόμην, μέσ. μέλ. εὐξομαι, μέσ. ἄορ. ηὐξάμην,
πρκ. ηὐγμαι (μόνον ηὐκται μετὰ παθ. διαθ.), ὑπερσ. ηὐγμην. Ῥημ.
εὐκτός (ἐξ οὗ εὐκταῖος, εὐκταῖον).

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐχή. Τὸ ῥ. εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθ. Ἀπαντᾷ δὲ
καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Παρὰ μὲν ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀνάξητοι
τύποι : εὐχόμεν καὶ εὐξάμην. Τὸ εὐχομαι λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ κα-
τεύχομαι ἐπὶ κακοῦ καὶ εἶναι συνών. τῷ καταρῶμαι. Ἀντὶ τοῦ εὐχομαι λέ-
γεται καὶ : εὐχὰς (ἢ) εὐχὴν ποιοῦμαι καὶ εὐχῇ χρῶμαι· καὶ παθ. : εὐχαί
εἶσιν (ἢ γίνονται).

Εὐωχέω-ω (=φιλέω, ξενίζω), πρτ.εὐώχουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συ-
νων.· ἐστιῶ. Μέσ. εὐωχοῦμαι (=εὐφραίνομαι τρώγων), πρτ. εὐωχούμην,
μέσ. μέλ. εὐωχήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. εὐωχήθην, τὰ ἄλλα ἀνεπληροῦντο
παρ' Ἀττικαῖς ἐκ τοῦ συνωνύμου· ἐσθίω. Ῥημ. εὐώχησις, εὐωχητής (ἐξ
οὗ εὐωχητικὸς καὶ εὐωχητήριον=τόπος εὐθυμίας, ἡδονῆς), εὐωχητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ποιητ. ὀχή (=τροφή)
καὶ γίνεταί ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος, ὅπερ
πάντως θὰ ἦτο τὸ ἀκρηστον εὐωχος, ἐξ οὗ καὶ εὐωχία. Τὸ παθ. ἐκφέρεται
καὶ περιφραστικῶς : εὐωχία γίγνεται. Συνώνυμα τῷ μὲν εὐωχῶ εἶναι τὰ :
ἐστιῶ, δειπνίζω, ξενίζω. εὐφραίνω, φιλέω-ω· ὅ ῥ' δὲ εὐωχοῦμαι τὰ : ἐσθίω,
ἀριστῶ, ἀριστοποιοῦμαι, εὐφραίνομαι, δειπνέω-ω.

Ἐφείμαι (=ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι), πρτ. ἐφίεμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ
τῶν συνωνύμων, ἦτοι :) μέλ. ἐπιθυμήσω ἢ βουλήσομαι, ἄορ. ἐπεθύμη-
σα ἢ ἐ(ἡ)βουλήθην, πρκ. ἐπιτεθύμηκα ἢ βεβούλημαι ἢ ἐφείμαι (μόνον
κατὰ μτχ. ἐφειμένος), ὑπερσ. ἐπιτεθυμήκειν ἢ ἐβεβουλήμην. Ῥημ.
ἐφεςις, ἐφετός (ἐξ οὗ ἐφετικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι μέσ. διαθέσεως τοῦ ἐφίημι (ὅπερ σύνθετον ἐκ τῆς ἐπι
καὶ ἦμι). Συνώνυμα τῷ ἐφίμαι ἰδὲ βούλομαι σημ. 2.

Ἐφοδεύω (=περιέρχομαι ὡς περίπολος, περιπολῶ, ἐξετάζω),
πρτ. ἐφώδευον, μέλ. ἐφοδεύσω, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. περίπολος
εἰμι, ἦτοι :) ἄορ. περίπολος ἐγενόμην, πρκ. περίπολος γέγονα, ὑπερσ.
περίπολος ἐγγέγονειν. Ῥημ. ἐφοδεῖα, ἐφοδευτής, ἐφοδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐφοδος, (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ ὁδός).
Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Συνώνυμον· περιπολῶ.

Ἐφοδιάζω (=παρέχω καὶ προμηθεύω ἐφόδια)· παρ' Ἀττ. πεζ.
ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἄορ. ἐφοδιασάμην (μόνον κατὰ μτχ. ἐφοδιασάμενος),
τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ.
ἐφοδιασμός, [ἐφοδιαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφ' ὁδόν-) ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) κατ' ἀναλογίαν
τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθάδ-j-ω=) λιθάξω, καθ' ὃ ἀγορά-ἀγοράζω κλ. Συνώνυ-
μα καὶ περιφράσεις : ἐφόδια παρασκευάζω τινί, ἐφόδια δίδωμι· (ὡς ἀμτβ.

κρέυτος, πηλίνων ἀγγείων κλ. Τοιαύτη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν : *ἐψητός* (=βραστός) καὶ *ὀπητός* (=ψητός), *ἐψησις* καὶ *ὀπησις*.

Ζ

Ζεύγνυμι [ἢ ζευγνύω] (=ζεύγω, ἐνώνω διὰ τοῦ ζυγοῦ), πρτ. *ἐ-ζεύγνυν*, μέλ. *ζεύξω*, ἀόρ. *ἐζεύξα*, πρκ. *ζεύξας ἔχω* [καὶ *ἐζεύχα*], ὑπερσ. *ζεύξας εἶχον*. Μέσ. καὶ παθ. *ζεύγνυμαι*, πρτ. *ἐζευγνύμην*, μέσ. μέλ. *ζεύξομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐζευξάμην*, παθ. μέλ. *ζευχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἀ' ἐζεύχθην* καὶ *β' ἐζύγην*, πρκ. *ἐζεγγμαι*, ὑπερσ. *ἐζεύγμην*. Ῥημ. *ζυγός, ζευξίς, ζευγος, ζεύγμα, ζεύγλη, ζευκτής ἢ ζευκτήρ* (ἐξ οὗ *ζευκτήριος*), *ζευκτός*.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. *ζυγ-* καὶ *ιχυροῦ ζευγ-* (πρβλ. *φυγ-*, *φευγ-*), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος *-νυ-*) *ζεύγ-νυ-μι* καὶ παρὰ μτγν. *ζευγ-νύ-ω*. Συνώνυμα: *ζυγώω-ω*, *συνδέω*, *συνάπτω*, *συνάγω*, *συνίστημι*, *συναρμώζω*, *δεσμεύω*, *ἐνόω-ω*, *συνείρω*, *συντίθημι*.

Ζημιόω-ω (=ζημιώνω, τιμωρῶ τινα σωματικῶς ἢ χρηματικῶς, βλάπτω), πρτ. *ἐζημίουν*, μέλ. *ζημιώσω*, ἀόρ. *ἐζημίωσα*, πρκ. *ἐζημίωκα*, ὑπερσ. *ἐζημιώκειν*. Παθ. *ζημιούμαι*, πρτ. *ἐζημιούμην*, μέσ. μέλ. ὥς παθ. *ζημιώσομαι*, παθ. μέλ. *ζημιωθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐζημιώθην*, πρκ. *ἐζημιώμαι*, ὑπερσ. *ἐζημιώμην*. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : *ζημιῶ ἑμαυτόν*. Ῥημ. *ζημιώμα*, [*ζημιώσεις, ζημιωτής*].

Σημ. Εκ τοῦ *ζημία* κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *δῆλος-δηλόω*. Ἀντί τοῦ *ζημιῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς : *ζημίαν ἐπιτίθημι* (ἢ *ἐπιτίθεμαι, προτιθέμι ἢ προτίθεμαι*)· παθ. δὲ *ζημίαν λαμβάνω* καὶ *ζημία ἔστι μοι*. Συνώνυμα ἰδέ *βλάντω* σημ. Ἀντίθετα : *κερδαίνω*, *ὠφελεῶ*, *λυσitelw*, *ὀνίνημι*.

Ζητέω-ω (=ἐρευνῶ), πρτ. *ἐζήτηουν*, μέλ. *ζητήσω*, ἀόρ. *ἐζήτησα*, πρκ. *ἐζήτηκα*, ὑπερσ. *ἐζητήκειν*. Παθ. *ζητούμαι*, πρτ. *ἐζητούμην*, παθ. μέλ. *ζητήσις γενήσεται* ὑπὸ τινος [καὶ μτγν. *ζητηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐζητήθην*, πρκ. *ἐζήτημαι*, ὑπερσ. *ἐζητήμην*. Ῥημ. *ζήτησις*, (ἐξ οὗ *ζητήσιμος*), *ζήτημα*, *ζητητής* (ἐξ οὗ *ζητητικός*), *ζητητός*, *ζητητέος*.

Σημ. Θέμ. *ζητε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *ζήτησιν ποιεῖν* (καὶ παθ. : *ζήτησίς ἐστι ἢ γίγνεται*), *αἰτέω-ω* (ὃ ἰδέ), *ἐρευνῶ*, *ἐξετάζω*.

Ζήω-ω (ζῆεις=) *ζῆς*, (ζῆει=) *ζῆ κλ.*, πρτ. (*ἔζον*=) *ἔζων*, (*ἔζηες*=) *ἔζης κλ.*, μέσ. μέλ. ὥς *ἐνεργ. βιώσομαι* καὶ σπν. *ζήσομαι* καὶ *ζήσω*, ἀόρ. *β' ἐβίων* (ὑποτ. *βιῶ, -ῶς κλ. εὐκτ. βιῶην, βιῶης κλ.*, προστ. *ἐλλείπει, ἀπαρμ. βιώναι· μτχ. βιούς, -οῦσα, -όν*), πρκ. *βεβίωκα*, ὑπερσ. *ἐβεβιώκειν*. Ῥημ. *ζωή*, *ζωός* (ἐξ οὗ *ζώιον*=*ζῶον*), *βίος*, *βιοτή*, *βιωτός* (ἐξ οὗ *βωτικός*), *βιωτέος-έον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ. 1) *ζη-* καὶ 2) *βιο-*, (ἐκ τοῦ *βίος*· δρα *βιῶω-ω*). Παρὰ μτγν. εὐρηγνται καὶ οἱ τύποι : προστ. τοῦ ἐνεστ. *ζῆθι*, μέσ. μέλ. *ζήσομαι*, ἀόρ. *ἔζησα*, καὶ πρκ. *ἔζηκα*. Τὸ *ζῶ* ὥς καὶ τὸ *πινῶ, διψῶ, κνῶ, σμῶ, ψῶ, χρῶ*, καὶ *χρῶμαι ἔχουσι* θεμ. *εἰς-η* καὶ συναιροῦνται κανονικῶς εἰς *η* καὶ *η*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *βιῶω-ω*, *τὸν βίον ποιεῖν*, *βίος ἔστι μοι*, *βιοτεύω*, *τὴν βιοτὴν ἔχω*, *διατᾶσμαι*, *διάγω*, *διατρίβω*. Ἀντίθετα : *ἀποθνήσκω*, *τελευτῶ*, *ἀπόλλυμαι*.

Ζωγραφέω-ω (=ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω), πρτ. *ἔζωγράφουν*, μέλ.

ζωγραφήσω καὶ Παθ. ζωγραφοῦμαι καὶ πρκ. ἐξωγράφημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων : γράφω ἢ ποι-κίλλω. Ῥημ. ζωγράφημα, [ζωγράφησις, ζωγραφητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζωγράφος, (ὅπερ ἐκ τοῦ ζῶα καὶ γράφω). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ, πλοῦτος-πλουτέω κλ., κλ. Συνώνυμα: γράφω, ποικίλλω.

Ζωγράφω-ῶ (=συλλαμβάνω ζῶντα, αἰχμαλωτίζω), καὶ ἄορ. ἐ-ζώγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ζῶν τινα λαμβάνω. Παθ. ἄορ. ἐζωγήθην, πρκ. ἐζώγημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ζώγημα, ζωγεύς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζῶος-ζῶς καὶ ἀγρεύω (ποιητ. ἀγρέω). Συνώνυμα: ἀνδραποδίζω, ἐξανδραποδίζω, (ὑπο)δουλόω, δουλαγω-γέω, [αἰχμαλωτίζω, αἰχμαλωτεύω].

Ζώννυμι [ἢ ζωννύω] (=ζώνω, περιβάλλω, διὰ ζώνης), πρτ. -ἐ-ζώννυν [ἢ ἐζώννουν], μέλ. -ζώσω, ἄορ. -ἔζωσα, πρκ. ζώσας ἔχω [ἢ ἔζωκα], ὑπερσ. ζώσας εἶχον. Παθ. [ζώννυμαι, πρτ. ἐζωννύμην, παθ. μέλ. ζωσθή-σομαι, παθ. ἄορ. -ἐζώσθην, μέσ. ἄορ. ἐζωσάμην], πρκ. -ἔζωμαι [καὶ μτγν. -ἔζωσμαι], ὑπερσ. -ἐζώμην. Ῥημ. ζῶμα (καὶ σύνθετα: διάζωμα, περιζώ-μα), ζώνη, ζωστήρ ἢ ζώστις, ζῶσις, ζῶστρον, ζωστός, ἄζωστος.

Σημ. Θέμ. 1) ζῶσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νυ- : ζῶσ-νυμι=) ζώννυμι καὶ 2) ζῶ-, ἐξ οὗ τὰ : ἐ-ζῶ-ται, ζῶμα κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνή-θως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : διά, περί, παρὰ, κλ. Συνώνυμα : πε-ριδέω, περιτίθμι, περιβάλλω (ζώνην).

Ζωπυρέω-ῶ (=ζωογονῶ). Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ πᾶθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, πρτ. ἀνεζωπυρούμην καὶ πρκ. ἀνεζωπύρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρὰ τούτοις ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ζωπύρημα, ζωπύρησις (καὶ σύνθετον : ἀναζωπύρησις), ζωπυρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζῶ-πυρον (=ἄνθρωπος ἀνημέρους πρὸς ἐναυσιν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδειος καὶ μτφρ. =λείψανόν τι εἰς ζωογόνησίν τινος χρήσιμον). Συνώνυμα: ἀνάπτω, ἐξάπτω, θαρρύνω, θαρσύνω, παρα-θαρρύνω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιρρῶννυμι.

Η

Ἡθάσκω (=ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἔφηβος) μόνον κατ' ἐνεοτῶτα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς φράσεως : εἰς ἥβην ὁρμῶμαι ἢ τῶν συνωνύμων : ἀνδροῦμαι, ἀκμάζω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐναρκτικόν τοῦ ἥβῶω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἥβη.

Ἡθάω-ῶ (=εἶμαι ἐν τῇ ἥβικῇ ἡλικίᾳ, ἀκμάζω), πρτ. ἥβων, μέλ. ἥβῆσω, ἄορ. ἥβησα, πρκ. ἥβηκα, ὑπερσ. ἥβήκειν. Ῥημ. ἥβήτωρ, ἥ-βητής ἢ ἥβητήρ (ἐξ οὗ ἥβητήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἥβη (δωρ. ἥβα ἢ ἄβα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπύρρημα ἥβηδόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : παρηβῶ (=εἶμαι παρῆλιξ), ἐφηβῶ, ὅπερ λέγεται καί : ἐφηβος γίγνομαι, εἰς ἐφήβους εἰσέρχομαι, εἰς ἐφήβους ἐγγράφομαι. Συνώνυμα ἰδὲ θάλλω σημ.

Ἡγεμονεύω (=εἶμαι ἡγεμών), πρτ. ἡγεμόνευον, μέλ. ἡγεμὼν

ἔσομαι, ἀόρ. ἡγεμόνευσα, πρκ. ἡγεμὼν γέγονα, ὑπερσ. ἡγεμὼν ἐγεγόνειν. Παθ. ἡγεμονεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡγεμὼν (ὅπερ ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἡγεμονία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ἡγεμονεῖω λέγεται καί : ἡγεμὼν εἰμι, ἡγεμονίαν ἔχω, ἡγεμονία χρεῶμαι. Παθ. : ἡγεμονίας τυγχάνω (ὕπὸ τινος). Συνώνυμα ἴδε ταγεύω σημ.

Ἡ γέομαι-οὔμαι (=προηγούμεναι, προπορεύομαι, ἄρχω, ὀδηγῶ, νομίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρκ. ἡγούμην, μέσ. μέλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγησάμην, [παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἡγηθήσομαι μετγν.], παθ. ἀόρ. -ἡγήθην (ὁ ἀπλοῦς ὡς μέσ.), πρκ. -ἡγῆμαι, ὑπερσ. ἡγήμην. Ῥημ. ἡγησις (διήγησις, ἐξήγησις), ἡγημα (διήγημα), ἡγεμὼν (ἐξ οὗ ἡγεμονία, ἡγεμόνησα (τά), ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω-ω), ἡγέτης, ἡγητῆς ἢ ἡγητήρ (οὗ θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ, Ἀγησίλαος, Ἀγησί-πολις, Ἄγις καὶ Ἀγίας (πρβλ. Λῦσις καὶ Λυσίας), -ἡγετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἡγε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συντάσσεται δὲ 1) μετὰ γενικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἄρχω 2) μετὰ δοτικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὀδηγῶ, ὅτις ἔχει ἀντίθετον τὸ ἔπομαι 3) μετ' ἀπερριφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομίζω καὶ 4) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατικῆς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἡγοῦμαι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομίζω εἶναι τὰ οὔομαι νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, δοξάζω, φρονῶ. Διαφέρει δὲ τὸ ἡγοῦμαι τῶν συνωνύμων κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ μὲν ἡγοῦμαι τίθεται ἐν τῇ φράσει : περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι (=θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἄξιον), τὰ δὲ συνών. δὲν τίθενται.

Ἡ δομαι (=εὐφραίνομαι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι) ἀποθ. παθητικὸν μετ' ἐνεργ. διαθ., πρκ. ἡδόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡσθην, πρκ. περιχαρῆς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν). Ῥημ. ἡδονή, ἡδομένως (ἐκ τῆς μετχ. ἡδόμενος).

Σημ. Θέμ. (σφαδ=) ἄδ-. (ἐξ οὗ τὸ ἀ-ν-δ-άν-ω· πρβλ. εἰσαγ. § 11) καὶ τροπῇ ἡδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἐνεργ. ἡδω εἶναι ἴδιον τῶν μετγν., ἀντ' αὐτῶν δ' ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν : ἡδονὴν παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τινί, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι, δι' ἡδονῆς ἔχω, ἡδομένῳ μοί ἐστι. Ἀντίθετα δέ : ἀχθομαι, λυποῦμαι καὶ ἀνιώμαι.

Ἡ δυπαθέω-ω (=ῥω ἡδονικῶς, τρυφῶ, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς), πρκ. ἡδυπάθουν, μέλ. ἡδέως διάξω [ἢ μετγν. ἡδυπαθήσω], ἀόρ. ἡδυπάθησα, πρκ. ἡδέως διῆχα ἢ ἡδυπαθήσας ἔχω [ἢ μετγν. ἡδυπάθηκα], ὑπερσ. ἡδυπαθήσας εἶχον [ἢ ἡδυπαθήκειν] κλ. Ῥημ. ἡδυπάθημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἡδυπαθῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡδυπάθεια. Συνώνυμα καὶ περιφρ. : τέρπομαι, εὐφραίνομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί, ἡδέως διάγω (ἢ διαγίγνομαι), διαχέομαι, ψυχαγωγέω, εὐφραίνων ἢ τέρπων ἑμαυτόν.

Ἡ ἥκω (=ἔχω ἔλθει) οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὧδε· ἐνεστ. ἔρχομαι, πρκ. ἦα, ἢ ἦεν, μέλ. εἰμι, ἀόρ. ἦγον (ἢ ἦλθον ἢ ἀφικόμην), πρκ. ἦκω (ἢ ἐλήλυθα ἢ ἀφίγμαι), ὑπερσ. ἦιον (ἢ ἐληλύθειν ἢ ἀφίγμην), μέλ. τετελ. ἦξω (ἢ ἐληλυθὼς ἔσομαι).

Σημ. Θέμ. ἦκ-. Τὸ ῥ. ἦκω κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ σημασίαν παρακείμενος (ὄρα εἰσαγ. § 18 α'). ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρκ. ἦκον ἔχει σημασίαν ὑπερσ. ἢ ἀόρ., ὁ δὲ κατὰ σχηματισμὸν μέλ. ἦξω ἔχει σημ. τετελεσμ. μέλ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ῥ. εἶναι καὶ

ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ἦκα ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ προσήκει, ὅπερ λέγεται καὶ προσήκόν ἐστι (=ἀρμόζει, πρέπει, ἀνήκει), εἶναι ἀπρόσωπον καὶ ἀπαντιᾷ μόνον καθ' ὄρισιν. καὶ ὑποτ. ἐνεσιῶτος καὶ παρατατικοῦ: προσήκόν ἐστι, προσήκον ἦ, προσήκον ἦν. Συνώνυμα ἰδὲ ἔρχομαι σημ. Ἀντίθετα ἰδὲ οἰχομαι σημ.

Ἡμὶ (=λέγω) ἰδὲ φημί.

Ἡσυχάζω (ἀμτβ.=εἶμαι ἡσυχος μτβ.=καθιστῶ τινα ἡσυχον), πρτ. ἡσύχαζον, μέλ. ἡσυχάσω, ἀόρ. ἡσύχασα, πρκ. ἡσυχίαν ἔσχηκα, ὑπερσ. ἡσυχίαν ἔσχήκειν. Ῥημ. ἡσυχαστῆς (ἐξ οὗ ἡσυχαστήριον καὶ ἡσυχαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡσυχος (ἐξ οὗ καὶ ἡσυχία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός-γυμνάζω καὶ ἀτιμος-ἀτιμάζω. Συνών. καὶ περιφρ. τοῦ μὲν ἀμτβ. ἡσυχάζω εἶναι τὰ: ἀτρεμέω, ἀτρεμίζω, ἡρεμέ(ό)ω, ἡρεμίζω-ἰζομαι, ἀτρέμας ἔχω, ἐν ἡσυχίᾳ εἶμι καὶ τὰ ἡσυχίαν ἔχω ἡ ἡσυχίαν ἄγω (καρὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τούτων ὄρα ἔχω σημ. 3) τοῦ δὲ μτβ. ἡσυχάζω τὰ: περᾶνω, καθησυχάζω, καταστέλλω, κατευνάζω.

Ἡττάομαι-ῶμαι (εἶμαι κατώτερός τινος, νικῶμαι ὑπὸ τινος, καταβάλλομαι) ἀποθ. παθ., πρτ. ἡττώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἡττήσομαι καὶ παθ. μέλ. ἡττηθῆσομαι, παθ. ἀόρ. ἡττήθην, πρκ. ἡττημαι, ὑπερσ. ἡττήμην. Ῥημ. ἀήττητος, [ἡττημα, ἡττητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡττων κατ' ἀναλογίαν τοῦ νίκη-νικάω. Τὸ ῥ. ἐπὶ μὲν τῆς σημειώσεως τοῦ εἶμαι κατώτερός τινος εἶναι διαθ. οὐδ., ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ νικῶμαι εἶναι παθ., ὅποτε ὡς ἐνεργητικὸν αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνώνυμα: ἐλαττε(σσο)όμαι-οὔμαι ἢ ἡττων εἶμι τινος καὶ νικῶμαι.

Θαλασσοκρατέω-ῶ (=εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης) καὶ πρτ. ἐθαλασσοκράτουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ναυκρατέω-ῶ ἢ τῶν περιφρ.: θαλασσοκράτωρ εἶμι ἢ ναυκράτωρ εἶμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατῶ (ἐξ οὗ καὶ θαλασσοκράτωρ) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐγχειρέω-ῶ σημ.). Τὸ θαλασσοκράτης (ἐξ οὗ τὸ μτγν. θαλασσοκρατία) ἀχρηστον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ναυκρατῶ σημ.

Θάλλω (=βλαστάνω, ἀνθῶ, ἀκμάζω καὶ μτφ.=εἶμαι εὐδαιμόνων), πρτ. ἔθαλλον, [μέλ. θαλῶ καὶ θαλήσομαι, ἀόρ. α' ἔθηλα καὶ β' ἔθαλον, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. τέθηλα, ὑπερσ. ἐτεθήλειν. Ῥημ. θαλλός [καὶ ποιητ. θάλλος (ἐξ οὗ θαλ-ερός)].

Σημ. Θέμ. θαλ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: θαλ-j-ω=) θάλλω. Συνών. ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀκμάζω, νεάζω, ἀνδροῦμαι, ἡβῶ, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὐημερῶ, κλ.

Θανατόω-ῶ (καταδικάζω εἰς θάνατον), πρτ. ἐθανάτουν, μέλ. θανατώσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα, πρκ. θανατώσας ἔχω, ὑπερσ. θανατώσας εἶχον. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθανάτωθην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. θανάτωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάνατος (ὄρα θνήσκω σημ.). Ἀντὶ τοῦ θανατῶ λέγεται καὶ: θανάτω ζημιῶ, κολάζω τινά· ἀντὶ δὲ τοῦ θανατοῦμαι λέγεται καὶ: θανάτου τυγχάνω. Συνών.: κατακαίνω, (ἀπο)κτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχράομαι, σφάττω (ἐνεργ.) ἀπεθνήσκω ἢ πίπτω (παθ.).

Θάπτω, πρτ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ἄορ. ἔθαψα, πρκ. ταφὰς πεποίημαι, [καὶ τέθαφα μτγν.], ὑπερσι ταφὰς ἐπεποιήμην [καὶ ἐτεθάφειν μτγν.]. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἔθαπτόμην, παθ. μέλ. β' ταφήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐθάφθην καὶ] β' ἐτάφην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθάμην, τετελ. μέλ. τεθάψομαι. Ῥημ. τάφος, ταφή, [θαπτήριον, θαπτέον, ἄθαπτος].

Σημ. Θέμ. θαφ-, (ἐξ οὗ καὶ ὁ πρκ. μετὰ σημασίας ἐνεστώτος *τέθηπα* = ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: θαφ-τ- =) *θαπτ-*, (ὄρα ἄπτω σημ.). Ἐν τοῖς χρόνοις *ταφήσομαι*, *ἐτάφην*, *τέθυμαι* καὶ τοῖς ῥημ. *τάφος* καὶ *ταφή* τὸ θ τοῦ θέμ. ἐτράπη εἰς τὸ ἐμόφωνον αὐτοῦ ψηλὸν τ, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ τὸ δασύ φ. Ἀντὶ τοῦ *θάπτω* λέγεται καὶ: *τάφας ποιῶμαι* (τὸ δὲ *ταφὰς ποιῶ* ἐνεργ. = ἐπιτρέπω τὰς ταφὰς), ὡς παθ. δέ: *ταφῆς ἐντυγχάνω*. Συνώνυμα: *κηδεύω*, [*ἐνταφιάζω*], *κρύπτω*, *κατορύσσω*, *ἐγκατορύσσω*.

Θαρσέω·ὤ καὶ **θαρρέω·ὤ** (ἀμφ. = ἔχω θάρρος), πρτ. ἐθάρσουν καὶ ἐθάρρουν, μέλ. θαρρήσω καὶ θαρρήσω, ἄορ. ἐθάρσησα καὶ ἐθάρρησα, πρκ. τεθάρσηκα, καὶ τεθάρρηκα, ὑπερσ. ἐτεθαρρήκειν ἢ ἐτεθαρρήκειν. Ῥημ. θάρσησις, [θαρρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ *θάρρος* καὶ (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ρ) *θάρρος*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά καὶ ἀπό. Ἀντὶ τοῦ *θαρσῶ* ἢ *θαρρέω* λέγεται καὶ: *θάρροσιν θάρρους λαμβάνω*, *θάρρους ἐγγίγνεται μοι* (ἢ ἐμπίπτει μοι), ὡς μβ. δὲ εἶναι το: *εἰς θάρρος καθίστημί τινα*, *θάρρος ἐμποῖω τι*, *θάρρος παρέχω* καὶ τὸ ῥ. *θαρσύνω* ἢ *θαρρύνω*. Συνών. καὶ ἀντίθ. *τὸ τολμῶ* σημ.

Θαρσύνω καὶ **θαρρύνω** (μβ. = δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρρύνω), πρτ. ἐθάρσυνον καὶ ἐθάρρυνον, μέλ. θάρρος παρέξω, ἄορ. ἐθάρσυνα, καὶ ἐθάρρυνα, πρκ. θάρρος παρέσχηκα, ὑπερσ. θάρρος παρεσχέκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄορ. *θαρσὺς* (ἐξ-οὗ κατὰ μενίσθωσιν τὸ *θρασύς*: πρβλ. καὶ *θάρσος* = *θρασύς*) καὶ *θάρρος*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη· ἀμύνω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. ἀπό, ἀνά, παρά, [*ἀποθαρρύνω*] (= ἐνθαρρύνω) τῆς ἀπὸ σημαίνουσης ἐπιταίν· πρβλ.: *ἀποδειλιῶ*, *ἀποτολμῶ*], *ἀναθαρρύνω* (= πάλιν ἐνθαρρύνω), *παραθαρρύνω* (= θάρρος ἐμπνέω, ἐγκαρδιώνω). Τὸ μέσ. λέγεται κατὰ περιφρ.: *παραθαρρύνω ἑμαυτόν*. Συνών.: καὶ περιφρ.: *θάρρος παρέχω*, *θάρρος ἐμποῖω τι* καὶ εἰς *θάρρος καθίστημί τινα*, *ἐπιρρωνύω* ἢ *ἐπιρρώννυμι*, *δακνέομαι*, *παρακνέομαι*, *παραίνω*.

Θαυμάζω (= θεωρῶ τι μὲ ἐκπλήξιν, μὲ θαυμασμόν, τιμῶ, σέβομαι κλ.), πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. θαυμάσομαι, ἄορ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Παθ. θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαυμάζομην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθαυμάσθην, [πρκ. τεθαύμασμαι, καὶ ὑπερσ. ἐτεθαυμάσθην μτγν. Ῥημ. θαυμασμός, θαυμαστίς (ἐξ οὗ θαυμαστικός), θαυμαστός, θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θαῦμα* (ὅπερ ἐκ τοῦ *θεάομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-j-ω =) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ ἀγορά· ἀγοράζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *θαυμαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. καὶ περιφρ.: *ἐν θαύματι εἰμι* (ἢ τίθεμαι), *ἀγαμαι*, *ἐκπλήττομαι*, *ἐξίσταμαι*, *ἐκθαμβοῦμαι*. Ἀντίθετα: *καταφρονῶ*, *ἀτιμάζω*, *φανλίζω*.

Θεάομαι·ὤμαι (= παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω), ἀπαθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. δισθ. πρτ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεᾶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθεᾶσάμην, [παθ. ἄορ. ἐθεάθην], πρκ. τεθεᾶμαι, ὑπερσ. ἐτεθεάμην. Ῥημ. θέαμα, θεατής, θεάτρον (ἐξ οὗ θεατρικός), θεατός, θεατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θέα*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ ἅ πρὸ τῶν πρὸ συμφώνων ἀρχομένων ῥημ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς α καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ε. Λέγεται δὲ καί: *θεατῆς γίγνομαι τινος*. Συνών. *ιδέβλεπω* σημ.

Θέλω· ἰδὲ ἐθέλω.

Θεραπεύω (=εἶμαι θεράπων, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ· καὶ ἱατρ.= ἱατρεύω) ὁμαλόν. Ῥημ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτὴρ ἢ θεραπευ- τῆς (οὗ θηλ. θεραπευτρίς), θεραπευτός, θεραπευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ *θέραω*, -πος (=θεράπων) ὅπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι* (=θερμαίνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱππεύς-*ἱππεύω*. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀνα- λελυμένος: *θεραπεύω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐν θεραπείᾳ ἔ- λω τινά καὶ θεραπείαν ποιοῦμαι* (παθ. δέ: *θεραπείας τυγχάνω ὑπὸ τινος*), *περιέπω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἰδομαι-ῶμαι, ἱατρεύω, ἀκοῦμαι, [θυιάζω], φιλοφρονοῦμαι, σέβομαι, τιμῶ· διακονῶ, ὑπουργῶ, λη(ει)τουργῶ* (κυρ. τὴν πατριδα ἢ τὸ δημόσιον). Ἀντίθετα: *ὑβρίζω, καταφρονῶ*.

Θερίζω (ἀμτβ.=διάγω τὸ θέρος· μτβ.=θερίζω καρπούς), ἄορ. ἐθερίσα καὶ παθ. πρκ. τεθέρισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ: τὸ θέρος διάγω (ἀμτβ.), κόπτω, δρέπω, (μτβτ.). Ῥημ. θεριστῆς (οὗ θηλ. θερί- στρια), [θέρισις, θερισμός, θεριστήρ, θέριστρον, θεριστός,-έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ *θέρος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίς (ἐλπιδ-j-w=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ ἔθος *ἐθίζω*, νόμος-*νομίζω* κλ. Ὅθεν ἀναλογικὸν θέμα θερίδ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς *ἐν* (ῥα *ἐαρίζω* σημ.). Συνών. τῷ μτβ. *θερίζω* εἶναι καὶ τὸ ποιητικὸν *ἀμάω-ῶ* (ἐξ οὗ *ἀμη- τός*=θερισμός).

Θερμαίνω, πρκ. ἐθερμαίνον, μέλ. θερμασίαν παρέξω [καὶ μτγν. θερμανῶ], ἄορ. -ἐθερμήνα [καὶ μτγν. ἐθερμᾶνα], πρκ. θερμασίαν παρέ- σχηκα, ὑπερσ. θερμασίαν παρεσχέκειν. Παθ. θερμαίνομαι, πρκ. ἐθερ- μαινόμεν, παθ. μ.λ. θέρμην ἔξω ἢ σχήσω [καὶ θερμανθήσομαι μτγν.]. παθ. ἄορ. ἐθερμάνθην, πρκ. θέρμην ἔσχηκα [καὶ τεθέρμᾶσμαι], ὑπερσ. θέρμην ἐσχέκειν [καὶ μτγν. ἐτεθερμάσμην]. Ῥημ. θέρμανσις, θερμα- σία, θέρμασμα, θέρμαστρα (κοιν. θερμάστρα), θερμαντήρ, θερμαστὶς ἢ θερμαστρίς, θερμαντός, θερμαντέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θερμός* κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-j-w=) *μελαίνω*. Ὅ-θεν θέμα ἀναλογικὸν *θερμῶν*. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν *θερμαίνω* εἶναι τά: *θερμασίαν παρέχω, θάλλω, [ἀλκαίνω], πυρόω, φλογίζω*. τῷ δὲ *θερμαί- νομαι* τά: *πυροῦμαι, θέρμην ἔχω, πυρέσσω, καυματίζομαι*. Ἀντίθετον *ψύχω*.

Θεσμοθετέω-ῶ (=νομοθετῶ) καὶ ἄορ. ἐθεσμοθέτησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ νομοθετῶ ἢ τῆς περιφράσεως: νόμον τίθημι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοθέτης*, ἐξ οὗ *θεσμοθετεῖον* καὶ τὸ μτγν. *θεσμοθεσία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (ἀμε- λές-w=) *ἀμελῶ*.

Θεσμοφοριάζω (=φοριάζω τὰ θεσμοφόρια) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: θεσμοφόρια ἄγω ἢ θεσμοφόρια τελῶ.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοφόρια* (τά), ἅπερ ἦσαν ἀρχαία ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11 Πυανεψιώνος (Ὀκτωβρίου) εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θεσμῶν (νόμων) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξευγενισμένου βίου ὑπὸ τῆς (θε- σμοφόρου) Δήμητρος

Θεωρέω-ω (=εἶμαι θεωρός, θεατῆς θεάματος, παρατηρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐθεώρουν, μέλ. θεωρήσω, ἄορ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθώρηκα, ὑπερσ. ἐτεθεώρηκιν. Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. -ἐθεωρούμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητής (ἐξ οὗ θεωρητικός), θεωρητός, θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός (ὅπερ ἐκ τοῦ θεῶμαι), ἐξ οὗ θεωρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναελυμένως: παραθεωρῶ ἑμαυτὸν (=συγκρίνω, παραβάλλω. Συνώνυμα: ἀθρέω-ω, θεῶμαι, παρατηρῶ, προσέχω (εἷς τι), ἐξετάζω, σκοποῦμαι.

Θέω (=τρέχω), (θίεις=) θεῖς κλ. πρτ. ἔθειον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. -θεύσομαι, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: τρέχω, ἦτοι) ἄορ. ἔδραμον, πρκ. -δεδράμην, ὑπερσ. ἐδεδραμήκιν. Ῥημ. Θοὸς (=ταχύς, βοηθός (Ὁμηρικ. βοηθός)).

Σημ. Θέμ. θεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου τρέπεται εἰς ν' ὅθεν θέμ. θε- καὶ θευ-. Τὸ ῥ. συναιρεῖ τὸν χαρακτήρα εἰς μόνον, ὅπου ἀπαντᾷ εἰς ἢ εἰ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἐκ-θέω, δια-θέω, παρα-θέω κλ., βοηθέω. Συνώνυμα: ἰδὲ τρέχω σημ.

Θήγω (=ἄκονῶ, ὀξύνω, διεγείρω, ἐνθαρρύνω), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν ἀναλόγου σημασίας συνωνύμων. Παθ. θήγομαι, καὶ πρκ. τέθηγμα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θήξις, θηγάνη (=ἄκόνη), θηκτός (ἐξ οὗ ἄθηκτος).

Σημ. Θέμ. θαγ-, ἐξ οὗ θηγ-. Συνώνυμα: ἀκονάω-ω, ὀξύνω, ὀργίζω, παρα) θαρρύνω, θαρρύνω, διακελεύομαι, παρακελεύομαι.

Θηράω-ω (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρων, μέλ. θηρᾶσω, ἄορ. ἐθήρῃσα, πρκ. τεθήρακα, ὑπερσ. ἐτεθηράκιν. Μέσ. καὶ παθ. θηρῶμαι, πρτ. ἐθηρώμην, [μέσ. μέλ. θηράσομαι, παθ. ἄορ. ἐθηράσθην, πρκ. τεθήρᾳμαι, ὑπερσ. ἐτεθηράμην]. Ῥημ. [θήραμα, θηρατῆς ἢ θηρατῆρ (ἐξ ὧν θηρατικός καὶ θηρατήριος), θηράτωρ, θηρατός], θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα, ἐξ οὗ καὶ θηρεύω. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ, διώκω, καταδιώκω, κυνηγετῶ, θήραν ποιοῦμαι, τὸ δὲ θήραν ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος θήρας.

Θηρεύω (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα, ὑπερσ. ἐτεθηρεύκιν. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύομαι, πρτ. ἐθηρευόμην, μέσ. μέλ. θηρεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθηρευσάμην, παθ. ἄορ. ἐθηρεύθην, (πρκ. τεθήρευμαι, ὑπερσ. ἐτεθηρεύμην, μτγν.). Ῥημ. θήρευσις (ἐξ οὗ θηρεύσιμος=θηράσιμος), θήρευμα, θηρευτῆρ ἢ θηρευτῆς (ἐξ οὗ θηρευτικός), θηρευτός, θηρευτέος, θηρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεῦ καθ' ὃ καὶ ἄγρα-ἀγρεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ θηρῶ σημ.

[θιγγάνω] (=ψύω, ἐγγίζω), πρτ. ἐθίγγανον, μέλ. θίξω, καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. θίξομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. β' ἐθιγον (καθ' ὑποτ. θίγης καὶ μτχ. θιγών), πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἄπτομαι. Ῥημ. [θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὐθικτος.

Σημ. Θέμ. θιγ-, καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. γ, ὅρα εἰσαγ. § 11: θι-ν-γ-αν=) θιγγαν-. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: ἰδὲ ἄπτομαι

σημ., καὶ ἐπὶ μτφρ. σημασίας τὰ: βλάπτω, ἐνοχλῶ, ὄχλον παρέχω (τινί), ὀχληρός εἰμι κλ.

θλίβω (=πιέζω), πρτ. ἔθλιβον, [μέλ. θλίψω. ᾄορ. ἔθλιψα, πρκ. τέθλιφα, ὑπερσ. ἔτεθλίφειν μτγν.]. Παθ. -θλίβομαι, πρτ. ἔθλιβόμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. θλίψομαι, καὶ παθ. μέλ. β' θλιβήσομαι μτγν.], παθ. ᾄορ. α' ἔθλιφθην [καὶ β' ἔθλιβην, πρκ. τέθλιμμαι, ὑπερσ. ἔτεθλίμην μτγν.]. Ρημ. θλίψις.

Σημ. Θέμ. **θλίβ-**. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸ «μακρὸν». Συνώνυμα: πιέζω, συνωθῶ, λυπῶ, ἀνιώ, βλάπτω, ἀδικῶ, ἐνοχλῶ.

θνήσκω (=ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπὸ τινος) παθ. διαθέσ. καὶ συνήθως σύνθετον: **ἀποθνήσκω**, πρτ. **ἀπέθνησκον**, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. (μόνον σύνθετος) **ἀποθανοῦμαι**, ᾄορ. β' (μόνον σύνθετος), **ἀπέθανον**, πρκ. (μόνον ἀπλοῦς) **τέθνηκα** (-ας, -ε, τέθνατον τέθνατον, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶσι(ν) καὶ τεθνήκασι(ν) ὑποτ. τεθνήκα, -ης, κλ. εὐκτ. τεθναίην καὶ τεθνηκῶς ἢ τεθνεῶς εἶην, τεθναίης, τεθναίῃ, τεθναῖεν πρτ. [τεθναθί], τεθναίω κλ. ἀπαρμφ. τεθνάναι καὶ τεθνηκέναι μτχ. τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς, τεθνεῶσα, τεθνηκός), ὑπερσ. **ἔτεθνήκειν**, (-εις κλ. γ' πληθ. ἔτεθνήκεσαν καὶ ἔτεθνᾶσαν), μετ' ὅλ. μέλ. τεθνήξω ἢ τεθνηκῶς ἔσομαι. Ρημ. θάν-α-τος, θνητὸς (ἐξ οὗ θνητότης), ἀρτι-θανής, ἡμι-θνης.

Σημ. 1. Θέμ. **θαν-**, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν **θνα-**, **θνη-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος **ισκ-**: **θνη-ισκ**) **θνησκ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: **ἐκ-**, **ἐν-**απο, **προ-**απο ὑπερ-αποκλ. Σχηματίζει δὲ κατ' ἐξαιρέσιν ὡς καὶ τὸ **ἴστημι**, τὸν μετ' ὀλίγον μέλ. μονολογικῶς. Ὡς ἐνεργ. τοῦ **θνήσκω** εἶναι τὸ **κτείνω**. Ἐκ τοῦ ῥήμ. **θάν-α-τος** (ὅπερ προσλαμβάνει τὸ ἐπένθεμα α σχηματίζονται τὰ ῥ. **θανατά** [καὶ **θανατιά**] (=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον) καὶ **θανατώ** (=καταδικάζω τινά εἰς θάνατον, φονεύω) καὶ τὰ ἐπίθετα: **θανάσιμος** καὶ **ἀθάνατος** (ἐξ οὗ **ἀθανασία**).

Σημ. 2. Συνώνυμα: **τελευτῶ** τὸ ζῆν, **ἐκμετρέω-ω**, **καταλύω** ἢ **καταστρέφω** ἢ **τελευτῶ τὸν βίον**, **μεταλλάττω**, **τὸ χρεὼν ἀποτίννυμι**, **ἀπογίγνομαι**, **φονεύομαι**, **θανατοῦμαι**. Ἀντίθ. **ζῶ**.

θορυβέω-ω (=κάμνω θόρυβον, θορυβωδῶς ἐπιδοκιμάζω ἢ ἀποδοκιμάζω) ὁμαλόν. Ρημ. ἀθορύβητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θόρυβος** (ἐξ οὗ καὶ **θορυβώδης**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) **κρατῶ**. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ **ἐπιθορυβῶ**= διὰ θόρυβον ἐπιδοκιμάζω ἢ τι καὶ τὰ ἀντίστοιχα τούτῳ [**ἐπικρατῶ** καὶ] **ἐπισημαίνομαι**=διὰ κρίτον, διὰ σημείων ἐπιδοκιμάζω. Ἀντὶ τοῦ **θορυβῶ** λέγεται καὶ **θόρυβον παρέχω** καὶ παθ. **θόρυβος γίγνεται** καὶ ἐν **θορυβῷ** εἰμί. Συνών. **ἰδὲ θροῶ** σημ.

θρασύνω (=κάμνω θαρραλέον) καὶ μέσ. **θρασύνομαι** (=γίγνομαι θαρραλέος, αὐθάδης, προπετής) καὶ μέσ. ᾄορ. ἔθραυσνάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θρασύς** (ὅπερ ἐκ τοῦ **θαρός**: ὄρα **θαρσύνω** σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-αμύνω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: εἰς **θάρρος** κα-θίστημί τινα, **θάρρος ἐμποιῶ τινι**, **θάρρος παρέχω**, **θαρρύνω** ἢ **θαρσύνω**, **ἐπιθαρρύνω**, **δια(παρα)κελεύομαι**. Ἀντὶ δὲ τοῦ μ.σ. **θρασύνομαι** λέγεται καὶ: **παραθαρρύνω** ἔμαυτον.

θράττω ἢ θράσσω (=ταράσσω καὶ ᾄορ. ἔθραῶξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: **ταράττ(σ)ω**, **κυκᾶω** κλ. Ρημ. **τραχύς**.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ταράττε(σσ)ω* (ὁ ἰδέ) Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν α μακρόν· (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Συνών.: *ταράττε(σσ)ω, κυκάω-ῶ, ἐνοχλῶ, θορυβῶ*.

θραύω (=συντριβῶ, σπῶ), πρτ. ἔθραυον, μέλ. θραύσω, ἄορ. ἔθραυσα, πρκ. θραύσας ἔχω, ὑπερσ. θραύσας εἶχον. Παθ. θραύομαι, [πρτ. ἔθραυόμην, παθ. μέλ. θραυσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἔθραυσθην, πρκ. -τέθραυσμαι (καὶ -τέθραυμαι), ὑπερσ. ἔτεθραύσμην. Ῥημ. θραῦσις, θραῦ(σ)μα, [θραυσμός, θραυστός (ἐξ οὗ ἄθραυστος, ἡμίθραυστος)].

Σημ. Θέμ. *θραυσ-*, ἐξ οὗ (θραύσ-ω=) *θραύω* ὅθεν καὶ θ. *θραν-*, πρβλ. παθ. πρκ. -τέθραυμαι ἢ τέθραυσμαι καὶ ῥημ. *θραῦμα* ἢ *θραῦσμα*. Συνών.: *κατάγνυμι, θρύπτω, [θλάω-ῶ] κλάω-ῶ, συντριβῶ, ἐγγνυμι*.

θροέω-ῶ (=κάμνω θροῦν, ψιθυρίζω, διαδίδω, θορυβῶ)· παρ' Ἀττ. ἀείποτε σύνθετον: διαθροέω-ῶ, πρτ. διεθρόουν, μέλ. διαθρυλήσω, ἄορ. διεθρόησα, πρκ. διαθροήσας ἔχω, ὑπερσ. διαθροήσας εἶχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θρός* (=θροῦς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος=κρατέω ὁ ἰδέ. Ὡς παθ. δὲ εἶναι το: *θροῦς διέρχεται*. Συνών.: *θορυβῶ, θρυλῶ, ψιθυρίζω, [διαφημίζω], διασπείρω, διαδίδωμι*.

θρυλέω-ῶ (=διασπείρω, διαδίδω πανταχοῦ λόγον τινά, ψιθυρίζω), πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω, τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, [παθ. ἄορ. ἐθρυλήθην μτγν.], πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ. ἐτεθρυλήμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θρύλημα, θρυλητός (ἐξ οὗ πολυθρύλητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *θρῦλος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατέω. Τὸ παθητικὸν εὐρηται καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως διὰ. Συνώνυμα: *διαθροέω-ῶ, ψιθυρίζω, [διαφημίζω], διασπείρω, διαδίδωμι*.

θρύπτω (=κάμνω θρύμματα, συντριβῶ), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρύπτομαι (=ζῶ τρυφηλῶς· ἀκκίζομαι=κάμνω νάξια· ὑπερηφανεύομαι, καλλωπίζομαι), πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην καὶ πρκ. τέθρυμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θρύψις, τρυφή (ἐξ οὗ τρυφάω), θρύμμα, θρυπτός (ἐξ οὗ θρυπτικῶς).

Σημ. Θέμ. *θρύφ-* καὶ προσλήψει τοῦ πρσφ. -τ- (θρυφ-τ=) *θρυπτ* (ὄρα ἅπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἀπό. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. *θρύπτω* εἶναι τὰ: *θραύω, κατάγνυμι, [θλάω ῶ], κλάω-ῶ, συντριβῶ, ἐγγνυμι*· τὸ δὲ μέσ. *θρύπτομαι* τὰ: *ἀκκίζομαι, καλλωπίζομαι, ὑπερηφανός εἰμι, [ὑπερηφανεύομαι], σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι*.

θυμόομαι=οὔμαι (=ὀργίζομαι, θυμῶν), ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., [μέσ. μέλ. θυμώσομαι ποιητ., παθ. ἄορ. ὥς μέλ. θυμωθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐθυμώθην καὶ πρκ. τεθύμωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [θύρωσις, θύωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ *θυμός* (θύω). Συνών. καὶ περιφρ.: *χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω, προσοργίζομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἀκροχολέω, ἀγανακτῶ*.

θύω (=θυσιάζω), πρτ. ἔθυον, μέλ. θύσω, ἄορ. ἔθυσα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν. Μέσ. θύομαι (=κάμνω θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως ὑπὲρ ἑμαντοῦ ἢ ὅπως μαντεύσομαι) καὶ παθ. θύομαι (ὑπό τινος), πρτ. ἐθύόμην, μέσ. μέλ. θύύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθύσάμην, παθ. μέλ. τυθήσομαι.

παθ. ἄορ. ἐτίθην, προκ. τέθῃμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. ῥημ. θύσις, θῦμα, θυμός, θύμος (=θυμάρι), θυτήρ ἢ θύτης (ἐξ οὗ θυσία, ἐξ οὗ θυσιάζω), ἄθυιος, θυτέον.

Σημ. 1. Θεμ. θυ-. Ὁ θεμ. χαρακτηρὺν εἶναι βραχύς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ μ, κ, θ ἀρχομένων ῥημ. τελῶν. Τὸ ῥ. ἀπανιᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἐνεργ. θύω λέγεται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τοῦ προσφέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : θυσίαν ποιοῦμαι, σφαγιάζομαι, καθιερεύω, βουθυιῶ, ὀλοκατέ(δ)ω· ὤ (=προσφέρω θῦμα καυόμενον ὅλον), καλλιτερέω ὤ (=προσφέρω εὐπρόσδεκτον θυσίαν), ἐναγίζω (=προσφέρω νεκρικοῦς θυσίας), σφάττω, ἐορτάζω.

θωρακίζω (=ἐνδύω, ὀπλίζω τινὰ μὲ θώρακα, ὀχυρῶ) καὶ ἄορ. ἐθωράκισσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μεσ. προτ. ἐθωρακίζομην, μέσ. ἄορ. ἐθωρακισάμην, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐθωρακίσθην, προκ. τεθωράκισμαι, τὸ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. ῥημ. θωρακισμός, ἀθωράκιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θώραξ κατ' ἀναλογίαν τῷ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (ὀστρακον-) ὀστρακίζω κλ., κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῇ μὲν θωρακίζω εἶναι τὰ : θώρακά τινα ἐνδύω, θώρακα περιβάλλω, τινὰ ὀπλίζω, ὀχυρῶ, συσκευάζω, σάττω· τῇ δὲ μέσ. θωρακίζομαι τὰ : θώρακα ἐνδύομαι, θώρακα περιβάλλομαι.

I

ἰάομαι· ὤμαι (=ιατρεύω, θεραπεύω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μέσ. μέλ. ἰᾶσομαι, μέσ. ἄορ. ἰασάμην, παθ. μέλ. ἰαθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἰάθην, προκ. ἰᾶσμαι, ὑπερσ. ἰάμην. ῥημ. ἰασις (ἐξ οὗ ἰασιμος), ἰαμα, ἱατρός (ἐξ οὗ ἱατρεῖον, ἱατρικός, ἱατρεύω) ἢ ἱατήρ (ἐξ οὗ ἱατήριος), ἱατός (ἐξ οὗ δυσίατος, εὐίατος, ἀνίατος).

Σημ. Θεμ. ἰᾶ-. Ὁ θεματικὸς χαρακτηρὺν α βραχύ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ἀκέομαι· οὔμαι σημ.

ἰδιόομαι· οὔμαι (=ἰδιοποιῶμαι, οἰκιοποιῶμαι) μέσ. ἀποθ., καὶ μέσ. ἄορ. ἰδωσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: οἰκιοῦμαι ἢ τῆς περιφράσεως : οἰκειώσιν ποιοῦμαι. ῥημ. ἰδίωσις, ἰδίωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδiosis. Τὸ ῥ. ἀπανιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ. Παρὰ μὲν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ἰδιδύω· ὤ.

ἰδιωτεύω (=εἶμαι ἰδιώτης) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : ἰδιώτης εἰμί. ῥημ. ἰδιωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδιώτης (ἐξ οὗ καὶ ἰδιωτικός), ὅπερ ἐκ τοῦ ἰδiosis.

ἰδρῶω (=ἀνεγείρω, κτίζω) καὶ ἄορ. ἰδρῶσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἰδρύνομαι, μέσ. μέλ. ἰδρύσομαι, μέσ. ἄορ. ἰδρυσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἰδρύθην (=ἰδρυσάμενόν), προκ. μέσ. καὶ παθ. ἰδρῦμαι, ὑπερσ. ἰδρύμην. ῥημ. ἰδρυσίς, ἰδρυμα, ἰδρυτέον.

Σημ. Θεμ. ἰδρυν-. Ὁ χαρακτ. ν πανταχοῦ μακρός (ἐξαιρέσεις ἰδὲ ἀνύω σημ.). Συνώνυμα : κτίζω, δέμω, οἰκοδομῶ, θεμελιόω· ὤ.

ἰδρώω· ὤ (ἀμτβ.=ἰδρώνω), μέλ. ἰδρώσω, ἄορ. ἰδρωσα, προκ. ἰδρώσας ἔχω [καὶ ἰδρωκα], ὑπερσ. ἰδρώσας εἶχον [ἢ μὲν. ἰδρώκειν]. ῥημ. ἰδρωσις, ἰδρωμα, ἰδρωτήριον.

Ἰκετεύω (=εἶμαι ἰκέτης, ζητῶ θεομῶς τὴν βοήθειάν τινος), πρτ. ἰκέτευον, μέλ. ἰκετεύσω, ἄορ. ἰκέτευσα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφράσιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἰκετεία, [ἰκέτευσις, ἰκετευτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰκέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ἰκνοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἰκεσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ δὲ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἰκετεῖαν ποιοῦμαι, ἰκέτης τινὸς γίγνομαι, (καὶ ἰσχυρότερον) ἰκέτης προσπίπτω, ἀντιβολέω-ῶ, ἀντιάω, λιπαρῶ, ἀκλιπαρῶ, λιτανεύω, δέομαι, κελεύω.

Ἰκνέομαι-οὔμαι (=ἔρχομαι, φθάνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. ἀμτβ. σημ.. ἀείποτε σύνθετον (πλὴν τῆς μτχ. ἰκνούμενος, ἣτις εὗρηται παῖ ἀπλῇ=ἀρμόζων, προσήκων) μετὰ τῶν προθέσεων: ἀφ-, ἐφ-, δι- καὶ εἰσαφ-: **ἀφικνοῦμαι**, πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίξομαι, μέσ. ἄορ. β' ἀφικόμην (ὑποτ. ἀφίκωμαι· εὐκτ. ἀφικοίμην· προστ. ἀφίκοῦ, -έσθω· ἀπαρμφ. ἀφικέσθαι· μτχ. ἀφικόμενος), πρκ. ἀφίγμαι (ἀφίξαι, ἀφίκται κλ.), ὑπερσ. ἀφίγμην (ἀφίξο, ἀφίκτο κλ.) Ῥημ. ἀφίξις, ἰκ-έ-της, ἰκ-ἄ-νός, ἰχνος, (προ-ί-κ-ς=) προίξ.

Σημ. Θέμ. ἰκ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. νε:-) ἰκ-νε. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἀφίξιν ποιοῦμαι (παρα)γίγνομαι, ἔρχομαι, φθάνω, καθήκω, διήκω.

Ἰλασκομαι (=ἐξιλεώνω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, συνδιαλλάσσομαι πρὸς τινα, συμβιβάζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἱλασκόμην, μέσ. μέλ. ἱλᾶσμαι, μέσ. ἄορ. ἱλασάμην, παθ. μέλ. ἱλασθήσομαι, παθ. ἄορ. -ἱλασθην, πρκ. διήλλάγμαι, ὑπερσ. διηλλάγμην. Ῥημ. ἱλασμα, ἱλασμός, ἱλαστής (ἐξ οὗ ἱλαστήριος, -ιον καὶ ἱλαστικός).

Σημ. Θέμ. ἱλα-, [ἐξ οὗ ἱλαος (=ἔλεος), ἐξ οὗ ἱλαρός] καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ) ἱλασ-σκ-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α εἶναι πανταχοῦ βραχύς· (προβλ. γελᾶω, ἐρᾶω, θλᾶω κλ. συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἔλεων ποιῶ, **τινα, διαλλάσσω(τε)ομαι, καταλύω, συνίστημι, ἱλεοῦμαι** (ὅπερ παρ' Ἀττ. μόνον κατὰ μτχ. ἀπαντᾷ), διαλύομαι (πρὸς τινα).

Ἰππεύω (=εἶμαι ἱππεύς, ἔφιππος) ὁμαλόν. Ῥημ. ἱππεία, ἱππευσις, ἱππευμα, ἱππευτήρ ἢ ἱππευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἱππεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος. Τὸ σύνθετον ἀφιππεύω=ἀπέρχομαι ἐφιππος. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἱππασίαν ποιοῦμαι, ἱππάζομαι (ἀποθ. μέσ.), ἀναβάλλομαι ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐποχοῦμαι, ἵππου ἐπιβαίνω.

Ἰπποτροφέω-ῶ (=τρέφω, φυλλάττω ἢ διατηρῶ ἵππους) καὶ πρκ. ἱπποτροφῆκα, τᾷλλαεκτῶν περιφράσεων: ἵππους τρέφω ἢ ἵππους φυλλάττω.

Σημ. Τὸ δὲ εἶναι παρὰ σὺνθ. ἐκ τοῦ ἱπποτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τρέφω καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Δυξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν.

Ἰστημι (=στήνω), πρτ. ἴστην, μέλ. στήσω, ἄορ. ἔστησα, πρκ. -στήσας ἔχω, ὑπερσ. -στήσας εἶχον, μετ' ὄλ. μέλ. ἐστήξω. Μέσ. καὶ παθ. ἵσταμαι, πρτ. ἱστάμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. στήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἔστησάμην, ἐνεργ. ἄορ. β' ὥς μέσος καὶ παθ. ἔστην, παθ. μέλ. σταθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐστάθην, ἐνεργ. πρκ. ὥς μέσ. καὶ παθ. ἔστηκα, ὑπερσ. εἰστήκειν ἢ ἐστήκειν. Ῥημ. στάσις, στα-θ-μός, στά-θ-μη, στή-θ-ος, στή-λ-η, σταυρός, ἱστὸς (ἐξ οὗ ἱστίον), ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, στατήρ, στήμων,

στατὸς (ἐξ οὗ τὰ σύνθετα: ἄστατος, ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀκατάστατος, δυσκατάστατος, κλ.), σταθερός, ἀσταθής, στατέον κλ.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. στα- και ισχ. στη-(ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ.:σί-στη-μι=) ἴστημι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων. Ὁ ἐνεργητ. πρκ. ἐκφράζεται περιφραστικῶς, ὁ δὲ μετ' ὅλ. μ. κατ' ἐξαιρέσειν μόνον μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ *θνήσκω, τεθνήξω*). Ὁ ὑπερσ. (ἐ-σε-στήκειν=ἐεστήκειν=)εἰστήκειν δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρκ. (σέ-στη-κα=) ἔστηκα. Παρὰ μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τῶν συντελικῶν χρόνων τῆς παθ. φωνῆς: πρκ. ἔσταμαι, ὑπερσ. ἐστάμην καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐστήξομαι. Ἐν τοῖς ῥημ.:στα-θ-μός, στά-θ-μη,σθ-θ-ος,προσετέθη μετὰ τοῦ θέματος καὶ τῶν παραγωγικῶν καταλήξεων τὸ ἐπένθημα θ, ἐν δὲ τῷ σθ-λ-η τὸ λ.

Σημ. 2. Συνώνυμα: *ὀρθόω, ἐγείρω,πῆγνυμι*· σταθμέω, ζυγοστατῶ, τρυτανεύω. ταλαντεύω, ταλαντώω καὶ ταλαντίζω· ἰδρύω, τάττω· κωλύω (δὲ ἰδὲ ἐν σημ. 2.).

Ἰσχυρίζομαι (=μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου,ἔχω εἰς τι τὰς ἐλπίδας μου, ἐπιμένω, δισχυρίζομαι)ἀποθ.μέσ. μετ. ἐνεργ.διαθ., πρτ. ἰσχυρίζομην, μέσ. μέλ. -ἰσχυριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἰσχυρισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : ἐπιμένω, καρτερῶ κλ. Ῥημ. ἰσχυριστέον.

Σημ. ἐκ τοῦ *ἰσχυρός*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ἰσχύς*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐν καὶ ἀντί· ὡς παθ. λαμβάνεται σπν.μόνον ἡμτχ. *ἰσχυριζόμενος*. Ἐν τῇ ἐνεργ.φωνῇ εὐχρηστον εἶναι τὸ σύνθετον *συνισχυρίζω* (=ὁμοῦ ἰσχυρὸν ποιῶ),ὅπερ εὐρίθεται μόνον ἐν τῷ μέλλοντι *συνισχυρεῖν*. Συνώνυμα: *ἐπιμένω, καρτερῶ, βεβαιῶ, πιστόομαι, (ἐπι)κυρέω*.

Ἰσχύ'ω (=εἶμαι ἰσχυρός), πρτ. ἴσχυον, μέλ. ἰσχ'ύσω, ἄορ. ἰσχῦσα, πρκ, ἰσχῦκα, ὑπερσ. ἰσχύκειν. Ῥημ. [ἰσχυσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἰσχύς*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ἴς*· (πρβλ.λατ. vis). Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτῆρα ν μακρὸν(ὄρα *ἀνύω* σημ.)Συνωνόν:κρατέω-ῶ.

Ἰσχω (=ἔχω, κρατῶ), πρτ, ἴσχον, τὰ δ'ἄλλα ἐκ τοῦ ἔχω.Παθ.καὶ μέσ. ἴσχομαι, πρτ. ἰσχύομην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου : ἔχομαι.

Σημ. Θεμ. *σεχ-* (ὄρα ἔχω) καὶ κατὰ συγκοπὴν *σχ-*, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ.ἀναδιπλ. σί-σχ-ω=) ἴσχω. Τὸ ῥ. ψιλοῦται ἐνεκεν τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ *χ* (πρβλ. ἔχω σημ.) Τὸ ἴσχω, εἶναι ἐντονώτερον τοῦ ἔχω, ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀνά, ἀντί, ἐπὶ, μετά, περὶ* κλ. Τὸ *ἀνίσχω* ἄμτβ.=ἀνατέλλω.

K

Καθαίρω (=καθαρίζω), πρτ.ἐκάθαιρον,μέλ.καθαρῶ,ἄορ.ἐκάθηρα [καὶ ἐκάθαρα], πρκ. καθαρὸν τι πεποίηκα καὶ κεκάθαρα, ὑπερσ. καθαρὸν τι ἐπεποιήκειν [ἢ ἐκεκαθάρκειν].Μέσ. καθαίρομαι (=ἐκτελῶ καθαρὸν τι ἐπεποιήκειν)πρτ.ἐκαθαίρομην, θρησκευτικούς καθαρμούς,καθαρίζομαι,ἐξιλάσκομαι, πρτ.ἐκαθαίρόμην, μέσ, μέλ. καθαροῦμαι, μέσ.ἄορ.ἐκαθάρθην, [παθ. μέλ.καθαρθήσομαι μτγν.],παθ.ἄορ.ἐκαθάρθην[καὶ μτγν.ἐκαθάρην],πρκ.κεκάθαρμαι,ὑπερσ. ἐκεκαθάρμην. Ῥημ. κάθαρσις, κάθαρμα (=1) τὸ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτόμενον, σκύβαλον· καὶ τὰ 2)τὸ[ἐν ταῖς καθαρτηρίοις θυσίαις] θῦμα,ἐφ'οὗ ἐνόμιζον ὅτι ἐπιπτεν ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπερρίπτετο).καθαρμός, καθαρτῆρ (ἐξ οὗ καθαρτήριος ἢ καθαρτής (ἐξ οὗ καθαρτικός), ἀκάθαρτος.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σημ. Θέμ. καF-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος-j-:(καF-j-ω=) καίω· ἄνευ δὲ προσφύματος : (καF-ω=) κα'ω. Τὸ κα'ω ὡς καὶ τὸ κλα'ω (κλαίω) εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -άω, ἀπὸ αἰνῶν δὲν συναιροῦσι τὸν χαρακτήρα α. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πνός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψόχους· μετρ. δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς κάρδιας. Συνώνυμα : αἰθω, ἐμπίμπρημι, πυρπολῶ, φλέγω.

Κακίζω (=φαίνομαι κακός, δειλός, κατηγορῶ, λοιδορῶ), πρτ. ἐ-κάκιζον, μέλ. κακιῶ, ἄορ. ἐκάκισα, πρκ. κακίσας ἔχω ἢ κακῶς εἰρηκά (τινα), ὑπερσ. κακίσας εἶχον ἢ κακῶς εἰρήκειν (τινά)-Παθ. κακίζομαι, καὶ παθ. ἄοριστος ἐκακίσθη, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ περιφρασιν. Ῥημ. [κακισμός, κακιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀντινός-ἀντικκίζω, κλ., κλ. Ἀντὶ τοῦ κακίζω λέγεται καὶ κακῶς λέγω τινα καὶ ἀντὶ τοῦ κακίζομαι: κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα ἰδὲ κατηγορῶ σημ.

Κακοδαίμωνάω-ω (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι, μαίνομαι), καὶ ἄορ. ἐκακοδαιμόνησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου : μαίνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κακοδαίμων, ἐξ οὗ κακοδαίμονία καὶ κακοδαιμονέω, ὅπερ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Ὡς παθ. τοῦ κακοδαιμονάω-ω, εἶναι τὸ:κακοδαίμονία ἐστὶ.

Κακώω-ω (=κάμνω κακόν, βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι), πρτ. ἐ-κάκουν, μέλ. κακώσω, ἄορ. ἐκάκωσα, πρκ. βέβλαφα ἢ κακώσας ἔχω [ἢ κεκάκωκα μετγν.], ὑπερσ. ἐβεβλάφειν ἢ κακώσας εἶχον. Παθ. κακούμεαι, πρτ. ἐκακούμην, παθ. μέλ. κακωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκακώθην, πρκ. κεκάκωμαι, ὑπερσ. ἐκεκακώμην (μόνον ἐκεκάτωτο). Ῥημ. κάκωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός ἐξ οὗ καὶ τὸ [κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω] κακίζω. Ἀντὶ τοῦ παθ. κακοῦμαι λέγεται καὶ : κακὸν λαμβάνω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα ἰδὲ βλάπτω σημ.

Καλέω-ω (=ὀνομάζω, προτρέπω, προσκαλῶ), πρτ. ἐκάλουν, μέλ. καλῶ [καὶ μετγν. καλέσω], ἄορ. ἐκάλεσα, πρκ. ἐκλήκα, ὑπερ. ἐκεκλήκειν Παθ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, παθ. μέλ. κληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλήθην, μέσ. μέλ. καλοῦμαι [καὶ μετγν. καλέσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκελεσάμην, πρκ. νέκλημαι, ὑπερσ. -ἐκεκλήμην καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκλήσομαι. Ῥημ. κλήσις, κλητήρ, κλήτωρ, ἐγκλημα (=κατηγορία, ἐνοχοποίησις), κλητός (ἐξ οὗ κλητεύω καὶ κλητικός), κλητέος-έον.

Σημ. 2. Θέμ. καλ- ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ.-ς-) καλ. -ε-, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐκείσει:), κλα-, κλη- Ὁ ἐτεργ. καὶ μέσ. μέλ. περ' Ἀττ. ἀπαντᾷ συν-πρημένως διακρίνεσθαι δὲ τοῦ ἐνεστώτος ἐκ τῆς ἐννοίας. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφράζεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς: (κε-κλη-μην=) κεκλήμην, κεκλήσο κλ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένως: καλῶ ἑμαυτόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: παρακαλῶ (=προτρέπω, προσκαλῶ· καὶ παρὰ μετγν.=δέομαι, ἰκετεύω), ἀποκαλῶ (=ἐπονομάζω· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ), ἐγκλωῶ (τινι=κατηγορῶ, κατεγγέλλω τινά· εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξ οὗ καὶ ἐγκλημα=κατηγορία), προσκαλοῦμαι (ὅπερ λέγεται περὶ τῶν προσκαλούντων τινὲς εἰς δίκην καθ' ὥριστην ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν), προκαλοῦμαι (ὅπερ λέγεται περὶ τοῦ καλοῦντος τινα εἰς ἀγῶνα-λόγους).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ λέγεται καὶ: παρακλήσιν ποιεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶ τινα λέγεσθαι καὶ: ἐγκλημα ποιεῖσθαι πρὸς τινα καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. ἐγκαλοῦμαι καὶ: ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπικαλοῦμαι καὶ : ἐπικλήσιν ἔχει.

Σημ. 3 Συνώνυμα: *ονομάζω, προσαγορεύω· κελεύω, παρορμῶ, παρακαλέω, (παρ)διδύνω, προτρέπω, ἐγκелеύομαι· παραινῶ, νοουθετῶ· βοάω, φωνέω, κλητεύω.*

Καλινδέομαι-οὔμαι ἴδε κυλίνδω.

Καλλιερῶ-ῶ (=θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον)δμαλόν. ῥημ. καλλιέρημα, ἀκαλλιέρητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ καλὰ-ἱερὰ (θύω)· γίνεσθαι δ' ἐξ αὐτῶν ἁμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Ἀντὶ τοῦ παθ. *ἐκαλλιερῶ* λέγεται καί: τὰ *ἱερὰ καλὰ ἦν ἢ ἐγίνετο τὰ ἱερὰ* (ἄνευ τοῦ καλὰ). Συνώνυμα ἴδε θύω σημ.

Καλλωπίζω (=κάμνω τὸ πρόσωπον ὥραϊον, κοσμῶ, στολίζω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. καλλωπίζομαι, πρτ. ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἄορ. ἐκαλλωπισάμην, παθ. μέλ. καλλωπισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκαλλωπίσθην, πρκ. κεκαλλώπισμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλώπισθην. ῥημ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής (οὗ θηλ. καλλωπίστρια), καλλωπιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ καλὸς καὶ ὦψ μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (δρα καλλιερῶ σάμ.). Συνώνυμα τῷ μὲν καλλωπίζω εἶναι τὰ: *κοσμῶ, καλλύνω, σεμνύνω, [ὥραϊζω], ἀγάλλω, λαμπρύνω, φαιδρύνω·* τῷ δὲ καλλωπίζομαι τὰ: *συμμόνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐπιδείκνυμαι.*

Καλύπτω (=σκεπάζω), πρτ. ἐκάλυπτον, μέλ. -καλύψω, ἄορ. ἐκάλυψα, πρκ. -καλύψας ἔχω [καὶ κεκάλυφα μτγν.], ὑπερσ. καλύψας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. -καλύπτομαι, πρτ. ἐκαλυπτόμην, μέσ. μέλ. καλύβομαι, μέσ. ἄορ. -ἐκαλυψάμην, παθ. μέλ. -καλυφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκαλύφθην, πρκ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλύμην. ῥημ. κάλυψις, κάλυμμα, καλύπτῃς ἢ καλυπτήρ, (ἐξ οὗ καλυπτήριον), καλύπτρα, κάλυψ (ἡ), καλυπτὸς (ἐξ οὗ ἀ-κάλυπτος).

Σημ. Θέμ. *καλυβ-* (πρβλ. *καλύβ-η*), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ: *καλύβ-τ* ω=) *καλύπτω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον. Συνώνυμα: *κρύπτω, σκεπάζω, σκέπην παρέχω, στεγάζω, στέγω.*

Κάμνω (ἀμτβ.=ἀποκάμνω, κοπιάζω, κουράζομαι, νοσῶ) παθητικὸν αὐτοπ., πρτ. ἔκαμνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἄορ. β' ἔκαμον, πρκ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. ῥημ. (ἀ)κάμ-α-τος, ἀκάμας, ἀ-κμής, κμητός, πολύκμητος, ἀποκμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. *καμ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νο) *καμ-ν-*, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐκτάσει:) *κμα-, κμη-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό. Ἐν τῷ ῥημ. *κάμ-α-τος* προσελήφθη τὸ ἐπένθεμα α.

Σημ. 2. Τὸ *κάμνω* παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. ἔχει καὶ μτβ. σημ. καὶ μάλιστα κατ' ἄορ. β'=*ἐργάζομαι* μὲ κόπον, ἔντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, *παρασκευάζω·* ἰδίως δὲ *ἐργάζομαι* τεχνικῶς *μετάλλα.*

Σημ. 3. Συνώνυμα α') *ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπο(ἐκ)κάμνω, κοπιῶ, [κοπιάζω], ποτιῶ, ἀγωνίζομαι, μοχθέω, ταλαιπωρέω·* β') *νοσῶ, ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ.* Ἀντιθέτα δὲ τὰ: *ἀργῶ, δκνῶ, ἔαθυμῶ.*

Κάμπτω (=λυγίζω, στρέφω), πρτ. ἔκαμπτον, μέλ. κάμψω, ἄορ. ἔκαμψα, πρκ. κάμψας ἔχω, ὑπερσ. κάμψας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κάμπτομαι, πρτ. ἐκαμπτόμην, παθ. μέλ. καμψθήσομαι, [μέσ. μέλ. κάμφομαι μτγν.].

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐκάμφθην, πρκ. -κέκᾰμμαι, ὑπερσ. ἐκεκάμμην. ῥημ. κάμψις, καμπή (ἔξ οὗ καμπύλος), κάμπη, καμπτήρ [κάμπτρα], καμπτός (ἔξ οὗ ἄκαμπτος, ἔξ οὗ ἄκαμψία).

Σημ. Θέμ. **καμπ-** καὶ (προσλήψαι τοῦ προσφύματος -τ-) **καμπ-τ-**. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (κέκαμπ-μαι=κέκαμμαι=) **κέκαμμαι** ἀποβάλλετο ἔν ἐκ τῶν τριῶν μ (πρβλ. καὶ **πέμπω-πέπεμμαι=πέπεμμαι=πέπεμμαι**). Τό ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **ἀνακάμπω** (ἀντβ.=ἐπανερχομαι), **ἀποκάμπω** (=ἀποκλίνω) ἀντίθ. δὲ τῷ **ὀρθοδρομῶ**, **περικάμπω** κλ.). Ἀντὶ τοῦ **κάμπω** λέγεται καὶ ἀπτ. **καμπήν** ποιοῦμαι. Συνώνυμα: **λυγίζω** (ποιητ. πλὴν τῆς μετ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. **λυγίζομενος**), **στρέφω**, **ἀνα(μετα)στρέφω**, (ἀν)ἑλίσσω, **κυρτόω**, **κλίνω**.

Καρπόομαι-οὔμαι (=συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τινός, ὠφελοῦμαι), ἀποθ. μεσ., πρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλ. καρπώσσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι, ὑπερσ. ἐκεκαρπώμην. (Παθ. διάθ. δέν ἔχει). ῥημ. κάρπωσις (ἔξ οὗ καρπώσιμος), κάρπωμα, καρπωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ **καρπός**. Ἀντὶ τοῦ **καρποῦμαι** λέγεσθαι καὶ: **καρπὸν συγκομίζω** καὶ τὰς **ἐπικορπίας** λαμβάνω. Παρὰ ποιητ. καὶ μετν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος **καρπῶ-ω**. Συνώνυμα ἰδὲ **τρυνάω** σημ.

Καρτερέω-ω (=εἶμαι, καρτερός, ἰσχυρός, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους), πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἄορ. ἐκαρτέρησα, πρκ. καρτερικὸς γέγονα, ὑπερσ. καρτερικὸς ἐγεγόνειν. ῥημ. καρτέρησις, καρτέρημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ **καρτερός** (=καρτερός· ὅπερ ἐκ τοῦ κράτος, ἔξ οὗ τὸ **κρατῶ**), ἔξ οὗ καὶ **καρτερία** καὶ **καρτερικὸς**. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλους (θέμ. **τέλεις-τέλω**). Τό ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: **ἐγκαρτερῶ** (=ὑπομένω σταθερῶς), **διακαρτερῶ** (=ἐμμένω μέχρι τέλους), **προσκατερῶ** (=ἐπιμένω, εἶμαι καρτερικὸς κλ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: **καρτερικὸς εἶμι**, **ὑπομένω**, **ἀνατλάω**, **φέρω**, **ἀνέχομαι**, **ἀντέχω**.

Καταναλίσκω ἰδὲ ἀναλίσκω.

Καταφρονέω-ω, πρτ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἄορ. κατεφρόνησα, πρκ. καταπεφρονήκα, ὑπερσ. κατεπεφρονήκειν. Παθ. καταφρονοῦμαι, πρτ. κατεφρονούμην, παθ. μέλ. καταφρονηθήσομαι καὶ μέσ. (καὶ ὥς παθ. σπν.) καταφρονήσομαι, παθ. ἄορ. κατεφρονήθην, πρκ. καταπεφρονήμαι, ὑπερσ. καταπεφρονήμην. ῥημ. καταφρόνησις, καταφρόνημα, καταφρονητής (ἔξ οὗ καταφρονητικός), ἄ(δυσ, εὖ)καταφρόνητος.

Σημ. Τό ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ **φρονέω-ω**, ὅπερ ἐκ τοῦ **φρῆν**. Τό μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: **καταφρονῶ ἑμαυτοῦ**. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: **ὀλιγορῶ**, **ἐν οὐδενὶ λόγῳ**, ἢ (**παρ' οὐδέν**) **τίθεμι**, **οὐδένα λόγον ποιοῦμαι**, **ὑβρίζω**, **ὀνειδίζω**, **κατηγορῶ**, **αἰτιῶμαι**, **λοιδορῶ**, **ἀτιμάζω**, **φασκίζω**, **ὑπερ(περι)οράω-ω**. Ἀντίθετον: **θαυμάζω**.

Κατηγορέω-ω (τινος=λέγω κατὰ τινος· μετ' αἰτιατ. δὲ κάμνω φανερόν, δεικνύω) καὶ **κατηγορεύω**, πρτ. κατηγορῶν καὶ κατηγορευν, μέλ. κατηγορήσω καὶ κατερῶ, ἄορ. κατηγορήσα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, πρτ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. κατηγορηθήσομαι, παθ. ἄορ. κατηγορήθην, πρκ. κατηγορημαι, ὑπερσ. κατηγορήμην. ῥημ. κατηγορήμα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος, [ἀκατηγόρητος].

Σημ. 1. Ὡς ἔχει εἶναι προσφύμενον ἐν τοῦ **κατήγορος** (ὅπερ ἐκ τοῦ **καταγο-** ἠφροποιήθηκε ἀπὸ τοῦ ἰστίου τοῦ Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : καθὼς λέγω, καθὼς ἀγορεύω, αἰτίαν ἐπάρω, δι' αἰτίας ἔχω, ἐν αἰτίᾳ ποιοῦμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, διαβάλλω, κακίζω, κακολογῶ, μέφομαι, ὀνειδίζω, συκοφαντῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, φέγω, κακηγορῶ. Ἀντίθετα ἰδὲ ἐπαινῶ σημ.

σις, θέτης, (ἐξ οὗ θετικός), ἀναθημα, θέτος, θέτος, θέτος.
 Σημ. Θέμ. κει-. Τὸ εἰ τοῦ θέματος κει-πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται(κεί-η
 ται=) κέ-ηται, (κεί-ω-νται=) κέ-ω-νται. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ
 πολλῶν προθέσεων, εἶναι δὲ διαθ. οὐδ., πολλάκις δὲ καὶ παθητικῆς καὶ μά-
 λιστα ἐν συνθέσει, ὅτε λαμβάνεται ὡς παθ. παρικείμενος τοῦ τίθεμαι (ἀντι-
 ὁηλ. τοῦ τέθειμαι, ὅπερ ἀείποτε ἔχει σημ. μέσσην). Τὸ κείμεν ἐν συνθέσει
 ἀναβιβάζει τὸν τονὸν πλὴν τοῦ ἀπαιρεμ., ὅπερ ὡς προκύπτει ἐκ συναίρεσως
 τονίζειται, ὅπου καὶ τὸ ἄλλοιιν. Οὐσιαστικὸν δ' ἀφηρημένον τοῦ κείμεν εἶ-
 ναι τὸ θέσις (ἴδεν ὑποκείμεναι-ὑπόθεσις, διάκειμαι-διαθέσις κλ.), σπν. δὲ τὸ
 κοίτη.

κόρη (= κόρυμφος, κεφαλή), κορμός, ἀ-καρίας (εἰς τὸν ἀκαρία-βόσ).
Σημ. Θέμ. κερσ-(πρβλ. τὸ ποιητ. ἀνεστρέφω), εἴς οὐ κορσ-(πρβλ. κορτά
= κορρά = κουρά) καὶ κερ-εἴς οὐ προσλήψης τοῦ προσφύματος· j : κερ-j-ω = κέρ-
ω = κείρω. Τὸ ῥ. ἀπαϊτᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό. Συνών.: 1) περιτριπτω,
[ψαλιζώ]· 2) ξεριμάω, ἀπόλλυμι, φθείρω, βλάπτω, λυμαίνομαι, δηώ (δὲ ιδέ).

Σημ. 1. Θέμ. κελευ- και κελευω- πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ἀρχομένων ῥηματ. καταλήξεων. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐπι, διά, σύν, κλ.
Σημ. 2. Τὸ κελεύω ἐπὶ μὲν ἀνωτέρων καὶ ἀρχοντων=διατάττω· ἐπὶ δὲ ὑποκ. φιλων=προτρέπω, συμβουλεύω· ἐπὶ δὲ κατωτέρων (σπν) = παρακαλῶ.

Σημ. 2. Τὸ *καλεῖται* ἐπὶ μὲν ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων = οἰαίταί τω ἐπὶ τῶν ὑποκείμενων, φιλῶν = *προτρέπω*, *συμβουλεύω*· ἐπὶ δὲ κατωτέρων (σπν) = *παράκαλῶ*.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ κελεύω εἶναι· α') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διατάσσω τά: ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, διατάτ(σ)ω, παραγγέλλω, παργγυνῶ· β') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμβουλευέω τά: συμβουλευώ, διδάσκω, νοῦνέω, παραινῶ παρορμῶ, παρακαλῶ, παροτρύνω, ἐγκелеύομαι, προτρέπω· γ') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ τά: ἀντιβλῶ, ἀντιάζω, δέομαι, ἱκετεύω, λιπαρῶ, λιτανεύω.

Σημ. 4. Τὰ σύνθετα διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι (= παρακινῶ, προτρέπω τινά) εἶναι μέσα ἀποθ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθ.: -κελεύομαι, πρτ. -ἐκελευόμην μέσ. μέλ. κελύσσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκελευσάμην. Ῥημ. παρακέλευσις, παρακελευστός, διακελευστός. Ἀντὶ τοῦ διακελεύομαι λέγεται δὲ καὶ: διακελευσμῷ χρῶμαι ἄντι δὲ τοῦ παρακελεύομαι καὶ: παρεκέλευσιν ποιοῦμαι καὶ ὡς παθ.: παρακέλευσις γίγνεται.

Κεράννυμι ἢ κεραννύω (μόνον ἐπὶ ὑγρῶν=ἀναμειγνύω καὶ ἔξαιρέτως τὸν οἶνον μεθ' ὕδατος), πρτ. ἐκεράννυν ἢ ἐκεράννυν, μέλ. κεράσω, ἄορ. ἐκέρασα, πρκ. κεράσας ἔχω [καὶ κεκέρακα μτγν.], ὑπερσ. κεράσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, πρτ. ἐκεραννύμην, παθ. μέλ. κραθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκράθην καὶ ἐκεράσθην, μέσ. μέλ. κεράσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐκερασάμην, πρκ. κέκραμαι [καὶ μτγν. κεκέρασμαι], ὑπερσ. ἐκεκράμην. Ῥημ. κραῖσις, κραῖμα, κρατήρ, κεραστής, κεραστός, ἄκρατος, εὐκρατος, συγκρατέον.

Σημ. 1. Θέμ. 1) [κερ- ἐξ οὗ τὸ ποιητ. κερῶ, ἐξ οὗ τὸ θέμ. κερᾶ καὶ κατὰ συγκοπήν] κερ-, ἐξ οὗ ὁ ἐκράθην, κέκραμαι κλ. Ὁ ἐνσυν. κερᾶ-ννυμι σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζῶσ-νυμι=) ζύννυμι. Ὁθεν καὶ θέμ. ἀναλογικὸν κερᾶσ-. Οἱ ἐνεργ. καὶ μεσ. μέλ. καὶ ἄορ. φυλάττουσι τὸ α τοῦ θέμ. κερᾶσ- βραχὺ ἐνσυν. ἀλλοποιήσεως τῶν σσ: (=κερᾶσ-σ-ω= (κερᾶ)σῶ, (ἐκερᾶσ-σ-α=) ἐκέρασα κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ χαρκετήρ α βραχὺ τοῦ θέμ. κερᾶ- ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ε.

Σημ. 2. Συνώνυμα μείγνυμι (ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν), συγγέω, ἐγγέω, οἶνοχέω, συνταράττω, φύρω, κυκῶ, ἀναδεύω, ἀνακινέω.

Κερδαίνω (=κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ [καὶ μτγν. κερδήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κερδήσομαι], ἄορ. ἐκέρδῃνα [καὶ μτγν. ἐκέρδησα], πρκ.-κεκέρδηκα [καὶ μτγν. κεκέρδακα ἢ κεκέρδαγκα], ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν. Ῥημ. [κερδαντήρ, κερδαντός, -έον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κέρδος (ὅπερ ἐκ ῥιζ. κερ τοῦ κέρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω· ὅθεν θέμα ἀναλογ. κερδαν-. Ἀπαντιᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Ὁ ἄορ. (ἐκέρδαν-σ-α=ἐκέρδαννα=) ἐκέρδαννα ἐκτείνει τὸ α βραχὺ τοῦ θέμ. εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήκτων καὶ ἐνρινολ. ἅτινα πρὸ τοῦ α ἔχουσι ρ ἢ ι. Συνώνυμα: πορίζομαι, ἐμφορεῖσθαι, ἐργάζομαι, ἐμπολῶ Ἀντιθ.: ζημιόομαι.

Κήδομαι (=ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, φροντίζω) ἀποθ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθ., πρτ. ἐκηδόμην, [μέσ. μέλ. κεκαδήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκηδεσάμην, ποιητ. καὶ μτγν.], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κήδος (=φροντίς) ἐκ δὲ τούτου τὸ κηδεστής καὶ κηδεύω), κηδεμών.

Σημ. Θέμ. κηδ-. Παρὰ ποιητ. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος κήδω. Συνώνυμα: ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, μέλει μοι, προνοῶ. Ἀντιθετα: ἀφροντιστῶ, ἀμελῶ, ἀφροντίς εἰμί τινος, ἀφροντίστως ἔχω.

Κηρυκεύω (=εἶμαι κήρυξ, διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ), καὶ ἄορ. ἐκηρύκευσα, τᾶλλα ἐκ τοῦ: κήρυξ εἶμι ἢ τοῦ κηρύττω. Μέσ. ἐπικηρυκεύομαι (=προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος), πρτ. ἐπεκηρυκεύομην, μέσ. μέλ. ἐπικηρυκεύομαι, μέσ. ἄορ. ἐπε-

κηρυκευσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία, κηρούκευσις, κηρούκευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κήρυξ κατ'* ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεῦς, καθ' ὃ κό-
λαξ-κολακιστὴς, βλάξ-βλακιστὴς κλ. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *πρός*
καὶ διὰ: *προσηκνυνοῦμαι* (=ἀποστέλλω κήρυκα πρὸς τινα) καὶ *διακηρυ-*
κεύομαι (=διασποραγματεύομαι διὰ κήρυκος).

κηρύττω ἢ κηρύσσω (=εἶμαι κήρυξ, διαλαλῶ ὡς κήρυξ ἢ δια κήρυκος προκηρύττω), πρτ. ἐκήρυττον, μέλ. κηρύξω, ἄορ. ἐκήρυξα, πρκ. -κεκήρυχα ἢ κηρύξας ἔχω, ὑπερσ. ἐκεκηρύχην ἢ κηρύξας εἶχον. Παθ. κηρύττε(σ)ομαι, πρτ. ἐκηρυττε(σ)όμην, παθ. μέλ. κηρυχθῆσθαι καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. κηρύξομαι, παθ. ἄορ. -ἐκηρυχθῆν, μέσ. ἄορ. ἐκηρυξάμην, πρκ. κεκήρυγμαι, ὑπερσ. ἐκεκηρύγμην. Ῥημ. κήρυξις, κήρυγμα [κηρυγμός], κηρυκτής, ἀκήρυκτος.

Σημ. Έκ τοῦ κήρυξ. Θέμ. κήρυκ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ ποσοφνμ. -j- : ρυκ-j-ω=) κηρύττει(σ)ω. Τό ῥ. ἀπαντιᾷ καί σύνθετον· ἔχει δὲ τὸ ἐν τῇ παρ- ραληγουσῇ διχόρουν μα-ρὸν (ὄρα εἰσαγ. § 7 β' σημ.). Ἄντι τοῦ κηρύττω λέ- γεται καί : κήρυγμα ποιεῖσθαι, οὗ παθ. εἶναι τό : κήρυγμα γίγνεται.

Κιθαριῶζω (=κρούω τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχροδον ὄργανον),
 ἄορ. ἐκιθάρισα, πρκ. κιθαρίσας ἔχω [καὶ μγν. κεκιθάρικα], ὑπερσ. κι-
 θαρίσας εἶχον [καὶ ἐκεκιθαρίκειν], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως κι-
 θαρίσει χρῶμαι. Ῥημ. κιθάρισις, κιθάρισμα, κιθαρισμός, κιθαριστής
 (οὗ θηλ. κιθαριστρίς ἢ κιθαρίστρια), κιθαριστός, κιθαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κίθαρις* (ἢ *κιδάρα*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν *κίθαριδ*. ὄρα *γνωρίζω* σημ. Συναίνυμον: *πάλλω*.

κινδυνεύω (= πλησιάζω κακόν τι, διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ),
 πρτ. ἐκινδύνευον, μέλ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεκινδύ-
 νευκα, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύκειν. Παθ. κινδυνεύομαι, πρτ. ἐκινδυνεύ-
 μην, παθ. μέλ. κινδυνευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκινδυνεύθην (μόνον τὰ
 κινδυνευθέντα=τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), πρκ. -κεκινδύνευμαι,
 ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύμην, μετ' ὅλ. μέλ. κεκινδυνεύσομαι. Ρημ. κινδύ-
 νευμα, κινδυνευτῆς (ἐξ οὗ κινδυνευτικός), κινδυνευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κίνδυνος [(=πλησιασμός κακοῦ τινος), ὅπερ ἐκ τοῦ κινῶ (=κινῶ τι)] κατ' ἀνάλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασιλείω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ διακινδυνεύομαι (=ἀποβιβαίως πολέμῳ) εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Ἀντί τοῦ κινδυνεύω λέγεται καί: ἐν κινδύνῳ εἰμί, κίνδυνον ποιοῦμαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, εἰς κινδύνους καθίσταμαι, αἰρῶμαι (ὁπομένῳ) κίνδυνον. Ἀντίθετα: ἀσφαλῶς ἔχω, ἐν ἀσφαλεῖ εἰμί(ῃ καθίσταμαι).

Σημ. 2. Τὸ κινδυνεύω συντάσσεται ἀπαρεμφότῳ τελικῶς μὲν, ὅταν σημαίνει διατρέχω τὸν κίνδυνον νά..., κοντεύω νά..., εἰδικῶς δὲ ὅταν τίθεται ἀντὶ τοῦ : δοκῶ, ἔοικα, δηλός εἰμι.

Κινέω-ᾶ(=βάλλω ἢ θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινηθῇ,ταράττω, ἐρεθίζω), πρτ. ἐκίνηον, μέλ. κινήσω, ἄθρ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκίνηκειν. Παθ. καὶ μέσ. κινουῖμαι, πρτ. ἐκινούμην, παθ.μέλ.καὶ ὥς μέσ. κινήθησομαι, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ.κινήσομαι,παθ.ἄθρ.καὶ ὥς μέσ.

ἐκινήθην, μέσ. ἄορ. ἐλλείπει, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην. ῥημ. κίνησις, κίνημα, κινήτης ἢ κινήτηρ (ἐξ οὗ κινήτηριος), κινήτος (ἐξ οὗ ἀκίνητος, δυσκίνητος κλ.), κινήτεος, κινήτεον.

Σημ. Θέμ. κι- (πρβλ. ποιητ. κι-ω=πορεύομαι), ἐξ οὗ (προσλ. τοῦ προσφ. -νε- ὅρα εἰσαγ. § 13:) κι-νέ-ω. Τὸ ἐ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑποκινῶ εὐρη-
ται καὶ ἀμτβ.=ὀλίγον κινεῖμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυ-
μένον: *κινῶμαι* αὐτόν. Συνώνυμα: *ταράττω, κυκῶ, φύρω, ἐρεθίζω, ἀναγκάζω, ὠθῶ.*

Κίχρημι (=δανείζω), πρτ. ἐκίχρην, μέλ. χρήσω, ἄορ. ἔχρισα, πρκ. χρήσας ἔχω [καὶ κέχρηκα μτγν.], ὑπερσ. χρήσας εἶχον. Μέσ. κίχραμαι ἢ κιχράομαι, (=δανείζομαι ἀπαρέμφ. κιχράσθαι), πρτ. ἐκιχράμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχρησάμην, πρκ. -κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρή-
μην. ῥημ. χρήσις (=ὁ δανειστής σπν. δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης).

Σημ. Θέμ. χρα- (συγγ. τῷ χράομαι), ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ ἐκτάσεως τοῦ θέματος χί-χρα-μι=) *κίχρημι* (κατὰ τὸ ἴσημι.). Παρὰ μτγν. εὐρεται καὶ ενεργ. τύπος: *κιχράω*. Συνώνυμον *δανείζω*.

Κλάζω (ἐπὶ πάντος ἀνάρθρου ἤχου: ζῶων, μαχῶν κλ.=κάννω κλαγγήν, κροτῶ, ἤχῳ, φωνάζω, κραυγάζω) ποιητ. καὶ μτγν., [πρτ. ἐκλα-
ζον, μέλ. κλάγξω, ἄορ. ἐκλαγξα καὶ β' ἐκλαγον], πρκ. κέκλαγγα [καὶ β' κέκληγα μετὰ σημ. ἐνεστ. τετ. μέλ. κεκλάγξομαι]. Παρ' Ἀττ. δὲ ἀ-
παντᾷ μόνον ὁ σύνθετος ἐνεστ. **ἀνακλάζω** καὶ ἡ μτχ. τοῦ πρκ. κε-
κλαγγυῖται, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: κραυγάζω. ῥημ. κλαγγή (ἐξ οὗ τὸ ἐπίορ. κλαγγηδόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέματος *κλαγγ-* ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύ-
ματος -j-κλαγγ-j-=(γ+j-ζ) κλάγξ, ἐξ οὗ (ἀποβολῇ τοῦ ὀνικοῦ γ πρὸ τοῦ ζ
ἀνευ ἀνακληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήεντος=) κλάζω. Συ-
νώνυμα: *κλαγγάνω* (σπν.), *κραυγάζω, κράζω, βοῶ, φωνέω, γεγωνίσκω, ἤχῳ.*

Κλαίω ἢ Κλάω παρ. ἔκλαιον ἢ ἐκλαιον, μέλ. κλαιήσω ἢ κλαήσω, καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κλαύσομαι [καὶ κλανσοῦμαι], ἄορ. ἐκλαυσα, πρκ. κλαύσας ἔχω, ὑπερσ. κλαύσας εἶχον. Μέσ. ἄορ. ἐκλαυσάμην. [Παθ. ἄορ. ἐκλαύσθην, πρκ. κέκλαυ(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκεκλαύ(σ)μην, τετ. μέλ. κε-
κλάσομαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. κλαῦμα, κλαυθμός, κλαυ(θ) μονή, κλαυστήρ, κλασίγελως, κλαυσιᾶω, κλαυτός ἢ κλαυστός.

Σημ. 1. Θέμ. *κλαF-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -(κλαF-j-
ω=) *κλαω*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ε: *κλαFe-*, ἐξ οὗ μέλ. (κλαF-ε-
σω=) *κλωήσω* ἀνευ δὲ προσφ. ὁ ἐνεστ. *κλαFω*=(κλα'ω(ῶρα καίω σημ.)). Τὸ
μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: *ἀποκλαίωμαι* αὐτόν. Τὸ ῥημ.
κλαυ-θ-μός προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα θ. πρβλ. *στοῦ-θ-ος, ἄρ-θ-ρον, πορ-θ-μός.*

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ *κλαίω* εἶναι τὸ δακρύω (ὅπερ ὁμως πολλάκις καὶ
διαφέρει, διότι τὸ μὲν *κλαίω*=χύνω συνεχῇ δάκρυα, τὸ δὲ *δακρύω*=χύνω
δάκρυά τινα), *θρηνᾶ, ὀδυρόμαι, ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, οἰμῶζω.*

Κλάω-ω (=σπῶ, θραύω), πρτ. -ἐκλων, μέλ. συντριψω [καὶ μτγν. κλα'σω], ἄορ. ἐκλάσα, πρκ. συντέτριφα ἢ κλάσιν ἐμπεποίηκα, ὑπερσ. συνετετρίφειν ἢ κλάσιν ἐνεπεποιήκειν. Παθ. καὶ μέσ. -κλῶμαι, πρτ. -ἐκλώμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. κλάσομαι, παθ. μέλ. κλασθήσομαι], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐκλάσθην, πρκ. κέκλασμαι. ὑπερσ. -ἐκεκλάσμην. ῥημ. κλάσις, κλών (ἐξ οὗ κλωνίζω), κλάδος, κλήρος, κλήμα, κλάσμα, κλά-
στις ἢ κλαστήρ (ἐξ οὗ κλαστήριον), κλασμός, κλαστός.

Σημ. Θέμ. (ἀρχ. κλασ-, ἐξ οὗ) κλα-. Τὸ ἀρχικὸν θέμ. κλασ- ἐμφανίζεται ἐν τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς τὸ ῥημ. τέλος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ βραχύτης τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος α : (κλασ-σ-α=) κλα'σω, (ἐκλασ-σ-α=) ἐκλασα. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: κατάρνυμι, ἐγγνυμι, σπάω, διασπάω, θλάω-ω, θραύω, θρύπτω, συντρίβω, κλάσιν ἐμποιῶ.

Κλείω κλήω, παρ. ἔκλειον ἢ ἔκληρον, μέλ. κλείσω ἢ κλήσω, ἄορ. ἔκλεισα ἢ ἔκλησα, πρκ.(κλεί(ῃ)σας ἔχω [καὶ μτγν.κέκλεικα], ὑπερσ. κλεί(ῃ)σας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλείκειν]. Παθ. καὶ μέσ. -κλειόμαι ἢ κλεί(ῃ)σας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλείκειν]. Παθ. μέλ.-κλεισθήσομαι ἢ κλησθήσομαι, πρκ. ἐκλειόμην ἢ ἐκλήρομην, παθ. μέλ.-κλεισθήσομαι ἢ κλησθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλεισθήν ἢ ἐκλήσθην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, μέσ. ἄορ. -ἐκλεισάμην ἢ -ἐκλήσάμην, πρκ. κέκλειμαι ἢ κέκλημαι [καὶ μτγν. κέκλεισμαι], ὑπερσ. ἐκεκλείμην ἢ ἐκεκλήμην [καὶ μτγν. ἐκεκλείσμην, κέκλεισμαι], μετ' ὅλ. μέλ. κέκλεισσομαι. Ῥημ. κλείεις ἢ κλήεις, κλείσμα, κλείς ἢ κλής, κλείθρον ἢ κλήθρον, κλειστός ἢ κληστός, -κλειστός.

Σημ. Θέμ. κλεF- καὶ συνθ. κλαF-, ἐξ ὧν προσλήψει τοῦ προσφ. -j- (κλεF-j =) κλει- καὶ (κλαF-j=κλήF-j=κλή- [ἐξ οὗ τὸ Ἰων. κληῖω]) κλη- (κλεF-j =) κλει- καὶ (κλαF-j=κλήF-j=κλή- [ἐξ οὗ τὸ Ἰων. κληῖω]) κλη- Τὸ κλήω θεωρεῖται Ἀττικὸν καὶ ἀρχαιότερον τοῦ κλείω. Ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον καὶ προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θέμ. τοῦ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τῷ ῥημ. κλει-σ-τὸς κατ ἀναλογίαν τῶν φωνήεντολήτων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικὸς χα-ρακτὴρ τοῦ θέματος ἦτο σ: πρβλ. γελασ-θήσομαι, ἐγελάσ-θην (θέμ. γελασ-) κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναγελευμένως : κλείω (ἢ κλήω) ἐμαυτόν. Ἀντίθετα : ἀνοίγω, ἀναπτάρνυμι.

Κλέπτω, πρκ. ἔκλεπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι καὶ σπν. κλέψω, ἄορ. ἔκλεψα, πρκ. κέκλοφα, ὑπερσ. ἐκεκλόφειν. Παθ. κλέπτομαι, πρκ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλ. [α' κλεφθήσομαι καὶ] β' κλαπήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐκλέφθην, ποιητ. καὶ] β' ἐκλάπην, πρκ. κέκλεμμαι, ὑπερσ. ἐκεκλέμην. Ῥημ. κλέμμα, κλέπτῃς (ἐξ οὗ κλεπτικὸς καὶ κλεπτοσύνη), κλοπή, κλοπεύς, κλώψ (πβ. ῥέπω-ῥώψ, παραβλέπω-παραβλώψ), κλεπτός, κλεπτέον.

Σημ. Θέμ. κλεπ- (πρβλ. λατ. elep-o), ἐξ οὗ (τροπῇ μὲν) κλοπ-, (συγκοπῇ δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: κλπ.=) κλαπ- (πρβλ. καὶ στρέφω, τρέφω, κλέπτω λέγεται κυρίως ἐπὶ πραγμάτων μόνον, τὸ δὲ σύνθετον ἐκκλείτω ἀείπειται ἐπὶ προσώπων (κυρίως ὑπεξάγω τινά). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: κλωπεύω, λησιεύω, συλάω-ω, κλέπτῃς εἰμί, λωποδουτῶ (κυρίως φορέματα).

Κλήζω Ἀττικῶς κοινῶς δὲ κλεῖζω (=φημιζω, ὀνομάζω). Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. κλήζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλείσμα, κλειστός. Σημ. Ἐκ τοῦ κλέος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκτοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-w=) ἐλπίζω ἐγένετο τὸ κλεῖζω, ἐξ οὗ τὸ κλήζω, Συν.: δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, καλῶ, ὀνομάζω.

Κλίνω (ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. ἀείπειτε σύνθετοι), πρκ. ἔκκλινον, μέλ. κλινῶ, ἄορ. ἐκλίνα, πρκ. κλίνας ἔχω [καὶ κέκλικα μτγν.], ὑπερσ. κλίνας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλίκειν]. Μέσ. -κλινόμαι, πρκ. ἐκκλινόμην, παθ. μέλ. [α' κλινήσομαι καὶ] β' ὡς μέσ. κλινήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐκλίθην, καὶ] β' ὡς μέσ. ἐκλίθην, (ὡς παθ. δὲ μόνον ὁ ἄορ. ἀπεκλίτην=ἀνετράπην), [μέσ. μέλ. κλινούμαι, μέσ. ἄορ. ἐκκλίναμην], πρκ. κέκλιμαι, ὑπερσ. ἐκεκλίμην. Ῥημ. κλίσας, κλίμα, κλίνη, κλίμαξ, κλίσιον, κλιτύς, κλιντήρ, κλισία, κλιτός, κλιτέον.

Σημ. Θέμ. κλι- (πρβλ. λατ. clino) καὶ προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ -j- : κλίν-ν-j=κλινν=) κλιν-. Τὸ ἐνεστ. πρόσφραμα ν ἐπεισεόρπυσσε καὶ εἰς τὸν μέλλοντα

καὶ ἀόριστον. Τὸ ῥ. εἶναι κατὰ τὴν σημασίαν καὶ μτβ. καὶ ἀμτβ., ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἐκ, ἀπό, ἐπί, ἐν, παρὰ κλ.* Τὰ *ἐγκλίνω* καὶ *ἀποκλίνω* ἀμτβ. ἀεί. Συνώνυμα: *ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι.*

Κλύζω (=προσκλύζω, περιβρέχω· ἰδίᾳ ἐπὶ θαλασσίων κυμάτων τῶν πρὸς τὴν παραλίαν φερομένων καὶ προσκρουόντων αὐτῇ·καθαρίζω, πλύνω τι), ἀείποτε σύνθετον: πρτ. -ἐκλυζον, μέλ. -κλύσω, ἀόρ. -ἐκλυσα (σπαν. ἀπλους), πρκ. κέκλυκα, ὑπερσ. ἐκεκλύκειν. Παθ. -κλύζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐκλύσθην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐκλυσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ (ἐξ οὗ κλυστήριον), κλύδων.

Σημ. Θέμ. *κλυδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: κλυδ-j-ω) *κλύζω*. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτηριστὴρα *υ* βραχὺν (ὄρα εἰσαγ. § 7 β' σημ.). ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ *σπν-* δὲ μετὰ τῶν *ἐκ, πρὸς, ἐπί, περὶ*. Συνώνυμα: 1) *βρέχω, περιβρέχω*· 2) *πλύνω, ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω*· 3) *κυματώω, κυμαίνω*.

Κλωπεύω (=εἶμαι κλέπτῃς, κλέπτω) καὶ πρτ. ἐκλώπευον, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλωπεῖα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κλώψ, -ωπιδς* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κλέπτω*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασίλευω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ *κλέπτω* σημ.

Κνήω-ῶ (=ξύω), (κνήεις) κνήῃς, (κνήει=) κνή κλ., ἀόρ. ἔκνησα καὶ Παθ. κνώμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κνήσις, κνήσματος, κνησμός, κνηστήρ, κνήστις, -εως ἢ -ιος, κνηστός

Σημ. Θέμ. [*κν-* (τοῦ *κνντ-ῶ*)], ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν *κν-*, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: *κνν-*, ἐξ οὗ μεταθέσει:] *κνα-*, ἐξ οὗ *κνη-*. Περὶ τῆς συναϊρέσεως ὄρα *ζήω-ζῶ*. Συνώνυμα ἰδὲ *κνίζω* σημ.

Κνέζω (=ξύω, τσιμπῶ) ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἀπαντᾷ μόνον τὸ κατακνίζω καὶ Παθ. ὑποκνίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. (κνιδ-j-α=) κνίσα, κνίσμα, κνισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κνίδη* (=τσουκνίδα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίς (ἐλ-πιδ-j-α=) ἑλπίζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *κνιδ-*. Συνώνυμα: *ξέω, ξύω, ἐρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, κνῆω, τρέβω, [κνήθω]*.

Κοιμάω-ῶ (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, καταπραύνω), πρτ. ἐκοίμων, μέλ. κοιμήσω], ἀόρ. -ἐκοίμησα, πρκ. κοιμήσας ἔχω [καὶ κεκοίμηκα], ὑπερσ. κοιμήσας εἶχον [καὶ ἐκεκοιμήκεν]. Μέσ. κοιμῶμαι, πρτ. ἐκοιμώμην, [μέσ. μέλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλ. κοιμηθήσομαι μτγν., μέσ. ἀόρ. ἐκοιμησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐκοιμήθην, πρκ. -κεκοίμημαι, ὑπερσ. -ἐκεκοιμήμην. Ῥημ. κοίμησις, κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητῆς (ἐξ οὗ κοιμητήριον).

Σημ. Θέμ. (ἀρχ. *κει=*) *κοι*. Τὸ ῥ. εἶναι συγγενὲς τῷ *κεῖμαι* καὶ ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ., οἵτινες ἀντὶ αὐτοῦ μεταχειρίζοντο τὸ *κοιμίζω*. Συνώνυμα τῷ μὲν *κοιμῶ* εἶναι τὸ *κοιμίζω*, τῷ δὲ *κοιμῶμαι* τὰ: *καθεύδω, καταδαρθάνω, ὑπνώτω*.

Κοιμέζω (=ἀποκοιμίζω), ἀόρ. ἐκοίμῃσα καὶ Παθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κοίμισις, κοιμηστῆς (ἐξ οὗ κοιμιστικός).

Σημ. Θέμ. *κοιμῖδ-*. ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j: *κοιμῖδ-j-ω=κοιμίζω*. Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς ἐνεργ. τοῦ *κοιμῶμαι*. Συνώνυμα ἰδὲ *κοιμάω-ῶ* σημ.

Κοινολογέομαι-οὔμαι (=κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου εἰς τινα καὶ συμβουλευόμεαι μετ' αὐτοῦ, συσκέπτομαι, συνδιαλέγομαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκοινολογούμην, μέσ. μέλ. ἀνακοινώσομαι [καὶ κοινολογήσομαι, μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐκοινολογησάμην [καὶ παθ. ὡς μέσ. ἐκοινολογήθην], πρτ. κεκοινολόγημαι, ὑπερσ. ἐκεκοινολόγημην.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κοινός καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα εὐωχέω-ὦ σημ.) Τὸ κοινολόγος ἀχρηστων. Συνώνυμον ἀνακοινούμαι, ὁπερ εἶναι αἰσοδύναμον τῷ ενεργ. ἀνακοινῶ (ὄρα μεταχειρίζω σημ.)

Κοινῶ-ῶ (=κοινὸν ποιῶ, δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), πρτ. ἐκοίνουν, μέλ. κοινώσω, ἄορ. ἐκοίνωσα, πρτ. κοινώσας ἔχω, ὑπερσ. κοινώσας εἶχον. Μέσ. κοινοῦμαι (=1) ἀνακοινῶ τι εἰς τινα· 2) συμμετέχω, κοινῶνῶ), πρτ. ἐκοινούμην, μέσ. μέλ. κοινώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοινωσάμην, παθ. μέλ. κοινωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκοινώθην, πρτ. κεκοίνωμαι, ὑπερσ. -ἐκεκοινώμην. Ῥημ. [κοίνωσις, κοίνωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀνά, ἐπί, σύν. Συνώνυμα τῷ μὲν κοινῶ εἶναι τὰ : δημοσιεύω, ἐκφέρω· τῷ δὲ μέσῳ κοινοῦμαι (=ἀνακοινῶ τι εἰς τινα) τὸ κοινολογέομαι· καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμμετέχω τὰ : κοινωνῶ, μετέχω, συμμετέχω.

Κοινωνέω-ῶ (=ἔχω τι κοινὸν μετὰ τινος, μετέχω), πρτ. ἐκοινῶνουν, μέλ. κοινωνήσω, ἄορ. ἐκοινώνησα, πρτ. κεκοινώνηκα, ὑπερσ. ἐκεκοινώνηκειν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὐρηται μόνον ἡ μτχ. κεκοινωνημένα (=μεμειγμένα, ἡνωμένα). Ῥημ κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινωνήτος.

Σημ. 1 Ἐκ τοῦ κοινωνός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ κοινωνίαν ποιοῦμαι καὶ κοινωνός εἰμι ἢ γίγνομαι· ὡς μτβτ. δέ : κοινωνόν τινος ποιῶ ἢ τίθημι τινα. Συνώνυμα : συμμετέχω, κοινοῦμαι.

Σημ. 2. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος=ἔχω μέρος εἰς τι· τὸ δὲ κοινωνῶ τινι τινος=μετέχω τινός μετ' ἄλλου· τὸ δὲ κοινωνῶ τινι=μεταδίδω εἰς τινα.

Κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ), πρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολᾶσω, ἄορ. ἐκόλασα, πρτ. κολάσας ἔχω, ὑπερσ. κολάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, πρτ. ἐκολαζόμην, παθ. μέλ. κολασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκολάσθην, μέσ. μέλ. κολάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκολασάμην, πρτ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκολάσμην ἢ κεκολασμένος ἦν. Ῥημ. κόλασις, κόλασμα, κολασμός, κολαστής ἢ κολαστήρ (ἔξ εὐ κολαστήριος, κολαστήριον καὶ κολαστικός), κολαστέος, ἀκόλαστος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόλ-ος (=κολοβός, ἀποκεκομένος· ἐξ οὗ καὶ κολούω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάς-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός -γυμνάζω, ἔτοιμος -ἐτοιμάζω κλ.· ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν κολαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ κολάζω εἶναι τὰ : τιμωροῦμαι (ὅπερ ὁμως καὶ διαφέρει ἐνίστε, καθ' ὅσον τὸ μὲν κολάζω τίθεται, διὰ ἢ τιμωρία ἐπιβάλλεται πρὸς σωφρονισμόν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι, διὰ ἢ τιμωρία ἐπιβάλλεται πρὸς ἐκδίκησιν. Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορά ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς κόλασις καὶ τιμωρία), ζημιῶ, δίκας λαμβάνω· τῷ δὲ κολάζομαι αἱ περιφράσεις : δίδην ἢ δίκας δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτίγγωμι).

Κολακεύω, ὁμαλόν. Ῥημ. κολακεία, κολάκευμα, κολακευτής (ἐξ οὗ κολακευτικός), ὁκολάκευτος, κολακευτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κόλαξ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*, καθ' ὃ καὶ βλάξ-*βλακεύω*, παις=παιδεύω, χαλκός-*χαλκεύω* κλ. Ἀντὶ τοῦ *κολακεύω* λέγεται καὶ *κολακείαν* ποιοῦμαι. Συνώνυμα : *θωπεύω*, *γοητεύω*, *ὑπέρχομαι*, *ὑποποιοῦμαι*, *θεραπεύω*.

Κολούω (=κολοβώνω, κλαδεύω, κωλύω) καὶ ἄορ. ἐκόλουσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. κολούομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐκολούθουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κόλουσις, κόλουσμα, κολουστέος.

Σημ. Θεμ. *κολοῖ*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κόλος* (ἰδὲ *κολάζω* σημ.). Ὁ παθ. ἄορ. καὶ πρκ. προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε ἐν τῷ θέμ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήτων *γελᾶω*, *κλάω* : *ἐκολού(σ)θην*, *κεκόλου(σ)μαι*. Συνώνυμα : *ἀκρωτηριάζω*, [*κολοβόω-ῶ*], *περικόπτω*, *κλαδῶ*, *κλαδάω*, *κλαδέω*, *κλαδεύω*, *κλωνίζω*, *κωλύω*.

Κομίζω (=φέρω τινί τι), πρτ. ἐκόμιζον, μέλ. κομιῶ, ἄορ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα, ὑπερσ. ἐκεκομίκειν. Μέσ. κομίζομαι (=φέρω τι ἑμαυτῷ, λαμβάνω) καὶ παθ. κομίζομαι (=φέρομαι), πρτ. ἐκομιζόμην, παθ. μέλ. καὶ ὥς μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐκομισθῆν (=ἐταξίδευσσα), μέσ. μέλ. κομοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκομισάμην (=ἔλαβον), πρκ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. -ἐκεκομίσμην. Ῥημ. (συγ)κομιδή, κέμισις, κομιστήρ ἢ κομιστής (ἐξ οὗ κομιστικός), κόμιστρα, κομιστός, κομιστέον.

Σημ. Θεμ. *κομίδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- : κομίδ j-ω=) *κομίζω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων : *διὰ*, *εἰς*, *κατά*, *πρός*, *σύν* κλ. Τὸ μέσον *κομίζομαι τι* (=κομίζω τι δ' ἑαυτὸν=) λαμβάνω τ. τὸ δὲ *κομίζομαι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος* (=κομίζω ἑαυτὸν=) πορεύεσθαι, ἔρχομαι. Τὸ δὲ παθ. *κομίζομαι*=φέρομαι. Συνώνυμα : *ἄγω*, *φέρω*.

Κομπάζω (=ὑπερηφανεύομαι), πρτ. ἐκόμπαζον, μέλ. κομπάσω, ἄορ. ἐκόμπασα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : κόμπω χρῶμαι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κόμπος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κόπτω*) =κρότος, θόρυβος· *μυθρ.* δὲ ἔπαρσις, καυχησιολογία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθός* (λιθάδ-j-ω=) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ γυνός-γυνάζω κλ. κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *ἀλαζονεύομαι*, *κομπέω-ῶ*, *κόμπω χρῶμαι*, *μεγαλαυχέω*, *ἐπαίρομαι*, *γαυριᾶω*, *νεανιεύομαι*, *ὑπερήφανός εἰμι*, *ὑπερηφάνως ἔχω*, *μέγα φρονῶ*.

Κονιάω-ῶ (=ἀσβεστώνω), ἄορ. ἐκονιάσα, καὶ παθ. πρκ. κεκονίαμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κονιάσις, κονίαμα, κονιατής, κονιατός (=ἀσβεστωμένος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κονία* (=κόνις, ἀσβεστός). Συν. *ἀλείφω*, *ἐπι(χρίω, [τιτανόω])*.

Κόπτω (=κρούω, κτυπῶ, τέμνω), πρτ. ἔκοπτον, μέλ. κόψω, ἄορ. ἔκοψα, πρκ. ἀ' κέκοφα [καὶ β' κέκοπα ποιητ.], ὑπερσ. ἀ' ἐκεκόφειν [καὶ β' ἐκεκόπειν]. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλ. β' κοπήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐκόπην, [μέσ. μέλ. κόψομαι μτγν., μέσ. ἄορ. ἐκοψάμην, Ἡροδ.], πρκ. κέκομαι, ὑπερσ. ἐκεκόμην, μετ' ὅλ. μ. -κεκόψομαι. Ῥημ. κόπος, κοπή, κόμμα, κομμός (=θρήνος), κοπεύς, κοπίς, κόπανον, κοπετός, κοπτὸς (ἐξ οὗ κοπτικός) κοπτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέματος *κοπ-* προσλήψει τοῦ προσφύματος τ- :

ΚΡΑΪΨΩ(=ἀμτβ.=ἐκβάλλω κρᾱ, κρώζω, ἐπὶ κοράκων, μτφρ.
δὲ =ἐκβάλλω τραχείας φωνάς, φωνάζω, δυνατά), πρτ. ἔκρα-
ζον [μετ' ὀλ. μελ. ἀντὶ ἐνεργ. κερράζομαι, ἀόρ. α' ἔκραξα (καί
παρὰ τοῖς ὀ' ἐκέκρᾱ) ποιητ. καὶ μτγν], ἀόρ. β' (ἀν-, -έν) ἔκρα-
γον πρκ. κέκραγα (=ἐνεστώς), ὑπερσ. ἐκεκράγειν. ῥημ. κέκραγ-
μα, κερραγμός, κράκτης (ἐξ οὗ κρακτικός), κερράκτης, κραυγή.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. [κρα-, κραF-, κραFγ- =] *κραυγ-* ἢ *κραγ-*, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *κραγ-j-ω* =) *κράζω*. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν α πανταχοῦ μακρόν· ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *κραυγὴν ποιῶ*, *κραυγῇ χρῶμαι*, *βοῶ*, *κραυγάζω*, *κλάζω*, *κλαγγάνω*, *γεγωνέω*, *γεγωνίσκω*, *ὀλολύζω*.

Κρατέω-ῶ (=εἶμαι κρείττων τινός, ἔχω κράτος, ἄρχω, φέρω) ὁμαλόν. Ῥημ. κράτησις, κράτημα, κρατητής, (ἔξ οὗ κρατητικός), ἐπικρατητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κράτος. Θέμ. *κρατεσ-* (*κρατέσ-ω* =) *κρατῶ*. Συνώνυμα 1) *ιδε ταγεύσω* σημ. 2) *ιδε νικῶ* σημ. 3) *ἔχω*, *φέρω*, *βαστάζω*.

Κρατιστεύω (=εἶμαι κράτιστος, ἱκανώτατος) καὶ ἄορ. ἐκρατίστευσα, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως· *κράτιστός εἰμι*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κράτιστος* (ὑπερθ. τοῦ *κρατύς*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—*βασιλεύω*, καθ' ὃ καὶ παῖς—*παιδεύω* κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἀριστεύω*, *ὑπέρροχος εἰμι*, *κράτιστός εἰμι*.

Κραυγάζω (=ἐκβάλλω *κραυγὴν*, φωνάζω) καὶ ἄορ. ἐκραύγασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: *κραυγὴν ποιῶ* ἢ *κραυγῇ χρῶμαι*. Ῥημ. *κραυγασμός*, *κραυγαστής* (οὗ θηλ. *κραυγάστρια*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κραυγῇ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (*λιθαδ-j-ω* =) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη—*ἀναγκάζω*, ἀκμῇ—*ἀκμάζω* κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις *ιδε κράζω* σημ.

Κρέμαμαι (=εἶμαι κρεμασμένος) οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὧδε· ἐνεστ. *κρεμάννυμαι*, πρτ. ἐκρεμαννύμην, μέσ. μέλ. *κρεμάσομαι*, μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην, παθ. μέλ. *κρεμασθήσομαι*, παθ. ἄορ. ἐκρεμασθήην, πρκ. *κρέμαμαι* (κατὰ τὸ ἵσταμαι), ὑπερσ. ἐκρεμάμην. Ῥημ. *κρημνός* (ἔξ οὗ *κρημνόθεν* καὶ *κρημνίζω* καὶ *κρημνώδης*).

Σημ. Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς παρακείμενος τοῦ *κρεμάννυμαι*· ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τῇ ὀριστ. καὶ τῇ μτγ. *κρεμάμενος*. Ἐν τῷ πρτ. καὶ τῇ μτγν. προστ. τοῦ ἐγενεσθ. τὸ σ τῆς καταλήξεως -σο ἀποβάλλεται (πρβλ. κατ' ἐξέτασιν, ἐπίσταμαι). Τὸ *κρεμάννυμι* (ἀρχ. θ. ἔχον *κρεμα-*) ἐσηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου (ζῶσ *νυ-μι* =) *ζώννυμι*· ὅθεν καὶ θέμ. ἀναλογικὸν *κρεμασ-* (πρβλ. καὶ *κορέννυμι*).

Κρεμάννυμι καὶ μτγν. *κρεμαννύω* (=κρεμῶ, ἔξαρτῶ), πρτ. ἐκρεμάννυν [καὶ ἐκρεμάννυνον], μέλ. *κρεμάσω*, ἢ *κρεμῶ*, ἄορ. ἐκρέμασα, πρκ. *κρεμάσας*, ἔχω, ὑπερσ. *κρεμάσας εἶχον*. Παθ. καὶ μέσ. *κρεμάννυμαι*, πρτ. ἐκρεμαννύμην, παθ. μέλ. *κρεμασθήσομαι*, παθ. ἄορ. ἐκρεμασθήην, μέσ. μέλ. *κρεμάσομαι*, μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην, πρκ. *κρέμαμαι* (κατὰ τὸ ἵσταμαι) [καὶ μτγν. *κεκρέμασμαι*], ὑπερ. ἐκρεμάμην [καὶ μτγν. *ἐκεκρεμάσμην*]. Ῥημ. *κρέμασις*, *κρέμασμα*, *κρεμασμός*, *κρεμαστήρ*, *κρεμάστρα* καὶ *κρεμάθρα*, *κρεμαστός*, *κρημνός*.

Σημ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ὅρα *κρέμαμαι* σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐ-κρέμασ-σ-α =) *ἐκρέμασα* ἐγένετο ἀπλοποιήσις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ τὸ α τοῦ θέμ. δὲν ἐξαρτάει εἰς η. Συνώνυμα: *ἀρτάω-ῶ*, *αἰωρέω-ῶ*, *προσάπτω*, *περιάπτω*, *ἄγχω*, *ἀπάγχω*.

Κρημνίζω, καὶ ἄορ. ἐκρημνίσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων· *κρημνίσαι*, *κρημνίσθαι*, *κρημνίσθην* καὶ *πρκ. κρημνίσθην*· ἡ φωνήεντα ἔχοντα ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ τοῦτο ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

μνισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κρή-
μνις, κρήμνισμα, κρημνισμός, κρημνιστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κρημνός (ὅπερ ἐκ τοῦ κρέμαμαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω) ἐλπίς, καθ' ὃ καὶ ἀθρόος ἀθροίζω, Ἀττικὸς—Ἀττι-
κίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικῶς κρημνῖδ-(ἴσα βαδίζω σημ.). Συνώνυμα καὶ
περιφράσεις: καθαιρῶ, καταβάλλω, καταλύω, κατὰ κρημνῶν ὄπτω τινά·
παθ. κατὰ κρημνῶν ὄπιτομαι καὶ μέσ. κατὰ κρημνῶν ἄλλομαι.

Κρίνω (=διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω), πρτ. ἔκρινον,
μέλ. κρινῶ, ἄορ. ἔκρινα, πρκ. κερικα, ὑπερσ. ἐκεκρίκειν. Παθ. καὶ
κρίνομαι, πρτ. ἔκρινόμην, παθ. μέλ. κριθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρίθην,
μέσ. μέλ. κρινοῦμαι, (καὶ ὡς παθ. ἄπλοῦς), μέσ. ἄορ. ἐκρινάμην, πρκ.
κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Ῥημ. κρίσις (ἐξ οὗ κρίσιμος), κρῖμα, κρι-
τής (ἐξ οὗ κριτήριον καὶ κριτικός, κριτός, κριτέον).

Σημ. 1. Θέμ. κρι- (ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ
παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) προσλήψει δὲ τῶν προσφ. ν- καὶ j- ὁ ἐνεργ. κρι-ν-j-ω
=κρίνω (αιολ.)=κρίνω. Τὸ πρόσφυμα ν ἐπιστέρευσε καὶ εἰς τὸν μέλ. καὶ
ἄορ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.). Ἐκ τῶν ἐνρινολήτων μόνον τὰ: κρίνω, τίω καὶ
φαίνω σχηματίζουσι μονολητικῶς τὸν ἐνιργ. πρκ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον
μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, πρό, σὺν κλ. Τὸ κρίνομαι ἐν
μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, πρό, σὺν κλ. Τὸ κρίνομαι ἐν
μετὰ πολλῶν προθέσεων εἶναι κυρίως μέσ. Τὸ ἐνεργ. ἀποκρίνω=ἀπο-
συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων εἶναι κυρίως μέσ. Τὸ ἐνεργ. ἀποκρίνω=ἀπο-
χωρίζω· τὸ παθ. ἀποκρίνομαι=ἀποχωρίζομαι, τὸ δὲ μέσ. ἀποκρίνομαι=δίδω
ἀπόκρισιν (ἴσα ἀποκρίνομαι σημ.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλε-
λυμένως: ἀνακρίνω ἑμάντον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ κρίνω λέγεται καὶ: κρίσιν ποιῶ τινα (=δικάζω τινά),
κρίσιν ἐνίσταμαι (=δίκην παρασκευάζω), εἰς κρίσιν καθίστημί τινα (=
εἰσάγω τινά εἰς δίκην), τὰς κρίσεις ποιοῦμαι περὶ τίνος (=τὰς δίκας ποι-
οῦμαι) κλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. κρίνομαι λέγεται καὶ: κρίσεως τυγχάνω.

Κρούω (=κτυπῶ), πρτ. ἔκρουον. μέλ. κρούσω, ἄορ. ἔκρουσα,
κέκρουκα, ὑπερσ. ἐκεκρούκειν. Μέσ. καὶ παθ. κρούομαι, πρτ. ἐκρουό-
μην, μέσ. μέλ. κρούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουσάμην, παθ. μέλ. κρουσθή-
σομαι, παθ. ἄορ. ἐκρουσθην, πρκ. κέκρου(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκεκρούσμην.
Ῥημ. κρούσις, κρούμα ἢ κρούσμα, κρουσμός κρουστός (ἐξ οὗ κρουστι-
κός), κρουστέον.

Σημ. Θέμ. κρουσ- (ὅπερ καταφαίνεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ἀρχομένων
ὀλικῶν καταλήξεων) ὁ ἐνεργ. (κρούσ-ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ μεταξὺ φωνηγύ-
των) κρού-ω ἐξ οὗ καὶ θέμ. κρου-. Ὁ παθ. πρκ. εὔρηται μόνον ἐν τῷ γ'
ἐνικῷ προσώπῳ -κέκρουσαι (μετὰ σ) καὶ τῇ μτχ. -κεκρουμένος (ἀνευ σ).
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: ἀνά, ἀπό, ἐκ, διά, παρὰ,
πρός, σὺν κλ. Τὸ ἀνακρούομαι πρύμναν=ὀπισθοδρομῶ διὰ τῆς πρύμνης,
τὸ δὲ παρακρούομαι=ἐξαπατᾷ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμέ-
νως: ἐκκρούω ἑμάντον. Συνώνυμα τῷ κρούω ἰδὲ κόπτω σημ.

Κρύπτω, πρτ. ἔκρυπτον, μέλ. κρύψω. ἄορ. ἔκρυφα, πρκ. κρύψας
ἔχω [καὶ κέκρυφα μτγν.], ὑπερσ. κρύψας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. κρύπτο-
μαι, πρκ. ἐκρυπτόμην, μέσ. μέλ. κρύψομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρυψάμην, παθ.
μέλ. α' κρυφθήσομαι, καὶ β' κρυβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐκρύφθην καὶ
β' ἐκρύβην, πρκ. κέκρυμμαι (κέκρυψαι -πται κλ.), ὑπερσ. ἐκεκρύμμην
ἢ κέκρυμμένος ἦν. Ῥῆμα κρύψις, κρυφός, κρύφα (ἐξ οὗ κρυφαῖος καὶ
κρύφιος), κρύβδην, κρυπτός (ἐξ οὗ κρυπτικός καὶ κρυπτήριος) κρυ-
πτίνδα, κρυπτέον.

Σημ. Θέμ. κρυφ- ἢ κρυβ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: κρύφ-τ-ω
ἢ κρύβ-τ-ω (= κρύπτω (ἴσα ἄπτω, καλύπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθε-
ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

τον μετὰ προθέσεων. Ἐχει δὲ τὸ θεματικὸν φωνήεν υ βραχὺ (ὄρα εἰταγ. 10 § σημ. Συνών. ἰδὲ 1) καλύπτω σημ. 2) θάπτω σημ. καὶ 3 σιωπῶ σημ.

Κτάομαι-ῶμαι (=ἀποκτῶ) ἀποθετικὸν μέσ., πρτ. ἐκτώμην, μέσ. μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην, παθ. μέλ. κτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκτῆσθην, πρκ. κέκτημαι καὶ ἔκτεμαι (ὑποτ. (κ)ἐκτεμένος ὦ κλ. καὶ μονογλ. μόνον κεκτῆται, κεκτῆσθε· εὐκτ. κεκτεμένος εἶην κλ. καὶ μο-νολεκτικῶς μόνον: κεκτῆμην, κεκτῆτο, κεκτῆμεθα· προστ. κέκτησο· ἀπαρέμ. κεκτῆσθαι, μτχ. κεκτεμένος), ὑπερσ. ἐκεκτῆμην (κ)ἐκτεμέ-νος ἦν, μετ' ὄλ. μ. κεκτῆσομαι καὶ ἐκτῆσομαι. Ῥημ. κτῆσις, κτῆμα, κτῆτωρ, κτητὸς (ἐξ οὗ κτητικὸς καὶ ἄκτητος ἐπῆκτητος, ἀξιώκῃτος κλ., κτητέος, κτητέον).

Σημ. Θέμ. κτα- Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἐπί, πρὸς, κατά, συγκατα-. Ὁ πρκ. κέκτημαι, ἐπὶ τῆς σημ. ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου μετέπεσαν εἰς σημασίαν ἐνεστώτος (ὄρα εἰσαγ. § 10, α')· ἀνα-πλασιάζεται δὲ ἀνωμάλως (πρβλ. μιμνήσκομαι καὶ πίπτω). Ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. τοῦ πρκ. ἐκφέρονται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ μέμνημαι, κέκλημαι καὶ βέβλημαι). Ἀντὶ τοῦ κτώμαι τι λέγεται καὶ κτῆσίν τινας ποιοῦμαι. Ὡς παθ. δέ: κτητὸς εἰμι καὶ ἔχω τὴν κτῆσιν. Ἀντίθετα τῷ κτώμαι εἶναι τὰ: προῖεμαι (=ἀφήνω τι νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου), ἀπο-βάλλω.

Κτείνω καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτίννυμι (=φονεύω)· πρτ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον (καὶ σπν ἀπεκτίννυον), μέλ. κτενῶ καὶ ἀπο-κτενῶ, ἄορ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, πρκ. (μόνον) ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀ-πεκτόνειν καὶ ἀπεκτονῶς ἦν. Παθ. μόνον πρτ. ἐκτεινόμεν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἀποθνήσκω (ὑπὸ τίνος. Ῥημ. κτόνος (καὶ σύνθετα: ἀνδροκτόνος, πατροκτόνος, μητροκτόνος, κτεροκτόνος).

Σημ. Θέμ. κτεν- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: κτεν-j-ω=κτέν-νω (αἰολ.)=κτείνω) καὶ κτιν-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-: ἀπο-κτιν-νυ-μι). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: κτείνω ἐμαυτόν. Συνών. ἰδὲ θανα-τώω-ῶ σημ.

Κτίζω, πρτ. ἔκτιζον, [μέλ. κτίσω, ἄορ. ἔκτισα, πρκ. κτίσας ἔχω [καὶ ἐκτικα καὶ κέκτικα μτγν.], ὑπερσ. κτίσας εἶχον. Παθ. κτίζομαι, πρτ. ἐκτιζόμεν, παθ. μέλ. κτισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκτίσθην, πρκ. ἔκτι-σμαι, ὑπερσ. ἐκτίσμην. Ῥημ. κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτίστωρ, κτιστός, κτιστέον.

Σημ. Θέμ. κτιδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j (κτιδ-j-ω=) κτίζω. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν ι βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Συνώνυμα ἰδρύω, δέμω (ποιητ., πλὴν τοῦ μέσ. ἄορ. ἐδειμάμην), οἰκοδομῶ).

Κυβερνάω-ῶ (=διευθύνω διὰ τοῦ οἵακος ναῦν, κοινῶς τιμονί-ζω, διοικῶ), πρτ. ἐκυβέρνων, μέλ. κυβερνήσω, ἄορ. ἐκυβέρνησα, πρκ. κυβερνήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβερνήσας εἶχον. Παθ. κυβερνῶμαι, πρτ. ἐκυβερνώμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. κυβέρνησις, κυβερνήτης (ἐξ οὗ κυβερνητικός), κυβερνητὴρ (οὗ θηλ. κυβερνήτειρα), κυβερνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύμβη (=λέμβος) καὶ ῥιζ. ἐρ- (τοῦ ἐρέσσω)· πρβλ. αἰόλ. κυμ-ερνήτης, λατ. gubernō. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς διευθύνσεως πλοίου. Συνώνυμα [οἰακίζω, οἰακοστροφῶ, πηδαλιονχέω], διοικῶ.

Κυβιστάω-ῶ (=κάννω κυβιστήματα, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, τριπατῶ μὲ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω), πρτ. ἐκυ-
ῥηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

βίστων, μέλ. κυβιστήσω, ἄορ. ἐκυβίστησα, πρκ. κυβιστήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβιστήσας εἶχον. Ῥημ. κυβίστησις, κυβίστημα, κυβιστήρ, κυβιστίνδα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβη (=κεφαλή), ὅπερ ἐκ τοῦ κύπτω.

Κυκλόω-ω (=περικυκλώνω) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ. Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ μέσ. καὶ παθ. κυκλοῦμαι, παρτ. ἐκυκλούμην, μέσ. μέλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκυκλώσάμην, παθ. μέλ. κυκλωθήσομαι, παθ. ἄοριστ. ἐκυκλώθην, πρκ. κεκύκλωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυκλώμην. Ῥημ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύκλος. Συνώνυμα : περιστοιχίζω, περικλείω, περιστρέφω, περιτρίβω, [γυρόω].

Κυλίνδω καὶ κυλινδέω-ω (=κυλίω, κινῶ, περιστρέφω), πρτ. ἐκύλινδον καὶ ἐκυλίνδουν, μέλ. κυλινδήσω, ἄορ. ἐκύλισα, πρκ. κυλίσας ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον. Μέσ. κυλίνδομαι ἢ κυλινδοῦμαι ἢ καλινδοῦ-ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον. Μέσ. κυλίσθην, πρκ. κυλίσθην, μέσ. μέλ. κυλισομαι, πρτ. μόνον ἐκαλινδοῦμην, παθ. μέλ. κυλισθήσομαι, μέσ. μέλ. κυλίσομαι, παθ. ἄορ. ἐκυλίσθην [καὶ μτγν. ἐκυλινδήθην], μέσ. ἄορ. ἐκυλίσάμην, πρκ. κεκύλισμαι, ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην. Ῥημ. κυλίνδησις, κυλίστρια, κύλινδρος, καλίνδησις, κύλισις, κύλισμα, κυλιστός.

Σημ. Θέμ. κυλῖνδ-, κυλινδ-ε- καὶ καλινδ-ε-. Οἱ παθ. καὶ μέσ. χρόνοι πλὴν τοῦ ἐνεσθ. καὶ πρτ. ἔχουσι τὸ ι τοῦ θέμ. μακρὸν ἐνεκεν τῆς ἐπελθούσης ἀναπληρωτικῆς ἐκπύσεως : (κυλῖνδ-θήσομαι=κυλινσ-θήσομαι=) κυλινσθήσομαι κλ. Συνώνυμα : κυλίω (ποιητ. καὶ μτγν.), κινῶ, περιστρέφω.

Κυνηγέω-ω, πρτ. ἐκυνήγουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κυνήγος (ὅπερ ἐκ τοῦ κύων καὶ ἄγω). Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ. Συνώνυμα : κυνηγέω-ω (μόνον κατ' ἐνεσθ.), θηράω-ω, θηρεύω, ἀγρεύω, [σαγηνεύω].

Κύπτω (=σκύφτω), πρτ. ἔκυπτον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. κύψομαι [καὶ μτγν. κύψω], ἄορ. ἔκυψα, πρκ. κέκυφα, ὑπερσ. ἐκεκύφειν. Ῥημ. κυφός, κύφωσις, κύφωμα καὶ κυπτάζω (θαμιστ., ἐξ οὗ τὸ τῆς ὁμιλουμένης κυττάζω) πρβλ. νεύω-νευστάζω-νυστάζω).

Σημ. Θέμ. κυβ- (τοῦ κύβη=κεφαλή), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προφ. -τ- κύβ-τ-ω=) κύπτω (πρβλ. καλύπτω σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον πλὴν τοῦ ἐναστῶτος, ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτα καὶ ἀπλοῦς. Τὸ κύπτω ὥς καὶ τὰ ἄλλα ἐκ τῶν ἐκ τῶν εἰς -πτω, αἵτινα ἔχουσι τὰ θεματικὰ φωνήεντα ι καὶ υ μακρὰ (δρα εἰσαγ. § 10 σημ.). Συνώνυμα : νεύω, ἐπι-νεύω, κατανεύω, κάτω νεύω, κάμπτω.

Κυριεύω (=εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω) πρτ. ἐκυρίευνον, μέλ. κυριεύσω, ἄορ. ἐκυρίευσα, πρκ. κυριεύσας ἔχω [καὶ μτγν. κεκυρίευνκα], ὑπερσ. κυριεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκυριεύκειν]. Παθ. [κυριεύομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐκυριεύθην μτγν.]. Παρ' Ἀττικοῖς τὸ παθ. τοῦ κυριεύω ἀναπληροῦται διὰ τοῦ : ἀλίσκομαι. Ῥημ. [κυριεύσις, κυρίευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύριος (ὅπερ ἐκ τοῦ κύβης) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς - βασιλεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : εἶμι κύριός τις καὶ κύριος γίγνομαι τις, δεσποτέω-ω, δεσπόζω, ἀρχω, κρατῶ, αἰρῶ, χειροῦμαι, καταστρέφομαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι.

Κωλύω (=ἐμποδίζω), πρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύσω, ᾶορ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐκεκώλυκιν. Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλύομην, μέσ. μέλ. ὧς παθ. κωλύσομαι, παθ. μέλ. κωλυσθήσομαι, παθ. ᾶορ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, μετ' ὄλ. μέλ. κεκωλύσομαι. ῥημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη (=κώλυμα), κωλυτῆς (ἐξ οὗ κωλυτικός), κωλυτῆρ (ἐξ οὗ κωλυτήριος), κωλυτός, κωλυτέον.

Σημ. Θέμ. κωλυ-. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸ θέμ. υ μακρόν (ἐξαιρέσεις ὅρα ἄνω σημ.). ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : κωλυτῆς γίγνομαι τινος, κώλυμά εἰμι, κώλυμα ἔχω (=παρέχω) καὶ παρίχω τινά κωλυτῆν τινι, ἐμποδοστατέω-ᾶ, ἐμποδίζω, εἴρω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω, κολούω. Ἀντίθετα : δάω-ᾶ, ἀφίημι.

Κωμάζω (=περιφέρομαι ἄδων καὶ χορεύων, πανηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ κλ.) πρτ. ἐκώμαζον, μέλ. κωμάσω καὶ κωμάσσομαι, ᾶορ. ἐκώμασσα, πρκ. κεκώμακα, ὑπερσ. ἐκεκωμάκιν. ῥημ. κωμασία, κωμαστής (ἐξ οὗ κωμαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ κῶμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω-) λιθάσω, καθ' ὃ καὶ ἔτοιμος-ἐτοιμάζω, αἴτιμος-αἰτιμάζω κλ., κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν κωμαδ-. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ α βραχύ ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Ἀντὶ τοῦ κωμάζω λέγεται καὶ : κῶμον ἄγω ἢ τελῶ.

Λαγχάνω (=λαμβάνω διὰ κλήρου, μετέχω, ἐνάγω εἰς δίκην), πρτ. ἐλάγχων, μέλ. μέλ. ὧς ἐνεργ. λήξομαι, ᾶορ. β' ἔλαχον, πρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχιν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ᾶορ. ἐλήχθην, καὶ πρκ. εἴληγμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : λῆξις γίνεταί. ῥημ. λῆξις (=κλήρωσις), λάχος, λαχμός (ἐξ οὗ τὸ τῆς ὁμιλουμένης λαχνός), ληκτέος, ληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ισχ. ληχ- καὶ ἀσθ. λαχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος ν, ὅρα εἰσαγ. § 11 : λα-ν-χ-άν-ω=) λαγχάνω. Ὁ πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἴμαρται (ὅρα μείρομαι σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἀπολαγχάνω (=ἀπονευχάνω διὰ κλήρου), ἀντιλαγχάνω (=τὸ ἐναντίον λαμβάνω διὰ κλήρου), διαλαγχάνω (=διαμοιράζω τι διὰ κλήρου), ἐπιλαγχάνω (=κατόπιν ἄλλου λαγχάνω), μεταλαγχάνω (=λαμβάνω μέρος ἐκ τινος διὰ κλήρου). Ἡ φράσις : λαγχάνω δίκην τινὶ=κατηγορεῖται τινι εἰς τὸ δικαστήριον.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ λαγχάνω (ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας) λέγεται καὶ : λῆν λῆξιν ποιοῦμαι καὶ παθ. : λῆξις γίνεταί.

Λακωνίζω (=μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας κατὰ τὰ ἥθη, δίαίταν, βραχυλογίαν κλ.), πρτ. ἐλακωνίζον, μέλ. λακωνιῶ, ᾶορ. ᾶορ. ἐλακωνίσα, παρ. λακωνίσας ἔχω, ὑπερσ. λακωνίσας εἶχον. ῥημ. λακωνισμός, λακωνιστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ Λάκων (ἐξ οὗ καὶ λακωνικός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐρεῖς (ἐρεῖδ-j-ω=) ἐρίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν λακωνιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ) καὶ τὰ ῥηματικά.

Λαλέω-ᾶ (=φλυαρῶ, ὁμιλῶ), πρτ. ἐλάλουν, μέλ. λαλήσω, ᾶορ. ἐλάλησα, πρκ. λελάληκα, ὑπερσ. ἐλεαλήκιν. ῥημ. λάλησις, λάλημα, λαλητός (ἐξ οὗ λαλητικός καὶ περιλάλητος), λαλητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ λόλος (ὅπερ ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. λαλ-), ἐξ οὗ καὶ λαλιά.

Λανθάνω καὶ σπν. λήθω (=μένω ἄγνωστος, κεκρυμμένος, ἀπαρτήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν), πρτ. ἐλάνθανον, μέλ. λήσω, ἀορ. β' ἔλαθον, (λάθω· λάθοιμι· λάθε· λαθεῖν· λαθών), πρκ. β' ἐλέληθα, ὑπερσ. β' ἐλελήθην. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (=λησιμονῶ), πρτ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλ. ἐπιλήσομαι, μέσ. ἀορ. β' ἐπελαθόμην, πρκ. ἐπελέλησμαι [καὶ ἀπλοῦς μόνον λέλησται], ὑπερσ. ἐπελελήσμην. ῥημ. λήθη, λήσιμων, (ἐξ οὗ ἐπι-λήσιμων, λησιμοσύνη, καὶ τὸ τῆς ὁμιλουμένης λησιμονῶ), λάθρα, λάθος, ἀλάθητος, ἄληστος, ἀνεπίληστος, βιβλιο-λάθας.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληθ-, καὶ ἀσθ. λαθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -α- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- ὅρα εἰσαγ. § 11) λα-ν-θ-άν-ω. Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ, τὸ δὲ μέσον ἀσιποτε μετὰ τῆς ἐπί, πλὴν τοῦ μέσ. ἀορ., ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε μετὰ τῆς ἐκ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀνασπασμένως: λανθάνω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἐπιλανθάνομαι τινος λέγεται καί: λήθην ἔχω τινός, λήθη λαμβάνει μὲ τινός καὶ λήθη ἐγγίγνεται μοι τινός. Ἀντίθετα τῷ ἐπιλανθάνομαι εἶναι τὰ: μνημόσκομαι, μνημοεύω.

Σημ. 2. Τὸ λανθάνω ὡς καὶ τὰ: τυγχάνω, οἴχομαι, σποιδίζω, φθίνω, καὶ (τὰ διαρκείας σημαίνει καί) διαγίγνομαι, διάγω, διαλέω, διαμένω, λαβάνω, συντάσσονται κατηγορηματικῇ μετοχῇ ὅτε τὰ μὲν ῥήματα ἐρμηνεύονται διὰ τῶν ἐκ τῶν ῥημάτων παραγομένων ἐπιρρημάτων ἢ συνωνύμων περιφράσεως: λάθρα (λανθάνω), τυχαίως (τυγχάνω), ταχέως (οἴχομαι), μετὰ σπουδῆς (σποιδίζω), πρότερον, πρὸ ὀλίγου (φθίνω), αἰ (διαρκῶς, ἀδιαλείπτως) διαγίγνομαι, διάγω κλ., κλ.), αἱ δὲ μετοχοὶ μεταβάλλονται εἰς ῥήματα ἔχοντα τὸν χρόνον, ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον τῶν ῥημάτων: ἔλαθεν ἀπίων (=λάθρα ἀπῆλθεν), ἐτύγγανεν ἐργαζόμενος (=τυχαίως εὐργάζετο) κλ., κλ.

α') —**Λέγω** (=συλλέγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετροῶ) αἰείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἐκ, κατὰ, διὰ, προ-εκ· συλλέγω, πρτ. συνέλεγον, μέλ. συλλέξω, ἀορ. συνέλεξα, πρκ. συνείλοχα, ὑπερσ. συνειλόχην. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, πρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μέσ. ἀορ. συνελεξάμην, παθ. μέλ. α' συλλεχθήσομαι καὶ β' συλλεγῆσομαι, παθ. ἀορ. α' (καὶ ὡς μέσ.) συνελέχθην καὶ β' συνελέγην, πρκ. συνείλεγμα, ὑπερσ. συνειλέγμην καὶ συνειλεγμένος ἦν. ῥημ. συλλογῇ, ἐκλογῇ, σύλλογος, κατάλογος, λέχος, λεχώ, λόχος, λογάς, -άδος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος κλ. ἐκλεκτός, ἐκλεκτέος κλ.

Σημ. Θέμ. λέγ-. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. τὸ μὲν ε τοῦ θέματος πρέπεται εἰς ο ὃ δὲ χαρακτὴρ δασύνεται. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογία τοῦ εἵμαρται (ὃ ἰδὲ). Ἀντὶ τοῦ συλλέγω λέγεται καί: συλλογῇ ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκλέγω καί: ἐκλογῇ ποιοῦμαι.

β') —**Λέγω** (=ὁμιλῶ), πρτ. ἔλεγον, μέλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀορ. α' ἔλεξα καὶ εἶπα καὶ β' εἶπον (κλίνεται δὲ ὁ εἶπον ὡς ἐξῆς· εἶπον, εἶπας, εἶπε, εἶπατον, εἶπάτην, εἶπομεν, εἶπατε, εἶπον ὑποτ. εἶπω, εὐκτ. εἵπομι· προστ. εἰπέ, εἰπάτω· εἶπατον, εἰπάτων· εἶπατε, εἰπόντων· ἀπρμ. εἵπειν· μτχ. εἰπών), πρτ. εἴρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν καὶ εἰρηκῶς ἦν. Παθ. λέγομαι, πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλ. ῥηθήσομαι καὶ σπν. λεχθήσομαι, παθ. ἀορ. ἐρρήθην καὶ σπν. ἐλεχθην, πρκ. εἴρημαι καὶ σπν. λέλεγμαι, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, μετ. ὅλ. μέλ. εἰρήσομαι καὶ σπν. λελέξομαι. ῥημ. λέξις, ῥῆσις, λόγος, ῥῆμα, ῥήτωρ, ῥητός, ῥητέον, λεκτός, λεκτέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὅρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ. 1) λέγ· 2) ῥεο-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε- ὃ μέλ. ἐρ-ε-(α)-ω=ἐρῶ) καὶ κατὰ μετὰ-

ἀόρ. ἐλη(ει)τούργησα, προκ. λελη(ει)τούργηκα, ὑπερσ. ἐλελη(ει)τουργήκειν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὔρηται μόνον ἡ μη. τοῦ προκ. τὰ λελη(ει)τουργημένα. Ῥημ. λειτούργημα, λειτουργητέον, ἀλη(ει)τούργητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λη(ει)τουρός [ἐξ οὗ καὶ λη(ει)τουρῆ· καὶ λη(ει)τουργικός], ὅπερ ἐκ τοῦ λητοερός (κυρίως=δημιουργός) ὅπερ ἐκ τοῦ λαός (λαίος=) λήιος (=δημόσιος) καὶ ἔργω, ἐργάζομαι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ καὶ γράφεται καὶ διὰ τοῦ η καὶ διὰ τοῦ ει ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν Ἀτι. ἐπιγραφῶν· «λητουργεῖν διὰ τοῦ η Ἀτικ., διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου Ἑλληνες» ἥτιον γὰρ τὸ δημόσιον (Μοῖρις).

Λευκός-ω (=καθιστῶ τι λευκόν, ἀσπρίζω), ἀόρ. ἐλεύκωσα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Μέσ. προτ. ἐλευκούμενη καὶ προκ. λελεύκωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. λεύκωσις, λεύκωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ λευκός. Ἀντὶ τοῦ λευκῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ποῖω τι λευκόν παθ. λευκός εἰμι (ἢ γίνομαι) καὶ μέσ. : ποῖω ἑμαυτὸν λευκόν. Συνώνυμα : λαμπρύνω, [λευκαίνω], καλλύνω, ἀγάλλω.

Λεύω (=λιθοβολῶ), προτ. κατ-έλευνον καὶ ἀόρ. κατ-έλευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. μέλ.καταλευσθήσομαι, καὶ παθ. ἀόρ. κατελεύσθην, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός (ἐξ οὗ λιθόλευστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ Δωρ. λεύς (ὁ) (=λίθος (Ἄτι. λῆας=λᾶς), ὅπερ ἐκ τοῦ θεμ. (λεF=) λευ-. Τὸ ῥ. παρ' Ἀτι. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, προσλαμβάνει δὲ ἐν τῇ θέμ. πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχοι. ὅλι ὦν καταλήξων σ ὄρα κλει(η)ω σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : βάλλω τινὰ λίθος, καταπετρόω-ω, λιθοβολῶ, λιθάζω.

Λήγω (=τελειώνω), προτ. ἔληγον. μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα, προκ. λήξας ἔχω, ὑπερσ. λήξας εἶχον. Ῥημ. λήξις, ἄ-ληκτος(ἐξ οὗ ἀκατάληκτος).

Σημ. Θέμ. ληγ-. Συνώνυμα : παύομαι, τέλος ἔχω. Ἀντίθετα ἄρχομαι.

Λήζομαι (=ληστεύω) ἀποθετικὸν μέσ., προτ. ἐληζόμην, μέσ. μέλ. λήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλησάμην, παθ. ἀόρ. ἐλήσθην, προκ. λέλησμαι, ὑπερσ. ἐλελήσμην. Ῥημ. (ληιδ τῆς=) ληστής (οὗ θηλ. ληστρίς, -ίδος καὶ παρώνυμον : ληστικός ἢ ληστρικός), ληστήρ (οὗ θηλ. λήστειρα καὶ παρώνυμον : ληστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰων. λῆις, -ίδος (=λεία). Θέμ. ληιδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j : ληιδ-j-ομαι=) λήζομαι. Ὁ ἐνεργ. τύπος δὲν ἀπαντᾷ Ἀντὶ τὸ λήζομαι λέγεται καὶ ληστείας ποιεῖν καὶ ληστή· εἰμι. Συνών. ἰδὲ ληλατῶ σημ.

Ληρώω-ω (=φλυαρῶ), προτ. ἐλήρουν, ἀόρ. ἐλήρησα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. λήρημα, λήρησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ λῆρος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελεσ ω=) τελῶ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : λῆρός (ληρώδης) εἰμι, λῆρους λέγω. Συνώνυμα ἰδὲ ἀδολεσχῶ σημ.

Ληστεύω, προτ. ἐλήστευον, καὶ Παθ. ληστεύομαι, προτ. ἐληστεύομην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ληστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ληστής (ἰδὲ λήζομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱππεύς-ἱππύω. Ἀντὶ τοῦ ληστεύω λέγεται καὶ : ληστείας ποιεῖν καὶ ληστής εἰμι. Συνώνυμα ἰδὲ ληλατῶ σημ., καὶ κλέπτω σημ.

Λιμοκτονέω-ω (=ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ) παρ' Ἀτι. πέζ., μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ὡς καὶ τὸ παθ. λιμοκτονοῦμαι μετγν., ἀνεπληροῦντο δὲ διὰ περιφράσεων. Ῥημ. [λιμοκτόνοσις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ λιμός καὶ κτείνω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ἴδρα λεηλατῶ σημ.). Τὸ λιμοκτόνες, ἔξ οὗ καὶ λιμοκτονία μτγν. Ἀντὶ τοῦ λιμοκτονῶ λέγεται: λιμῶ ἀποκτείνω τινά, λιμῶ ἐκπολιόρῳ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. λέγεται: λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμαι, λιμῶ παρατείνομαι.

Λιπαρέω-ῶ (=παρακαλῶ ἐπιμόνως), πρτ. ἐλιπάρουν, μέλ. λιπαρήσω καὶ παθ. λιπαροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. λιπάρησις, λιπαρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λιπαρός (ὅπερ ἐκ τοῦ λίπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελέσ-ω=) τελῶ. Τὸ σύνθετον ἐκλιπαρῶ μτγν. Συνώνυμα ἰδὲ ἱκετεύω σημεῖωσιν.

Λογίζομαι (=λογαριάζω, μετρῶ, σκέπτομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλ. λογιόυμαι, μέσ. ἄορ. ἐλογισάμην, παθ. μέλ. λογισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. σημ. ἐλογίσθην, πρκ. καὶ ὡς παθ. λελόγισμαι, ὑπερσ. ἐλελογίσμην. Ῥημ. [λόγισις, λόγισμα], λογιῶς παθ. λελόγισμαι, ὑπερσ. ἐλελογίσμην. Ῥημ. [λόγισις, λόγισμα], λογισμός, λογιστής (ἔξ οὗ λογιστήριον, λογιστικός καὶ ἀλόγιστος), λογιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λόγος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ὁδοντοφωλονήκτου ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. λογιδ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: διαλογίζομαι (=σκέπτομαι), ἀντιλογίζομαι (=ὑπολογίζω ἀφ' ἐτέρου), συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι, παραλογίζομαι (=κακῶς κρίνω) κλ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λογίζομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς: λογιζόμεν ἔχω, λογισμῶ χροῶμαι, λογισμός ἐμπίπτει μοι ὡς παθ. δὲ διαλογισμός γίνεται. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ μετρῶ εἶναι τὰ: ἀριθμέω, καταριθμέω, μετρώ, ἀπαριθμέω· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ σκέπτομαι τὰ: σκοποῦμαι, βουλευομαι, ἐνθυμομαι, ἐννοῶ.

Λοιδορέω-ῶ (=κακολογῶ, ὕβριζω) ὁμαλόν. Ῥημ. λοιδορήσις, λοιδορήμα, λοιδορησμός, λοιδορητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λοιδόρος (ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττν. δὲ πεζολ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. φιλολοιδόρος), ἔξ οὗ καὶ λοιδορία. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ἐνεργ. λοιδορῶ καὶ μέσ. λοιδοροῦμαι διαφέρουσι μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Καὶ τὸ μὲν λοιδορῶ συντάσσεται αἰτιατ., τὸ δὲ μέσον λοιδοροῦμαι, ὅτε μὲν αἰτιατ., ὅτε δὲ δοτικῇ. Τὸ μέσον ἀλληλοπαθὲς ἐκφέρεται περιφραστικῶς: λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ἀντὶ τοῦ λοιδορῶ ἡ μέσου λοιδοροῦμαι λέγεται καὶ: οἰδορίαν ποιεῖν.

Σημ. 2. Συνώνυμα: βλασφημῶ, κατηγορέω-ῶ, κακηγορέω-ῶ, κακολογῶ, κακίζω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, ὕβριζω, μέμφομαι, προσηλακίζω, ψέγω. Ἀντίθετα: ἐπαινῶ, εὖ λέγω.

Λούω (=λούζω), παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντῶσι μόνον οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.: λούμεν, λούτε, λούσι· λού· ἐλούμεν. Τὰ δ' ἄλλα ἦτοί· ἐνεστ. λούω, πρτ. ἔλουον, μέλ. λούσω, ἄορ. ἔλουσα, πρκ. λούσας ἔχω, μτγν. Μέσ. λούομαι καὶ (λόομαι=) λοῦ·μαι (μόνον οἱ τύποι: λούται, λοῦνται· προστ. λούσθω· ἀπαρέμ. λοῦσθαι· καὶ μτχ. λούμενος), πρτ. ἐλούμην (μόνος ὁ τύπος: ἐλούντο), μέσ. μέλ. λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουσάμην, [παθ. μέλ. λουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλούσθην μτγν.], πρκ. λέλουμαι (μόνον ὁ τύπος: λελουμένος) [καὶ μτγν. λέλουσαι], ὑπερσ. ἐλελούμην [καὶ μτγν. ἐλελούσμην]. Ῥημ. λοῦσις, λουεράν, λουτήρ.

Σημ. Θέμ. λοF- (ὅπερ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ποιητ. ῥ. λοF-ω ἢ λοF-έω) καὶ συναίρεσι μὲν (μετὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ F διὰ τὸ τὸ ἐν μέσῳ φωνηέντων εἶναι)

τοῦ ῥιζικοῦ ο μεταὶ τοῦ ἐπομένου θέμ. φωνήεντος ο ἢ ε προκίπτουσιν οἱ τύποι εἰς ου· (λόφ-ομεν=λό-ομεν=) λοῦμεν, λοῦτε κλ., τροπῇ δὲ τοῦ F πρὸ συμφώνου εἰς υ προκίπτουσιν ἐπίσης οἱ τύποι εἰς ου· (λόφ-σω=) λού-ω, λού-ουσα κλ. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεκράτησε πανταχοῦ ἡ δίφθογγος -ου ἐν τῷ θέματι. Ὅθεν καὶ ἐν τῷ ἐνεστ.: λού-ω, λού-εις, λουόμενος κλ., κλ.Οἱ τύποι, ἐν οἷς τὸ θέμα λήγει εἰς λουο- καὶ λουε- δὲν θεωροῦνται δόκιμοι.

Λυμαίνομαι (=βλάπτω, καταστρέφω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσ., πρτ. ἐλυμοινόμεν, μέσ. μέλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐλυμνήα-μην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. -ἐλυμάνθην, πρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. λελύμᾶσμαι, ὑπερσ. ἐλελυμάσμην, μετ' ὄλ. μ. λελυμασμένος ἔσομαι. Ῥημ. λύμανσις, λυμίντωρ, λυμαντήρ (ἐξ οὗ λυμαντήριος), λυμαντής.

Σημ. Ἐκ τοῦ λύμη κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλος (μελαγ-j-ω=) μελαίνω ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν λυμαν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ φράσις: λύμη γίνεται. Περὶ μτγν. εὔρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος λυμαίνω. Συνών.: βλάπτω, φθείρω, λωβῶμαι, ἐπηρεάζω, κακώ-ω, κακουργῶ, δηῶ, λεηλατῶ, (ὁ καὶ ιδέ). Ἀντίθετα: ὠφελῶ, ὀνίημι, λυσιτελῶ.

Λυπέω-ῶ (=προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ), πρτ. ἐλύπουν, μέλ. λυπήσω, ἄορ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα. ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. λυποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλ. -λυπήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐλυπήθην, πρκ. ὥς παθ. λελύπημαι, ὑπερσ. ἐλελυτήμην. Ῥημ. [λύπημα], λυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λύπη (ἐξ οὗ καὶ λυπηρός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθής—ἀπειθέω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ λυπῶ λέγεται καὶ λύπην παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τι, ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου λυποῦμαι καὶ: λυπῶ ἐμαυτὸν καὶ λυπηρὸς φέρω. Συνών. τῷ μὲν λυπῶ εἶναι τὰ: ἀνω, ἐνοχλῶ, θλίβω, βλάπτω, πιέζω· τῷ δὲ λυποῦμαι τὰ: ἀνῶμαι, ἄχθομαι, ἀθυμέω, ἀσχάλω, ἀλγέω, θλίβομαι. Ἀντίθετα: χαίρω, ἡδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, τέρομαι.

Λυσιτελέω-ῶ (=εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ), πρτ. ἐλυσιτέλουν, μέλ. λυσιτελήσω, ἄορ. ἐλυσιτέλησα, πρκ. ὠφέληκα ἢ λυσιτελήσας ἔχω, ὑπερσ. ὠφελήκειν ἢ λυσιτελήσας εἶχον. Ῥημ. λυσιτελούντως (ἐκ τῆς μτχ.).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λυσιτελής, ὅπερ ἐκ τοῦ λύω καὶ τέλος. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ὠφελεῖν σημ. 2.

Λύω (=λύνω, ἐλευθερώνω, διαλύω, ἐξηγῶ, ἀφανίζω, παραβαίνω κλ.) ὁμαλόν. Ῥημ. λύσις: κατά-λυμα, λυτῆρ (ἐξ οὗ λυτήριον) ἢ λύτης, λύτρον, λυτός, λυτέος, λυτέον.

Σημ. Θέμ. λυ-. Ὁ θεμ. χαρακτηρ υ εἶναι βραχύς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ, θ, μ, ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: διαλύω, καταλύω (μτβ.=καταργῶ, καταστρέφω· καὶ ἀμτβ.=κονεύω, κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμένου: ὑποζύγια, φορτίον), παραλύω, ἀπολύω κλ. Ἀντὶ τοῦ μέσου λύομαι λέγεται καὶ: λύειν εὐρίσκομαι τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: λύσις ἐστί τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ διαλύω λέγεται καὶ: διάλυσιν ποιοῦμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ καταλύω καὶ: κατάλυσιν ποιοῦμαι.

Λωβάομαι-ῶμαι (=βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ.: πρτ. ἐλωβώμην, μέσ. μέλ. λωβήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλωβησάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωβήθην, πρκ. ὥς παθ. λελώβημαι, ὑπερσ. ἐλελωβήμην. Ῥημ. λώβησις, λώβημα, λωβητής ἢ λωβητῆρ, λωβήτωρ, λωβητός.

Σημ. Ἐκ τοῦ λώβη(=βλάβη, ὕβρις). Παρὰ μτγν. εὔρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος

λωβάω. Ἄκτι τοῦ λωβοῦμαι λέγεται καὶ λόβη εἰμί τινος καὶ παθ. : λόβη γίγνεται. Συνώνυμα τῷ λωβῶμαι ἰδὲ λυμαίνομαι σημ.

Λωποδυτέω-ω (=εἶμαι λωποδύτης, κλέπτης κυρίως ἐνδυμάτων, κλέπτω), πρτ. ἐλωποδύτουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λωποδύτης, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. λῶπος (=ἱμάτιον) καὶ δύναι, ἐξ οὗ καὶ λωποδυσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δυστυχῆς (δυστυχес-ω=) δυστυχῶ. Συνώνυμα : κλέπτω, ἐκκλέπτω, κλοπεύω, ληστεύω, σιλῶ, τοιχωρυχῶ, ὑπεξαίρω, ροσφίζομαι.

M

Μαίνω (=κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω τινά), πρτ. ἔμαινον, μέλ. μανῶ, ἄορ. ἔμνηνα. πρκ. μεμάνηκα, ὑπερσ. ἐμεμανήκειν. Παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἄορ. ἔμνηνα ἀπαντᾷ, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Μέσ. μαίνομαι (=εἶμαι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ σφοδροῦ πάθους, τρελλαίνομαι), πρτ. ἔμαινόμην, μέσ. μέλ. μανοῦμαι, παθ. μέλ. β' μανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηνάμην, παθ. ἄορ. β' ὡς μέσ. ἐμάνην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. μέμνηνα καὶ παθ. μεμάνημαι, ὑπερσ. ἐμεμανήμην. Ῥημ. μανία (ἐξ οὗ μανικός), μάντις (ἐξ οὗ μαντεύομαι καὶ μαντεῖον), μαινάς.

Σημ. Θέμ. μαν, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: μαν-j-ω=μαίνω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μαίνω εἶναι τὰ : ποιῶ τινα μαίνεσθαι, ἐξίστημι τοῦ λογισμοῦ (ἢ τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, [μωραίνω]. τῷ δὲ μαίνομαι τὰ : παραφρονέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), δαιμονάω, μελαγχολάω, ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν).

Μακαρίζω (=λέγω μάκαρ-μάκαρ, νομίζω τινὰ μακάριον, εὐτυχῇ, καλοτυχίζω, πρτ. ἐμακάρizon, μέλ. μακαριῶ, ἄορ. ἐμακάρισα, πρκ. μακαρίσας ἔχω, ὑπερσ. μακαρίσας εἶχον. Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἐμακαρίζόμην, παθ. μέλ. μακαρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμακαρίσθην, πρκ. μεμακάρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμακαρίσμην. Ῥημ. μακαρισμός, μακαριστός (ἐξ οὗ ἀξιομακάριστος), μακαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάκαρ (ἐξ οὗ καὶ μακάριος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν μακαρίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλυστικῶς : μακαρίζω ἑμαυτόν. Συνώνυμα ἰδὲ εὐδαιμονίζω σημ. Ἀντίθετον σικτήρω.

Μακρολογέω-ω μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῆς περιφράσεως : μακρὸν λόγον ἀποτείνω (ἐνεργ.) καὶ μακρολογία γίγνεται (παθ.). Ῥημ. μακρολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μακρολόγος (ἐξ οὗ καὶ μακρολογία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα ἰδὲ ἀδολισχῶ σημ. 2.

Μανθάνω, πρτ. ἐμάνθανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἄορ. β' ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκώς ἦν. Παθ. μόνον μανθάνομαι, πρκ. μεμάθημαι (μόνον κατὰ μτχ. μεμαθημένος=μεμαθηκώς). Ῥημ. μάθησις, μάθημα (ἐξ οὗ μαθηματικός), μαθητής (ἐξ οὗ μαθητικός), μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. μαθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆ-

ρος -ν- δρα εισαγ. § 11 :) μα-ν-θ-αν-, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ε- : μαθ-ε-. Τὸ μανθάνω λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων : καταμανθάνω κλ. Ἐντὶ τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ τὴν μάθησιν ποιοῦμαι. Συνώνυμα ἰδὲ αἰσθάνομαι σημ.

Μαντεύομαι (=προφητεύω, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμαντευσάμην, πρκ. (ὡς παθ.) μεμάντευμαι (μόνον μτχ. μεμαντευμένα=τὰ προλελεγμένα ὑπὸ τοῦ μαντείου), ὑπερσ. ἐμεμαντεύμην. Ῥημ. μαντεία, μάντευμα, μαντευτής (ἐξ οὗ μαντευτικός), μαντευτός, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάντις (δὴ περ ἐκ τοῦ μαῖνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : κατά, διά, πρὸς. Ὁ ἐνεργ. τύπος μαντεύω μτγν. Συνών. καὶ περιφράσεις : προφητεύω, χεῖρω-ω, χρησιμοδοτέω ὦ, χρηστηριάζομαι, μαντικῇ ἢ μαντείαις χρῶμαι.

Μαραίνω (=σβήνω τι καὶ ὡς μετφρ.=καταστρέφω, κατατρώγω, ἐξασθενίζω κατὰ μικρὸν, κάμνω νὰ ξηρανθῇ), πρτ. ἐμάραινον, μέλ. μαραινῶ, ἄορ. ἐμάραινα, πρκ. μαράνας ἔχω, ὑπερσ. μαράνας εἶχον. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραινόμην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ῆτοι : παθ. μέλ. μαρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμαράνθην, πρκ. μεμάρῃμαι ἢ μεμάρᾶσμαι, ὑπερσ. ἐμεμαράμην ἢ ἐμεμαράσμην]. Ῥημ. μάρανσις, μαρασμός.

Σημ. θέμ. μαραν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : μαραν- j-ω=) μαραίνω. Ὁ ἄορ. (ἐμαραν-σα=ἐμάραινα=) ἐμάραινα ἐκτείνει τὸ α βραχὺ τοῦ θέματος ἀναπληρωματικῶς εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ- Συνών. α') σβέννυμι καὶ β') ἀπόλλυμι, ἀσθενέω, ἐξασθενίζω, ἐκλύω, ξηραίνω.

Μαρτυρέω-ω, ὁμαλόν. Ῥημ. μαρτύρημα, μαρτυρητέον.

Σημ. 1 Ἐκ τοῦ μάρτυς (ἐπικ. μάρτυρος, αἰολ. μάρτυρ), ἐξ οὗ καὶ μαρτυρία καὶ μαρτύριον. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος κρατέω-ω=ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : διά, κατά, σὺν, πρὸς. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : διαμαρτυρῶ ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ μαρτυρῶ λέγεται καὶ : μαρτυρίαν παρέχομαι, μαρτυρία χρῶμαι ἂντι δὲ τοῦ διαμαρτυρῶ καὶ διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μτβτ. σημασίας εἶναι τὰ : μὴνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω, καταμαρτυρῶ ἐπὶ δὲ ἀμτβ. τὰ : ὁμολογῶ, ἐπιμαρτυρῶ.

Μαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμαρτυρόμην, [μέσ. μέλ. μαρτυροῦμαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐμαρτυράμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ. : μάρτυρα ποιοῦμαι τινα, εἰς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν καθίσταμαι καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυς (ἰδὲ μαρτυ-ω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐπὶ.

Μαστιγώω-ω (=κτυπῶ μὲ τὴν μαστίγα, μαστιγώνω), πρτ. ἐμαστίγουν, μέλ. μαστιγώσω, ἄορ. ἐμαστίγωσα, πρκ. μαστιγώσας ἔχω ἢ τῇ μαστίγι πέπληγα, ὑπερσ. μαστιγώσας εἶχον ἢ τῇ μαστίγι ἐπεπλήγειν. Παθ. μαστιγοῦμαι, πρτ. ἐμαστιγούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαστιγώσομαι, παθ. ἄορ. ἐμαστιγώθην, πρκ. -μεμαστίγωμαι, ὑπερσ. ἐμεμαστιγώμην. Ῥημ. μαστίγωσις (ἐξ οὗ μαστιγώσιμος), μαστιγωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάστιξ, ἐξ οὗ καὶ τὸ συνώνυμον [μαστιγ-j-ω=] μαστίζω [ποιεῖται καὶ μτγν.]. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : τῇ μαστίγι τύπτω τινά, πληγᾶς

ἐντείνω (ἢ ἐντριβώ ἢ ἐμβάλλω), κακῶς ποιῶ τινα, τύπτω παῖω, πατάσσω, πλήττω, δέρω, αἰκίζομαι.

Μάττω ἢ μάσσω (=ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω), πρτ. ἐματτ-(σ)ον, μέλ. μάξω, ἄορ. ἐμᾶξα, πρκ. μάξας ἔχω [καὶ μέμαχα ποιητ.], ὑπερσ. μάξας εἶχον [ἢ ἐμεμάχην]. Παθ. καὶ μέσ. [μάττ(σ)ομαι, μέσ. μέλ. μάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐμαξάμην, παθ. ἄορ. [α' ἐμάχθην καὶ] β' -ἐμάχην, πρκ. μέμᾶγμαι, ὑπερσ. ἐμεμάγμην. Ῥημ. μάγμα, μαγμός, μαγίς, μαγεύς, μάκτης ἢ μακτῆρ (ἐξ οὗ μακτήριον), μάκτρον (ἐξ οὗ χειρόμακτρον), μάκτρα, μᾶζα, μάγειρος, ἐκμαγεῖον, μακτός.

Σημ. Θέμ. μαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-:μαγ-j-ω=)μάττω ἢ μάσσω. Συνώνυμα 1) μαλάσσο(τι)ω, δέφω, χειραπιάζω 2) φυράω, φύρω, 3) καθαίρω, ἀπορῶ ω, ἀποσμήχω, ὁμορρυνμι.

Μάχομαι (=συνάπτω μάχην, πολεμῶ, φιλονικῶ) ἀπόθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ.ἐμαχόμην, μέσ. μέλ. μαχοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐμαχεσάμην, πρκ.μεμάχημαι, ὑπερσ. ἐμεμαχάμην. Ῥημ. μάχη(ἐξ οὗ μάχιμος),μαχητῆς (ἐξ οὗ μαχητικός), μαχητὸς (ἐξ οὗ περιμάχητος, ἀμάχητος), μαχητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μαχ-, καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε-) μαχ-ε- (δρα εἰσαγ. § 6, 2). Ὁ θεματικὸς χαρακτὴρ ε ἐν τοῖς συντελικοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ῥηματικοῖς ἐκτείνεται εἰς ἡ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-έω=)ῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μάχομαι εἶναι τὸ πολεμῶ-ῶ διαφέρει δὲ τὸ πολεμῶ· συνήθως τοῦ μάχομαι ὅ,τι ὁ πόλεμος τῆς μάχης, δηλ. «μάχη μὲν εἶναι ἢ ἐν πο'έμοις ἐνέργεια· πόλεμος δὲ δ χρόνος καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή» (Ἀρμῶνιος). Περιφράσεις δέ: διὰ μάχης ἔρχομαι τινι καὶ μάχην ποιοῦμαι. Τὸ δὲ μάχην ποιῶ (=γίνομαι αἰτίας μάχης· δρα ποιῶ σημ.) ἔχει παθ. τὸ μάχη γίγνεται ἢ δοτί.

Μεγαληγορέω-ῶ (λέγω μεγάλα λόγια, ὁμιλῶ ἀλαζονικῶς),πρτ. ἐμεγαληγόρουν, ἄορ. ἐμεγαληγόρησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσυνθέτον ἐκ τοῦ μεγαληγόρος, (ὅπερ ἐκ τοῦ μέγας καὶ ἀγορεῶ), ἐξ οὗ καὶ μεγαληγορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνών.: μεγαλυνῶ, κομπάζω, κομπέω, καυχῶμαι, σεμνύομαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπαίρομαι, μεγαλύνομαι, μέγα φρονέω.

Μεγαλύνω (=κάμνω τι μέγα, μεγαλῶνω, ἐγκωμιάζω), πρτ. ἐμεγάλυνον, μέλ. μεγαλυνω, ἄορ. ἐμεγάλυνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. μεγαλύνομαι (=καυχῶμαι), πρτ. ἐμεγαλυνόμην, παθ. ἄορ. ἐμεγαλύνθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέγας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη-ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ βαθύς-βαθύω κλ. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως· μεγαλύνω ἑμάντον. Συνώνυμα τῷ μὲν μεγαλύνω εἶναι τὰ αὖξω (ὃ ἰδέ), ἀννῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημέω-ῶ· τῷ δὲ μεγαλύνομαι τὰ: κομπάζω, κομπῶ, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, σεμνύομαι, νσαντεύομαι.

Μεθύσκω (μεθ.=κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ), πρτ. ἐμέθυσκον, μέλ· μεθύσω, ἄορ. ἐμέθυσα, πρκ. μεθύσας ἔχω, ὑπερσ. μεθύσας εἶχον. Μέσ. μεθύσκομαι καὶ συνήθως μεθύ'ω (ἀμτβ.=εἶμαι μεθυσιμένος), πρτ. ἐμεθυσκόμην, παθ. μέλ. μεθυσθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐμεθύσθην, πρκ. μεμεθύσμαι, ὑπερσ. ἐμεμεθύσμην. Ῥημ. μέθυσις, μέθυσμα, μεθυστίς (οὗ θηλ. μεθύστρια καὶ τὸ παρῶνυμον μεθυστικός).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. μέθυ (=οἶνος), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-: μεθύ-σκ-ω. Τὸ ῥ. φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτῆρα ὡς πανταχοῦ βραχύν [ὄρα εἰσαγ. § 7 σημ.] προσλαμβάνει δ' ἐν τῷ θέματι πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικός χαρακτῆρ τοῦ θέματος ἦτο σ' [ὄρα κλείω σημ.].

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν μτβ. μεθύσκω εἶναι τό: ἐνὶ ὧ· τῷ δὲ ἀμτβ. μεθύσκομαι ἢ μεθύω εἶναι τά: οἰνοῦμαι, κραιπαλάω-ω, βαπτίζομαι, παραινέω-ω. Ἀντίθετον: νήφω.

Μεῖγνυμι καὶ **μειγνύω** καὶ **μείζω** (ἐπὶ ὑγρῶν ἢ στερεῶν = ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω), πρτ. ἐμείγνυν καὶ ἔμισγον, μέλ. -μείζω, ἄορ. ἔμειξα, πρκ. μείζας ἔχω [ἢ μέμειχα], ὑπερσ. μείζας εἶχον [ἢ ἐμμείχην]. Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμαι ἢ -μίσγομαι, πρτ. ἐμειγνύμην, μέσ. μέλ. μείζομαι, παθ. μέλ. α' μείχθην καὶ β' μιγήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμειξάμην, παθ. ἄορ. α' καὶ ὥς μέσ. ἐμείχθην, καὶ β' καὶ ὥς μέσ. ἐμίγην, πρκ. μέμειγμαι, ὑπερσ. ἐμμείγμην, μετ' ὅλ. μέλ. μεμείξομαι. Ῥημ. μείξις, μεῖγμα, μῖγας, μικτός, μικτέον, μείγδην ἢ μείγδα.

Θέμ. μίγ- ἢ μειγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -νυ-) μείγ-νυ-μι καὶ μειγ-νύ-ω [κατὰ τὰ βαρύτονα]· προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος σκ-: [μίγ-σκ-ω =] μί-σκ-ω [πρβλ. λατ. miscéo ἐκ τοῦ mic-sceo] = μίγω [πρβλ. λύκη-λύγη καὶ λίγος ἐκ τοῦ λίγος, λατ. ligo]. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων ἀνά, ἐπί, κατὰ, σύν, πρὸς, ὑπό. Ἀντὶ τοῦ μείγνυμι λέγεται καὶ ἐπιμείζω χρῶμαι πρὸς τινα καὶ παθ. ἐπιμειξία ἐστὶ πρὸς τινα Συνώνυμα 1) κεράννυμι [δ' ἰδέ], κυκᾶω, φύρω, ἀναδεύω· 2) ἐνώω, συνάγω, συνάπτω, συνίστημι συζέγγνυμι, συναρμώζω, [ταυτίζω].

Μειώω-ω (=ἐλαττώνω) μόνον ὁ ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. μειοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐμειώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. μειώμα, μειώσις, μειωτός, μειωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ μέϊον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μειώ εἶναι τά: ἐλαττόω-ω, μέϊον τι ποῶ, συντέμνω· τῷ δὲ μειοῦμαι τὰ ἐλαττοῦμαι, ἐλαττον ἔχω ὑπό τινος, ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι.

Μεῖρομαι (=λαμβάνω τὸ ἀνῆκον εἰς ἐμὲ μέρος, μετέχω, διαιρῶ, λαμβάνω διὰ κλήρου) ποιητικόν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. ἐν τῷ γ' ἐνικ. εἴμαρται (=εἶναι πεπωμένον, ὠρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης), (εὐκτ. εἴμαρμένον εἴη· μτχ. εἴμαρμένος, -η, -ον-) καὶ ὑπερσ. εἴμαρτο. Ῥημ. μέρος, μοῖρα.

Σημ. Θέμ. σμερ-, [ἐξ οὗ μερ- ἢ μορ-] καὶ [κατὰ συγκοπὴν σμερ-, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] σμαρ- (πρβλ. τρεπ-, τροπ, τραπ- [τρέπω], στρεφ-, στραφ- [στρέφω] κλ.). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστώτι τὸ προσφ. νυμα -j- [μερ-j-ομαι-μέρομαι=] μεῖρομαι. Ὁ πρκ. σχηματίζεται κανονικῶς ἐκ τοῦ θέματος σμαρ- [σέ-σμαρ-ται=εἴμαρται=] εἴμαρται κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσχηματίσθησαν οἱ πρκ. -εἴληφα [λαμβάνω], εἴληχα [λαγχάνω], συνεἴλοχα [συλλέγω], κατεἴλοχα [καταλέγω], διεἴλεμαι [διαλέγομαι]. Ὁ ὑπερσ. δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ πορακεμένου. Συνώνυμα [πέρωται ἢ] περῶμενον ἐστὶ.

Μελαίνω (μτβ.=κάμνω τι μέλαν, μαυρίζω· ἀμτβ.=γίνομαι μέλας) καὶ παθ. πρτ. ἐμελαινάμην καὶ παθ. ἄορ. ἐμελάνθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέλας. Θέμ. μελαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- [μελαν-j-ω=] μελαίνω· κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσχηματίσθησαν τὰ : (κοίλος) κοιλαίνω, (λευκός) λευκαίνω, (ἄγριος) ἀγριαίνω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μτβ. μελαίνω εἶναι τὰ : μέλαν τι ποιεῖ ἢ ἀμυνρόω-ω· τοῦ δὲ ἀμτβ. ὥς καὶ τοῦ παθ. : τὸ μέλας εἰμὶ ἢ γίνομαι.

Μέλει, ἀπρόσωπον ἢ τριτοπρόσωπον κλινόμενον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν : μοί, σοί, αὐτῷ. ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς, αἰνέσεις καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται (μέλει μοι, μέλοι σοι κλ.=ὑπάρχει εἰς ἐμέ, σὲ κλ., κλ. ἀντ κείμενον φροντίδος=φροντίζω ἐγώ, φροντίζεις σὺ κλ., κλ. περὶ τινος), ὑποτ. μέλη· εὐκτ. μέλοι· προστ. μελέτω· ἀπρ. μέλιν· μτχ. μέλον), πρτ. ἐμελε, μέλ. μελήσει, ἄορ. ἐμέλησε, πρκ. μεμεέληκε, ὑπερσ. ἐμεμεέληκε· Ῥημ. μέλησις, μέλημα, μελ-έ-τη, μελητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μελ- καὶ (προσκήψει τοῦ προσφύματος-ε-) μελ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως μετὰ : μεταμέλει (=μετανοῶ) ἀνευ μονολεκτικοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέλω σπν. λαμβάνεται καὶ ὡς προσωπικόν : «θυοῖαι καὶ ἔορται πᾶσι μέλουσι». Τὸ ῥημ. μελ-έ-τη προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα ε.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μέλει (μοί τινος) εἶναι τὰ : ἐντρέπομαι (τινος) ἢ ἡ περιφράσις : μεμελημένος ἔχω· τῷ δὲ μετατρέχει τὸ ἀποθ. μεταμέλομαι ἢ αἱ περιφράσεις : μεταμέλος ἐστὶ μοι, μεταμελείας λαμβάνω, μεταγινώσκω, μεταβουλεύομαι, μετανοῶ, [γινωσимаχῶ (κυρ. ἐπὶ πολεμούντων)].

Μελετάω-ω (=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι), πρτ. ἐμελέτων, μέλ. μελετήσω [καὶ μέσ. μέλ. ὡς ἑνεργ. μελετήσομαι μτγν.], ἄορ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. ἐμεμελετήκειν. Παθ. μελετώμαι, πρτ. -ἐμελετώμην, καὶ πρκ. μεμελήτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [μελετήσις], μελέτημα, [μελετητήριον], μελετητὸς (ἐξ οὗ ἀμελέτητος), μελετητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μελέτη (ὅπερ ἐκ τοῦ μέλει), ἐξ οὗ καὶ μελετηρός. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : μελέτην ποιεῖν, ἀσκήναι ποιεῖν, διὰ φροντίδος ἔχω, ἀσκοῦμαι, φροντίζω, ἐξεργάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, κηδομαι, θεραπεύω, μεριμνῶ.

Μέλλω (=ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ), πρτ. ἔμελλον καὶ ἤμελλον, μέλ. μελλήσω, ἄορ. μόνον ἐμέλλησα, πρκ. διαμέλλησιν πεποῖσθαι, ὑπερσ. διαμέλλησιν ἐπεποιήμην. Παθ. μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο, καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. μέλλησις, μέλλημα, μελλησμός, μελλητής (ἐξ οὗ μελλητικός), μελλητέον.

Σημ. Θέμ. [μελ- (τοῦ μέλ-ε) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος-j-:=μελ-j-:=)] μέλλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος-ε-) μελλ-ε-. Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐνίοτε παρὰ μτγν. ἐν τῷ πρτ. μόνον καὶ τὴν χρονικὴν αὐξήσιν ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἤδηλον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω (πρβλ. καὶ βούλομαι καὶ δύραμαι). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντι καὶ διὰ : ἀντιμέλλω (=ἀμοιβαίως, ὡσαύτως μέλλω, βραδύνω), διαμέλλω (=βραδύνω). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ χρονοτριβῶ : διαμέλλω, διαμέλληρον ποιεῖν, βραδύνω, χρορίζω, διατριβῶ, διατριβὴν ποιεῖν, χρονοτριβέω, ὑστερέω.

Μέμφομαι (τινι=ἐπιτιμῶ τινι, μαλῶν· μετ' αἰτιατ. δὲ=κατηγορῶ) ἀποθ. μέσον μετ' ἑνεργ. διαθ., πρτ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλ. μέμψομαι, μέσ. ἄορ. ἐμεμψάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην (καὶ παρὰ, μτγν. ὡς παθ.), τὰ δ' ἄλλα ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων ἦτοι : πρκ. μέμψιν πεποῖσθαι, ὑπερσ. μέψιν ἐπεποιήμην κλ., κλ. Ῥημ. μομφή, μέμψις, μεμπτὸς (ἐξ οὗ ἄμ μπτος), μεμπτέος.

Σημ. Θέμ. *μεμφ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : (κατα)μέμφομαι ἐμάνον· Ἀντί τοῦ μέμφομαι λέγεται καὶ : (κατά)μεμψιν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω) τινι καὶ παθ. μέμψως τυχάνω ὑπὸ τινος καὶ κατὰμεμψίς τινός ἐστι. Συνώνυμα τῷ μέμφομαι τινι εἶναι τὰ : ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, καθάπτομαι, ἐπιλαμβάνομαι· τῷ δὲ μέμφομαι τινα τὰ : κατηγορῶ, καταγορεύω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, λοιδορῶ, κακίζω, ψέγω.

Μένω (οὐδ. = περιμένω, ἵσταμαι ἀκίνητος, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι), πρτ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἄορ. ἔμεινα, πρκ. α' μεμένηκα [καὶ β' μέμονα], ὑπερσ. α' ἐμεμενήκειν [καὶ β' ἐμεμόνειν]. Ῥημ. μόνος (ἐξ οὗ μόνιμος [καὶ μονάζω μτγν.]), μονή, μένος, μενετός, μενετέος, μενετέον.

Σημ. Θέμ. *μεν-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε-) *μεν-ε*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἐμμένω (τοῖς ὁρκοῖς, σπονδαῖς κλ.) (= μένω πιστός), συμμένω (= ὁμοῦ μένω, ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ), ὑπομένω, διαμένω κλ. Ἀντί τοῦ μένω λέγεται καὶ : μονήν ποιοῦμαι καὶ παθ. : ἐπιμονή γίγνεται. Ἀντίθετα : ἀπέρχομαι, κινούμαι.

Μερίζω (= χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω), πρτ. ἐμέριζον, μέλ. μεριῶ, ἄορ. ἐμέρισα, πρκ. μεμέρικα, ὑπερσ. ἐμεμερίκειν. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, πρτ. ἐμεριζόμην, μέσ. μέλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐμερισάμην, παθ. μέλ. μερισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμερίσθην, πρκ. μεμέρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμερίσμην. Ῥημ. μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής (οὗ θηλ. μερίστρια), μεριστός (ἐξ οὗ ἀμέριστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ μέρος (ὅπερ ἐκ τοῦ *μείρομαι*), ἐξ οὗ καὶ τὸ υποκοριστικὸν *μερίς*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπίζω* (ἐλπιδ-j-w) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ ἀγνός-ἀγνίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. μερίζω, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα : νέμω, διανέμω, διαδίδωμι, διακληρώω (= διαμοιράζω τι διὰ κλήρου).

Μεταμέλει· ἰδὲ μέλει σημ. 1.

Μεταμέλομαι (= μετανοῶ) ἀποθ. μέσον, πρτ. μετεμελόμην, μέλ. μεταμελήσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀπικοῖς ἐκ τοῦ· μεταμέλει καὶ τῶν συνωνύμων αὐτοῦ ἢ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. μεταμέλος, μεταμέλεια (κυρίως ἐκ τοῦ ἄχο. μεταμελής· πρβλ. ἀμελής-ἀμέλεια) μεταμελητός (ἐξ οὗ ἀμεταμέλητος).

Σημ. Θέμ. *μέλ-* (ὅρα μέλει σημ.). Ἀντί τοῦ μεταμέλομαι λέγεται καὶ· μεταμελείας λαμβάνω καὶ μετάμελός ἐστί μοι· ὡς μτβτ· δὲ λαμβάνεται ἢ φράσις : ποιοῦ τινα μεταμελεῖσθαι ἢ ἐμπίμπλημί τινα μεταμελείας. Συνώνυμα ἰδὲ μέλει σημ. 2.

Μεταχειρίζω (= μεταχειρίζομαι), πρτ. μετεχειρίζον, μέλ. μεταχειριῶ, ἄορ. μετεχειρίσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς μέσης φωνῆς, ἥτις εἶναι ἰσοδύναμος τῇ ἐνεργητικῇ. Μέσ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειριζόμην, μέσ. μέλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἄορ. μετεχειρισάμην, παθ. μέλ. μεταχειρισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετεχειρίσθην, πρκ. μετακεχειρίσμαι, ὑπερσ. μετεκεχειρίσμην. Ῥημ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειριστος, εὐμεταχειριστος, δυσμεταχειριστος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μετὰ *χείρας* ἔχω, γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μετελαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα δ *αχειρίζω* σημ.) Τὸ ἀπλουνηγρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ *χειρ*) εἶναι μτγν. Τὸ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι οὐδὲν ὁλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι· πρβλ. ἀνακοινῶ-ἀνακοινῶμαι, διαχειρίζω

— διαχειρίζομαι, σέβω — σέβομαι, σκοπῶ — σκοποῦμαι, στρατεύω—στρατεύομαι, σφετερίζω—σφετερίζομαι, χαλεπαίνω—χαλεπαίνομαι. Συνώνυμον (χρήρομαι=) χρώμαι.

Μετεωρίζω (=ὑψώνω, κρατῶ ὑψηλά), πρτ. ἐμετεωρίζον, μέλ. μετεωριῶ, ἄορ. ἐμετεώρισαι, πρκ. μετεωρίσας ἔχω, ὑπερσ. μετεωρίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. μετεωρίζομαι (=ἐπαίρομαι), πρτ. ἐμετεωρίζομην καὶ παθ. ἄορ. ἐμετεωρίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. μετεώρισις, μετεώρισμα, μετεωρισμός, μετεωριστής.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μετέωρος (ποιητ. μετήορος), ὅπερ ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἰρω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἔθος-ἐθίζω, μέρος-μερίζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν μετεωριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναγελυμένως: μετεωρίζω ἐμάντον. Συνώνυμα τῷ μετεωρίζω ἰδὲ ἐγείρω σημ. 3: τῷ δὲ μετεωρίζομαι εἶναι τὰ: ἐπαίρομαι, μεγαλυνέω, μέγα φρονέω.

Μετρέω-ῶ, ὁμαλόν. Ῥημ. μέτρησις, μέτρον, μετρητής (ἐξ οὗ μετρητικός καὶ μετροτήριον), μετρητός, μετροντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέτρον κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος-τελῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνα-, δια-, ἐκ-, κατα-, συν-. Συνώνυμα τῷ μετρέω εἶναι 1) τὸ ἀριθμῶ (καὶ τὸ μὲν μετρῶ λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκριμένου). 2) ἐξετάζω, δοκιμάζω, δοκιμασίαν ποιοῦμαι, ἐρευνῶ.

Μηχανάομαι-ῶμαι (=μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, σοφίζομαι) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανεσάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχανήμην. Ῥημ. [μηχάνησις], μηχανήμα, μηχανητής (ἐξ οὗ μηχανητικός), μηχανητός, μηχανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μηχανή (ὅπερ ἐκ τοῦ μήχος), ἐξ οὗ καὶ ἀμήχανος, βιομήχανος, πολυμήχανος καὶ μηχανικός. Ὁ ἐνεργ. τύπος μηχανῶ ποιητ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Συνώνυμα: ἐπινοῶ, τεχνάομαι, τεχνάζομαι, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

Μιάνω (=μολύνω), πρτ. ἐμίαινον, μέλ. μιανῶ, ἄορ. ἐμίᾱνα, πρκ. μιάνας ἔχω, [ἢ μεμίανκα μτγν.], ὑπερσ. μιάνας εἶχον. Παθ. μιαίνομαι, πρτ. ἐμιαινόμην, παθ. μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμιάνθην, πρκ. μεμιάσμαι, [καὶ μτγν. μεμιάσμαι], ὑπερσ. ἐμεμιάσμην. Ῥημ. μίανσις, μίασμα, μιασμός, μιάστωρ, μιάντης (ἐξ οὗ μαντήριον), μαντός (ἐξ οὗ ἀμιάντος), μιᾶρός.

Σημ. Θέμ. μιαν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: μιαν-j-ω=) μιαν-ἐνεργ. ἄορ. (ἐμίαν σ-α=ἐμίαννα=) ἐμίᾱνα ἐκτείνει τὸ βραχὺ φωνήεν α τοῦ θεμ. εἰς α μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: εὐπαίνω, μολύνω, χραίνω, [βεβηλόω].

Μιμέομαι-οῦμαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ὁμαλόν. Ῥημ. μίμησις, μίμημα, μιμητής (ἐξ οὗ μιμητικός), μιμηλός, μιμητός, μιμητέος-έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῆμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων ἀπό, ἐκ, σύν. Ἀντὶ τοῦ μιμοῦμαι λέγεται καὶ μιμητής εἰμι (ἢ γίγνομαι) τινος καὶ παθ. μίμητός ἐστι (ἢ γίγνεται). Συνώνυμα ἰδὲ ζηλώω-ῶ σημ.

Μιμνήσκω (=ἐνθυμίζω) ἀείποτε σύνθετον, πρτ. ἐμίμνησκον, μέλ.

-μνήσω, ἄορ. -ἔμνησα, πρκ. μνείαν ἢ ὑπόμνησιν πεποιήμαί (τινι), ὑπερσ. μνείαν ἢ ὑπόμνησιν ἐπεποιήμην. Μέσ. μιμνήσκομαι (=ἐνθυμοῦμαι), πρτ. ἐμιμνησκόμην, μέσ. μέλ. -μνήσομαι, παθ. μέλ. ὥς μέσ. μνησθήσομαι, [μέσ. ἄορ. ἐμνησάμην ποιητ.], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐμνήσθην, πρκ. μνείαν ἔσχηκα [ἢ: πεποιήμαί τινος] καὶ σπν. μέμνημαι ὅστις συνήθως=ἐνεστ. ὅρα σημ. 2), ὑπερσ. μνείαν ἔσχήκειν (ἢ ἐπεποιήμην τινός) καὶ σπν. ἐμεμνήμην (συνήθως δὲ=πρτ.), μετ' ὄλ. μέλ. μεμνήσομαι. Ῥημ. μνεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις, μνήμη, μῆμα, μνηστήρ, μνήμων (ἔξ οὗ μνημονικός), ἀείμνηστος, ἀναμνηστός, μνηστέον (ἔξ οὗ ἐπιμνηστέον).

Σημ. 1. Θεμ. [ἀρχ. μεν- (πρβλ. λατ. mens, mentis), ἔξ οὗ κατὰ συγκοπήν ἀνάπτειν τοῦ βραχέος α, μεταθέσιν καὶ ἔκτασιν : =μν=μαν=μνα=] μνη, ἔξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ.-ισκ. (μιμνήσκω=) μιμνήσκω. Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ποιητ. παρ' Ἀπτ. δὲ πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά, καὶ ὁλό, τὸ δὲ μέσον ἀπλοῦν καὶ σύνθετον.

Σημ. 2. Ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τὰ εἰς -τός καὶ -τέος ῥημ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. πρὸ τῶν ὀλικῶν καταλήξεων σ κατ' ἀναλογία τῶν φωνηεντολήκτων, αἵτις ἀρχῇθεν εἶχον χαρακτηριστ. σ' πρβλ. γελῶ σημ. Ὁ πρκ. μέμνημαι πολλάκις ἔχει σημ. ἐνεστώτος (ὅρα εἰσαγ. § 20), ἐν δὲ τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. σχηματίζεται μονολεκτικῶς : μεμῶμαι, μεμῆ, μεμῆται, κλ. [μεμνήμην], μεμῆο. μεμῆτο κλ. καὶ [μεμνήμην], μεμῆο μεμῆτο, κλ. ἔτι δὲ καὶ μεμῆμένος εἶην κλ. (πρβλ. καί : κέκτημαι, κέκλημαι καὶ βέβλημαι). Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως : ὑπομιμνήσκω ἑμαυτόν.

Σημ. 3. Ἀντί τοῦ ὑπομιμνήσκω λέγεται καὶ : μνείαν (ἢ ὑπόμνησιν) ποιοῦμαι τινι. Ἀντί δὲ τοῦ μέσ. μιμνήσκομαι καὶ μνείαν ἔχω (ἢ ποιοῦμαι τινός, ὥς παθ. δὲ εἶναι τὸ μνημονεύομαι καὶ μνείας τυγχάνω (ἢ ἀξιοῦμαι) ὑπό τινος. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. εἶναι τὸ : ὑπαβάλλω τῷ δὲ μέσφ. τὰ : μέμνημαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (ἢ φέρω), ἀναφέρω, ἀναφέρειν πρὸς ἑμαυτόν, ἐννοέω. Ἀντίθετα τῷ μιμνήσκομαι εἶναι τὰ : ἐπιλανθάνομαι καὶ ἀμνημονέω-ᾶ.

Μισέω-ᾶ, ὁμαλόν. Ῥημ. μίσημα, μισητής, μισηθρον ἢ μίσητρον (=μέσον πρὸς διέγερσιν μίσους· ἀντίθ. φίλτρον), μισητός, μισητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ μίσος. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : μισῶ ἑμαυτόν. Ἀντί τοῦ μισῶ (τινα) λέγεται καὶ : μίσος ἔχω τινός, καὶ παθ. μίσος ἔχω πρὸ τινος, Συνώνυμα τῷ μισῶ ἰδὲ μυσσάττομαι σημ. Ἀντίθετα : φιλῶ, ἀγαπῶ.

Μισθαρνέω-ᾶ (=λαμβάνω μισθόν, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἐμισθάρνουν, μέλ. μισθοφορήσω, ἄορ. ἐμισθάρνησα, πρκ. μεμισθάρνηκα, ὑπερσ. ἐμεμισθάρνηκειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μισθάρνης ἢ μτγν. μίσθαρος (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ ἄρνυμαι), ἔξ οὗ καὶ μισθαργία καὶ μισθαρικός. Σχηματίζεται δὲ ἢ κατ' ἀναλογία τοῦ εὐτυχής-εὐτυχῶ ἢ τοῦ κράτος-κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : μισθὸν ἄρνυμαι, μισθοφορῶ, μισθοῦμαι (μέσ.).

Μισθοδοτέω-ᾶ (=δίδω μισθόν), πρτ. ἐμισθοδοτοῦν, μέλ. μισθοδοτήσω, ἄορ. ἐμισθοδοτήσα, πρκ. μισθοδοτήσας ἔχω, ὑπερσ. μισθοδοτήσας εἶχον. Παθ. περιφραστ. : μισθὸν λαμβάνω, πρτ. μισθὸν ἐλάμβανον, παθ. μέλ. μισθὸν λήψομαι, παθ. ἄορ. μισθὸν ἔλαβον, πρκ. μισθὸν εἴληφα, ὑπερσ. μισθὸν εἴληφειν, [καὶ μτγν. μισθοδοτοῦμαι, πρτ. ἐμισθοδοτούμην, παθ. μέλ. μισθοδοτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμισθοδοτήθην, πρκ. μεμισθοδοτήμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθοδοτήμην].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μισθοδότης (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ

δίδωμι, ἐξ οὗ καὶ μισθοδοσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐν-
τυχῆς—εὐτυχῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς: μισθὸν δίδωμι ἢ μισθὸν τελῶ.

Μισθοφορέω-ᾶ (—εἶμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν), πρτ. ἐ-
μισθοφόρουν, μέλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἐμισθοφορήσα, πρκ. μισθοφο-
ρήσας ἔχω ἢ μισθὸν εἴληφα (ἢ ἐνήνοχα), ὑπερσ. μισθοφορήσας εἶχον
ἢ μισθὸν εἴληφειν (ἢ ἐνηνόχειν). Παθ. μόνον μισθοφοροῦμαι (= ἐνοι-
κιάζομαι) καὶ παθ. ἀόρ. ἐμισθοφορήθην, τὰ ἄλλα ἐκ τοῦ παθητικοῦ:
μισθοῦμαι. Ῥημ. μισθοφορητέον.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοφόρος*, ἐξ οὗ καὶ *μισθοφορία*,
μισθοφορὰ καὶ *μισθοφορικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος
—κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ *μισθοφορῶ* λέγεται καὶ: *μισθὸν φέρω*, *μισθὸν λαμβά-
νω* καὶ *μισθὸν ἀρνῶμαι*· τούναντίον δέ: *μισθοφορὰν περὶ ἑαυτοῦ*. Συνών.:
μισθαγνῶ, *μισθοῦμαι* (μέσ.).

Μισθῶ-ᾶ (= δίδω τι ἐπὶ μισθῷ, μισθώνω), πρτ. ἐμίσθουν, μέλ. μι-
σθώσω, ἀόρ. ἐμίσθωσα, πρκ. μεμίσθωκα, ὑπερσ. ἐμεμίσθωκειν ἢ μεμισθώ-
κως ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι (= λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ) καὶ παθ. μισθοῦμαι
(= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλ. μισθώσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἐμισθωσάμην, παθ. μέλ. μισθωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμισθώθην, πρκ.
μεμίσθωμαι, ὑπερσ. ἐμεμίσθωμην. Ῥημ. μίσθωσις (ἐξ οὗ μισθώσιμος),
μίσθωμα, μισθωτῆς (ἐξ οὗ μισθωτήριον καὶ μισθωτικός), μισθωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μισθός*, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. *μίσθιος*. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς
ἐκφέρεται ἀναλυμένως: *μισθῶ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ μέσῳ εἶναι τὰ: *μι-
σθαγνῶ* καὶ *μισθοφορῶ*.

Μνημονεύω (= ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), πρτ. ἐμνημόνευον, μέλ.
μνημονεύσω, ἀόρ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα [καὶ μτγν. μεμνη-
μόνευκα], ὑπερσ. ἐμνημονεύκειν. Παθ. μνημονεύομαι (= μένω ἐν τῇ
μνήμῃ), πρτ. ἐμνημονεύομην, παθ. μέλ. μνημονευθήσομαι [καὶ μέσ.
ὡς παθ. μνημονεύσομαι], παθ. ἀόρ. ἐμνημονεύθην, πρκ. δι-εμνημό-
νευμαι, ὑπερσ. δι-εμνημονεύμην. Ῥημ. μνημόνευμα, μνημονευτός (ἐξ
οὗ μνημονευτικός καὶ ἀξιολογούμενος), μνημονευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μνήμων* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μινμήσκομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βα-
σιλεὺς—*βασιλεύω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *μινμήσκομαι*, *μνεῖαν* (ἢ *μνή-
μην*) *ποιοῦμαι*, *μνεῖαν ἔχω τινός*, *μέμνημαι*, *διὰ μνήμης ἔχω* (ἢ *φέρω*),
ἀναφέρω, *ἐννοῶ* (ὅρα *μινμήσκω* σημ. 3).

Μνησικακέω-ᾶ (= εἶμαι μνησικακός, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, ὃ
ἔπαθον), μέλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικάκησα, πρκ. μνησικακίσας
ἔχω, ὑπερσ. μνησικακήσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μινμήσκομαι* κακόν, γίγνεται δὲ
ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (ὅρα *ἐγγχειρῶ* σημ.)
Τὸ *μνησικακός* (ἐξ οὗ τὸ *μνησικακία*) εἶναι μεταγενέστερον.

Μνηστεύω (ἐπὶ ἀνδρὸς=ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον·
καὶ μτφρ.=ζητῶ νὰ κατορθώσω τι), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύ-
σω, ἀόρ. ἐμνήστευσα, πρκ. μνηστεύσας ἔχω [καὶ μεμνήστευκα μτγν], ὑπερσ.
μνηστεύσας εἶχον [καὶ ἐμεμνήστευκειν] Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικὸς
=ἀρραβωνίζομαι), πάντα δὲ ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συ-
νωνύμων: ἀρμόζομαι ἢ ἐγγινῶμαι. Ῥημ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ [μνηστής ἦ] μνηστήρ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς — βασιλεύω. Συνώνυμα : ἐγγυάω, κατεγγυάω, π. ρεγγυάω, ἀρμόζω.

Μοχθέω-ῶ (=κοπιᾶζω, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου) ὁμαλόν. Ῥημ. [μόχθημα, μοχθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ (μόχ-θ-ος=) μόχ-θ-ος (ἐξ οὗ καὶ μοχθηρός), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ μογέω (=μοχθέω). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος (τελέω-ω=) τελῶ. Συνών. : κάμνω, πονέω-ῶ, ταλαιπωρέω-ῶ, κοπιᾶω-ῶ, ἀγωνίζομαι.

Μυέω-ῶ (=εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ, διδάσκω, ὀδηγῶ), πρτ. ἐμύουν, μέλ. μυήσω, ἄορ. ἐμύησα, πρκ. μυήσας ἔχω [καὶ μεμύηκα], ὑπερσ. μυήσας εἶχον [καὶ ἐμεμύηκιν μτγν.]. Παθ. μυοῦμαι, πρτ. ἐμυούμην, παθ. μέλ. μυηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμυήθην, πρκ. μεμύημαι, ὑπερσ. ἐμεμύημην. Ῥημ. μύησις, μύημα, μυητής, ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. [μυ- (πρβλ. μύ-ω, σημ.) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε] μυ-ε. Συνώνυμα : διδάσκω, [κατηχῶ].

Μυθολογέω-ῶ (=λέγω μύθους, μυθῶδεις διηγήσεις, ἐπινοῶ), πρτ. ἐμυθολόγουν, μέλ. μύθους ἐρῶ [καὶ μυθολογήσω μτγν.], ἄορ. ἐμυθολόγησα, πρκ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. ἐμεμυθολογήκιν. Παθ. μυθολογούμαι, πρτ. ἐμυθολογούμην, μέλ. μυθολογηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμυθολογήθην, πρκ. μεμυθολόγημην, ὑπερσ. ἐμεμυθολογήμην. Ῥημ. μυθολόγημα, μυθολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μυθολάγος, ἐξ οὗ καὶ μυθολογία καὶ μυθολογικός. Ἐκχρησιζέται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος—τελέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ μυθολογῶ λέγεται καὶ : μύθους λέγω.

Μυσαττάμαι (=σικχαίνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι [ἦτοι πρτ. ἐμυσαιτόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μυσαχθήτομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμυσάχθην] μτγν. ὄντες ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [μύσαγμα, μυσαχθῆς καὶ μυσαχνός (=μυσαρός), μυσακτέον].

Σημ. Θέμ. μυσαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος, -j : μυσαγ-j-ομαι=) μυσαίτομαι. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : μισῶ, ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίως) διάκειμαι πρὸς τινα, ἀηδῶς ἔχω τινί ἢ διάκειμαι πρὸς τινα, [ἀηδιάζω], βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, [ἀηδίζομαι], ἐχθραίνω.

Μύω (=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), πρτ. ἐμυον, μέλ. μύσω, ἄορ. ἐμύσα, πρκ. μέμυκα, ὑπερσ. ἐμεμύκιν. Ῥημ. μῦς, μυῖα, μῦθος, μυχός, μύστις (ἐξ οὗ μυστήριον καὶ μυστικός), μύωψ (ἐξ οὗ μυωπία καὶ μυωπάζω).

Σημ. Θέμ. μυ- (πρβλ. λατ. mu-tus) καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολ., ὡν ἀρχ. χαρακτήρ ἦτο σ (πρβλ. γελῶ σημ.) μυσ-, ἐξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τὸ ῥηματικὸν μύστις. Τὸ ῥ. ἔχει τὸν χαρακτήρα τῆς βραχύν μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορίστω διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ διττοῦ σ (μυο-σ-ω=) μῦσω, ἐμυ-σ-α=) ἐμῦ-σ-α' ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθεσων σὺν καὶ κατὰ : συμμύω (ἐπὶ στέρετος), καταμύω (ἐπὶ ὀφθαλμῶν), ἐξ οὗ καὶ τὰ πτγν. καμμύω.

Μωραίνω (=εἶμαι μωρός, μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως μωρός εἶμι. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι ἄορ. ἐμώρῳ-να, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμωράνθην, πρκ. μεμώρῳμαι ἢ μεμώρημαι, ὑπερσ. ἐμεμωράμην ἢ ἐμεμωρήμην. Ῥημ. μώρανσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῶρος [ἢ μτγν. μωρός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας (μελαιν-j-ω=) μελαίνω, καθ' ὃ καὶ (κοῖλος) κοιλαίνω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὴν μωρεν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ῥηματικά.

N

Ναυαγέω-ῶ (=γίγνομαι ναυαγός, караβοτσακίζομαι, περιπίπτω εἰς δυστυχίαν, ἀποτυγχάνω) καὶ ἄορ. ἐναυάγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ναυαγία χρῶμαι ἢ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυαγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄγνυμι), ἐξ οὗ καὶ ναυαγία (=ἡ συντριβὴ τῆς νεῶς) καὶ ναυάγιον (=σύντριμμα, λείψανον ναυαγησάσης νεῶς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κρατός (θ. κρατέω). Συνώνυμα: ἀποτυγχάνω, δυστυχέω-ῶ, σφάλλομαι, διαμαρτάνω. Ἀντίθετον : [εὐπλοῶ].

Ναυαρχέω-ῶ (=εἶμαι ναύαρχος) καὶ πρτ. ἐναυάρχουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ναύαρχός εἰμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναύαρχος ἢ μτγν. ναύαρχης (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ ναυαρχία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέ-σ-ω=) κρατῶ.

Ναυκρατέω-ῶ (=εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν), μόνον ὁ μέλ. ναυκρατήσω καὶ ὁ Παθ. ἐνεστ. ναυκρατοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυκράτης ἢ ναυκράτωρ (ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ναυκρατία). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ναυκράτωρ εἰμί, θαλάσσοκρατῶ καὶ θαλάσσοκράτωρ εἰμί, ἄρχω τῆς θαλάσσης καὶ ἄρχω κατὰ θάλασσαν καὶ παθ. : ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Ναυμαχέω-ῶ (=κάμνω ναυμαχίαν), πρτ. ἐναυμάχουν, μ' λ ναυμαχίτω, ἄορ. ἐναυμάχησα, πρτ. νεναυμάχηκα, ὑπερσ. ἐνεναυμάχηκιν. Ἐκ οὗ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἄορ. κατεναυμαχίθην (=κατεβλήθην διὰ ναυμαχίας), τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο περιφραστικῶς. Ῥημ. ναυμάχημα, ναυμαχησεῖω (ἐφεκτικόν).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόμ. (δρα μνησικακέω-ῶ σημ.). Τὸ σύνθετον ναυμάχος μτγν. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον καταναυμαχῶ (=νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ), διαναυμαχῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καὶ ναυμαχίαν ποιοῦμαι. (Τὸ δὲ ναυμαχῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καὶ ναυμαχίας). Παθ. δὲ ναυμαχία γίγνεται. Ἀντὶ δὲ τοῦ καταναυμαχῶ τίνα λέγεται κα : κρατῶ τίνα ναυμαχίᾳ, καὶ παθ. κρατοῦμαι ναυμαχίᾳ.

Ναυπηγέω-ῶ (=εἶμαι ναυπηγός, κατασκευάζω ναῦν) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῆς περιφράσεως : ναῦς ποιῶ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (=διὰ ναυπηγοῦ κατασκευάζω ναῦν), πρτ. ἐναυπηγούμην, μέσ. μέλ. ναυπηγίσομαι, παθ. ἄορ. ἐναυπηγήθην, ναυπηγησάμην, παθ. μέλ. ναυπηγηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐναυπηγήθην, πρτ. νεναυπήγηκα, ὑπερσ. ἐνεναυπηγήμην. Ῥημ. ναυπήγησις (ἐξ οὗ ναυπηγήσιμος : πρβλ. χρῆσις-χρήσιμος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ πῆγνυμι), ἐξ οὗ καὶ : ναυπηγία, ναυπήγιον ἢ ναυπηγεῖον καὶ ναυπηγικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ναυπηγοῦμαι λέγεται καὶ : ναῦς ποιοῦμαι.

Νεανισκεύομαι (=1) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος καὶ 2) τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς ἡλικίας διάγω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν. Ῥημ. νεανίσκευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νεανίσκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω βασιλεύομαι. Συνώνυμα : νεανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω (δὲ ἰδὲ).

Νεῖφω τὸ ἐνεργ. ἀείλοτε ἀπρὸς. ἢ τριτοπρόσωπον νεῖφει (= χιονίζει, πρτ.-ἐνείφε, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφρ.: χιὼν γίγνεται. Παθ. νεφύομαι, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων : νιφάσι βάλλομαι ἢ ὑπὸ χιόνος καλύπτομαι. Ῥημ. νίφας, νίφετος (ἐξ οὗ νιφετώδης ἀγάννιφος).

Σημ. Θέμ. ἰσχ. νειφ-, καὶ ἄσθ. νιφ-, ἐξ οὗ πάντα τὰ παράγωγα (πρτ. λειπ-, λιπ- τοῦ λείπω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ ὑπό. Συνώνυμα : [χιονίζω, χιονοβολέω].

Νέμω (=μοιράζω, παρέχω, βόσκω, κατατρώνω, καρποῦμαι, ἀπολαύω), πρτ. ἐνεμον, μέλ. νემῶ, ἄορ. ἐνειμα, πρκ. νενέμηκα, ὑπερσ. ἐνενημήκειν. Μέσ. καὶ παθ. νέμομαι, πρτ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλ. νεμοῦμαι [καὶ μτγν. ὡς ἐνεργ. νεμήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐνειμάμην, παθ. μέλ. νεμήθησομαι, παθ. ἄορ. ἐνεμήθην, πρκ. νενέμημαι, ὑπερσ. -ἐνενημήμην. Ῥημ. νόσος (ἐξ οὗ νομίζω), νομός, νομή, νέμῃσις ἢ νέμεσις, νομῆς, νομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητός, διανεμητέος, ἐπινεμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. νεμ- καὶ (προσλήψει τοῦ προφ. -ε-) νεμ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐπί, κατὰ καὶ πρὸς. Τὸ μέσον αὐτῶν παθὲς ἐκφέρεται καὶ ἀνελελυμένως : προσνέμω ἑμαυτὸν καὶ διανέμω ἑμαυτὸν.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῇ μὲν νέμω=μοιράζω εἶναι τὰ : διαδίδωμι, παρέχω (δια)μερίζω τῇ δὲ νέμω=βόσκω τὰ : αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, βόσκω, νουμέω καὶ ποιμαίνω τῇ δὲ μέσῳ (σπν.=ἐνεργ.) νέμομαι τὰ : καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, δνίναμαι, δοῦπω, τρυγῶ, μετέχω.

Νεύω (=γενεύω, κάμνω νεῦμα, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω), πρτ. -ἐνευον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -νεύσομαι, ἄορ. ἐνευσα, πρκ. νένευκα, ὑπερσ. ἐνενηεύκειν. Ῥημ. νεύσις, νεῦμα, νευστάζω (θαμιστ., ἐξ οὗ τὸ νυστάζω).

Σημ. Θέμ. νευσ-, ἐξ οὗ ὁ ἐνεσσι. (νεύσ ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ὡς μεταξὺ φωνηέντων) νεύ-ω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐνεστώτος σχηματίζονται καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ θεμ. νευ, ἐξ οὗ (κατὰ συστολήν) νυ-· πρβλ. λατ. nu-o.

Νέω (ἀμτ.=πλέω, κολυμβῶ), (νείεις=) νεῖς, (νείει=) νεῖ κλ., πρτ. ἐνεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -νεύσομαι, ἄορ. ἐνευσα, πρκ. νένευκα, ὑπερσ. ἐνενηεύκειν. Ῥημ. νῆσος, νεῦσις, νεύστης ἢ νευστήρ, νευστός, νευστέον.

Σημ. Θέμ. νεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται : (νεF-ω=) νέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ' (νέFσομαι=) νεύσομαι. Ὁθεν θέμ. τοῦ νέω εἶναι τὰ νε- καὶ νευ-. Ὁ θεμ. χαρακτὴρ ε συναιρῆται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει εἰς ει- (δρα πλέω, ῥέω). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει σ ἐν τῇ θέματι τῶν ῥηματικῶν, ὧν ὀρχικὸς χαρακτὴρ τοῦ θέματος ἦτο σ (πρβλ. γελῶ, γεύω κλ.)· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, εἰς, ἐκ καὶ πρὸς. Συνώνυμα : πλέω, [νήχομαι ποιητ. καὶ μτγν.].

Νεωτερίζω (=ἐπιχειρῶ τι νέον, καινοτομῶ, εἰσάγω μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ πολίτευμα· μτβ. δὲ=ταράττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν. στασιάζω), πρτ. ἐνεωτερίζον, μέλ. νεωτεριῶ, ἄορ. ἐνεωτέρισα, πρκ. νεωτερίσας ἔχω, ὑπερσ. νεωτερίσας εἶχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρτ. ἐνεωτερίζομην καὶ ὁ ἄορ. ἐνεωτερίσθην. Ῥημ. νεωτερίσις, νεωτέρημα, νεωτερισμός, νεωτεριστής (ἐξ ἧς νεωτεριστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτ. νεώτερος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ω=) ἐλπίζω, καὶ ὁ καὶ ἔθος-ἐθίζω, νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικῶν νεωτερίζω, οὐκ οὐκ τὸ θέμ. φωνήεν εἶναι πανταχοῦ βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. 7, 5' σημ.). Ἀντὶ τοῦ νεωτερίζω λέγεται καί: νεώτερόν τι ποιῶ καὶ νεωτεροποιός εἰμι, νεώτερόν τι δρῶ καὶ νεώτερα πράττω.

Νικάω-ὤ, πρτ. ἐνίκηον, μέλ. νικήσω, ἄορ. ἐνίκησα, πρκ. νενίκηκα, ὑπερσ. ἐνενίκηκιν, μετ' ὄλ. μέλ. νενικηκώς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, παθ. ἠνίκηθην καὶ πρκ. νενίκημαι, πάντα δὲ τὰλλα μετγ. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἡτῶμαι ἢ τῆς περιφράσεως νίκη γίγνεται. Ῥημ. νίκησις, νίκημα, νικήτωρ ἢ νικητὴρ (ἐξ οὗ νικητήριος), νικητὴς (ἐξ οὗ νικητικός), ἀνίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ νίκη. Συνών. καὶ περιφράσεις τῷ μὲν νικῶ εἶναι τὰ: ὑπερέχω, κρατῶ, περιγίγνομαι (τῶν πολέμιων), καταγωνίζομαι, καταπαλαίω, νίκη ἀεροποιῶμαι, νίκη ἀπεργάζομαι τι, ποιῶ τινα νικᾶσθαι τῷ δὲ παθ. νικῶμαι τὰ: ἡττοῦμαι (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), νίκη γίγνεται, ἐλαττεῖσθαι, ἡττονεύεσθαι.

Νοέω-ὤ (=ἐννοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), πρτ. ἐνόουν, μέλ. νοήσω, ἄορ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα, ὑπερσ. ἐνενοήκιν. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμαι, πρτ. ἐνοοῦμην, μέσ. μέλ. -νοήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνοησάμην, παθ. μέλ. νοηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνοήθην (καὶ ὡς μέσ. προυνόηθην καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπενόηθην), πρκ. νενόημαι (καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπο(προ)νενόημαι καὶ ἀπονεννοημένος εἰμί), ὑπερσ. ἐνενοήμην. Ῥημ. νόησις, νόημα, νοήμων, νοητὸς (ἐξ οὗ νοητικός, ἀνόητος, δυσνόητος, ἀπρονόητος), (προσκατα)νοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόος-νοῦς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρᾶτος (κρατέσ-ω=) κρατέω. Τὸ ὁ ἀπαντὰ πολλάκις καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσον ἀείποτε σύνθετον καὶ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετά, πρό, σύν. Τὸ ἀπονοοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου) καὶ διανοοῦμαι (=σκέπτομαι) εἶναι ἀποθ. μέσα. Ἀντὶ τοῦ προνοῶ λέγεται καί: πρόνοιαν ἔχω τινός καὶ πρόνοιαν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συννοῶ καί: εἰς σύννοιαν ἀφικνοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπινοῶ καί: εἰς ἐπινοίαν τινος ἔρχομαι. Συνώνυμα ἰδὲ ἐννοῶ σημ.

Νομίζω (=γνωρίζω τι ὡς ἔθος πάτριον, μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ ὅς τι πιστεύω, στοχάζομαι, ἡγοῦμαι), πρτ. ἐνόμιζον, μέλ. νομιῶ, ἄορ. ἐνόμισα, πρκ. νενόμικα, ὑπερσ. ἐνενομίκεν. Παθ. νομίζομαι, πρτ. ἐνομίζομην, παθ. μέλ. νομισθήσομαι (καὶ μέσ. ὡς παθ. νομιοῦμαι μετγ.), παθ. ἄορ. ἐνομίσθην, πρκ. νενόμισμαι, ὑπερσ. ἐνενομίσμην. Ῥημ. νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ νέμω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, κατ' ὁ ἔθος-ἐθίζω, νεώτερος-νεωτερίζω κλ., κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν νομίζω, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὸ ῥηματικόν. Τὸ ὁ ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν εἰ βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. 7, 1' σημ.). Το μέσον ἐκφέρεται ἀνελελυμένως: νομίζω ἐμαυτόν. Συνώνυμα ἰδὲ ἡγοῦμαι σημ. 2.

Νομοθετέω-ὤ (=εἶμαι νομοθέτης τινός) ὁμαλόν. Ῥημ. νομοθετήσις, νομοθέτημα, ἀνομοθέτητος, νομοθητέος, ἔον.

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ νομοθεσία καὶ νομοθετικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής-ἀμελῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ νομοθετέω (ἐπὶ νομοθέτου) λέγεται καί: νόμον τίθημι ἢ θεσμοθετέω. Ἀντὶ τοῦ μέσ. νομοθετοῦμαι (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως) ἐλέγετο συ ἥθως καὶ

νόμον τίθεμαι· καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. νομοθετοῦμαι κλ. ἐλέγετο : νόμος τίθεται, ἐτίθεται, τεθίσταται, ἐτέθη, ἀλλὰ κατὰ παρακείμενον : κείται νόμος.

Νοσέω-ῶ (=ἀσθενῶ) ὁμαλόν. Ῥημ. νόσημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόσος, ἐξ οὗ καὶ νοσηρὸς καὶ νοσηλός, ἐξ οὗ τὸ σπν. νοσηλεύω (=περιποιοῦμαι ἀσθενῇ). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Ὡς ἐναργ. υπ. τοῦ νοσῶ λαμβάνεται τό : νόσον ποιῶ· καὶ ὡς ἀμιβτ. : εἰς νόσον ἐμπίπτω. Συνώνυμα : ἀρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμνω. Ἀντίθετον : ὑγιαίνω.

Νοστήω-ῶ (=ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα) ποιητ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. : περινοστώ (=περιέρχομαι), ἄορ. (ἀπ-,ὕπ-)ἐνόστησα, προκ. νοστήσας ἔχω, ὑπερσ. νοστήσας εἶχον, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. περι(ἀπο)-νόστησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόστος, (=ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. νέομαι), ἐξ οὗ καὶ νόστιμος. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα τῷ ἀπονοστώ καὶ ὑπονοστώ εἰναι τὰ : ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι· τῷ δὲ περινοστώ τὸ περιέρχομαι.

Νουθετέω-ῶ (=συμβουλεύω), προτ. ἐνουθέτουν, μέλ. νουθετήσας, ἄορ. ἐνουθέτησα, προκ. νουθετήσας ἔχω, ὑπερσ. νουθετήσας εἶχον. Παθ. νουθετοῦμαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐνουθετήθην, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκ φερόμενα εἶναι μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῆς περὶ φράσεως νουθέτησις γίνεσθαι. Ῥημ. νουθέτησις, νουθέτημα, νουθέτητις (ἐξ οὗ νουθετητικός), ἀνουθέτητος, νουθετητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθημι (ἐξ οὗ καὶ νοθετικός καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. νουθεσία) μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα ἐγχειρῶ σημ.). Συνώνυμα : παραινῶ, ὑφηγοῦμαι, ὑποτίθεμαι, ποβάλλω, διδάσκω, συμβουλεύω.

Νυκτερεύω (=διέρχομαι τὴν νύκτα, κάμνω νυκτέρι, πράττω ἐν ὧρα νυκτός), προτ. ἐνυκτέρευον, μέλ. νυκτερεύσας, ἄορ. ἐνυκτέρευσα, προκ. νυκτερεύσας ἔχω, ὑπερσ. νυκτερεύσας εἶχον. Ῥημ. νυκτερεύω, νυκτερευτής (ἐξ οὗ νυκτερευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ νύκτερος (ἐξ οὗ καὶ νυκτερινός καὶ νυκτέριος) κατ' ἀνάλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεῦς-βασιλεύω. Τὸ σύνθετον διανυκτερεύω=διέρχομαι ὅλην τὴν νύκτα πράττων τι, ξενυχίζω. Συνώνυμα : [παννυχίζω, διατεταγμένως νυχίζω], Ἀντίθετον : ἡμερεύω, διημερεύω.

Ξεναγέω-ῶ (=1) εἶμαι ξεναγός, ὁδηγῶ φίλους ἐκ ξένης χώρας, φιλοξενῶ· 2) στρατολογῶ ξένους, ἤτοι μισθοφόρους στρατιώτας, εἶμαι ἄρχων ξενικοῦ στρατοῦ, προτ. ἐξενάγουν, μέλ. ξεναγός εἶσομαι, ἄορ. ξεναγός ἐγενόμην [καὶ μτγν. ἐξενάγησα], προκ. ξεναγός γεγόνα, ὑπερσ. ξεναγός ἐγενόμην. Παθ. ξεναγοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐξενάγηθην, καὶ προκ. ἐξενάγημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ξενάγησις, ξεναγέτης.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ Δωρικοῦ ξεναγός, ἐξ οὗ καὶ ξεναγία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ καθ' ὃ καὶ γεωργός-γεωργῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ξεναγῶ λέγεται καὶ ξεναγείμι. Συνώνυμα :

νυμα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ στρατολογῶ, εἶμαι ἄρχων) εἶναι τὰ : κατα(συλ)λέγω, [καταγράφω], ἡγοῦμαι· καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ φιλοξενῶ) τὰ : ξενίζω, ξενοῦμαι.

Ξενίζω (μτβ.=1) φιλοξενῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι τινα· καὶ 2) ἐγγεῖρω ἐκπληξιν διὰ παραξένου ἐσωτερικῆς μορφῆς· ἀμτβ.=εἶμαι ξένος, τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, πρτ. ἐξένιζον, μέλ. ξενίσσεις ποιήσομαι, ἄορ. ἐξένισσα, πρκ. -ξενίσσεις πεποίθημαι, ὑπερσ. ξενίσσεις ἐπεποιήμην. Παθ. ξενίζομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐξενίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ῥημ. ξένισις, ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής (οὗ θηλ. ξενίστρια), ξενιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ νόμος -νομίζω. κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ξενιδ-. Συνώνυμα(ἐπὶ τῆς σημ. φιλοξενῶ) εἶναι τὰ : ξενοῦμαι, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ, καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τρομάζω) τὰ : ἐκπλήττω (ἐκ-,συν-, δια) ταράττω, ἐκφοβέω, ἐκδειματόω.

Ξενόομαι οὔμαι, ἀποθет. (ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ.=ὑποδέχομαι ξένον τινα καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, φιλεύω, συνάπτω φιλικὴν σχέσιν· ἐπὶ δὲ παθ. σημ. φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τινος), παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐξενώθη. πρκ. ἐξένωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ : ξενίζω. Ῥημ. [ξένωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐπὶ. Ὁ ἐνεργ. τύπος ξενόω-ω ποιητ., παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθετον : ἀποξενῶ. Συνώνυμα : ξενίζω, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ.

Ξέω (κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ξύλων=ξύνω, σκαλίζω) καὶ ἄορ. ἔξεσα, τὰ δ. ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστήρ, ξόανον, ξεστός (ἐξ οὗ ἄξεστος).

Σημ. Θέμ. ξεσ-, ἐξ οὗ (ξέσ-ω=) ξέω. Ὁ θαμ. χαρακτήρ ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει· ἐν Ἀντ. ὅμως ἐπιγραφαῖς εὑρίσκειται συνηρημένος καὶ μετὰ τοῦ ἐπομένου ο καὶ ω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἔξσ-σ-α=) ἔξεσα ἐγένετο ἀποποίησης τοῦ διητοῦ σ. διὸ καὶ ὁ χαρακτήρ ε δὲν ἐξεκάθη εἰς η (πρβλ. καὶ ἀρκέω, ἄλλω, ἐμέω κλ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, κατά. Συνώνυμα : γλύφω, ξύω, τρίβω, κνήω-ω, κνίζω, ἐρεθίζω, παροξύνω.

Ξηραίνω, πρτ. ἐξήραινον, μέλ. ξηρανῶ, ἄορ. ἐξήρῶνα, πρκ. ξηράνας ἔχω, ὑπερσ. ξηράνας εἶχον. Παθ. ξηραίνομαι, πρτ. ἐξηραινόμην, παθ. μέλ. ξηρανθήσομαι καὶ μεσ. ὥς παθ. ξηρανούμαι, παθ. ἄορ. ἐξηρανθην, πρκ. ἐξήρᾶσμαι ἢ ἐξήρᾶμαι, ὑπερσ. ἐξηράσμην, ἢ ἐξηράμην, Ῥημ. ξήρανσις, ξηρασία, ξηρασμός, ξηραντικός, ξηραντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ξηρός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλος (μελάν-j-ω=) μελαίνω, καθ' ὃ καὶ κοῖλος-κοιλαίνω, λευκός-λευκαίνω, κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ξηραν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατά. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐξήραν-σα=ἐξήρανα=) ἐξήρανα ἐκτείνεται τὸ θέμ. φωνήεν α βραχὺ εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ς.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. ξηραίνω εἶναι τὰ : ψύχω, ἀναψύχω, διαψύχω· (Ἀντιθ. ὑγραίνω [ἐπὶ ὑγρῶν] καὶ ἀδρύνω=καθιστῶ τι ἀδρὺ, καθύ, ὠριμον [ἐπὶ καρπῶν])· τῷ δὲ ξηραίνομαι τὰ : μαραίνομαι, ἀποσβέννυμαι, ἐκλείπω, ἀναψύχομαι, αὔαινομαι.

Ξυλίζομαι, (=συλλέγω ξύλα) ἀποθ., μόνον ὀφνεστ. παρ' Ἀτ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ξύλα συλλέγω ἢ λαμβάνω. Ῥημ. ξυλισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξύλον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω-ἐλπίζομαι. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ξυλιδ-. Ἀντὶ τοῦ ξυλίζομαι παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ῥ. ξυλεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ξυλεία.

Ξύω (=χυρίως ἐπὶ σαρκὸς=ξύνω), παρ' Ἀτ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεργ. ἄορ. ἀνέξυσσα, ὁ μέσ. ἄορ. ἐξυσάμην, καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐξύσθην καὶ προκ. ἐξυσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξυστής ἢ ξυστήρ (ἐξ οὗ ξυστήριος), ξυρός, ξύλον, ξυλή (=*σμίλη*, μάχαιρα, δι' ἧς ἔξυον ἢ ἔκοπτον ξύλα), ξυστός. Σημ. Θεμ. ξυ-: (ξύσω=) ξύω, ἐξ οὗ καὶ ξυ-. Συνών. ἰδὲ ξέω σημ.

Ὦγκόω-ῶ (=ὀγκώνω, φουσκώνω· καὶ μτφ.=ἐπαίρω), παρ' Ἀτ. πεζ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ μέσ. προκ. ὠγκωμένος (ἐπὶ γένει) (=ἐπηρμένος, πλήρης ὑπερηφανείας διὰ τὴν καταγωγὴν), τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ρημ. ὀγκωσις, ὀγκωμα, ὀγκωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄγκος· προβλ. λατ. uncus. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῶ μὲν ὀγκῶ εἶναι τὰ: ἐξοιδεῖνω, φυσάω, ἐμπνευματόω, ἐμπνέω, ἐπαίρω, κομπάζω, (ὁ ἰδὲ) κολπόω, ὄγκον ἐμπίσπλημι, τῷ δὲ ὀγκοῦμαι τὰ: [οἰδαίνω], οἰδάω, οἰδέω, αὐξάνω, φυσάομαι, φνισοῦμαι, κολποῦμαι, ἐπαίρομαι, ὄγκος γίγνεται,

Ὀδεύω (=περιπατῶ), προτ. ὠδευον, μέλ. ἐν ὀδῷ ἔσομαι [καὶ μτγν. ὀδεύσω], ἄορ. ὠδευσα, ἐν ὀδῷ γέγονα, ὑπερσ. ἐν ὀδῷ ἐγεγόνειν. Ρημ. ὀδεῖα, ὀδευμα, ὀδευτής, ὀδευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὁδὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἰππεύς-ἰππεύω. Λέγεται δὲ καὶ: ἐν ὀδῷ εἶμι, ἐρχομαι ὁδόν, ὀδῷ βεδίζω. Συνώνυμα ἰδὲ βεδίζω σημ.

Ὀδοιπορέω-ῶ (=ὀδεύω, περιπατῶ) μόνον ὁ ἔνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁδοιπόρος, ἐξ οὗ καὶ ὁδοιπορία, καὶ ὁδοιπορικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος κρατέω-ῶ: Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ὀδεύω σημ.

Ὀδοποιέω-ῶ (=κάμνω ὁδόν), προτ. ὠδοποιοῦν, μέλ. ὁδὸν ποιῆσομαι, ἄορ. ὠδοποίησα, προκ. ὁδὸν πεποίημαι [καὶ μτγν. ὠδοποίηκα], ὑπερσ. ὁδὸν ἐπεποίημην [καὶ μτγν. ὠδοποιῆκειν]. Μέσ. ὠδοποιοῦμαι (=προοδεύω), προκ. ὠδοποίημαι καὶ ὑπερσ. ὠδοποιήμην ἢ ὠδοποιημένος ἦν, πάντα δὲ ἅλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ὠδοποίησις.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁδοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὁδοποιεῖα. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος κρατέω. Ἀντὶ τοῦ ὁδοποιῶ λέγεται καί: ὁδὸν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ μέσῳ ὠδοποιοῦμαι εἰνεῖται ὁ ἀμφιπροσκόπτω, εὐδοκιμῶ, ἐπιδίδωμι, προέρχομαι, (προ)χωρέω, προάγω.

Ὀδύρομαι (=θρηγῶ, κλαίω, λυποῦμαι ἀποθ. μέσ. προτ. ὠδυρόμην, μέσ. μέλ. ὠδυροῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠδυράμην. [παθ. ἄορ. ὠδύρθην], (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν, ἥτοι:) προκ. ὀλοφυρμῷ κέχερμαι, ὑπερσ. ὀλοφυρμῷ ἐκεχρήμην. Ρημ. ὀδυρμα, ὀδυρμός, ὀδυρτής (ἐξ οὗ ὀδυρτικός), ὀδυρτός, ὀδυρτέον.

Σημ. Θεμ. ὀδυρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: ὀδύρ-j-ομαι=ὀδυρ-ομαι=) ὀδύρεμαι. Συνώνυμα: ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, γοῶ-ῶ, πένθῶ θρηγῶ, κλαίω, δακρύω, λυποῦμαι, γρύζω.

Ὄζω (καὶ ἐπιεὺς διὰ καὶ ἐπὶ δυσωδίας=μυρίζω=) μόνον ὁ ἔνεστώς

παρ' Ἀττικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι [ῥτοι:πρτ.ῶζον, μέλ.ὄζῃσω καὶ ὄζε-
σω, ἄορ. ὄζησα καὶ ὄζεσαι, πρκ. β' μετὰ σημ. ἐνεστ. ὄδωδα, ὑπερσ.
ὀ(ῶ)δῶδωιν] ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ
τῶν περιφράσεων. Ῥημ. ὀσμῇ, εὐώδης, δυσώδης.

Σημ. Θέμ. ὀδ-, (πρβλ. λατ odor), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀδ-
j-ω=) ὀζω. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: ὀσμὴν ἀποπνέω, εὐώδης ἢ δυσώδης εἰμί.

Οἶζω· ἰδὲ ἀνοίγω.

Οἶδα (=ἤξεύρω, γνωρίζω) πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (οἶσθα, οἶ-
δε, ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι(ν)· ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ κλ.,
εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, κλ., προστ. ἴσθι, ἴστω κλ., ἀπαρέμφ. εἰδέναι,
μτχ. εἰδώς, -υῖα, -ός), ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. **ἤδει** ἢ **ἤδειν**, (ἤδησθα
ἢ ἤδυσθα καὶ ἤδεις, ἤδει ἢ ἤδιν, ἤδεισθαι ἢ ἤδιναι, μέλ. **εἴσομαι** (καὶ σπν. εἰδή-
μεν ἢ ἤσμεν, ἤδειτε ἢ ἤστε, ἤδεσαν ἢ ἤσαν), μέλ. **εἴσομαι** (καὶ σπν. εἰδή-
σω), ἄορ. **ἔγνων**, πρκ. **ἔγνωκα**, ὑπερσ. **ἐγνώκειν**. Ῥημ. εἴδησις, εἰδή-
μων, εἶδος, εἰδότης (ἐπιρρ.), ἴστωρ, (ἐξ οὗ ἱστορία καὶ ἱστορῶ), ἱστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. **Φιδ**-(πρβλ. λατ. vid-eo) καὶ ἰσθ. **Φειδ**-(ἐκ τοῦ ἀχρή-
στου εἶδω), ἐξ οὗ (τροπῇ μὲν τοῦ εἰ εἰς οἰ: **Φοιδ**==) **οἶδ**-(πρβλ. **λειπ**-, **λειπ**-,
λοιπ- τοῦ **λείπω**), προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε-: **εἶδ-ε**-(ἐξ οὗ ὁ μέλ. **εἰδή**-
σω κλ. Τὸ **οἶδα** εἶναι β' πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. Τὸ (οἶδ-θα==) **οἶσθα** (ἀντι-
σθα) προσέλαβε τῶν κατὰληξιν-**θα** κατ' ἀναλογίαν τῶν παρατατικῶν: **ἤσθα**
(εἰμί), **ἔφησθα** (φημί) καὶ **ἤσεισθα** (εἰμί). Τὸ **ἴσασιν** (ν) ἐγένετο κατ' ἀναλο-
γίαν τῶν ἄλλων προσώπων. Ὁ ὑπερσ. **ἤδη** ἢ **ἤδειν** ἔχει σημ. παρατατικοῦ. Τὸ ρ.
ἵκαν καὶ σύνθετον: **σύνοιδα** (=γνωρίζω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως), **πρόοιδα**,
διοιδα, **κάτοιδα**, **πρόσοιδα**. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: **οἶδα** **ἐμαυτόν**.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **οἶδα** εἶναι τὸ **γινώσκω** (=ἔχω γνῶσιν, γνωρίζω)· ἐ-
νίστε ὅμως καὶ διαφέρωμαι καθ' ὅτι τὸ μὲν **οἶδα** σημαίνει τὴν ἐξωθεν ἐρχο-
μένην γνῶσιν, ἥτοι ἔδρακα καὶ οὕτω μεμάθηκα, τὸ δὲ **γινώσκω** τὴν ἐξ ὑ-
ποκειμένου γνῶσιν, ἥτοι καταλαμβάνω καὶ οὕτω μαθηθῶ, **ἐπίσταμαι**, **γνο-
ρίζω**, **αἰσθάνομαι**, **ἐπαῖω**, **καταμανθάνω**.

Οἰκέω-ῶ (μετ.=κατοικῶ, κυβερνῶ καὶ ἀμτβ. ἐπὶ πόλεως=διοι-
κοῦμαι, κυβερνῶμαι), πρτ. ὤκουν, μέλ. οἰκήσω, ἄορ. ὤκησα, πρκ. ὤ-
κηκα, ὑπερ. ὤκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρτ. ὤκούμην, μέσ. μέλ. ὤς παθ.
οἰκήσομαι, παθ. ἄορ. ὤκήθην, πρκ. -ὤκημαι, ὑπερσ. ὤκήμην. Ῥημ. οἰκη-
σις (ἐξ οὗ οἰκήσιμος), οἰκήμα, οἰκήτωρ, οἰκητὴς ἢ οἰκητῆρ (ἐξ οὗ οἰ-
κητῆριον), οἰκητός (ἐξ οὗ ἀοίκητος, δυσοίκητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος (ἐξ οὗ οἰκίζω καὶ οἰκία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
κράτους (κρατέω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων:
ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, σύν. Τὸ σύνθετον κατοικῶ οὐδὲν διαφέ-
ρει τοῦ ἀπλοῦ οἰκῶ (πρβλ. εὐδῶ καὶ καθ'εὐδῶ). Ἀντὶ τοῦ οἰκῶ λέγεται καὶ:
οἰκῆσιν ποιοῦμαι καὶ μετβ. οἰκῆσιν παρέχω, οἰκῆσιν νέμω κλ. Συνών. τῷ μὲν
οἰκῶ=κατοικῶ εἶναι τὰ: (ἐν) διατρίβωμαι, διατρίβω, τὰς διατρίβας (οἰκήσεις)
ποιοῦμαι· τῷ δὲ οἰκῶ=κυβερνῶ τὰ: ἀρχω, διαχειρίζω-ομαι, οἰκονομῶ.

Οἰκίζω (μετ.=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ οἶκον ἢ τόπον, κατοι-
κίζω), πρτ. ὤκισον, μέλ. οἰκίω, ἄορ. ὤκισα, πρκ. οἰκίσας ἔχω, [καὶ μτγν.
ὤκισα], ὑπερσ. οἰκίσας εἶχον. Παθ. οἰκίζομαι, πρτ. -ὤκισόμην, παθ. μέλ.
οἰκισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὤκισθην, μέσ. μέλ. οἰκιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὤκισά-
μην, πρκ. ὤκισμαι, ὑπερσ. ὤκισμην. Ῥημ. οἰκισίς, οἰκισμός, οἰκιστὴς
ἢ οἰκιστῆρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ=ω) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (νόμος-νομίζω, ἔθος-ἐθίζω κλ. "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν οἰκιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαιτεῖται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: κατὰ, ἀπὸ, συγκατ., παρακατ-, μετὰ, ἐν κλ. Ἄντι τοῦ οἰκίζω λέγεται καὶ: οἰκιστὴν τινα ποιοῦμαι καὶ οἰκιστὴς εἰμι ἢ γίγνομαι.

Οἰκοδομέω-ῶ (=κτίζω οἶκον) ὁμαλόν. Ῥημ. οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, οἰκοδομητός (ἐξ οὗ οἰκοδομητικός), οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ ποιητ. δέμω=κτίζω), ἐξ οὗ καὶ οἰκοδομα καὶ οἰκοδομικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος=κρατῶ. Τὰ ῥηματικά οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία καὶ τὸ παρασύνθετον μτγν. οἰκοδομή (ἐκ τοῦ οἶκος-δέμω) εἶναι συνώνυμα. <Οἰκοδομή οὐ λέγουσιν Ἀττικοί, ἀλλ' οἰκοδόμημα, καὶ οἰκοδομία>. (Θωμ. Μέγιστρ.). Ἄντι τοῦ οἰκοδομῶ λέγεται καὶ: οἰκοδομία γίγνεται. Συνώνυμα: κτίζω, ἰδρῶ, δέμω.

Οἰκονομέω-ῶ (κυβερνῶ, διοικῶ οἶκον), πρτ. ὠκονόμουν, μέλ. οἰκονομήσω, ἄορ. ὠκονόμησα, πρκ. ὠκονόμηκα, ὑπερσ. ὠκονομήκειν. Ῥημ. οἰκονομητός (ἐξ οὗ οἰκονομητικός), οἰκονομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκονόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω) ἐξ οὗ καὶ οἰκονομία καὶ οἰκονομικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος-τελῶ. Συνώνυμα ἰδὲ οἰκέω-ῶ σημ.

Οἰκουρέω-ῶ (=εἶμαι οἰκουρός, φυλάττω τὸν οἶκον, διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ) μόνον ὃ ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι μτγν. ὄν-τες ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: οἰκουρός εἰμι. Ῥημ. οἰκούρημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκουρός (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὖρος=φύλαξ), ἐξ οὗ καὶ οἰκουρία, οἰκορότης καὶ οἰκουρικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ ῥημα παρὰ μτγν. μένει ἀναύηκτον, ἥτοι: πρτ. οἰκούρουν, ἄορ. οἰκούρησα, πρκ. οἰωνίζομαι ὡς καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρός παράγωγα ἢ παρασύνθετα: οἰστράω, οἰστρηλατῶ κλ.

Οἰκτίρω (συμπαθῶ, ἐλεῶ, εὖσπλαχνίζομαι), πρτ. ὠκτίρον, [μέλ. οἰκτιρῶ ποιητ., καὶ μτγν. οἰκτιρήσω], ἄορ. ὠκτίρα [καὶ μέγν. ὠκτιρῆσα], πρκ. οἰκτίρας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίρας εἶχον. Παθ. οἰκτίρομαι, πρτ. ὠκτιρόμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: οἰκτον τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ῥημ. [οἰκτίρμων, οἰκτιρμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποιητικοῦ ἱμερος-ἱμεῖρω (=ποθῶ). "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν οἰκτιρ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j οἰκτιρ- j-ω=οἰκτιρῶ [οἰολ.]=οἰκτίρω. Τὸ οἰκτίρω διὰ τοῦ εἰ ἀδόμικον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: δι' οἰκτον ἔχω τινά (καὶ παθ.: οἰκτον τυγχάνω ὑπὸ τινος), ἐλεῶ, οἰκτιζῶ [καὶ μτγν. οἰκτιρέω-ῶ, λυποῦμαι, σπλαχνίζομαι. Ἀντίθετον μακαρίζω].

Οἰκτιζῶ (=οἰκτίρω), πρτ. ὠκτιζον, μέλ. οἰκτιῶ, ἄορ. ὠκτίσα, πρκ. οἰκτίσας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίσας εἶχον. Μέσ. οἰκτιζομαι, καὶ πρτ. ὠκτιζόμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν. Ῥημ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ νόμος-νομίζω, ἔθος, ἐθίζω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ οἰκτίρω σημ. Ἀντίθετον: μακαρίζω.

Οἰμώζω (=φωνάζω οἰμοί, θρηνῶ, δαδύρομαι) παθ. αὐτοπαθές, πρτ. ὠμωζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. οἰμώζομαι [καὶ μτγν. οἰμώζω], ἄορ. ὠμώξα, πρκ.

οἰμῶξας ἔχω, ὑπερσ. οἰμῶξας εἶχον. Ῥημ. οἰμωγή, οἰμωγμα, οἰμωγ-
μός, οἰμωκτός (ἐξ οὗ οἰμωκτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶμοι κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κράγ-j-ω=) κρώζω. Ὅθεν
θέμα ἀναλογικὸν οἰμωγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.)
καὶ τὰ ρηματικά. Συνώνυμα ἰδὲ δδύρομαι σημ.

Οἰνοχοέω-ω (=ἐγχέω, χύνω εἰς τὸ ποτήριον οἶνον πρὸς πόσιν,
κερνῶ), πρτ. ἐνέχεον [ἢ ὠνοχόουν ἢ ἐφονχόουν], μέλ. οἰνοχοήσω. ἄορ.
ἐνέχεα [ἢ ὠνοχόησα καὶ ἐφονχόησα], πρκ. ἐγχέας ἔχω, ὑπερσ. ἐγχέας
εἶχον. Ῥημ. οἰνοχόημα.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰνοχός, ὅπερ ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω.
Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνθος (θ. ἀνθεσ-) ἀνθέω-ω. Παρὰ
ποίητ. καὶ μίγν. ἡ αὐξάνεται κανονικῶς ἢ λαμβάνει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις.
Συνώνυμα: ἐγχέω [κιρνάω ἢ κίρνημι], κεράννυμι.

Οἶομαι καὶ οἶμαι (=νομίζω), οἶει, οἶεται κλ). ἀποθετικόν μετ'
ἐνεργ. διαθ., πρτ. ὥομην καὶ ὥμην (ῶου, ὥετο κλ.), μέλ. οἶησομαι,
ἄορ. ὥήθην, πρκ. νενόμικα ἢ ὑπείληφα, ὑπερσ. ἐνενομίκειν ἢ ὑπείλη-
φειν. Ῥημ. οἶησις, οἶημα (ἐξ οὗ οἶηματίας), οἶητής, οἶητός, οἶητέον.

Σημ. 1. Θέμ. οἶ- (πρβλ. οἶος=μόνος) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-:)
οἶ-ε- (δρα εἰσαγ. § 6, 2). Οἱ τύποι οἶμαι καὶ ὥμην προήλθον ἐκ τῆς παρεν-
θετικῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ προτάσει, ἔνθα ὡς ἄντοι προκλητικῶς προφερό-
μενοι ἀπέβαλον τὸ ο ἐκ τῆς ταχυτέρας προφορᾶς. Ἐν τῷ β' ἐν προσ. τοῦ ἐνεστ.
ἀπαντᾷ μόνον ὁ τύπος οἶει- (πρβλ. βούλομαι—βούλει καὶ ὀφομαι—ὀφει)
Σημ. 2. Συνών.: νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, ἡγοῦμαι, δοξάζω, φρονῶ.

Οἶχομαι (=ἔχω ἀναχωρήσει) οἶ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι
κατὰ σημασίαν ὥδε· ἐνεστ. ἀπέροχομαι, πρτ. ἀπῆα ἢ ἀπῆειν, μέλ.
οἶχήσομαι (ἢ ἄπειμι), ἄορ. ὠχόμην (ἢ ἀπῆλθον), πρκ. οἶχομαι (ἢ ἀπε-
λήλυθα), ὑπερσ. ὠχόμην (ἢ ἀπεληλύθειν). Ῥημ. οἶχητέον.

Σημ. 1. Θέμ. οἶχ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:) οἶχ-ε-. Τὸ ῥ. οἶχομαι
ἀποθετικόν μετ' ἐνεργητικῆς ἀντιβ. σημασίας ὃν κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν
εἶναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ τὴν χρονικὴν σημασίαν παρακείμενος (δρα εἰσαγ. §
18, α') ὥσαυτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. ὠχόμην ἔχει σημασίαν ἄορ.
ἢ ὑπερσ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀνα-
πληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὁ πρκ. ὠχῆμαι μίγν.

Σημ. 2. Τὸ οἶχομαι συντασσόμενον κατηγορηματικῇ μετοχῇ δεικνύει τὴν
ταχέϊαν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τῆς μτχ. δηλουμένης πράξεως: ὠχετο ἀπῶν—
ἔφηνε ταχέως (δρα λανθάνω σημ. 2). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν
πρῶτέων: παρά, κατά, διά, ἐξ.

Σημ. 3. Συνώνυμα: ἀπέροχομαι, φεύγω, ἀποδιδράσκω. Ἀντίθετα: ἔρχο-
μαι, ἀφικνοῦμαι, ἤκω, σφάζομαι.

Οἰωνέζομαι (=παρατηρῶ τὴν πτήσιν ἢ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν,
ἵνα λάβω ἐκ τούτων σημεῖοντι καὶ προμαντεύσω τὸ μέλλον· καὶ συνεκδχ.
=προαισθάνομαι, γνωρίζω), ἀποθετικόν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως πρτ.
οἰωνίζομην, μέσ. μέλ. οἰωνοῦμαι, μέσ. ἄορ. οἰωνοσάμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ
τῆς περιφράσεως: οἰωνοῖς χρώμαι;) πρκ. οἰωνοῖς κέχρημαι, ὑπερσ. οἰω-
νοῖς ἐκεχρήμην. Ῥημ. οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής (οὗ θηλ. οἰωνί-
στρια καὶ παρωνυμον οἰωνιστινός), οἰωνιστήρ (ἐξ οὗ οἰωνιστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰωνός (=τὸ ὑψηλὰ πατόμενον καὶ ἐλευθέρως ἀναπνέον πτη-
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

νόν)· ὅπερ ἐκ τοῦ λατ. avis, θέμ. αFi, αFi-ωνός=οEιωνός=οἰωνός (πρβλ. κοινός-κοιν-ωνός καὶ διὰ τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ο τά: ἀρχή ὄρχαμος, ἀκρις ὀκρίεις. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἑλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω· ὅθεν θ. ἀναλογικὸν οἰωνήδ-. Τὸ ῥ. δὲν λαμβάνει αὐξησιν' (πρβλ. οἰκουεῶ καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρος παράγωγα ἢ παρασύνθετα: οἰστρεῶ, οἰστρηλατῶ.

'Οκνέω-ω (ἀμτβ.=βραδύνω, φοβούμαι, διστάζω, πρτ. ὠκνουν, μέλ. ὠκνήσω, ἄορ. ὠκνησα, πρκ. ὠκνήσας ἔχω, ὑπερσ. ὠκνήσας εἶχον 'Ρημ. ὠκνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄκνος (ἐξ οὗ καὶ ὠκνηρός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ: ἀποκνῶ (=ἐκ φόβου ἀποφεύγω), κατοκνῶ (=πολὺ ὠκνῶ). Ἀντὶ τοῦ ὠκνῶ λέγεται καὶ: μεστός εἰμι ὄκνου, ὄκνος ἐστὶ μοι ποιεῖν τι· ὡς μτβ. δὲ τοῦ ὠκνῶ λαμβάνεται ἢ φράσις: ὄκνον παρέχω (ἢ φέρω) τινὶ καὶ ὄκνον ἐντίθηναι τινι. Ὡς παθ. δέ: ὄκνος ἐγγίγνεται. Συνώνυμα: δέδοικα, φοβοῦμαι, ἐν φόβῳ εἰμι, ὀρροδέω, δαιμαίνω, πτήσσω, βραδύνω, μέλλω. Ἀντίθ. ἐγχειρῶ τινι.

'Ολιγαρχέομαι-οὔμαι (=ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) ἀποθετικὸν μετὰ παθ. διαθ. καὶ ἄορ. ὀλιγαρχήθην, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: ὀλιγαρχίαν ἔχω ἢ κατ' ὀλιγαρχίαν πολιτεύω.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγοι καὶ ἀρχεῖν. Τὸ ὀλιγαρχος ἢ ὀλιγάρχης (ἐξ οὗ καὶ ὀλιγαρχία καὶ ὀλιγαρχικός) ἀχρηστον.

'Ολιγορῶω-ῶ (=ὀλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), πρτ. ὀλιγώρουν, μέλ. ὀλιγορήσω, ἄορ. ὀλιγώρησα, πρκ. ὀλιγορήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀλιγορήσας εἶχον. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, παθ. ἄορ. ὀλιγορήθην, καὶ πρκ. ὀλιγώρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. 'Ρημ. ὀλιγώρησις, ὀλιγορητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγως, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ τοῦ ποιητ. ὦρα (=φροντίς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ὦρα παρὰ πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις: θυρωρός, [τιμωρός καὶ πυλωρός]. Συνών. καὶ περιφρ.: ὀλιγώρως ἔχω (ἢ διάκειμαι) πρὸς τι, ἐν ὀλιγορίᾳ ποιοῦμαι τι, εἰς ὀλιγορίαν τρέπομαι τινος, ἀμελῶ, οὐ φροντίζω, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ῥαστανεύω, ῥάθυμῳ. Ἀντίθετα τὸ σπν. πολυωρῶ (=φροντίζω) καὶ τὰ: ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλειάν τινος ποιοῦμαι κλ.

'Ολισθάνω [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ὀλισθαίνω] (=γλιστρῶ), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα [ἦτοι: ὁ πρτ. ὠλίσθα(ι)νον, μέλ. ὀλισθήσω, ἄορ. α' ὠλίσθησα, καὶ β' ὠλίσθον, πρκ. ὠλίσθηκα, καὶ ὑπερσ. ὠλίσθηκην] ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦντο παρὰ τούτοις ἐκ τῶν συνωνύμων. 'Ρημ. ὀλίσθησις, ὀλίσθημα, ὀλισθος (ἐξ οὗ ὀλισθηρός), ὀλισθητός (ἐξ οὗ εὐολίσθητος καὶ ὀλισθητικός).

Σημ. Θέμ. ὀλισθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -αν καὶ -j-) ὀλισθ-αν- καὶ (ὀλισθ-αν-j-) ὀλισθαίν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ διά: ἀπ(δ-)ολισθαίνω (=ξεγλιστρῶ, ξεφεύγω). Συνών.: διαδύομαι, ὑπεκφεύγω, ὑπεξέρχομαι, ὑπεκχορέω, ἐκνεύω.

'Ολλυμι καὶ σπν. ὀλλύω (=καταστρέφω, φονεύω, ἀφανίζω)· ἀπλοῦν ποιητικόν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ πεζ. ἀείποτε σύνθετον καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς ἀπὸ: ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω, πρτ. ἀπώλλυν καὶ ἀπώλλυον, μέλ. ἀπολῶ [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπολέσω], ἄορ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολώλεκτα, ὑπερσ. ἀπωλώλεκναι, καὶ μετ' ὀλ. μέλ. ἀπολώλεκῶς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπωλλύμην, μέσ. μέλ.

ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὡς παθ ἀπωλόμην, [παθ. μέλ. ἀπολεσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀπωλέσθην μὴ γν.], ενεργ. πρκ. β’ ὡς παθ. ἀπόλωλα (=εἶμαι χαμένος), ὑπερσ. ἀπωλώλειν. Ῥημ. ἀπόλεια, ὀλεθρος, ὀλετήρ (ἐξ οὗ θηλ. ὀλέτειρα), παν-ώλης, ἐξ-ώλης, προ-ώλης.

Σημ. 1. Θέμ. δλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -νυ- καὶ ἀφομοιώσει τοῦ -ν- πρὸς τὸ λ (ὀλ-νυ=) ὀλλυ-. ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. καὶ (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-) δλ-ε-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. ‘Ο θεμ. χαρακτ. ε τοῦ θέμ. δλε- δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν κατ’ ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω ῥημάτων, ἅτινα τηροῦσι τὸν χαρακτήρα ε πανταχοῦ βραχύν (ἄρα αἰδοῦμαι σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων -ε- καὶ διὰ. Οἱ συνθετικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν ‘Αντ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : ἀπόλλυμι ἐμυτόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ὀλεθρον φέρω τινί, φθείρω (ὅπερ ὁμῶς ἐνίοτε καὶ διαφέρει, καθ’ ὅτι τὸ μὲν ἀπόλλυμι=ἀφανίζω ἐντελῶς, τὸ δὲ φθείρω=μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χεῖρον), διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, λυμαίνομαι, λωβῶμαι, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, διεργάζομαι, καταστρέφω. Ἀντίθετα δὲ τὰ : σφίζω, κτώμαι.

‘Ολοκαυτέω-ῶ (=προσφέρω ὀλόκαυτον, τ. ῥ. θῦμα καίόμενον ὅλον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, κάμνω ὀλοκαύτωμα, θυσιάζω), πρτ. ὀλοκαύτουν, μέλ. θύσω [καὶ μὴ γν. ὀλοκαυτήσω], ἄορ. ὀλοκαύτησα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν.

Σημ. Τό ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλόκαυτος, ἐξ οὗ καὶ ὀλοκαυτός καὶ ὀλοκαυτίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ’ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρά-τεσ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα : θύω (δὲ ἴδε), καθιερῶ, ὀλοκαυτέω-ῶ, σφαι-ριάζομαι, βοῦθητῶ.

‘Ολολυζω (=φωνάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύ-πης, κράζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς ἱκεσίας τε καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα), πρτ. -ὠλόλυζον, μέλ. ὀλολυγῇ χρῆσθαι [καὶ ὀλολύξω μὴ γν.], ἄορ. ὠλόλυξα, πρκ. ὀλολυγῇ κέχρημαι, ὑπερσ. ὀλολυγῇ ἐκεχρήμην. Ῥημ. ὀλολυγή, ὀλολυγών, ὠλόλυγμα, ὀλολυγμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. : [δλ. (συγγ. τῷ ὀλ, τοῦ ὀλάω=ὀλακτῶ), ἐξ οὗ δι’ ἀντιδιπλώσεως] δλ-ολ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ύζω : δλ-ολ-ύζω (πρβλ. λατ. ul-ul-o). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ’ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ (κραγ-j-ω=) κράζω, (δὲ ἴδε). ‘Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὀλολυγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ὀλόλῳ λέγεται συνήθως ἐπὶ γυναικῶν· ἔχει δὲ τὸ ν μακρὸν ὅρα εἰσαγ. § 7 β’ σημ.). Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ὀλολυγῇ χρῶμαι. Συνώνυμα ἴδε κράζω σημ.

‘Ολοφυρόμαι (=θρηνῶ, τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κλαίω), ἀποθετικὸν μέσον, πρτ. ὠλοφυρόμην, μέσ. μέλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠλοφυράμην, παθ. ἄορ. ὡς ενεργ. ὠλοφύρεθην, τὰ δ’ ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. ὀλόφυρσις, ὀλοφυρμός.

Σημ. Θεμ. ὀλοφύρε-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : ὀλοφύρε-j-o-μαι—ὀλοφύρομαι (=) ὀλοφύρομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ ὀλοφύρομαι λέγεται καί : ὀλοφυρῶ χρῶμαι, ὀλόφυρσιν ποιοῦμαι, καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τρέπομαι. Συνώνυμα ἴδε δούρομαι σημ.

‘Ομιλέω-ῶ (=εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναναστρέφομαι, πλησιάζω, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι), ὁμαλόν. Ῥημ. ὁμίλημα, ὁμιλητής (οὗ θηλ. ὁμιλήτρια καὶ παρώνυμον ὁμιλητικός), ὁμιλητὸς (καὶ σύνθετον ἀνομίλητος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁμιλος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὁμός, ὁμοῦ

καὶ ἴλη), ἐξ οὗ καὶ *ὀμιλία* (=συναναστροφή, συνδιάλεξις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατος (κρατέω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ *ὀμιλῶ* λέγεται καὶ : *ὀμιλία* χεῶμαι καὶ *ὀμιλίαν* ποιοῦμαι. Συνώνυμα : *σύνειμι, συγκλίνωμαι, συνδιατρέβω, χεῶμαι, συμμειγνύμαι, πηλησιάζω.*

[illegible]

ἀνώμοτος, ξυνώμοτον.

Σημ. 1. Θέμ. ὁμ-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -νυ : ὁμ-νυ, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ., προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ο-) ὅρα εισαγ. §6,2 σημ. ὁμ-ο-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μεταπλείστων προθέσεων. Τὸ θέμ. ὁμο-δεν ἐκείνει πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥηματικῶν τελῶν καὶ παραγωγικῶν καταλήξεων τὸν χαρακτηριστ. ο (πρβλ. καὶ ἀ-ερώ-)· προσλαμβάνει δὲ παρ' Ἀττικοῖς σ μόνον ἐν τῇ παθ. μέλλοντι καὶ τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολόγων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικός χαρακτήρ τοῦ θέματος ἦτο σ (ιδεὲ καὶ κλειώ σημ.). Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ὀρνυμι καὶ περιφράσεις : πίστεις (ἢ δεξιὰς) δίδωμί τινι καὶ πίστεις ποιοῦμαι τινι (ὧν παθ. εἶναι: πίστεις ἢ δεξιὰς λαμβάνω παρὰ τίνος), ὀρρίζομαι, ὀρκον ποιοῦμαι, ὀρκονδίδωμί τινι, ὀρκοῦμαι, [ὀρκαμοτέω].

ὁμολογέω-ω (=λέγω τα αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά, συμφωνῶ, παραδέχομαι) ὁμολόν. ῥημ.ὁμολογήσις, ὁμολόγημα, ὁμολογητής, ὁμολογητέον.

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ *δόμος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δοῦ*—λέγω), ἐξ οὗ καὶ *δομολογία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρά-
τος=κράτος). Τὸ ὅ. ἀπαντῇ καὶ σύν. στον μετὰ προθέσεων, τὸ δευτέρῳ ἀνι-
στὰς σχεδὸν μετὰ τῆς διά. Τὸ *ἐξομολογεῖσθαι* εἶναι ἀποθετικὸν μὲν.
μὲν. ἐνεργ. τύπος *ἐξομολογῶ* τίθεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *συγκατανεύω*,
ὕπαιχνομαι. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *δομολογίαν ποιεῖν* (καὶ παθ. *δο-*
μολογία γίνεσθαι), *σὺμφημι*, *συνάδω*, *συμφωνῶ*, *συντιθεμαί* (τινι). Ἀντίθε-
τα: *διαφωνῶ*, *ἐναντία λέγω*, *ἀπάδω*.

τα: διαφωνῶ, ἐναντία λέρω, ἀνίσταμαι.
 ὁμονόεω-ω (ἀμτβ.=εἶμαι σύμφωνος), πρτ. ὁμονόουν, μέλ.
 ὁμονοήσω, ἀόρ. ὁμονόησα, πρκ. εἰς ὁμόνοιαν καθέστηκα ἢ ὁμονοή-
 σας εἶχον, ὑπερσ. εἰς ὁμόνοιαν καθεστήκειν ἢ ὁμονοήσας εἶχον. ῥημ.
 ὁμονοητικός, ὁμονοητέον.

ομοιοποιητικός, ομοιοποιητέον.
 Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δμόνοος-ους*, ἐξ οὗ καὶ *δμόνοια*.
 Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέ-ω=) κρατῶ. Συ-
 νάπτει καὶ παρρηφράσει: εἰς *δμόνοϊαν* καθίσταμαι καὶ ἔστι μοι *δμόνοϊαν*
πρὸς τινα (ὡς πρὸς διδ: *δμόνοϊαν* ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς *δμόνοϊαν* καθίστη-
μι), *ομοιοποιημένω-ῶ*, *σύμφημι*, *συνάδω*, *συμφωνῶ*, *δμολογῶ*, *οδοδο-*
ξέω-ῶ, *ομοφρενέω-ῶ*. Ἀντίθετα: *στασιάζω*, [διχονέω], διχογνωμέω.

ὄνειδιζω (= χλευάζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω), πρτ. ὄνειδιζον, μέλ.
 ὄνειδιω [καὶ μτγν. ὄνειδίσω], ἀόρ. ὄνειδισα, πρκ. ὄνειδισκα, ὑπερ. ὄνειδι-
 κειν. Παθ. (μόνον) ὄνειδιζομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ

τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ὀνειδίσαι, ὀνειδισμα, ὀνειδισμός, ὀνειδιστήρ ἢ ὀνειδιστής (ἐξ οὗ ὀνειδιστικός)], ὀνειδιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὀνειδος* (=ὑβρις, κατηγορία παρὰ δὲ ποιητ. καὶ φημι, ἔπαινος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς* (ἐλπιδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ *ἔθος-ἐθίζω*, νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *ὀνειδίζω*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Τὸ *ὀνειδίζω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ὀνειδος φέρω τινί, εἰς ὀνειδος τίθιμι τινα, ὀνειδος περιάπτω τινί, εἰς ὀνειδὴ καθίσταμαι τινα*. Ὡς παθ. δέ: *ὀνειδος γίγνεται μοι, ὀνειδὴ ἐν(συν)έχομαι καὶ ὀνειδὴ ἔχω ἢ ἴσχω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ κατηγορῶ σημ. 2.

Ὀνένημι (=ὠφελῶ) (μόνον τὸ γ' ἐνικ. ὀνήνησι(ν)· ἄπρμ. ὀνινάναι καὶ μτχ. θηλ. ὀνινάσα), πρτ. ὠφέλουν, μέλ. ὀνήσω, ἄορ. ὠνησα, πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελῆκειν. Μέσ. ὀνίναμαι (=ὠφελούμαι), πρτ. ὠνινάμην, μέσ.μέλ. ὀνήσομαι, μέσ.ἄορ. [ὠνάμην μτγν., καὶ Ἀττικῶς ὠνήμην (μόνον καθ' ὅριστ. εὐκτ. ὀνάμην, ὄναιο, κλ. καὶ ἀπαρέμ. ὄνασθαι) παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ὠνήθην, πρκ. ὠφέλημαι [καὶ μτγν. ὠνήμαι], ὑπερσ. ὠφελήμην [καὶ μτγν. ὠνήμην]. Ῥημ. ὠνησις (ἐξ οὗ ὀνήσιμος), ὀνητός, ὀνητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17). Ἐχει δὲ θέμ. 1) ἄσθ. *ὄνα- καὶ ἴσθ. ὄνη-*, ἐξ οὗ δι' ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμοῦ μετὰ τὸ σ: *ὄνι-η-μι* καὶ 2) *ὠφέλε-*. Ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ μέσ. ἄορ. β' τονίζονται ἐν τῇ εὐκτικῇ κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτερα· πρβλ. *ἐπριάμην* (ὠνοῦμαι) καὶ τὰ: *ἀγαθὸν εὐκτικῇ κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτερα*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ὄνησιν ἔχω τινός, ὠφελῶ, λυσitelῶ, συμβάλλομαι, συμφέρω, ἀνύτω, ἀμύνω, ἀεθῶ, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ*. Ἀντίθετα ἰδὲ βλάπτω σημ.

Ὀνομάζω (=φωνάζω, καλῶ κατ' ὄνομα) ὁμαλόν. Ῥημ. ὀνομασία, ὀνόμασις, ὀνόμασμα, ὀνομαστήρ ἢ ὀνομαστής (ἐξ οὗ ὀνομαστικός), ὀνομαστός, ὀνομαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄνομα* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-j-ω) *λιθάζω*, καθ' ὃ ἀγορά-ἀγοράζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. *ὀνομαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἐπί, διά* καὶ *κατά*. Ἀντὶ τοῦ *ὀνομάζω* λέγεται καὶ: *ὄνομα τίθεμαι τινί*· ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀνομάζομαι* καὶ: *ἀκούω, ὄνομα ἔστιν ἐμοὶ καὶ ὄνομα ἔχω ὑπὸ τινος*. Συνών.: *καλῶ, προσαγορεύω, βρῶ, λέγω, φωνῶ*.

Ὀξύνω (=κάννω τι δξύ καὶ μτφρ.=ἐξερεθίζω, ἐξεγείρω ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀείποτε τὸ σύνθετον: *παροξύνω* πρτ. *παρῶξυνον*, μέλ. *παροξυνῶ*, ἄορ. *παρῶξυνα*, πρκ. *παροξύνας ἔχω* [καὶ ὠξυγκα μτγν.], ὑπερσ. *παροξύνας εἶχον* [καὶ ὠξύγκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. *παροξύνομαι*, πρτ. *παρῶξυνόμην*, παθ. μέλ. *παροξυνθήσομαι*, παθ.ἄορ. καὶ ὥς μέσ. *παρῶξυνθήην*, πρκ. *παρῶξυμμαι* [καὶ μτγν. *παρῶξυμαι*], ὑπερσ. *παρῶξύμην* [καὶ μτγν. *παρῶξύσμην*]. Ῥημ. *παροξυνμός, παραξυντής*, (ἐξ οὗ *παροξυντικός*), *ὀξυντήρ, ὀξυντέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *δξύς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἀμύνη* (ἀμῦν-j-ω=ἀμύνω=ἀμύ'νω, καθ' ὃ καὶ βαθύς—βαθύνω, αἰσχος—αἰσχύνω, λαμπρός—λαμπρύνω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *δξύν-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. 1) *θίγγω, ἀκονάω-ω*. 2) *ἐρεθίζω, ἐρεῶ* (μτβ.), *διεγείρω, ἐρεγίζω, θαρσύνω, δια(παρα)κελεύομαι*,

Ὀπισθοφυλακέω-ω (=εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὀπισθεν

μέρος τοῦ στρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκουν, μέλ. ὀπισθοφυλάκῃσω, ἄορ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ : ὀπισθοφύλαξ εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλαξ, ἐξ οὗ καὶ ὀπισθοφυλάκῃα. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος(κρατέω-ω=) κρατῶ.

Ὅπλιζω (=δίδω εἰς τινα ὅπλα, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω), πρτ. ὀπλιζον, μέλ. ὀπλιῶ [καὶ ὀπλίσω, μτγν.], ἄορ. ὀπλίσσα, πρκ. ὅπλα δέδωκά (τινι) [καὶ ὀπλικά], ὑπερσ. ὅπλα ἐδεδώκειν (τινι) [καὶ ὀπλῖκειν]. Μέσ. ὀπλίζομαι, πρτ. ὀπλιζόμην, μέλ. ὀπλιοῦμαι [καὶ ὀπλίσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἄορ. ὀπλίσσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ὀπλίσθην, πρκ. ὀπλίσμαι, ὑπερσ. ὀπλίσμην. Ῥημ. ὀπλίσας, ὀπλίσμα, ὀπλισμός, ὀπλιστής, ὀπλιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὅπλον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς(ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ὀπλιζ, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστί καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ, παρὰ δὲ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό : ἀφοπλίζω (ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός). Ἀντὶ τοῦ ὀπλίζω λέγεται καὶ : ὅπλα τινὶ δίδωμι. ἀντὶ δὲ τοῦ ὀπλιζόμαι λέγεται καὶ : ἐν ὀπλοῖς εἰμί, ὅπλα τίθεμαι (ἢ ἔχω). Συνώνυμα : θωρακίζω, ὀχυρῶ, συσκευάζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, σάττω.

Ὅπλιτεύω (=εἶμαι ὀπλίτης), μέλ. ὀπλιτεύσω, ἄορ. ὀπλίτευσα, τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως ὀπλίτης:εἰμί. Ῥημ. ὀπλιτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀπλίτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ὅπλον), ἐξ οὗ καὶ ὀπλιτικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἱππεύς-ἱππεύω.

Ὅπλοφορέω-ω (=φέρω ὅπλα, εἶμαι ὀπλισμένος) καὶ μέλ. ὀπλοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ἐν ὀπλοῖς εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὅπλον καὶ φέρω), ἐξ οὗ καὶ ὀπλοφορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος(κρατέω-ω=) κρατῶ.

Ὅπτάω-ω (ἐπιᾷρτουκρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ.=ψήνων) καὶ ἄορ. ὀπτησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Παθ. ὀπτῶμαι καὶ πρκ. ὀπτημαίται δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ὀπτησίς (ἐξ οὗ ὀπτήσιμος, ὀπτητήριον, ὀπτάνειον ἢ ὀπτανεῖον, ὀπτός(ἐξ οὗ ὀπτ-αλέος, πρβλ. θάρρος-θαρραλέος).

Σημ. Θέμ. ὀπτα-. Συνώνυμα : ἰδὲ ἔφω σημ. 2.

Ὅράω-ω (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω ἐννοῶ, κατανοῶ κλ.), πρτ. ἑώραν, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. ὄψομαι, ἄορ. β' εἶδον(ὑποτ. ἶδω· εὐκτ. ἰδοίμ· προστ. ἰδὲ ἢ ἴδε· ἀπρμφ. ἰδεῖν· μτχ. ἰδών), πρκ. ἐώρακα [καὶ μτγν. ἐώρακα] καὶ σπν. ὄπωπα, ὑπερσ. ἐώρακειν καὶ ἐορακῶς ἦν. Παθ. ὀρῶμαι, πρτ. ἐωρώμην, παθ. μέλ. ὀφθῆσθαι, παθ. ἄορ. ὠφθην, πρκ. ἐωρῶμαι καὶ ὠμμαι(ὠψαι, ὠπται, κλ). Μέσ.-ὀρῶμαι, πρτ. ἐωρώμην, μέσ. ἄορ.-εἰδόμην(ὑποτ.-ἰδωμαι· εὐκτ.-ἰδοίμην, [προστ. ἰδού, ἐπίρρ]. ἀπαρέμ.-ἰδέσθαι· μτχ.-ἰδόμενος), πρκ. ἐώρακα ἑμαυτὸν(ἐώρακας σεαυτὸν κλ.), ὑπερσ. ἐωράκειν ἑμαυτὸν κλ. Ῥημ. ὄψις, ὀπή, ὄμμα, ὀφ-θαλ-μός ὄψις, ὀπτήρ, ὀπτός, ὀπτέον, ὄρασις, ὄραμα, ὄρατός, ὄρατέος..

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν(ὄρασις αἰγ. §17) ἔχει δὲ θέμ. 1)(Fora=) ὄρα-2) ὀπ- καὶ 3) Fiδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

‘Ο ρτ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ε-*Fόρα-ον*=*ήώραον*=*εώρων* (πρβλ. κατὰ γινμ' και ἀνοίγω), διασύνεται δὲ κατ' ἀναλογία τῷ ἐνεστῶτι· πρβλ. *ἐπομαι-εἰ-πόμην-ἐσπόμην*. ‘Ο ᾄδρ. β' λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ θεμ. F: (ε-Fιδ-ον=) *εἶδον*, ἐν δὲ τῷ β' ἐνικῷ προσώπῳ τῆς προστοκτ. τονίζεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγουσῆς; ἢ ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς; (προβλ. *ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ, ξεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγουσῆς; ἢ ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς;*) (προβλ. *ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ, λαβε ἢ λάβε*). ‘Ο πρκ. (Fε-Fορακα=) *εόρακα* εὐρηται παρὰ μγγν. καὶ εὗλαβε ἢ λάβε). ‘Ο πρκ. (Fε-Fορακα=) *εόρακα* εὐρηται παρὰ μγγν. καὶ εὗλαβε ἢ λάβε). ‘Ο πρκ. (Fε-Fορακα=) *εόρακα* εὐρηται παρὰ μγγν. καὶ εὗλαβε ἢ λάβε). ‘Ο πρκ. (Fε-Fορακα=) *εόρακα* εὐρηται παρὰ μγγν. καὶ εὗλαβε ἢ λάβε).

Σημ. 2. Τὸ ῥηματικὸν ὁρ-θαλ-μός προσλαμβάνει ὡς ἐπένθεμα τὴν συλλαβὴν θαλ-. Τὸ μέσον ἐμφέρεται καὶ ἀναγελημένως : ὁρῶ ἑμαυτὸν καὶ περιορῶ ἑμαυτὸν. Συνώνυμὰ τῷ ὁρῶ ἰδὲ βλέπω σημ.

ὀργίζω (=κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ), πρτ. -ὀργίζον μέλ. -ὀργιῶ, ἄορ. ὀργίσα, (τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς ἦτοι:) πρκ. ὀργῆν ἐμπεποιή-
κά (τινί), ὑπερσ. ὀργῆν ἐνεπεποιήκειν. Μέσ. ὀργίζομαι, πρτ. ὀργιζόμεν,
μέσ. μέλ. ὀργιούμαι, καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι, παθ. ἄορ.
καὶ ὡς μέσ. ὀργίσθην, πρκ. ὀργίσμαι, ὑπερσ. ὀργίσμην. Ῥημ. ὀργι-
στὸς (ἐξ οὗ ὀργιστικός), ὀργιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὁργή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ αὐτὴ ἀλλίσσεται, κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικῶν ὁργίζω, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ὁργίζω στερεῖται παθ. διαθέσεως ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ περιφραστικὴ ὁργῆς τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν ὀργίζω εἶναι τὰ: ἐρεθίζω, παρο-
ξύνω, διαγείρω καὶ (μτβ.) ὀρμῶ, εἰς ὀργὴν καθίστημι τινα καὶ ὀργὴν ἐμποίω
τινι· τῷ δὲ ὀργίζομαι εἶναι τὰ: χαλεπαίνω, θυμώσομαι-οὔμαι, ἀγανακτῶ,
δυσφορέω, δυσανασχετῶ, δυσχεραίνω, σχετιλῶ, ἀκραχολέω-ῶ, ὀργὴν ἔχω ἐπὶ
τινα, δι' ὀργῆς (ἢ ἐν ὀργῇ) ἔχω τινά, ὀργὴν ποιούμαι τινα καὶ ἐν ὀργῇ ποιοῦμαι
τινα, ὀργίλως ἔχω τινι καὶ ὀργῇ χρῶμαι εἰς τινα. Ἀντιθέτα δὲ πό-
πραθύνομαι ἢ ποδός γίγνομαι.

ὀρέγω (=ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας), πρτ. ὄρεγον, μέλ. ὀρέξω, ἀόρ. ὄρεξα, πρκ. ἔκτετακα (τὰς χεῖρας κλ.) [καὶ μτγν. ὀρώρεχα], ὑπερσ. ἔξε-
τετάκειν (τὰς χεῖρας κλ.) [καὶ μτγν. ὠρῳρέχην]. Μέσ. ὀρέγομαι (=ἐπιθυμῶ),
πρτ. ὠρεγόμην, μέσ. μέλ.-ὀρέξομαι, μέσ. ἀόρ. ὠρεξάμην, παθ. ἀόρ. ὦς μέσ.
ὠρέχθη, πρκ. ὠρεγμαι καὶ ὠρώρεγμαι, ὑπερσ. ὠρέγμην ἢ ὠρῳρέγμην.
ῥημ. ὀρῶντις ὄρεξις, ὄρεγμα, ὄρεκτός (ἐξ οὗ ὄρεκτικός, ὄρεκτός.

Σημ. 1. Θέρμ. [όρυγ-(πρβλ. λατ. reg-o=εὐθύνω) καὶ μετὰ τοῦ προθεματικ-
κοῦ ο:] ό-ory-. Τὸ ό. στερεοῦται παθ. διαθήσεως. Συνώνυμα τῷ μὲν όρέγω εἶ-
ναι τά: (έκ)τείνω, ἀπλώω, ἐφασπλώω, προείσχω· τῷ δὲ μέσῳ όρέγομαι εἶναι τά:
ἐρίεμαι, ἐπιθνήσκω, ποθῶ, ἐπιποθῶ, βούλομαι, θέλω.

Σημ. 2. Παρασχηματισμός του ὁρέγομαι εἶναι τὸ ὀργιγνᾶομαι-ῶμαι (= ὀρέγομαι, ἐκτελέωμαι, ἔξαπλῶνομαι), οὗ ὁ μέλ. ὀργιγῆσομαι (μτγν.) καὶ ἄλλ. ὠριγνήθη.

Ἰερθόω-ω (=σηκώνω τι ὀρθόν, ἀνορθώνω) ἑμαλόν. Ἐημ. ὀρθω-
σις (καὶ σύνθετα διόρθωσις, ἐπανόρθωσις), διόρθωμα, κατόρθωμα, ἐ-
πανόρθωμα, ὀρθωτὴς ἢ ὀρθωτῆρ, ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὁρθός, ἔξ οὗ καὶ ὁρθότης. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐπὶ καὶ κατά: διορθῶ (=βαλτιῶ), ἐπανορθῶ (=ἐπαναφέρω) εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὁρπὴν κατὰστασιν· αὐξάνεται δὲ τοῦτο καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθην καὶ ἔξωθην, ἦτοι ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθέσεως καὶ μετ' αὐτὴν (ποβλ. καὶ ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, καὶ πὸ ἀπλοῦν διαιωῶ) καὶ

κακορθῶ (=φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν). Ἀντὶ τοῦ ὀρθῶ λέγεται καί : ὀρθὸν τίθημί τι, ὀρθὸν ἀνίστημί τινα. Συνώνυμα: 1) ἐγείρω, ἀνίστημι, ἰδρύω, κτίζω· 2) θεραπεύω, ρυθμίζω, διορθῶ. 3) διασφίζω, διαφυλάττω.

Ὅρίζω (=θέτω ὅρια, διαχωρίζω) ὁμαλόν. ῥημ. ὅρισις, ὅρισμα, ὅρισμός, ὀριστής (ἐξ οὗ ὀριστικός), ὀριστός, ὀριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρος (=σύτορον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐξ, ὑπέρ καὶ πρὸς. Συνώνυμα : διαχωρίζω, διαστέλλω, διακρίνω, τεκαίρομαι, διαγιγνώσκω, δοκεῖ μοι.

Ὀρμᾶω-ῶ (μτβ.=θέτω τι εἰς κίνησιν, παρακινῶ, ἐξερεθίζω· ἄμτβ.=τίθεμαι εἰς ταχέϊαν κίνησιν, σπεύδω), πρτ. ὠρμων, μέλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὠρμησα, πρκ. ὠρμηκα, ὑπερσ. ὠρμήκειν. Μέσ. ὀρμῶμαι (=φέρομαι ὀρμητικῶς), πρτ. ὠρμώμην, μέσ. μέλ. ὀρμήσομαι, μέσ. ἄορ. ὠρμησάμην, παθ. μέλ. ὀρμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὠρμήθην, πρκ. ὠρμημαι, ὑπερσ. ὠρμήμην. ῥημ. ὀρμησις, ὀρμημα, ὀρμητήριον, ὀρμητός (ἐξ οὗ ὀρμητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀρμή. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὀρμῶ καὶ ξυνορμῶ πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὀρμῶμαι. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφραστικῶς : ὀρμή γίγνεται. Ἀντὶ τοῦ ὀρμῶ λέγεται καί : ἐν ὀρμῇ εἰμι καὶ ὀρμή ἐμπίπτει μοι. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μτβ. σημ. εἶναι τὰ : ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, ἐτρύνω, παρορτύνω, παρακελεύομαι· ἐπὶ δὲ ἄμτβ. τὰ : σπεύδω, βιάζομαι, ἐπείγομαι.

Ὀρμῶω-ῶ (ἄμτβ.=εἶμαι εἰς ὄρμον, εἶμαι ἀραγμένος), πρτ. ὠρμουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ἐν ὄρμῳ εἰμί. Παθ. ὀρμοῦμαι (μόνον κατ' ἀπαρέμφ. καὶ μτχ.). ῥημ. ἐφορμή, ἐφόρμοσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐξ, ἐπί, περί καὶ ἀντί.

Ὀρμίζω (μτβ.=ὀδηγῶ, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, λιμένα), πρτ. -ὠρμιζον, μέλ. ὀρμιῶ, ἄορ. ὠρμίσα, πρκ. ὀρμίσας ἔχω, ὑπερσ. ὀρμίσας εἶχον. Μέσ. ὀρμιζομαι (=εἰσέρχομαι καὶ ἀράζω εἰς τὸν λιμένα), πρτ. ὠρμιζόμην, μέσ. μέλ. ὀρμιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠρμισάμην, παθ. μέλ. ὀρμισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὠρμίσθην, πρκ. ὠρμίσμαι, ὑπερσ. ὠρμίσμην. ῥημ. ὀρμισις, ὀρμισμα, ὀρμιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω, ἔθος -ἐθίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὀρμιθ-. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα τῷ ὀρμιζομαι εἶναι τὰ : καταίρω, κατάγομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω, κατέχω.

Ὀρρωδῶω-ῶ (=φοβοῦμαι, δειλιῶ· κυρ. ἐπὶ ζῶν, ἄτινα ἐκ φόβου θέτουσι τὴν οὐράν των ὑπὸ τὰ σκέλη), πρτ. ὠρρωδουν, μέλ. ὀρρωδήσω, ἄορ. ὠρρωδήσα, πρκ. ἐν ὀρρωδίᾳ γέγονα ἢ πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐν ὀρρωδίᾳ ἐγεγόνειν ἢ ἐπεφοβήμην.

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὄρρος (=ὀρροπύγιον) καὶ δίορ· γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ δ' ὀρρωδῆς (ἐξ οὗ καὶ ὀρρωδία) μτγ. Ἀντὶ τοῦ ὀρρωδῶ λέγεται καί : ἐν ὀρρωδίᾳ εἰμι· ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω, ἐν φόβῳ εἰμί. Συνώνυμα ἰδὲ δέδοικα σημ.

Ὀρύττω(σσ)ω (=σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα), πρτ. -ὠρύττω(σσ)ον, μέλ. -ὀρύξω, ἄορ. ὠρύξα[καὶ β' ὠρυγον], πρκ. ὀρύξας ἔχω[καὶ μτγν. ὀρώρηνχα],

[illegible]

Σημ. Θέμ. *δρυχ-*, εἰς αὐτὸν (προσλήψαι τοῦ προσφύματος -j-: *δρυχ-j-w*=) ὁρῶντο ἢ ὁρῶσιν. Τοῦ ὅ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετο μετὰ τῶν προθέσεων διὰ ἐξ, κατὰ, παρά· ἔχει δὲ τὸ ν βραχύ (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' ση.). Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν τὸν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Σύνωνυμα καὶ περιφράσεις: *σχάπτω, τάφρον ἄγω* (ἢ *ἐλαύνω*), *φρεωρυχέω, φρεατορυχέω, φρεωρυκτῶ*.

ὁρχέομαι-οὔμαι (=χορεύω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. διαθ.,
 ποτ. ὠρχομένην, μέσ. μέλ. ὀρχήσομαι, μέσ. ἄθρ. ὠρχησάμην, πρκ. κε-
 χόρευκα ἢ χορευτὴς γέγονα, ὑπερσ. ἐκεχορεύσκειν ἢ χορευτὴς ἐγεγόνειρα.
 ῥημ. ὀρχησις, ὀρχησια, ὀρχηστήρ ἢ ὀρχηστής (ἐξ οὗ ὀρχηστικός), ὀρχήστρα.

Σημ. * Ἐκ τοῦ ὄρχου: (—στοίχος, σειρά ἰδίας κλημάτων) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ· κρατοῦμαι. Τό ῥ. ἀπαντᾷ καί σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί καί ἐξ. Συνώνυμα καί περιφράσεις: χορεύω (καί τὸ μὲν ὄρχομαι λέγεται κυρίως ἐπὶ ἐνός ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ χορεύω ἐπὶ πολλῶν), σκιοῦμαι, πηδῶ, ἄλλομαι, ἀσκολιάζω, χορευτὴς εἰμι.

Ὀστρακίζω (=ψηρίζω, καταδικάζω εἰς ἐξορίαν δι' ὀστράκου, ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω), μόνον ὁ ἄδρ. ἐξωστρακίσα, παθ. ἄδρ. ὠστρακίσθην, καί πρκ. ὠστρακίσμαι (κατὰ μτχ. ὠστρακισμένος), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὀστρακισμός (ἐξ οὗ ἐξοστρακισμός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *δοσρακον* (ἐξ οὗ καὶ *δοσρακίνδα*). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-w)=ἐλπίζω. Ὁθεν θέμα ἀναλογικὸν *δοσρακ*-κιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συγνώρισμα : ἐξοστρακίζω, ἐξ(ὑπερ)ορίζω, φυγαδεύω, φυγῇ καθυποβάλλω.

Ὀσφραίνομαι (= ὁσμήν αἰσθάνομαι, μυρίζομαι) αποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα [ἦτοι : πρτ. ὁσφραίνομην, μέσ. μέλ. ὁσφρήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ὁσφρηνάμην καὶ β' ὁσφρόμην, παθ. μέλ. ὁσφρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ὁσφρανθήην, πρκ. ὁσφρημαι, ὑπερσ. ὁσφρήμην] ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. διὰ τῶν περὶ ὁσφράσεων: ὁσφρησιν ἔχω ἢ ὁσμήν αἰσθάνομαι. Ῥημ. ὁσφρησις [καὶ μτγν. ὁσφρανσις, ὁσφραντής (ἐξ οὗ ὁσφραντικός), ὁσφραντήρ (ἐξ οὗ ὁσφραντήριος) ἢ ὁσφρητὸς (ἐξ οὗ ὁσφρητικός)].

Σημ. Θέμ. ὁσ-φρ- (ὁπερ ἐκ τοῦ ὄζω καὶ φρέω (=εἰσάγω) ἢ φρή?), ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφυμάτων (αν-, j- καὶ -ε : ὄρα εἰσαγ. § 12 καὶ § 16: ὁσφρ- αν- j- =) ὁσφραίν- καὶ ὁσφρ-ε-, Ἐν τῇ λατινικῇ εὐρεται καὶ ὁ έτεργ. τύπος ὁσφραίνω=δίδω νά μυρισθῇ τις· καὶ παθ. τὰ ὁσφραίνόμενα=τὰ πρὸς ὁσφρηαίν διδόμενα.

ὀφείλω (=εἶμαι ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, χρεωστῶ), πρτ. ὀφείλον, μέλ.
ὀφειλήσω, ἄορ. α' ὀφείλησα καὶ β' ὄφελον, πρκ. ὀφείληκα, ὑπερσ. ὀφει-
λήκειν. Παθ. ὀφείλομαι, πρτ. ὀφειλόμην, καὶ παθ. ἄορ. ὀφειλήθην (μύ-
λον κατὰ μτχ. ὀφειληθεῖσα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Πημ. ὀφειλή, ὀφεί-
λημα, ὀφειλέτης (οὗ θηλ. ὀφειλέτις καὶ παρώνυμον : ὀφειλετικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρελος. Θέμ. ὀφελ-, ἐξ οὗ [προσλήψει τῶν προσφωμάτων γ-καί-ε-: ὀρέλ-γ ω=ὀφέλλω [Αἰολ., πρβλ. ὀλτυμι=ὄλλυμι] =ὀφῆλω (Δωρικ.)=ὀφείλω

(Ἄπτ.) ἦτοι θέμ. ὀφείλ-καὶ ὀφείλ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸς καὶ ἐν. Ὁ ἄορ. β. ὠφελον μετ' ἀπαρευφάντου συντασσόμενος ἔχει ἐπιρροήσασίαν (—εἴθε). Συνώνυμα ὀφλισκάνω (δὲ ἰδέ)

Ὀφθαλμιάω-ὦ (=πάσχω ὀφθαλμίαν), καὶ ἄορ. ὠφθαλμιάσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: πᾶσχω τοὺς ὀφθαλμούς. Ῥημ. [ὀφθαλμιάσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀφθαλμία, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀφθαλμός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί: ἐποφθαλμιάω-ὦ (=κυττάζω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτικά ἢ φθονερά, ἔχω εἰς τὸ μάτι, ἐπιθυμῶ τινος), οὕτινος συνώνυμα εἶναι τὰ: ἐπιθυμῶ, (ἐπι)ποθῶ, ὀρέγομαι, βούλομαι, θέλω.

Ὀφλισκάνω (=ὀφείλω, χρεωστῶ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον, χάνω δίκην), πρτ. ὠφλίσκανον, μέλ. ὀφλήσσω, ἄορ. β' ὠφλον (ὑποτ. ὀφλω' εὐκτ. ὀφλοῖμι' προστ. ἐλλείπει' ἀπαρμφ. ὀφλεῖν, μετχ. ὀφλών), πρκ. ὠφληκα, ὑπερσ. ὠφλήκειν καὶ ὠφληκῶς ἦν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετχ. τοῦ πρκ. ὠφλημένος. Ῥημ. ὠφλησις, ὠφλημα (=χρέος ἐκ καταδίκης), ὠφλητής.

Σημ. Θέρμ. ὀφλ, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφωμάτων -ισκ. -αν- καὶ -ε-: ὀφλ-ισκ-αν- καὶ ὀφλ-ε-. ὅρα εἰσαγ. § § 11, 15, 6. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸς. Συνώνυμα τῇ ὀφλισκάνω εἶναι τὸ ὀφείλω, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν ὀφλισκάνω=χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ προστίμου ἢ καταδίκης, τὸ δὲ ὀφείλω=χρεωστῶ (ἐπὶ ἰδιωτικοῦ χρέους). Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς ῥηματικοῖς ὀφλημα (χρηματικὸν πρόστιμον) καὶ ὀφείλημα (ἰδιωτικὸν χρέος).

Ὀψίζω (=κάμνω τι ἀργά, ἐξώρας, ὁψὲ προσέρχομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων¹⁾ ὁψὲ τι ποιῶ²⁾ ὁψὲ ἀφικνοῦμαι (ἢ προσέρχομαι). Μέσ. ὀψίζομαι (=ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι) καὶ παθ. ἄορ. ὦς μέσ. (μόνον κατὰ μετχ.) ὀψισθείς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὀρὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίζ-ἐλπίζω. Συνώνυμα: βραδύνω, μέλλω, [χρονίζω], ὀστερέω, χρονοτριβέω.

Ὀψοποιέομαι-οὔμαι (=παρασκευάζω ὄψα) ἀποθ. μέσον μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὄψα (σιτία) παρασκευάζω. Ῥημ. ὀψοποίημα, ὀψοποιητής (ἐξ οὗ ὀψοποιητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ ὀψοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὀψοποιία, καὶ ὀψοποιικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ὀψωνέω-ὦ (=ἀγοράζω ὄψα, προσφάγια) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὠνοῦμαι (ἢ ἀγοράζω) τὰ ἐπιτήδεια (ὄψα, σιτία). Ῥημ. ὀψωνητής (ἐξ οὗ ὀψωνητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ ὀψώνης [ἐξ οὗ καὶ ὀψώνια καὶ ὀψώνιον]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀπειθέσω=) ἀπειθῶ.

Π

Παιανίζω (=ᾄδω παιᾶνα, ὕμνον δοξολογίας, ἰδίᾳ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ ψάλλω τὸν ἐπινίκιον ἢ πολεμικὸν ὕμνον πρὸ μὲν τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρεως, μετὰ δὲ τὴν μάχην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ψάλλω ὕμνους μετὰ τὸ συμπόσιον σπένδων πρὸς τοὺς θεούς), πρτ. ἐπαιάνιζον, μέλ. παιᾶνα ὑμνήσω ἢ ᾄσομαι [καὶ μετγν. παιανίσω], ἄορ. ἐπαιάνισα, πρκ. παιᾶνα ὑμνηκα, ὑπερσ. παιᾶνα ὑμνήκειν. Ῥημ. παιανισμός, πσιανιστής.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *παῖδν* (=πολύχορδος καὶ πολύφωνος ὕμνος ἄσμα ἐξα-
στικὸν ἢ εὐχαριστήριον, ἐμβατήριον ἢ ἐπινίκιον, ἐγκώμιον) κατ'ἀναλογίαν τοῦ
ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω* ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *παιαρίζω*, ἐξ οὗ πάντες οἱ
χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἄντι τοῦ *παιανίζω* λέ-
γεται καὶ: *παιάνα ἄδω*, *τὸν παιάνα ὑμῶν* καὶ *παιάνα ποιοῦμαι*.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ παιανίζω εἶναι· 1) τὸ παιωνίζω (ἐκ τοῦ παιών= παιάν), οὐτινος εὐχάριστος χρόνος παρ' Ἀπτ. εἰσὶν οἱ ἐξῆς· πρτ. ἐπαιωνίζον ἄορ. ἐπαιώνισα, καὶ παθ. ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο καὶ ῥημ. παιωνισμός· καὶ 2) τὰ· ὕμνω, ἔδω, πάλλω, ὕμνωδῶ.

Παιδεύω (= διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα) ὁμαλόν. Ῥημ. παιδεία, πᾶιδευμα, πᾶιδευσις, παιδευτῆς (ἐξ οὗ παιδευτικός), παιδευτῆρ (ἐξ οὗ παιδευτήριον), παιδευτός, παιδευτέος, -έα, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ χαλκός-χαλκεύω, κόλαξ-κολακεύω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει παθ. σημασίαν. Ἀντὶ τοῦ παιδεύω λέγεται καί: διδάσκω, ἐρέφω (ἐκτρέφω, ἀνατρέφω) παῖδα. Ἀντὶ τοῦ παθ. παιδεύομαι λέγε αἰ καί: παιδείας τυγχάνω. Ἄντι δὲ τοῦ μέσου καί: παιδεία γινώσκω ἢ παιδείαν μεταγινώσκω.

Παίξω, πρτ. *ἐπαίζον*, μέσ. μέλ. *ὡς ἐνεργ. παίσομαι* καὶ *δωρ. παίζομαι* [καὶ *μτγν. παίζομαι* καὶ *παίξω*], ἀόρ. *ἐπαίσα*, [καὶ *μτγν. ἐπαίξα*], πρκ. *παιδιὰν πεποίημαι* [καὶ *μτγν. πέπαιχα ἢ πέπαικα*], ὑπερσ. *παιδιὰν ἐπεποίημην*. Παθ. ἀόρ. [*ἐπαίχθην*], πρκ. [*πέπαιγμαι μτγν. καὶ πέπαισαι*] (μόνον ἐν τῇ προστ. *πεπαῖσθω ἀπομφ. πεπαῖσθαι* καὶ *μτχ. δια-πεπασμένος*), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. *παιδιά, παῖγνιον, [παῖγμα, παίκτης (οὗ θηλ. παίκτειρα καὶ παρώννυμον: παικτικός)], συμπαίστην, συμπαίστω, [παίκτω, παικτός, -έον καὶ παιστέον]*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *παῖς*, *παιδός*. Θέμ. *παιδ-*, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύ-
ματος -j- ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. : *παιδ-j-ω=παίζω* κλ.) καὶ (κατὰ μετάπτωσιν
τοῦ *χαρὰκτῆρος* δ εἰς γ *προβλ*θοῦσαν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, ἐν ᾧ συμπύπτουσι τὰ:
δτjω καὶ γτjω=ζω) *παγ-*(ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. *παιζομαι* καὶ τὸ ῥημα. *παίγνιον*,
πάντα δὲ τᾶλλα τὰ ἐκ *χαρὰκτῆρος γ μτγν.*). Τὸ ῥ. ἀντιτῆ καὶ σύνθετον μετὰ
τῶν προθέσεων *πρός, ἀντί, διά, σύν*. Ἀντὶ τοῦ *παίζω* λέγεται καὶ : *παιδιὰν*
ποιοῦμαι καὶ παιδιᾷ χρῶμαι.

Παίω (μτβ.=κτυπῶ), πρτ. ἔπαιον, μέλ. παίσω[καὶ μτγν.παΐησω], ᾄορ. ἔπαισα, πρκ. -πέπαικα [καὶ μτγν. πεπαΐηκα, ὑπερσ. ἐπεπαΐκειν (ἢ ἐπεπαΐηκειν μτγν.)]. Παθ. καὶ μέσ. παίομαι, πρτ. ἐπαΐομην, μέσ.ᾄορ. ἀ' ἐπαισάμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : πλήττω, τύπτω, ἦτοι) παθ. μέλ. β' πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ὥς μέσ. ἐκπλαγήσομαι. παθ. ᾄορ. β' ἐπλήγην καὶ ἐν συνθέσει ὥς μέσος καὶ παθ. ἐξ(κατ)επλάγην, πρκ. πέ- πληγμαι καὶ ἐν συνθέσει ὥς μέσ. καὶ παθ. καταπέπληγμαι, ὑπερσ.ἐπε- πλήγμην. Ῥημ. ἀνάπαιστος καὶ πταίω (πρβλ πόλις-πτόλις, πόλεμος- πτόλεμος).

Σημ. 1. Θέμ. παF-(προβλ. λατ.ραν-ιο=καίω), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j-: (παF-j=) καίω. Τὸ ῥ. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κυπῶντων τινὰ διὰ τινος (ὄρα βάλλω σημ. 2.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς παρά: παρακαίω (ἀμνθ.=γλιστρῶ, σκοντάπτω).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ παῖω εἶναι τὰ : τύπτω, [παύσσω], πλήττω, πλη-
γὰς δίδωμι, πληγὰς ἐμβαλλω, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐντινύω. Τούτων δὲ παθ.
εἶναι τὰ : παίομαι, πληττόμαι, πλητύνω, καὶ πληγὰς λαμβάνω

Πάομαι-ῶμαι (=κτῶμαι, ἀποκτῶ) ἀποθ., μέλ. πάσσομοι, ἀόρ. ἐπασάμην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπάσσομαι, πρ. πεπαῖμαι (=κατέχω), ὑπερσ. ἐπεπάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πᾶμα(=κτῆμα), βου. πάμων, πολυπάμων, παμοῦχος ἢ πάμουχος.

Σημ. Θέμ. πα-, ἐξ οὗ καὶ πα-τ-έ-ομαι, πατήρ, pastor, Πάν (κνρ=ὁ κακῆμένος τι· ὁ θεὸς δ' οὗτος ἐκέκμητο τὰ ποίμνια καὶ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας). Συνώνυμα : κτῶμαι, ἔχω, κατέχω.

Παραινέω-ῶ (=συμβουλεύω)· ἰδὲ αἰνέω-ῶ,

Παραιτέομαι-οὔμαι (=1) ζητῶ τι παρὰ τινος, παρακαλῶ καὶ 2) διὰ παρακλήσεων, δεήσεων, ἀπωθῶ τι ἀπ' ἐμαντοῦ, ἀποφεύγω ἐκ τῆς σημασίας δὲ ταύτης προέκυψεν ἡ ἔξνοια ἡ συνήθη παραίτηγν. τοῦ ἀποκρούω, ἀποποι-οῦμαι) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. μιθ. σημ., πρτ. παρητούμην, μέσ. μέλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. παρητησάμην, [παθ. μέλ. παραιτηθήσομαι, παθ. ἀόρ. παρητήθην. πρκ. παρήτημαι μετὰ παθ. διαθ.]. Ῥημ. παραιτήσεις, παραιτητής (ἐξ οὗ παραιτητικός), παραιτητὸς (ἐξ οὗ ἀπαραίτητος), παραιτητέον.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰτέομαι-οὔμαι. Ὡς παθ. λαμβάνεται ἢ φράσ. : παραιτήεις γίνεται.

Παρακλέω-ῶ. ἰδὲ καλέω-ῶ.

Παραμυθέομαι-οὔμαι (=παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω, ἀνακουφίζω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. μιθ. σημ., πρτ. παρεμυθούμην, μέσ. μέλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἀόρ. παρεμυθησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. παραμύθημα, παραμυθητής (ἐξ οὗ παραμυθητικός), εὐ(δυσ)παραμύθητος, παραμυθητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῦθος, ἐξ ὧν καὶ παραμυθία καὶ παραμύθιον γίνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἁπλῶν μὴ μεσολοβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ σύνθετον παραμύθος ἄχρηστον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : παραμύθιον ποιεῖμαι ἢ παραμύθια τίθημί τινι (καὶ παθ. παραμύθιον ἔχω καὶ παραμυθία ἐστὶ μοί τι), παρηγορέω-ῶ, παρακαλῶ, θαρσύνω, ἢ θαρρύνω, παραθαρρύνω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιρρῶννμι, κονφίζω.

Παρανομέω-ῶ (=κάννω τι παράνομον), πρτ. παρενόμουν, μέλ. παρὰ-νομος ἐσδομαι [καὶ παρανομήσωμιγν.], ἀόρ. παρενόμησα, πρκ. παρανενομήκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, πρτ. παρενομούμην, παθ. μέλ. παρανομηθήσομαι, παθ. ἀόρ. παρενομήθην, πρκ. παρανενόμηναι, ὑπερσ. παρενενομήμην. Ῥημ. παρανόμησις, παρανόμημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ παράνομος, ἐξ οὗ καὶ παρανομία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Παρὰ μιγν. αὐξάνεται διὰ τοῦ η ὡς εἰ ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ ἀνομέω : παρηνόμουν, παρηνόμησα, παρηνόμηκα κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : κατὰρῶμαι, παρασπονδῶ, ἐπιρρῶ, παραβαίνω, παράνομός εἰμι (ἢ γίνομαι), παράνομόν τι θρῶ, παρίνομα ποιῶ καὶ παρανομίας ἐμπίμπλαμαι καὶ μιθ. (ἦτοι ἀντι τοῦ κἀμην ἄλλους νὰ παρανομῶσι) λέγεται : παρανόμους ποιῶ καὶ παρανομίαν ἐπιτίθημί τινι.

Παρασκευάζω. ἰδὲ σκευάζω.

Παρασπονδέω-ῶ (=παραβαίνω τὰς σπονδὰς ἢ συνθήκας, παραβιάζω, ἀθετῶ, ἀδικῶ), πρτ. παρεσπόνδουν, μέλ. παρασπονδήσω, ἀόρ. παρεσπόνδησα, πρκ. παρεσπόνδηκα, ὑπερσ. παρεσπονδήκειν, Ῥημ. παρασπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπονδητής.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ παράσπονδος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογία τῶ ἐκ τοῦ κράτος κρατέω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἐπιρκῶ, παρανομῶ, καταχράμαι, τὰς σπονδὰς παρὰ τοὺς ὅρους λύω, παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) ποιεῶ καὶ παθῶ. παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) ἀσχω.

Παροινέω-ω (=ἀμτβ=πίνω ἀχρεΐως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέρομαι· μτβ.=ἐκ τῆς μεθης κακομεταχειρίζομαι τινα), πρτ. ἐπαρῶν-νουν, μέλ. παροινος ἔσομαι [καὶ παροινήσω μτγν.], ἀόρ. ἐπαρῶνῃσα, πρκ. πεπαρῶνῃκα, ὑπερσ. ἐπεπαρῶνῃκειν. Παθ. παροينوῦμαι (=ὑβρίζομαι ὑπὸ τινος μεθυσμένου), παθ. ἀόρ. ἐπαρῶνῃθην, καὶ πρκ. πεπαρῶνῃμαι (μόνον τὰ πεπαρῶνῃμένα=τὰ κατὰ τὴν μέθην πεπραγμένα ἢ λελεγμένα). *Ρημ. παροίνημα.

Σημ. Το ῥ. είναι παρασυνθετον ἐκ τοῦ πάροις (= μέθυς), ἐξ οὗ καὶ παροιμία, [παροιός καὶ παροιικός] καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατός. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔωθεν καὶ ἔξωθεν (πρβλ ἀμφογῶδ, ἀμφοιβητό, ἀντιβόλ καὶ ἀντιδικό]. Τὸ παροιό λέγεται καὶ περιφραστικῶς : πάροις εἰμι.

Παροξύνω· ἰδὲ ὀξύνω.

Παροξύνω ἰδε οξύνω.
Παρησιαάζομαι (=ὁμιλῶ μετὰ θάρρους καὶ ἀμεροληψίας, ἐλευθεροστομῶ) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπαρησιαζόμεν, μέσ. μέλ. παρησιασσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρησιασάμην, πρκ. πεπαρησιασμαι, ὑπερσ. ἐπεπαρησιασάμην. Ῥημ. παρησιαστής (ἐξ οὗ παρησιαστικός), ἀπαρησιαστος (=ὁ μὴ τολμῶν νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως).
 ἐξ τοῦ παρησία (=ἐλευθεροστομία),

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασημασμένον ἐκ τοῦ παρρησία (=ἐλευθεροστομία), ὅπερ ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ῥῆσις. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθά (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω λιθάζομαι. Ἡ μὲν τοῦ πρῆ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει καὶ (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω λιθάζομαι. Ἡ μὲν τοῦ πρῆ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει καὶ (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω λιθάζομαι. Ἐντὶ τοῦ παρρησιαζομένου λέγε-
ται παθ. διαθ. (=τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημέν.α. Ἐντὶ τοῦ παρρησιαζομένου λέγε-
ται καὶ : παρρησία χεῶμαι, παρρησίαν ἔχω, παρρησίας ἐμπύμπλαμαι καὶ μεστός
παρρησίας γίγνομαι. Ὡς παθ. δέ : παρρησία ἐστί, καὶ ὡς μὲν παρρησίαν δίδωμι
τεν.

Πάσχω, αὐτοπαθές· πρτ. ἔπασχον, μέσ. μέλ. πείσομαι, ἄορ. β' ἔπα-
θον (ὑποτ. πάθω· εὐκτ. πάθοιμι, προστ. πάθε· ἄπαρ. ποθεῖν· μτχ. πα-
θών), πρκ. β' πέπονθα, ὑπερσ. β' ἐπεπόνθειν καὶ πεποιθώς ἦν, μετ. ὀλ.
μέλ. πεπονθώς ἔσομαι. Ρημ. πάθος, πάθη (ἦ), πένθος, πάθησις, παθητός
(ἐξοῦ παθητικός) κυρίως ἐκτοῦ ἀχρ. παθέω], πάθημα (ἐξοῦ παθηματικός).

Σημ. 1. Θέμ. πενθ-, ἐξ οὗ (κατὰ συγχοπὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α : π ν θ-) παθ-. Καὶ ἔκ μὲν τοῦ θ. παθ., προσλήψαι τοῦ προσφύματος -σχ- (= π ν θ-) παθ-. Καὶ ἔκ μὲν τοῦ θ. παθ., προσλήψαι τοῦ προσφύματος -σχ- σχηματίζεται ὁ ἐνεσθ. αἰ. πρωτ. (: πάθ-σχ-ω [τὸ θ̄ πρὸ τοῦ σ τρέπεται εἰς τ.] ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) = πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=) ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) =πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=) ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) =πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=) ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) =πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=) ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) =πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=) ἡ δὲ διασύτης αὐτοῦ μετέβη εἰς τὸ κ γενόμενον χ) =πάτ-σχ-ω=πάσσ-χω=)

Σημ. 2. Τὸ εὖ πάσχω ὑπό τινος=εὐεργατοῦμαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ εὖ ποιῶ ἢ εὖ δοῶ (=εὐεργετῶ). Τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω).

Πατάσσω (=μετὰ πατάγου κτυπῶ) ποιητ. καὶ μγν. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἄλλοι παρ' αὐτοῖς χρό- νοι ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων : παίω, πλήττω καὶ τύπτω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. πάταγος (=κρότος). Θέμ. παταγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος-j-:παταγ-j-ω=). πατάσσω Συνώνυμ. ἰδὲ παΰσσω.

Πατέω-ῶ (=βαδίζω, πατῶ, καταπατῶ, παραβιάζω, ἀθιτῶ) συνήθως, σύνθετον, ὁμαλόν. Ῥημ. πάτησις, πάτημα, πατητήης (ἐξ οὗ πατητήριον), ποιητὸς (ἐξ οὗ ἀπάτητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ πάτος ('Ομηρ.=ὁδὸς πεπατημένη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: περὶ, κατά, οὖν. Ἀντὶ τοῦ περιπατῶ λέγεται καὶ: περιπάτους ποιῶμαι.

Παύω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω· ἀμτβ.=τῷ μέσ. παύομαι, πρτ. ἔπαυον, μέλ. παύσω, ἄορ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα, ὑπερσ. ἐπεπαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλ. παύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπαινσάμην, παθ. μέλ. παυσθήσομαι [καὶ παυθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐπαύσθην [καὶ ἐπαύθην μτγν.], πρκ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην. Ῥημ. παῦσις, ἀνάπαυσις, παῦλα, ἀνάπαυλα, παυσωλή, παυστήρ (ἐξ οὗ παυστήριος), ἀπανστος, παυστέον.

Σημ. Θέμ. παυ-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέματι κατὰ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ τοῦ θέματος ἦτο σ. (πρβλ. γελασ-θήσομαι ἐγελάσθην, καθ' ὃ καὶ ἐκλή(ει)σ-θην κλ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: κατὰ, διά, ἀπό. Ἀντὶ τοῦ μέσου παύομαι λέγεται καὶ: παύλαν ἔχω τινός· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ παῦλα ἔστι τινός· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀναπαύω τινὰ καὶ: ἀνάπαυοίν τινος ποιῶ τινι καὶ τάττομαι τινι ἀναπαύλας. Συνώνυμα τῷ ἀμτβ. παύω εἶναι τὰ: παύομαι καὶ λήγω. Ἀντίθετον ἀρχομαι.

Παχύνω (μτβ.=κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἄορ. ἐπάχυνα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (=γίγνομαι παχύς), παθ. ἄορ. ἐπαχύνθην, πρκ. πεπάχυσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. πάχυνσις, παχυσμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ παχὺς (ἐξ οὗ καὶ παχύτης) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνω (ἀμύν-j-ω=ἀμυνώω) ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ βαθὺς—βαθύω, ὀξύς—ὀξύνω, κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν παχύνω εἶναι τὰ: πιαίνω. [πιαίνω], παχὺν τινα ποιῶ· τῷ δὲ παχύνομαι τὰ: πιαίνομαι, παχύς ἢ πίων γίγνομαι.

Πείθω (=κάμνω τινὰ νὰ παραδεχθῇ τὴν γνώμην μου), πρτ. ἐπειθον, μέλ. πείσω, ἄορ. ἀ' ἔπεισα, (καὶ β' ἐπιθον ποιητ.), πρκ. ἀ' πέπεικα (=ἔχω καταπείσει τινά), ὑπερσ. ἀ' ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσομαι καὶ παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπειθόμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπεισθην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέποιθα (=ἔχω πεποιθήσιν) καὶ ὑπερσ. ἐπεποίδειν, παθ. πρκ. καὶ ὡς μέσ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπείσμην, μετ' ὅλ. μέλ. πεπεισμένος ἔσομαι. Ῥημ. πίστις (ἐξ οὗ πιστεύω καὶ πιστικός), πιδανός, πειθῶ, πιστός (ἐξ οὗ πιστότης), πειστέος, πεποιθότως.

Σημ. Θέμ. ισχ. πειθ-, καὶ ἀσθ. πῖθ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, σύν, μετά, παρά, κλ. Τὸ μέσ. πείδομαι ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: πείθω ἐμάντον. Τὸ παρὰ μτγν. πεποιθήσις εἶναι κακῶς ἐσχηματισμένον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐγένετο χοῆσις παρ' Ἀπτ. τοῦ πίστις καὶ πεποιθήσις. Ἀντὶ τοῦ πείθω λέγεται καὶ: πειθῶ ποιῶ καὶ πειθοῖ χρῶμαι.

Πεινήω-ῶ (=ἔχω πείναν, πρτ. ἐπείνων, μέλ. πεινήσω, ἄορ. ἐπείνησα πρκ. πεπείνηκα, ὑπερσ. ἐπεπείνηκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ (πεν-*j*-α=) *πείνα* (Ἰων. *πεινή*), ὅπερ ἐκ τοῦ *πένομαι*. Τὸ *πεινώ* ὡς καὶ τὰ : *διπῶ*, *ζῶ*, *κνῶ*, *σμῶ*, *ψῶ*, *χεῶ* καὶ *χεῶμαι* ἔχουσι θέματα λήγοντα εἰς *η* καὶ συναρροῦνται κανονικῶς εἰς *η* καὶ *η* (δρα *ζήω-ω* σημ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πείναν ἔχω*, *πείνά ἐστί* ἢ *πείνα ἐνεστί*, *λιμώτω*, *βουλιμάω-ω*.

Πειράω-ω (=πειραν λαμβάνω, πειράζω, δοκιμάζω), πρτ. *ἐπειρώων*, μέλ. *πειρᾶσω*, ἄορ. *ἐπειρᾶσα*, πρκ. *πειράσας ἔχω* [καὶ *μτγν. πεπειράκα*], ὑπερσ. *πειράσας εἶχον* [καὶ *μτγν. ἐπεπειράκειν*]. Μέσ. *πειρῶμαι* (=πειραν λαμβάνω, δοκιμάζω) καὶ *παθ. πειρῶμαι* (=πειράζομαι ὑπὸ τινος), πρτ. *ἐπειρώμην*, μέσ. μέλ. *πειράσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπειρασάμην*, [παθ. μέλ. *πειραθῆσομαι μτγν.*], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐπειρασάμην*, [παθ. μέλ. *πειραθῆσομαι μτγν.*], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐπειράθην*, πρκ. *πεπειράμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπειράμην*. Ῥημ. *πείρασις*, *πείραμα*, *πειρασμός*, *πειρατής* (ἐξ οὗ *πειρατικός* καὶ *πειρατήριον*), ἁ-*πείρατος*, *πειρατέος*, *πειρατέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ [περ-*j*-α (τοῦ περ-*α*ω)=*πέρρα* (Αἰολ.)=*πείρα*, ἐξ οὗ καὶ τὸ *ποιήτ.* καὶ *μτγν. πειράζω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, κατά. Ὁ θεματικός χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. *πειρῶμαι* καὶ ἡ *μτγν. πειραθείς* ἔχουσι σπν. παθ. σημ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *πειρῶμαι* λέγεται καὶ: *πείραν λαμβάνω τινός*, *πείραν ποιοῦμαι*, *ἐν πείρᾳ γίνομαι τινος*· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. *πειρῶμαι* καὶ : *πείραν δίδωμι*.

Πελάζω (=πλησιάζω), πρτ. *ἐπέλαζον*, μέλ. *πελάσω* (καὶ *κατ' Ἀττ. σχηματ. πελῶ*), ἄορ. *ἐπέλασα*, πρκ. *πελάσας ἔχω*, ὑπερσ. *πελάσας εἶχον*. [Παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπελάσθην* ἢ *ἐπλάσθην*, μέσ. ἄορ. β' *ἐπλήμην*, πρκ. *πέπλημαι*], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *πέλασις*, *πελάτης* (οὗ θηλ *πελάτις*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *ποιήτ. πέλας* (=πλησίον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται *κατ' ἀναλογίαν* τοῦ ἐκ τοῦ *λιθᾶς* (*λιθαῖδ-j-ω*=) *λιθάζω*. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *πελαδ-*. Συνώνυμα τῷ μὲν *μτβ. πελάζω* εἶναι τὰ : *προσάγω*, *παρίστημι*, *προστίθημι*, τῷ δὲ ἀμειβ. τὰ : *προσέρχομαι*, (προσ)ἐγγίζω, *συμμείγνυμι*, *συνάπτω*, *πλησιάζω*.

Πέμπω (=στέλλω), πρτ. *ἐπεμπον*, μέλ. *πέμψω*, ἄορ. *ἐπεμψα*, πρκ. *πέπομφα*, ὑπερσ. *ἐπεπόμφειν* καὶ *-πεπομφῶς ἦν*. Παθ. καὶ μέσ. *πέμπομαι*, πρτ. *ἐπεμπόμην*, παθ. μέλ. *πεμψθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐπέμφθην*, μέσ. μέλ. *πέμψομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπεμψάμην*, πρκ. *πέπεμμαι*, (πέπεμψαι, πέπεμπται κλ.), ὑπερσ. *ἐπεπέμμην* (*ἐπέπεμψο*, *ἐπέπεμπτο* κλ.). Ῥημ. *πομπή*, *πομπός*, *πέμψις*, *πεμπτός*, *πεμπτέος*.

Σημ. Θέμ. *πεμπτ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων· τὸ δὲ μέσον ἀείποτε σύνθετον. Τὸ *μεταπέμπομαι*=*στέλλω* καὶ *προσκαλῶ* τινα πρὸς ἑμαυτόν. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (πέ-*πεμψ-μαι*=*πέπεμμαι*) *πέπεμμαι* ἀποβάλλεται ἐν τῶν τριῶν μ. (δρα καὶ *κάμπω* σημ.). Ἀντὶ τοῦ *πέμπω* λέγεται καὶ: *πέμψην ποιοῦμαι*, καὶ (ἐπὶ θρησκευτικῆς κομπῆς) *πομπάς ποιοῦμαι*· ὡς παθ. δὲ εἶναι καὶ ἡ φράσις: *μεταπεμπτός εἰμι ὑπὸ τινος*. Συνώνυμον: *στέλλω*.

Πενθέω-ω (=ἔχω πένθος), πρτ. *ἐπένθουν*, μέλ. *-πενθήσω*, ἄορ. *ἐπένθησα*, πρκ. *-πεπένθηκα*, ὑπερσ. *ἐπεπενθήκειν*. Παθ. (μόνον) *πενθοῦμαι*. Ῥημ. *πένθησις*, *πένθημα*, *πενθήμων*, *πενθητήρ* (ἐξ οὗ *πενθητήριος*), *πενθητέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πένθος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πάσχω*), ἐξ οὗ καὶ τὰ *μτγν. πειθ-ηρός*, *πενθ-ερός*, *πένθ-ιμος*. Θέμ. *πενθεσ-*: *πενθέσ-ω*=*πενθέω* ὦ. Ἀντὶ τοῦ *πενθῶ* λέγεται καὶ: *ἐν πένθει εἰμι*, *ἐν πένθει* ἔχομαι, *πένθος ἐστί* τινι καὶ *πενθικῶς ἔχω*. Συνώνυμα ἰδὲ δόδύρομαι σημ.

Πένομαι (=εἶμαι πένης, στεροῦμαι, κοπιάζω) ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ., πρτ. ἐπενόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. ῥημ. πόνος (ἐξ οὗ πονηρός), (πεν-*j*-α=) πέννα=) πείνα (ἐξ οὗ πειναλέος), πένης (οὐτινος τὸ θηλ. πένησσα).

Σημ. Θέμ. πέν-· Ἀντὶ τοῦ πένομαι λέγεται καί: πένης εἰμί, ἐν πενία εἰμί καὶ (ισχυρότερον) πενία πιάζομαι. Ὡς μτβ. εἶναι τὸ: πένητά τινα ἀποφαίνω καὶ πένητά τινα ποιῶ. Συνώνυμα 1) ἀπορέω-ω, ἐνδύομαι, δυστυχῶ, ὃ ἰδὲ κλ. κλ. 2) πονῶ, κάμνω, μοχθῶ καὶ μογέω, ταλαιπωρῶ, κοπιάω (-άζω). Ἀντίθετον: πλουτέω-ω.

Πέπρωται· ἀπρόσωπον ἢ τριτῶπρόσωπον κλινόμενον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἄντωνυμιῶν μοί, σοί, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς, αἵτινες καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται: πέπρωται μοι, πέπρωται σοι κλ.=εἶναι εἰς ἐμέ, σέ, κλ. δεδομένον, ὠρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας. Τὸ ῥ. εἶναι ποιητ. πρκ. μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος. Παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. πεπρωμένη (νοητ. μοῖρα) καὶ τὸ πεπρωμένον (=τὸ γραπτόν, ἡ μοῖρα, ἡ τύχη), ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐπέπρωτο (ποιητ. καὶ μτγν.). Ἀντὶ τοῦ πέπρωται ἐγένετο χρῆσις παρ' Ἀττικοῖς τοῦ: πεπρωμένον ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπέπρωτο τοῦ: πεπρωμένον ἦν καὶ μέλ. πεπρωμένον ἔσται.

Σημ. Τὸ πέπρωται εἶναι πρκ. τοῦ ἀχρήστου πόρω (=δίδω, ἐγχειρίζω, παρέχω), οὐκινος ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς· εἶναι καὶ ὁ ἄορ. β' ἔπορον. Θέμ. πορ-, ἐξ οὗ (κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν: πέ-πορ-ται)=πέ-πω-ται. Συνώνυμον εἴμαρται (ἰδὲ μείρομαι).

Περαίνω (=φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω, ἐκτελῶ), πρτ. ἐπέρανον, μέλ. περανῶ, ἄορ. ἐπέρανα, πρκ. περάνας ἔχω ἢ ἐπιτετέλεκα κλ. [ἢ μτγν. πετέρακα], ὑπερσ. περάνας εἶχον ἢ ἐπιτετέλεkein. Παθ. καὶ μέσ. περαίνομαι, πρτ. ἐπεραίνω, παθ. μέλ. περανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεράνθην, μέσ. μέλ. περανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπερανάμην, πρκ. παθ. πετέράσμαι, ὑπερσ. ἐπετεράσμην. ῥημ. συμπέρασμα, συμπερασμός, ἀπέραντος, διαπεραντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας-μελαίω ὄθεν θέμ. ἀναλογ. περαν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (κλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥ. Ὁ ἄορ. (ἐπέραν-σα=ἐπέραννα=) ἐπέρανα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνήεν α βραχὺ εἰς α μακρόν καὶ οὐχὶ εἰς η διότι προηγείται ρ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἐκ, διὰ κλ. Ἀντὶ τοῦ περαίνομαι λέγεται καί: πέρας λαμβάνω καὶ πέρας ἐστί τις Συνώνυμα: (ἐκ-συν-ἐπι)τελῶ, ἀνύω ἢ ἀνύτω, ἐξεργάζομαι, τελειῶ, τελεινύω, ἀναλίσκω [περατόω-ω μτγν.], διαπεράσσομαι, ἐκπληρῶ (λόγον, υπόσχεσιν κλ.).

Περαιώω-ω (μτβ.=διαπερῶ, διαβιβάζω τι εἰς τὴν ἀπέναντι παραλλαν ἢ ὄχθην), μέλ. περαιώσω, ἄορ. ἐπαιρέωσα, πρκ. περαιώσας ἔχω, ὑπερσ. περαιώσας εἶχον. Μέσ. περαιοῦμαι (ἀμτβ.=διαπλέω, διαβιβίζομαι, περνῶ ἀντικρὺ), πρτ. ἐπεραιοῦμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεραιωσάμην, παθ. μέλ. περαιωθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐπεραιώθην, πρκ. πεπεραιώμαι, ὑπερσ. ἐπεπεραιώμην. ῥημ. περαιώσις (=ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις καὶ ἐξ οὗ διαπεραιώσις καὶ νεοελλ. ἐκπεραιώσις).

Σημ. Ἐκ τοῦ περαιός. Ἀντὶ τοῦ περαιοῦμαι λέγεται καί: ἐν τῷ πέραν γίγνομαι, διαπλέω, περῶ (ἀμτβ.), διαπορεύομαι, διδεδῶ, διαβαίνω.

Περάω-ω (μτβ.=διαβιβάζω, τρυπῶ τι πέρα πέρα· ἀμτβ.=περῶ, διέρχομαι), πρτ. ἐπερων, μέλ. περᾶσω, ἄορ. ἐπέρασα, πρκ. πετέρακα, ὑπερσ. ἐπεπεράκειν. ῥημ. πέρασις (ἐξ οὗ περάσιμος) πέραμα, περατής, περατός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πέρα*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. διά, ἐκ, δι, κτ-
 συνεκ. Συνώνυμα: τῷ μὲν μιθ. *περῶ* εἶναι τὰ: διαπορεύω, διακομίζω, δια-
 βιβάζω, περαιώω-ῶ τῷ δὲ ἀμτβ. τά: περαιούμαι, διέρχομαι, διαπορεύομαι, δι-
 δύνω, διαβαίνω, διαπλέω.

Περιττεύω ἢ περισσεύω (=εἶμαι περιττός, ὑπεράριθμος, πλε-
 ονάζω), πρτ. ἐπερίττ(σ)ευον, μέλ. περιττεύσω, ᾄδρ. ἐπερίττευσα, πρκ.
 περιττός γέγονα, ὑπερσ. περιττός ἐγεγόνειν. Ῥημ. περισσεΐα, περισ-
 σευσις, περίσσευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *περιτός* ἢ *περισσός* κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλείω,
 καθ' ὃ καὶ χαλκός-χαλκείω, παῖς-παιδεύω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις:
περιττός εἰμι, περιγίγνομαι, περίεμι, πλεονάζω. Ἀντίθετον: ἐλλείπω.

Πετάννυμι καὶ Πεταννύω [καὶ μτγν. *πετάω-ῶ*] (=ἐκτείνω,
 ἀνοίγω, ἀπλώνω, παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε συνθ.: ἀναμετάννυμι [καὶ
περιπεταννύω], πρτ. ἀνεπετιάννυν, μέλ. πετάσω [καὶ πετῶ μτγν.],
 ᾄδρ. ἀνεπέτασα, πρκ. ἀναπετάσας ἔχω [καὶ -πεπέτακα μτγν.], ὑπερσ.
 ἀναπετάσας εἶχον [καὶ -ἐπεπετάκειν μτγν.]. Παθ. ἀναπετάννυμαι, πρτ.
 ἀνεπεταννύμην καὶ πρκ. ἀναπέπταμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.
 ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πέτασις (ἐξ οὗ πετά-
 σιμος), πέτασος ἐξ οὗ πετασώδης καὶ πετάσιον), πέτασμα, πετασμός.
 πέταλος, πέταλον, πετασιός.

Σημ. Ἡμέμ. *πετα-* (ἐξ οὗ *πέταλον*) καὶ κατὰ συγκαπὴν *πτα-*, (ἐξ οὗ ὁ πρκ.
πέπταμαι) Ὁ ἐνεστ. *πετά-ννυμι* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφω-
 νολήκτου (ζῶσ-νυ-μι=) *ζώννυμι*. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν *πετασ-*. Ἐν τῷ
 μέλ. (*πετάσ-σω*=) *πετάσω* (μτγν.) καὶ ᾄδρ. (ἐπέτασ-σ-α=) *ἐπέτοσα* ἐγένετο
 ἀπλοποιήσις τοῦ διττοῦ σ. διὸ καὶ τὸ βραχὺ α δὲν ἐξετάθη. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ
 σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *περί*, *κατά*, *ἐπί*, *πρό*. Συνώνυμα: (*ἐκ*) *τείνω*,
ἀνοίγω, *ἀνοίγνυμι*, *ὀρέγω*, [*ἀπλώω-ῶ*], *ἀνελίττω*, *ἀναπύσσω*

Πέτομαι (=πετῶ, ἵπταμαι) ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. διαθ.,
 παρτ. ἐπετόμην, μέσ. μέλ. -πήσομαι [καὶ πετήσομαι, μέσ. ᾄδρ. α' ἐπιτά-
 μην καὶ] μέσ. ᾄδρ. β' ἐπτόμην (ἄνευ προστ.), ἐνεργ. ᾄδρ. β' ὡς μέσ.
 ἔπτην (πιτῶ πταίνην πτήθι πτήναι πτιάς), παθ. ᾄδρ. ὡς μέσ. ἐπετά-
 σθην, πρκ. ὤρμημαι, [καὶ ποιητ. πεπότῃμαι καὶ δωρ. πεπόταμαι], ὑπερσ.
 ὤρμήμην. Ῥημ. πτήσις, πτήμα, πετηνός (ἢ Ἀττικῶς πετεινός), πτη-
 νός, πετρον, πτέρυξ, ἀπτήν.

Σημ. Θέμ. *πετ-*, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἔκτεσιν) *πτε-*, *πτη-*, (κατὰ
 συγκαπὴν δὲ) *πτ-* καὶ (κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -ε-) *πτ-ε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ
 καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διά, ἀνά, ἀπό, ἐξ, *πρός*, *ἐπί*. Συνώνυμα 1) ἵπταμαι,
πετάομαι, *πετῶ* καὶ *πετάζω* 2) ἐξ(ἔφ)άλλομαι, ὀρῶ, ἐπιφέρομαι, ἐκθρόσκω, ὀρούω.

Πετρόω-ῶ (=λιθοβολῶ) ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζ.
 εὗρηται μόνον ὁ σύνθετος παθ. ᾄδρ. κατεπετρώθην (=κατελιθοβολή-
 θην, ἐφονεύθην διὰ λίθων), πάντα δὲ τὰλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς πε-
 ριφράσεως: βάλλω τινα λίθοις ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πέτρωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πέτρος* (ὁ) (λίθος), ἐξ οὗ καὶ *πετρώδης*. Συνώνυμα: *κατα-
 λεύω*, *λεύω*, [*λιθοβολῶ*, *λιθάζω*].

Πήγνυμι καὶ σπν. πηγνύω (=ἐμπήγω, καρφώνω, στερεώνω, πῆζω, πα-
 γώνω). πρτ. ἐπήγνυν ἢ ἐπήγνυον, μέλ. πῆξω, ᾄδρ. ἐπηξα, πρκ. πῆξας ἔχω
 [καὶ μτγν. -πέπηχα], ὑπερσ. πῆξας εἶχον [καὶ ἐπεπήχειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ.
 πηγνυμαι, πρτ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλ. β' παγήσομαι, παθ. ᾄδρ. [α' ἐπήχθην,
 ποιητ. καὶ β'] ἐπάγην, μέσ. μέλ. πῆξομαι, μέσ. ᾄδρ. -ἐπηξάμην, [πρκ. πέπηγαμαι,

μτγν.] καὶ ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέπηγα (=εἶμαι πάγιος, στερεὸς στερεωμένος), ὑπερσ. β' ἐπεπήγειν. Ῥημ. πῆξις, [πῆγμα, πηγός], παγίς, [πάκ-j-αλος=] πάσσαλος, τάγος, πάχος, παχύς, πηκτός (ἐξ οὗ πηκτικός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. παγ- καὶ ἰσχυρ. πηγ- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -νυ: πῆγ-νυ-μι) καὶ κατὰ μετέπτασιν τοῦ χαρακτήρος γ εἰς κ (προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἐνεστώτων, ἐν οἷς τὰ εἰς -γ-j-ω καὶ κ-j-ω συμπίπτουσι εἰς -σσω: πράγ-j-ω, φυλάκ-j-ω=πράσσω, φυλάττω κλ.) πακ- Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, παρά, πρὸς κλ. ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ποιῶ τι πηκτὸν ἀντίθετον τὸ τήκω. Συνώνυμα: συνίστημι, στερεόω-ᾶ, στηρίζω, προσ(καθ)ηλόω.

Πηδάω-ᾶ, πρτ. -ἐπήδων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ.-πηδήσομαι[καίμτγν. πηδήσω], ἀόρ. ἐπήδησα, πρκ. -πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηθήκειν, καὶ -πεπηδηκώς ἦν. Ῥημ. πῆδησις, πῆδημα, πηδητής (ἐξ οὗ πηδητικός).

Σημ. Θεμ. πῆδα-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συνώνυμα: ἄλλομαι, σκιρτάω ᾧ, ἀσκολιάζω.

Πιέζω (=κυρίως θλίβω τι μὲ τὰς χεῖρας, σφίγγω, στενοχωρῶ), πρτ. ἐπιέζον, μέλ. πιέσω, ἀόρ. ἐπίεσα, πρ. πιέσας ἔχω, ὑπερσ. πιέσας εἶχον. Παθ. πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμεν, παθ. μέλ. πιεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπιέσθην, πρκ. πεπίεσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιέσμην. Ῥημ. πίεσις, πίεσμα, πιεσμός, πιεστήρ (ἐξ οὗ πιεστήριος, -ιον), πίεστρον, πιεστός, πιεστέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ. σεδ-(τοῦ ἔζομαι) ἐπι-σεδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος j-: ἐπι-σεδ-j-ω= (ἐ)πι(σ)έζω=) πιέζω (=ἐπικάθημαι) ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν: συμπίεζω. Τὸ μέτρον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναελυμένως: πιέζω ἑμαυτόν. Συνώνυμα ἰδὲ θλίβω σημ.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ πιέζω ἐγένετο τὸ δωρικὸν πιάζω, ἐξ οὗ ὁ μτγν. ἀόρ. ἐπίεσα (κοινῶς ἐπίασα) καὶ ἐκ τούτου τὸ δημῶδες πιάνω.

Πέμπλημι (=γεμίζω, πληρῶ), πρτ. ἐπίμπλην, μέλ. -πλήσω, ἀόρ. -ἔπλησα, πρκ. πέπληκα, ὑπερσ. -ἐπεπλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. πίμπλαμαι, πρτ. -ἐπιμπλάμην, παθ. μέλ. -πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἔπλησθην (ἀπλοῦς ὡς μέσ.), μέσ. μέλ. -πλήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' -ἔπλησάμην καὶ β' ἐπλήμην, πρκ. -πέπλησμαι, ὑπερσ. -ἐπεπλήσμην, καὶ μετ' ὅλ. μ. πεπλήσομαι. Ῥημ. πλῆθος, πλήρης, πληθύς, πλήμμουρα, πλημμουρίς, πλῆσμα, πλήσμη, πλησμονή, πλέως, ἄ-πλε-τος, ἄπλησ-τος, ἐμπληστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. πλα- καὶ πλε- (πρβλ. λατ. in-ple-o-) καὶ ἰσχ. πλη- καὶ πληθ- ἐξ οὗ τὸ πλῆθω, ὁ παθ. μέλ. (πληθ-υθί-σ-ομαι=) πλησθήσομαι, ὁ παθ. ἀόρ. (ἐπλήθην=) ἐπλήσθην, ὁ πρκ. (πέπληθ-μαι=) πέπλησμαι, καὶ τὰ ῥηματικά (ἀπληθ-ος=) ἀπληστος κλ. Τὸ πί-μ-πλη-μι ὡς καὶ τὸ πί-μ-πρη-μι πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον μ, κυρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν μ, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητικῆς καὶ μέσης φωνῆς ἀπαντῶσι συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων: ἐν, ἀνά, ἀπό, ἐκ κλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀείκονται σύνθετοι. Ἀντὶ τοῦ παθ. πίμπλαμι λέγεται καὶ: πλέως (ἐμπλεως) γίγνομαι, ἔχω τι πλέων. Συνώνυμα τῷ πίμπλημι εἶναι τὰ: πληρῶω-ᾶ, γεμίζω, πλήθω, γέμω.

Πέμπρημι ἢ πιμπράω (=καίω) συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἐν: ἐμπίμπρημι ἢ ἐμπιμπράω, πρτ. ἐνέτιμπρην καὶ σπν. ἐνέτιμπρων, μελ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα, πρκ. ἐμπρήσας ἔχω [καὶ ἐμπέμπρηκα μτγν.], ὑπερσ.

ἐμπρήσας εἶχον. Παθ. ἐμπίμπραμαι, πρτ. ἐνεπιμπράμην, παθ. μέλ. πρησθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνεπρήσθην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐμπρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεπρησάμην, πρκ. ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐμπεπρήσομαι. Ῥημ. πρῆσις (καὶ σύνθετον ἐμπρησις), πρῆσμα, ἐμπρησμός, ἐμπρηστής, πρηστήρ, (ἐξ οὗ πρηστήριος καὶ πρηστικός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. πρ- καὶ ισχ. πρη- καὶ πρηθ- (ἐξ οὗ τὸ ποιητ. πρηθω). Τὸ πί-μ-πρη-μι ὡς καὶ τὸ πί-μ-πλη-μι, πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον μ παρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν μ, ὅπερ φησὶν λαττεται καὶ ἐν συνθέσει (δρα πίμπλημι σημ. 1). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων περὶ καὶ παρὰ. Συνώνυμα : καίω, κατακαίω, αἶθω, πυροκλώ-ω, φλέγω.

Πίνω, πρτ. ἔπινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πίομαι, [καὶ μτγν. ποιοῦμαι], ἄορ. β' ἔπιον (ὑποτ. πίνω· εὐκτ. πίοιμι· προστ. πῖθι, πιέτω κλ. ἢ πῖε, πιέτω κλ., ἀπαρμ. πιεῖν· μτχ. πίων), πρκ. πέπωκα, ὑπερσ. ἐπεπώκειν. Παθ. πίνομαι, πρτ. ἐπινόμην, παθ. μέλ. ποθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπόθην, πρκ. πέπομαι, ὑπερσ. -ἐπεμόμην. Ῥημ. πόσις (ἐξ οὗ πόσιμος), πῶμα (καὶ συνθ. ἔκ-πωμα = ποτήριον· καὶ μτγν. πόμα), πότης (καὶ συνθ. συμπότης, οἰνοπότης, ὕδροπότης, αἵματοπότης), ποταμός (κυρ. = πινόμενον ὕδωρ), ποτήριον, ποτόν, πότος, ποτός (ἐξ οὗ ἄποτος), ποτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. [ισχ. ποι, ἐξ οὗ] πω- ἢ πο (πρβλ. λατ. potus) καὶ πι ἢ πῖ (πρβλ. λατ. bibo) ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυγμάτων -r- καὶ -j-· πῖ-v-j- = (πρβλ. λατ. bibo) ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυγμάτων -r- καὶ -j-· πῖ-v-j- = πῖνν- = πιν-). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: διαπίνω = ἀμιλλῶμαι ἐν τῷ πίνειν), ὑποπίνω (= κουτσοπίνω), ἐκπίνω, (= ἐντελῶς πίνω), προπίνω (= εἰς ὑγείαν πίνω), συμπίνω, καταπίνω, ὑπερπίνω καὶ επιπίνω (= πίνω τι προσέτι). Ὁ μέλ. πίομαι στερεῖται χρονικοῦ χαρακτήρος· πρβλ. ἔδομαι (ἐσθίω) καὶ χέομαι (χέω). Ἐκ τοῦ θέμ. πω- σχηματίζεται μόνον ὁ πρκ. πέ-πω-κα, τὸ ῥηματικόν πῶμα (ἐκπωμα) καὶ τὰ μετὰ τοῦ -πότης σύνθετα, ὧν τὸ α' συνθετικόν εἶναι ὄνομα: οἰνοπότης (ἐξ οὗ οἰνοποιῶ), ὕδροπότης (ἐξ οὗ ὕδροποτῶ καὶ αἵματοπότης, ἀπερ διὰ τοῦ ο παρὰ μεταγενεστέρους γράφονται.

Πιπράσκω (= πωλῶ) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττικοῖς οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἀνεπληροῦντο ὥδε: ἐνεστ. πωλῶ ἢ ἀποδίδομαι, πρτ. ἐπώλουν ἢ ἀπεδιδόμην, μέλ. ἀποδώσομαι ἢ πωλήσω, ἄορ. ἀπεδόμην, πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακῶς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, πρτ. ἐπιπρασκόμην, παθ. μέλ. πραθήσομαι, μετ' ὄλ. μέλ. ὡς παθ. πεπράσομαι, παθ. ἄορ. ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπεπράμην. Ῥημ. πρᾶσις (ἐξ οὗ πράσιμος), πρατήρ (ἐξ οὗ πρατήριον), πράτης, (οὗ θηλ. πράτρια), πρατός (ἐξ οὗ ἄπρατος, ἐξ οὗ ἄπρασία), πρατέος.

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχ. περα- (τοῦ περάω-ω) καὶ κατὰ συγκοπήν], πρ-α-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ πι-πρά-σκ-ω (ἀντί τοῦ πι περά-σκ-αντῆ) [κυρίως μεταβιβάξω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν). Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικόν· ἀναπληροῦνται δὲ οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ὡς καὶ οἱ μτγν. τοιοῦτοι ἢ διὰ τοῦ ἀποδίδομαι καὶ πωλῶ ἢ διὰ τῆς πεφράσεως: πρᾶσιν ποιοῦμαι. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: πέπρακα ἑμάντον. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α βραχὺ ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων κελῶν, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Συγγενὲς τῷ πιπράσκω εἶναι τὸ ποιητ. πέροννμι (= περνάω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν), ὅπερ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ λέγεται περνῶ· π.χ. τὸ πρᾶγμα αὐτὸ περνᾷ, δηλαδὴ πωλεῖται.

Πίπτω παθ. διαθ., πρτ. ἐπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἄορ. [ἀ' ἐπεσαμτγν. καὶ] β' ἔπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ πεπτωκῶς ἦν. Ῥημ.

πτῶσις (ἐξ οὗ πτώσιμος), πτώμα (ἐξ οὗ πτωματικός=ἐπιληπτικός· καὶ πτωματίζω=κάννω τινά νά πέσῃ καὶ μέσ. πτωματίζωμαι=καταπίπτω ἐξ ἐπιληψίας, σεληνιάζομαι), πτωτὸς (ἐξ οὗ πτωτικός καὶ ἁ-πτωτος, μετὰπτωτος, ἐξ οὗ ἀμετὰπτωτος), ἅπτως.

Σημ. 1. Θέμ. πετ- (ᾄρα πέτομαι) καὶ κατὰ συγκοπὴν μὲν πι- (ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. ὁ ἐνεστ. πί-πι-ω ἀντι πι-πέτ-ω), κατὰ μετὰθεσιν δὲ καὶ ἔκ-τασιν πτε-, πτη-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν πτω-. Ὁ ἄορ. β' ἔ-πεσ-ον (ἄορ. ἔπετον) ἐσχηματίσθη ἐκ θέμ. πετ- λαβὼν τὸν χρονιὸν χαρακτῆρα τοῦ α' ἄορ.: (ἔ-πετ-σ-ον=ἔπεσ-ον=ἔπεσον).

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων, λαμβάνεται δὲ ὡς παθ. τοῦ βάλλω (ᾄρα βάλλω σημ. 2). Ὁ μέλ. πεσοῦμαι εἶναι ἄορικός (πρβλ. καὶ παίζω-παιζοῦμαι). Τὸ πίπτω ἔχει τὸ ι μακρὸν κατὰ τὸ ῥι' πτω. Οὕτω τὸ πίπτω, ῥίπτω καὶ κύπτω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς πτω, αἵτινα ἔχουσι τὸ θεματικὸν φωνήεν ι καὶ υ μακρὸν (ᾄρα εἰσάγ. § 10 σημ.). Τὰ εἰς -πέτης, ὅταν ἔχουσι β' συνθετικὸν τὸ πίπτω εἶναι τριτόκλιτα ὀξύτονα· οἷον προπετής, γονυπετής· ὅταν δὲ τὸ πέτομαι, εἶναι πρωτόκλιτα παροξύτονα· οἷον ὑριπέτης, ὠκυπέτης.

Πλανάω-ᾶ (=εἰς πλάνην φέρω, ἀποπλανῶ, ἔξαπατῶ) ὁμαλόν.
Ῥημ. πλάνησις, πλάνημα, πλανητός, πλανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλάνος ἢ πλάνη, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πλανήτης, οὗ θηλ. ἢ πλανήτις. Παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ πλανήτης ἐγίνετο χοῆσις τοῦ: πλάνης, -τος (ὁ). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό καὶ περὶ. Ἀντὶ τοῦ πλανῶ λέγεται καί: πλάνησιν περιέχω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου πλανῶμαι καί: πλάνης εἰμί ἢ γίνομαι, πλάνην ἴσχω, πεπλανημένος ἔχω περὶ τινι (=σφαλλόμαι). Συνών. τῷ μὲν πλανῶ ἰδὲ ἀπατῶ σημ., τῷ δὲ πλανῶμαι (=περιπλανῶμαι) εἶναι τὸ ἀλάομοι-ῶμαι.

Πλέκω (=πλέκω, συνθέτω, συναρμολόζω, ἐπινοῶ δόλους), πρτ. ἔπλε-κον, μέλ. πλέξω, ἄορ. ἔπλεξα, πρκ. πλέξας ἔχω, [καὶ πέπλεχα μτγν.] ὑπερσ. πλέξας εἶχον [καὶ μτγν. ἐπεπλέχην]. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, πρτ. ἐπλεκόμην, παθ. μέλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλακήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπλεχθήναι καὶ β' ὡς μέσ. ἐπλάκην, [μέσ. μέλ. πλέξομαι, μέσ. ἄορ. ἔπλε-ξάμην μτγν.], πρκ. πέπλεγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλέγμην. Ῥημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, πλοκεύς, πλεκτάνη, πλόκος, πλόκαμος, πλόκανον, πλεκτός.

Σημ. Θέμ. πλεκ- (πρβλ. λατ. plect-to), ἐξ οὗ (συγκοπῇ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: πλ κ=) πλεκ- (πρβλ. κλέπτω, στρέφω, τρέφω, τρέπω). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων.

Πλέω, (πλέεις=) πλεῖς, (πλέει=) πλεῖ κλ., πρτ. ἔπλεον, μέσ. μέλ. ὧς ἐνεργ. πλεύσομαι καὶ ὄωρ. πλευσοῦμαι, ἄορ. ἔπλευσα, πρκ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύειν. Παθ. [ἄορ. ἐπλεύσθην] καὶ πρκ. πέπλευσμαι, τὰ δ' ἄλλα τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: πλοῦς γίγνεται. Ῥημ. πλεῦσις (ἐξ οὗ πλεύσιμος), πλόος=) πλοῦς (ἐξ οὗ πλόιον =) πλοῖον, πλόμιος ἢ πλώμιος), ἁ-πλευστος, πλωτός, πλευστέον.

Σημ. Θέμ. πλεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνων παρίσταται διὰ τοῦ υ: (πλέF-ω=) πλέω, (πλέF-σ-ομαι=) πλεύσομαι κλ. Ὁ χαρακτῆρ ε τοῦ θέμ. πλε- συναιρεῖται μόνον μετ' ἐπομένους ε ἢ εἰ εἰ: εἰ (ᾄρα νέω, ῥέω). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ πλέω λέγεται καί: πλοῦν ποιοῦμαι καὶ πλῆ χρῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκ-πλίω, περιπλέω, ἐπιπλέω κλ. καί: ἔκπλουν, περίπλουν, ἐπίπλουν κλ. πο.οῦμαι· καὶ παθ.: πλοῦς γίγνεται. Συνώνυμα: νέω, νήχομαι, κολυμβῶ, ἐπιπολάζω.

Πλήθω· 1) ἀμτβ.=εἶμαι πλήρης, γεμᾶτος· καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἀυξάνομαι, ἐξογκοῦμαι, πλημμυρῶ· 2) μτβ.=πληρῶ, γεμίζω) ποιητ. Παρ' Ἀττικοῖς δὲ περὶ ἀπαντᾶ μόνον ἡ μτχ. τοῦ ἐνεστώτος **πλήθουσα** (: ἀγορά, σελήνη κλ.), τὰ δ' ἄλλα ἐπὶ μὲν ἀμτβ. σημ. ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : **πλήρης εἰμὲ**, ἐπὶ δὲ μτβ. ἐκ τῶν συνωνύμων **πέμ-πλημι**, πληρόω, γέμω, γεμίζω. Ῥημ. πλήθος, πληθὺς (ὄρα καὶ πίμπλημι). πληθώρα (Ἰων. πληθώρη) πρβλ. θάλαπω-θαλπωρῆ, ἔλπω-ἐλπωρῆ).

Σημ. Θέμ. πληθ- (ὄρα πίμπλημι σημ.). Ὁ ποιητ. πρκ. β' πέπληθα ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος, ὃ δὲ ὑπερσ. ἐπεπλήθειν παρατατικοῦ.

Πλημμελέω-ῶ (σφάλλομαι εἰς τὸ ἄσμα, παραφωνῶ, κάμνω πταῖσμα, πταίω), πρτ. ἐπλημμέλουν, μέλ. πλημμελήσω, ἄορ. ἐπλημμέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα, ὑπερσ. ἐπεπλημμέληκειν. Παθ. πλημμελοῦμαι καὶ πρκ. πεπλημμέλημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πλημμέλεις, πλημμέλημα.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πλημμελῆς (ὅπερ ἐκ τοῦ πλήν καὶ μέλος). ἔξ οὗ καὶ πλημμέλεια (=πταῖσμα ᾧδίκον, ἀμάρτημα).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. εἶναι τὰ : ἀμαρτάνω, πταίω, παρὰ μέλος φθέγγομαι· τῷ δὲ παθ. τὰ : βλάπτομαι, ζημιοῦμαι, ἀδικοῦμαι.

Πληρώω-ῶ (καθιστῶ τι πλήρες, γεμίζω), πρτ. ἐπλήρουν, μέλ. πληρώσω, ἄορ. ἐπλήρωσα, πρκ. πληρώσας ἔχω [καὶ πεπλήρωκα μτγν.], ὑπερσ. πληρώσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. πληρώσομαι, παθ. μέλ. πληρωθῆσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπληρωσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐπληρωθῆν, πρκ. πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Ῥημ. πλήρωσις, πλήρωμα, πληρωτής (ἐξ οὗ πληρωτικός), ἀπλήρωτος, πληρωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλήρης κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δοῦλος-δουλόω, καθ' ὃ καὶ ἀκριβῆς-ἀκριβόω, ἀσθενής-ἀσθενόω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ παθ. πληροῦμαι λέγεται καὶ : πληρώσεως τυγχάνω καὶ πλήρωσιν λαμβάνω. Συνώνυμα : πίμπλημι, γεμίζω, πλήθω. Ἀντίθετον κενόω-ῶ.

-Πλήττω ἢ -πλήσω (=κτυπῶ, πληγώνω), παρ' Ἀττικοῖς ἀείποτε σύνθετον ἢ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν : παίω, τύπτω, ἢ πληγὰς ἐμβάλλω (δίδωμι, ἐντείνω ἐντρίβω), πρτ. -ἐπλητι(σσο)ν, ἢ ἔπαιον, ἢ ἐκτυπτον, μέλ. -πλήξω ἢ παίσω, ἢ τυπτήσω, ἄορ. -ἐπληξα, ἔπαισα, ἐπάταξα,, πρκ. β' (ἀείποτε ἀπλοῦς) πέπληγα, ὑπερσ. ἐπεπλήγειν. Παθ. τύπτομαι καὶ (παθ. καὶ μέσ.) -πλήττομαι, πρτ. ἐτυπτόμην καὶ (παθ. καὶ μέσ.) -ἐπλητι(σσο)μην, παθ. μέλ. β' πληγήσομαι (καὶ ἐν συνθ. ὥς μέσ. ἐκπληγήσομαι), παθ. ἄορ. β' ἐπλήγην (καὶ ἐν συνθέσει ὥς μέσ. καὶ παθ. ἐξ(κατ)ἐπλάγην), πρκ. παθ. ἐπλήγμαι (καὶ ἐν συνθέσει ὥς μέσ. καὶ παθ. καταπέπληγμαι), ὑπερσ. μέσ. ἐπεπλήγμην, μετ. ὀλ. μέλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. πληγῇ, πλῆξις, πλῆγμα, πληγμός, πλῆκτης (ἐξ οὗ πληκτικός), πληκτῆρ, πλῆκτρον, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐμπληκτος, καταπληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. πλεγ-, ἐξ οὗ κατ' ἐκκασιν πλεγ-, ἐξ οὗ (προσλήψαι μὲν τοῦ προσφ. -j- : πλεγ-j- =) πλετ-j- ἢ πλησ-j- κατὰ μετάπτωσιν δὲ τοῦ χαρακτηρισ γεις κ (προσληθούσαν ἐκ τῶν ἐνεστώτων : ἐν οἷς τὰ εἰς -γjω καὶ -κjω συμπίπτουσιν εἰς -σσω : πράγ-j-ω = εράσσω, φυλακ-j-ω = φυλάσσω) πλεκ-. Τὸ ῥ.

ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἐκ, ἐπὶ καὶ κατὰ (πλὴν τῶν : πέπληγα, πληγήσομαι, ἐπλήγην καὶ πεπλήξομαι).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ πλήττω εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττικοῖς τὰ συώ-
νυμα: παῖω, πατάσσω, τύπτω, [θείνω, δέρω], ἢ αἱ περιφράσεις: πληγὰς ἐμβάλλω,
πληγὰς δίδωμι (ἢ ἐντείνω, ἢ ἐντριβώ). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπλοῦ πλήττομαι (ὑπὸ τινος,
εἶναι ἐν χρήσει τὰ : τύπτομαι, παίομαι ἢ ἡ περίφρ' : πληγὰς λαμβάνω (ὑπὸ τινος).

Σημ. 3. Ὁ ἐνεστ. πλήττομαι ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐπὶ : ἐπιπλήττομαι εἶ-
ναι παθ. διαθέσεως, μετὰ δὲ τῆς ἐκ : ἐκπλήττομαι, εἶναι διαθ. μέσης. Ἀντὶ
τοῦ ἐκπλήττομαι ἀπαντᾷ σπν. καὶ ὁ τύπος ἐκπλήγγνυμαι. Παρὰ ποιητ. καὶ
μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ πλήττομαι : μέσ. μέλ. πλήξομαι, μέσ.
ᾄορ. ἐπληξάμην καὶ παθ. ᾄορ. ἐπλήχθην.

Σημ. 4. Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττω λέγεται καὶ : ἐκπλήξιν ποιῶ (ἢ παρέχω ἢ ἔχω
ἢ ἀπεργάζομαι) καὶ εἰς ἐκπλήξιν καθίστημί τινα ὥς παθ. δὲ ἐκπλήξις ἐστὶ
(ἢ γίννεται) καὶ ἐκπλήξις ἐμπίπτει ὥς μέσ. δέ : ἐν ἐκπλήξει εἰμι.

Πλουτέω-ᾶ (ἀμτβ.=εἶμαι πλούσιος, πρτ. ἐπλούτουν, μέλ. πλου-
τήσω, ᾄορ. ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα, ὑπερσ. ἐπεπλούτηκην. Ῥημ.
πλουτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος ἔξ οὗ πλουτηρός, πλούσιος, [πλουτίνδην καὶ πλούταξ].
Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς-ος σιγμολήκτων: κράτος-κρα-
τέω-ω-ᾶ κλ. Ἀντὶ τοῦ πλουτῶν λέγεται καὶ : πλοῦτον ἔχω ἢ πλούσιός εἰμι.

Πλουτέζω (μτβ.=κάννω τινὰ πλούσιαν), πρτ. ἐπλούτιζον, μέλ.
πλουτιῶ, ᾄορ. ἐπλούτίσα, πρκ. πεπλούτικα, ὑπερσ. ἐπεπλούτικην. Παθ.
καὶ μέσ. πλουτίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται τῆς μὲν παθ. φωνῆς
ἐκ τῆς περιφράσεως : πλούσιος γίγνομαι, τῆς δὲ μέσης ἐκ τοῦ : πλου-
τίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. πλουτισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς ἐλπίδ-j-ω=ἐλπίζω,
καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ., κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν πλουτίζω, ἔξ οὗ
πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ὀηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ
καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ. Ἀντὶ τοῦ πλουτίζομαι λέγεται καὶ : πλουτίζω
ἑμαυτόν (μέσ.). καὶ πλούσιος γίγνομαι (παθ.).

Πλυνώ, πρτ. ἐπλυνον, μέλ. πλυνῶ, ἐπλῦνα, πρκ. πλύνας ἔχω,
[καὶ μτγν. πέπλυκα], ὑπερσ. πλύνας εἶχον [καὶ ἐπεπλύκειν μτγν.]. Παθ.
καὶ μέσ. πλύνομαι, πρτ. ἐπλυνόμην, παθ. μέλ. πλυνθήσομαι, παθ. ᾄορ.
ἐπλύν(ν)θην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. πλυνοῦμαι, μέσ. ᾄορ. ἐπλυνάμην,
πρκ. πέπλῦμαι, ὑπερσ. ἐπεπλήμην. Ῥημ. πλύσις, (ἔξ οὗ πλύσιμος).
πλύμα, πλυνός, πλυνεύς, πλύντης (οὗ θηλ πλύντρια, ἢ πλυντρίς καὶ
παρώνυμον πλυντικός), πλυντήρ (ἔξ οὗ πλυντήριος, -τήριον. πλύντρον,
πλυτὸς (καὶ σύνθετα ἐκπλυτος, ἀνέκπλυτος).

Σημ. Θέμ. πλυ-(ἔξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ., ᾄορ., πρκ. καὶ ὑπερσ.) καὶ (προσ-
λήψαι τῶν προσφυμάτων ν καὶ καὶ j: πλῦ ν-j=πλῦνν=) πλυν. Τὸ ἐνεστ. πρόσ-
φυμα ν ἐπεισέρπησε εἰς τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλοντα καὶ ᾄοριστον. Τὸ ὁ-
ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἐκ καὶ κατὰ : ἀπο(ἐκ)πλύνω
(=ἔξεπλύνω), καταπλύνω (=καλὰ πλύνω). Ὁ ᾄορ. ἐπλῦν-σ-α ἐπλῦννα=) ἐπλυνα
ἐκτείνει τὸ θεματικὸν φωνῆεν ὃ εἰς υ μακρὸν ἔνεκα ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Πνέω (ἀμτβ.=φυσῶ), (πνέεις=) πνεῖς, (πνέει=) πνεῖ κλ., πρτ. ἐπνεον, μέσ.
μέλ. ὡς ἐνεργ. πνεύσομαι (καὶ Δωρ. πνευσοῦμαι), ᾄορ. ἐπνευσα, πρκ. πέπνευ-
κα, ὑπερσ. ἐπεπνεύκειν. Παθ. (μόνον) διαπνέομαι, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ.
καὶ μτγν. [πνέομαι, ἐπνεόμην, πνευσθήσομαι, ἐπνεύσθην, πέπνευσμαι,

Σημ. 3. Τὰ εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ καὶ -ακῶς ποιῶ (=βλάπτω) ἔχουσιν ὡς παθ. τὰ εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) καὶ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ἀπὸ τινος).

Σημ. 4. Συνώνυμα τῷ ποιῶ εἶναι τά: δρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, ἐρδω(μέλ. ἐρξω, ἄορ. μόνον μτγ. ἐρξαι, πρκ. ἔοργα, ὑπερσ. ἐώργειν), ῥέζω (μόνον ἔρρεξα καὶ παθ. ἄορ. ἐρρέχθην), πραγματεύομαι, κατασκευάζω κλ. Τὸ ποιῶ διαφέρει πολλάκις τοῦ πράττω(α') κατὰ τὴν σημασίαν, διότι τὸ μὲν ποιῶ=προσπαθῶ νὰ γίνῃ τι· τὸ δὲ πράττω=ἐργάζομαι, εὐρίσκωμαι ἥδη ἐν τῷ ἐργῷ·καίβ') ὅταν ἐκάτερον συνεκφέρηται μετὰ τῶν εὖ ἢ κακῶς, ἄμεινον, χεῖρον.

Ποικίλλω (μτβ.=κάννω τι ποικίλον, κεντῶ τι ἢ ζωγραφῶ ποικίλως· καὶ ἀμτβ.=μεταβάλλομαι, ὁμιλῶ διλημματικῶς, στρεψολογῶ, πα-
νουργεύομαι), πρτ. ἐποίκιλλον, μέλ. ποικιλῶ, ἄορ. -ἐπάκιλλα, πρκ. ποικί-
λας ἔχω [καὶ μτγν. πεποίκιλκα]. ὑπερσ. ποικίλας εἶχον. Παθ. ποικίλλομαι
καὶ πρκ. πεποίκιλλμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.
Ῥημ. ποίκιλμα, ποικιλμός, ποικιλτῆς (ἐξ οὗ ποικιλικός), ποικιλτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, ἐξ οὗ καὶ ποικιλία. Θέμ. ποικιλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (ποικίλ-j-ω=)ποικίλλω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐποίκιλ-σα=ἐπικίλ-
λα=) ἐποίκιλα τὸ θέμ. φωνήεν ι βραχὺ ἀναπληρωτικῶς ἐξετάθη εἰς ι μακρόν.
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα τῷ μὲν μτβ. ποικίλλω εἶναι τά: ζω-
γραφῶ, γράφω· τῷ δὲ ἀμτβ. τά: αἰολέω, μεταβάλλω, μηχανῶμαι, σοφίζο-
ζομαι, σοφιστεῦω, ποικίλως ἔχω ἢ εἰμί.

Ποιμαίνω (ἀμτβ.=εἶμαι ποιμήν· μτβ.=βόσχω ποιμνία, φυλάττω,
συντηρῶ, περιποιοῦμαι, πρτ. ἐποίμαινον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται
ἐκ τῆς περιφράσεως: ποιμήν εἰμι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. (μόνον)
ποιμαίνομαι (=βόσκομαι, φέρομαι εἰς βοσκήν), [παθ. ἄορ. ἐποιμάν-
θην, πρκ. πεποίμᾱσμαι μτγν.], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: γέμομαι.
Ῥημ. ποιμάνσις, ποιμαντήρ, ποιμάντωρ, ποιμαντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιμήν. Θέμ. ποιμεν-, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ποιμν-, ἐξ οὗ
κατ'ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέως α μεταξὺ τοῦ μ καὶ ν) ποιμαν- καὶ προσλήψει
τοῦ προσφύματος -j-: ποιμαν-j-ω=)ποιμαίν-ω. Συ-ώνυμα ἰδὲ βόσχω σημ.

Πολεμέω-ῶ (=κάννω πόλεμον) ὁμαλόν. Ῥημ. δυσπολέμητος,
πολεμητέος, πολεμητέον, πολεμησεῖω (ἐφετικόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος (ὅπερ ἐκ τοῦ πέλομαι=κινεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ· πρβλ.
λατ. pello=ὠθῶ καὶ bellum), ἐξ οὗ καὶ πολεμικός, πολεμόω-ῶ καὶ τὸ ποιητ.
καὶ μτγν. πολεμίζω(=μάχομαι, πολεμῶ). Σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ
ἐκ τοῦ κράτος[κρατέσ-ω=]κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ πολεμῶ λέγεται καὶ πόλεμον·ποιοῦ-
μαι, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα καὶ πόλεμον αἶρωμαι. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ
(=ἐνεργῶ νὰ γίνῃ πόλεμος· ὅρα ποιῶ σημ. 2) λέγεται καὶ πολεμοποιῶ(μόνον
ὁ ἐνσεπτός). Συνώνυμα ἰδὲ μάχομαι σημ. 2. Ἀντίθετα: εἰρήνην ἄγω, ἡσυχάζω.

Πολεμῶ-ῶ(=κάννω τινὰ ἐχθρόν·τινος)μόνον σύνθετον:ἐκπολεμῶ,
καὶ ἄορ. ἐξεπολέμωσα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως:
πολέμιόν τινα ποιῶ. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίγνομαι), πρτ. ἐπο-
λεμούμην, μέσ. μέλ. πολεμώσομαι, παθ. ἄορ. ἐπωλεμώθην, πρκ. πε-
πολέμωμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμώμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος· ἰδὲ πολεμέω-ῶ σημ. 1.

Πολιόρκεω-ῶ(περικυκλώνω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινὰ· ἵνα διὰ
τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτήν) ὁμαλόν. Ῥημ. πολιόρκηεις, πολιόρκη-

της (ἐξ οὗ πολιορκητὸς καὶ πολιορκητήριος), ἀπολιόρκητος, δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἔρκος (εἴργνυμι). γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβῶντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ πολίορκος (ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀττ. πολιορκία) εἶναι ἄχρηστον. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ σύν: ἐκπολιορκῶ (=διὰ πολιορκίας κυριεῦω) εὐχρηστον, μόνον κατ' ἐνεργ. ἄορ. καὶ παθ. : ἐξεπολιόρκησα καὶ ἐκπεπολιόρκημαι, συμπολιορκῶ (-όμου ἢ συγχρόνως πολιορκῶ). Ἀντὶ τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι λέγεται καὶ : εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι καὶ πολιορκᾷν ὑπεμένω.

Πολιτεύω (=1) διοικῶ τὴν πόλιν· 2) κάμνω τινὰ πολίτην· καὶ 3) ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινι πολιτείᾳ) ὁμαλόν. Ῥημ. πολιτεία (καὶ σύνθετον μτγν. συμπολιτεία), [καὶ νεοελλ. ἀντιπολίτευσις, συμπολίτευσις], πολίτευμα πολιτευτῆς, πολιτευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πολίτης (ὅπερ ἐκ τοῦ πόλις) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν καὶ ἐν. Τὰ σύνθετα ἀντιπολιτεύομαι (=εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος), καταπολιτεύομαι (=καταπολεμῶ πολιτικῶς) καὶ διαπολιτεύομαι (=ἀντιπράττω καίπερ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ πολιτεύω καὶ πολιτεύομαι λέγεται καὶ : πρᾶττω τὰ πολιτικά καὶ πρᾶττω τὰ τῆς πόλεως.

Πονέω-ω (ἀμτβ =κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι, αἰσθάνομαι πόνους· μτβ. =μετὰ κόπον κάμνω τι, προξενῶ τινι κόπους, θλίψεις), πρτ. ἐπόνουν· μέλ. πονήσω [καὶ μτγν. πονέσω], ἄορ. ἐπόνησα [καὶ μτγν. ἐπόνεσα], πρκ. πεπόννηκα, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. παθ. πονοῦμαι, πρτ. ἐπονούμεν· μέσ. μέλ. πονήσομαι [καὶ πονέσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐπονησάμην, παθ. μελ. πονηθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπονήθην, πρκ. πεπόννημαι, ὑπερσ. ἐπεπονήμεν. Ῥημ. πόνησις, πόνημα, πονητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόνος (ὅπερ ἐκ τοῦ πέν-ομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων· τὸ δὲ μέσον καὶ παθ. συνηθέστατα μετὰ τῆς διά, ἐκ καὶ σπν. τῆς πρὸ καὶ κατά. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. πονῶ λέγεται καὶ : πόνον ἔχω, πόνος ἔστι μοι καὶ ἐν πόνῳ εἰμί· ἀντὶ δὲ τοῦ μτβ. καὶ : πόνον παρέχω τινί. Συνώνυμα: ἀγωνίζομαι, κάμνω, μοχθέω-ω, [μογέω], τελειπωρέω-ω, κοπιᾶω-ω [καὶ κοπιᾶζω]. Ἀντίθετα : ῥαθυμέω-ω, ἄργῶ, δυνῶ.

Πονηρέομαι (=1) εἶμαι κακός, κακότροπος, πρᾶττω κακίας. καὶ 2) εἶμαι πολὺ ἄρρωστος) ἀποθ. μέσον. Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. συμπονηρεύομαι, καὶ ὁ πρκ. πεπονήρευμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. καὶ ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπληροῦντο περιφραστικῶς. Ῥημ. πονήρευμα, ἀπονήρευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πονηρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ πόνος), ἐξ οὗ καὶ πονηρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω-βασιλεύομαι. Ἀντὶ τοῦ πονηρέομαι (=πονηρῶς φέρομαι) λέγεται καὶ : πονηρὸς εἰμι καὶ πονηρὰ ἐργάζομαι. Τὰ δὲ πονηρῶς ἔχω καὶ πονηρῶς διαίκεμαι ἔχουσιν ἀντίθετον τὸ εὖ ἔχω.

Πορεύω (=κάμνω τινὰ νὰ πορευθῇ, διαβιβάζω τι) σπν. τὸ ἐνεργ' παρ' Ἀττ., πρτ. ἐπόρευον, μέλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα, πρκ. πορεύσας ἔχω· ὑπερσ. πορεύσας εἶχον. Μέσ. πορεύομαι (=περιπατῶ), πρτ. ἐπορεύομην· μέσ. μέλ. πορεύομαι, [καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπορεύσάμην μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην, πρκ. πεπόρευμαι, ὑπερσ.

ἐπεπορευμένην. Ῥημ. πορεία, πόρευσις (ἐξ οὗ πορεύσιμος), πόρευμα, πορευτὸς (ἐξ οὗ πορευτικός), δυσπόρευτος, πορευτέος, πορευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (=πόροσ) , ἐξ οὗ καὶ πορίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Ὁ ἐνεργ. τύπος πορεύω ἀπαντῇ συνήθως παρὰ τοῖς Ἀπν. δραματικοῖς· παρὰ δὲ τοῖς πεζ. εὐχρηστον εἶναι μόνον τὸ μέσον, ὅπερ ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐκ, σύν, διά, μετά, εἰς, ἐπί, περὶ, ἀντί, ἀπό. Συνώνυμα τῷ μὲν πορεύω εἶναι τὰ: διακομίζω, διαβιβάζω, παράγω, περαιῶ, δίδμι· τῷ δὲ πορεύομαι, εἶναι τὰ: περιπατῶ, περιπάτους ἢ πορείαν ποιοῦμαι, βαδίζω, ἔρχομαι, βαίνω, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ.

Πορθέω-ᾶ (=λεηλατῶ, ἐρημώνω, καταστρέφω), πρτ. ἐπόρθουν, μέλ. πορθήσω, ᾄορ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα, ὑπερσ. ἐπεπορθήκειν. Παθ. πορθοῦμαι, πρτ. ἐπορθοῦμένην, [παθ. ᾄορ. ἐπορθήθην], καὶ πρκ. πεπόρθημαι (=ἐχάθηκα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν σγνωνύμων. Ῥημ. πόρθησις, πόρθημα, πορθητὴς (ἐξ οὗ πορθητικός καὶ πορθητήριος), πορθήτωρ, ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. [περθ. (περλ. *πέρθ-ω* ποιητ. συγγ. τῷ λατ. per do=καταστρέφω), ἐξ οὗ πορθ. καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ε-:] πορθ-ε. Τὸ ῥ. ἀπαντῇ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ: ἐκπορθῶ. Συνώνυμα: δηρόω-ᾶ, ἐρημόω-ᾶ, λεηλατῶ, ἀπόλλυμι, ἄγω καὶ φέρω, καταστρέφω.

Πορίζω (=ἀνοίγω τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, δίδω), πρτ. ἐπορίζον, μέλ. πορίω, ᾄορ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐπεπορίκειν. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐπορίζομαι, μέσ. μέλ. ποριοῦμαι, μέσ. ᾄορ. ἐπορίσασθην, παθ. μέλ. πορισθῆσομαι, παθ. ᾄορ. ἐπορίσθην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσθην. Ῥημ. πόρισμα, πορισμός, ποριστής (ἐξ οὗ ποριστικός), ποριστός, ποριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (δρα πορεύω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ ἐθος-ἐθίζω, νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικόν, πορῖδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντῇ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ, πρὸς, σύν κλ. Τὸ ἐκπορίζω=ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, προμηθεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ: ποριεῖς εἰμί (γίνομαι) τινος, προμηθεύομαι, προμηθεῖαν ποιοῦμαι τινος, ἐφοδιάζω, τῷ δὲ πορίζομαι τὰ: 1) κτῶμαι, κερδαίνω, ἐργάζομαι 2) τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συνάγω, συμπεραίνω.

Πράττω ἢ προᾶσσω (=κάμνω), πρτ. ἔπραττον ἢ ἔπρασσον, μέλ. πράξω, ᾄορ. ἔπραξα, πρκ. α' πέπραχα (μτβ.) καὶ β' πέπραγα (ἄμτβ), ὑπερσ. α' ἐπεπράχην (μτβ.) καὶ β' ἐπεπράγειν (ἄμτβ.). Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, πρτ. ἐπραττόμαι, μέσ. μέλ. πράξομαι, μέσ. ᾄορ. ἐπραξάμην, παθ. μέλ. πραχθῆσομαι, παθ. ᾄορ. ἐπράχθην, πρκ. πέπραγμαι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην καὶ πεπραγμένος ἦν, μετ. ὅλ. μ. πεπράξομαι καὶ πεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. πράξις, πράγμα, πρακτὴς (ἐξ οὗ πρακτήριος), πράκτης (ἐξ οὗ πρακτικός), πράκτωρ, πρακτός (καὶ σύνθ. ἀπρακτος, εὐπρακτος, δύσπρακτος), πρακτέος, πρακτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *πραγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: θραγ-j-ω=) *πράττω* ἢ *πράσσω*. Τὸ ῥ. ἀπαντῇ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων· ἔχει δὲ τὸ θεματικὸν φωνῆεν α φύσει μακρὸν (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Τὸ πράττω, ὅταν ἐμφερῆται μετὰ τῶν ἐπιρρημάτων *εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄμεινον, χεῖρον* κλ. εἶναι διαθέσεως οὐδετέρας: *εὖ(καλῶς) γράττω* (=εὖ τυχῶ), *κακῶς πράττω* (=δυστυχῶ) κλ. Τὸ *εὖ πράττω* διαφέρει τοῦ συνωνύμου *εὖ τυχεῖν*, καθ' ὅσον τὸ μὲν *εὖ πράττειν* (=ἡ εὐπραγία) γεννᾷται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπο-

κειμένου, τὸ δ' εὐτυχεῖν (=ἡ εὐτυχία) ἐκ τῆς τύχης· ἡ αὐτὴ δὲ διαφορά ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ μακρῶς πράττειν καὶ δυστυχεῖν. Τὸ πράττω συντιθέμενον μετὰ τοῦ εὐ γίνεσθαι εὐπραγῶ, οὐ ἀντιθέτον δυσπραγῶ. Σχώνυμα τῷ πράττω ἰδὲ ποιῶ σημειώσιν 4.

Πραϋνώ (μτβ.=καταπραύνω, ἡμερώνω), πρτ. ἐπραύνων, μέλ. πραύνω, ἄορ. ἐπραύνα, πρκ. προῶν πεποίηκα (ἢ καθέστηκα) ἢ πραύνας ἔχω, ὑπερσ. προῶν ἐπεποίηκειν (ἢ καθειστήκειν) ἢ πραύνας εἶχον. Παθ. πραύνομαι, πρτ. ἐπραυνόμην, παθ. μέλ. πραυνθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπραυνθην, πρκ. πεπραύσμαι, ὑπερσ. ἐπεπραύσμην. Ῥημ. πρᾶν-σις, πρᾶντις (ἐξ οὗ πραυντικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *πραῦς* (Ἰωαν. *πρῆς* καὶ Ἀτ. *πρῆος*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἑκ τοῦ ἀμύνει (ἀμύν· j-ω=ἀμύνω=) ἀμυνω. Ὅθεν θέμα ἀνολογικόν *πραύνει*. Τό ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Ἀντί τοῦ *πραύνω* (μτβ.) λέγεται καὶ : *πρᾶον καθίστημι* τινα, *πρᾶον ποιῶ* ἡ *παροικενᾶζω*. Ὡς ἀμπτβ. δέ : *πρᾶός εἰμι* (ἡ γίνομαι), *πρᾶότητι χρῶμαι* καὶ *πρᾶός ἔχω* πρὸς τι. Συδ. γόνυμαι : *τιθασεύω*, *ἀνίημι*, (ἐξ) *ἡμερώω*, *μαλάσσω* (τε)ω, [*ἡμεροποιέω*], *σιγάω* :

Πρέπω (=διαπρέπω, διακρίνομαι, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι, ἀρμόζω), πρτ. ἔπρεπον, μέλ. πρέπομαι, ἀόρ. ἔπρεψα, πρκ. πρέψας ἔχω, ὑπερσ. πρέψας εἶχον. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως: ἐνεστ. **πρέπει** (=ἄζει, ἀρμόζει) ἢ πρέπον ἐστί, πρτ. ἔπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλ. πρέπον ἔσται, ἀόρ. ἔπρεψε, πρκ. πρέπον γέγονε, ὑπερσ. πρέπον ἐγγέγονει. Ῥημ. εὐπρεπής, μεγαλο-πρεπής, πρεπτός, πρεπώδης (κυρίως ἐκ τοῦ ἀχοήστου πρέπος), πρεπόντως.

Σημ. Θέμ. περπ-. Συνώνυμα : διαλάμπω, ἀριστεύω, ὑπέροχος εἰμι ἀρ-
μόττω (ἀρμόζω), εἶκα· καὶ ἀπρσ. ἀρμόττει ἢ ἀρμόζει, πρῆσκει, εἶκα,
συνάδει, συμφωνεῖ.

Πρεσβεύω (=1) εἶμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω· 2) στέλλομαι πρεσβευτής, ἄρχω, κυβερνῶ, τιμῶ), πρτ. ἐπρέσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἄορ. ἐπρέσβευσα, πρκ. πεπρέσβευκα, ὑπερ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (=διὰ πρέσβων διαπραγματεύομαι, στέλλω πρέσβεις) καὶ παθ. πρεσβεύομαι (=τιμῶμαι καὶ τέμπομαι πρεσβευτής), πρτ. ἐπρεσβεύομην, μέσ. μέλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπρεσβευσάμην, πρκ. πεπρέσβευμαι, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύμην. ῥημ. πρεσβεία, πρέσβευσις, πρέσβευμα, πρεσβευτής (ἐξ οὗ πρεσβευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ **πρέσβους καὶ ἀναλογίαν** τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-**βασιλεῦ**. Τὸ **ἐ**. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀποπρεσβεῦν (=ἐκθέτω ὡς πρεσβευτῆς), πα-
ρπρεσβεῦν (=ἐκθέτω παρανόμως, βολίως τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας),
συμπρεσβεῦν (=εἶμαι ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων πρεσβευτῆς) καὶ ἀποθετι-
νᾷ καὶ κατὰ πρῶτ. μόνον ἀπαντῶντα) ἀντιπρεσβεύομαι καὶ διαπρεσβεύομαι
(=ἀμειβοβαίως στέλλω πρέσβεις). Ἀντὶ τοῦ μέσου πρεσβεύομαι λέγεται καὶ:
πρέσβεις ἢ πρεσβείας πέμπω καὶ πρεσβεῖν ἀποστέλλω.

Προηγούμεν-ω (=εἶμαι προήγορος συνήγορός τινος ἐν δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπέρ τινος) καὶ πρτ. προηγούμεν τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : προήγορός εἰμι.

Σημ. Τὸ ὁ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ προήγορος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἀγορεύω), ἐξ οὗ καὶ παρηγορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ. Συντάσσεται δὲ δοτικῇ : προηγορῶ τινι.

Προθυμέομαι-οῦμαι (=εἶμαι πρόθυμος) ἀποθ.παθ., πρτ.πρου.

θυμούμην, μέσ. μέλ. προθυμήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. ὥς μέσ. προθυμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. προθυμηθήμην, πρκ. πρόθυμος γέγονα, καὶ ὑπερσ. πρόθυμος ἐγεγόνειν. Ῥημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόθυμος* (ὅπερ ἐκτῆς *πρό* ἐπίτασιν δηλούσης καὶ *θυμός*), ἐξ οὗ καὶ *προθυμία*. Σχηματίζεται δέκατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *σύν*: *συμπροθυμοῦμαι* (=δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν)· εἶναι δὲ κατὰ τὴν σημασι. ἐνεργ. μτβ. Ἀντὶ τοῦ *προθυμοῦμαι* λέγεται καὶ: *πρόθυμός εἰμι πρὸς τι, ἐπὶ τι, εἰς τι*· *πρόθυμον ἐμαντὸν παρέχομαι*· *προθυμίαν ἔχω* ἢ *παρέχομαι* καὶ *προθύμως ἔχω*· ὥς παθ. δὲ εἶναι ἢ περιφρασσις: *προθεσμία γίγνεται*.

Προξενέω-ῶ (—εἶμαι πρόξενος, ἀντιπρόσωπος, προστατεύω, γίγνομαι αἰτιὸς τινος) πρτ. προξένουν μέλ. πρόξενος ἔσομαι, ἄορ. προξένησα, πρκ. πρόξενος γέγονα, ὑπερσ. πρόξενος ἐγεγόνειν. Ῥημ. προξενησας, προξενητής (οὗ θηλ. προξενήτρια καὶ παρώνυμον: προξενητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόθυμος*, ἐξ οὗ καὶ *προξενία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=), κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πρόξενός εἰμι*, καὶ: *πρόξενον ποιοῦμαι* *τινα* (ὅπερ ἐγένετο πρὸς τιμὴν τῶν δι' εὐεργεσίαν διακριθέντων ξένων), *περιποιέω*, *ἐμποιέω*, *παρέχω*, *προστατεύω*, *προφυλάττω*.

Προοιμιάζομαι (=κάμνω προοίμιον, προλογίζω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπροοιμιάζομην, μέσ. μέλ. προοιμιάσομαι μέσ. ἄορ. ἐπροοιμιάσάμην, πρκ. πεπροοιμιάσμαι, ὑπερσ. ἐπεπροοιμιάσμην. Ῥημ. προοιμιαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *προοίμιον*, ὅπερ ἐκ τῆς *πρό* καὶ τοῦ ποιητ. *οἶμος*. (=δόξ). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω. Ὅθεν θ. ἀνιλογικὸν *προοιμιάδ-*. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. καὶ *ἐμπεδῶ*, *ἐμπολῶ*, *ἐνεχυριάζω*). Ἀντὶ τοῦ *προοιμιάζομαι* εὐρηται παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. καὶ *φροιμιάζομαι* (πρβλ. *προοίμιον-φροίμιον*). Τὸ ἐνεργ. *προοιμιάζω* μτγν. Συνώνυμα: *ἀρχομαι*, *προκατάρχομαι*.

Προπηλακίζω (=ρίπτω κατὰ τινος πηλόν, λάσπην, ῥίπτω τινα ἐντὸς πηλοῦ· καὶ μτφρ.=μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω), πρτ. προπηλάκιζον, μέλ. προπηλακῶ, ἄορ. προπηλάκισα, πρκ. προπηλακίσας ἔχω, ὑπερσ. προπηλακίσας εἶχον. Παθ. προπηλακίζομαι, πρτ. προπηλακιζόμην, παθ. μέλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἄορ. προπηλακισθῆν, πρκ. προπεπηλάκισμαι, ὑπερσ. προπεπηλακισμην. Ῥημ. προπηλάκισας, προπηλακισμός, προπηλακιστικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *πρό* καὶ τοῦ ἐν χρήσει παρὰ μεταγενετέροις *πηλακίζω*, ὅπερ ἐκ τοῦ *πήλαξ-ακος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πηλός*). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-j-ω=) ἐρίζω. Συνώνυμα: *ὑβρίζω*, *ἀτιμάζω*, *ὀνειδίζω*, *καταφρονῶ*, *λοιδορῶ*, *μέμφομαι* (δὲ ἰδὲ) κλ.

Προσδοκάω-ῶ (ἀμτβ.=περιμένω, ἐλπίζω), πρτ. προσεδόκων, μέλ. προσδοκήσω, ἄορ. προσεδόκησα, πρκ. προσδοκήσας ἔχω, ὑπερσ. προσδοκήσας εἶχον. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσεδοκῶμην, καὶ παθ. ἄορ. προσεδοκήθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. ῥημ. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. προσδόκημα, προσδοκητὸς (ἐξ οὗ ἀπροσδόκητος), προσδοκητέος.

Ῥημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς *πρό* καὶ τοῦ *δέχομαι* (θέμ. δεκ-

Προσεδρεύω (τινί=κάθημαι πλησίον τινός, παραμονεύω), πρτ.
προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύσω, ἄορ. προσήδρευσα, πρκ. προσεδρεύ-
σας ἔχω, ὑπερσ. προσεδρεύσας εἶχον. Ῥημ. προσεδρεία(=προσεδρία),
προσεδρευτικός.

Προσέκει· ἰδὲ ἤκω σημ. Συνώνυμα ἰδὲ πρέπω σημ.

Σ μ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἡλόω-ω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἥλος (=καρφίον). Συνώνυμα: καθ'ἡλόω, πῆγγνυμι, ἐμπῆγγνυμι, καταπῆγγνυμι, στερεῶ, [ρομφῶ, προσπασσαλεῶ].

προσκυνητέος.
 Σημ. Το ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ (τοῦ ποιητ. καὶ μετγ.) κυ-
 νέω-ω (=φιλῶ), ὅπερ ἐκ θέμ. κυ- προσλήψει τοῦ προσφύματος, -νε-: κυ-νε-
 (ᾶρα εἰσαγ. § 13). Συνώνυμα: λατρεύω, θεραπεύω, τιμῶ, σέβομαι [χαιρετίζω].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόφασις, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ τοῦ φημί (πρβλ. ἀπόφασις, κατάφασις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ φημί (πρβλ. ἐλπίζω)· ἔλπιζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασίζ-, ἐξ τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ιω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασίζ-, ἐξ τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ιω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασίζ-, ἐξ τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ιω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασίζ-, ἐξ τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ιω=) ἐλπίζω.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πρωτος* (ἐξ οὗ καὶ *πρωτεϊον*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς

βασιλεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πρωτός εἰμι ἢ γίγνομαι*, τὸ *πρωτεῖον ἔχω* καὶ τὰ *πρώτα φέρω*, *ἀριστεύω*, *ἐξέχω*, *ὑπερέχω*, *ὑπέρωχός εἰμι*.

Πταίω (=σκοντάπτω, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω, ἀτυχῶ), *πρτ. ἔπταιον*, *μέλ. πταίω*, *ἀόρ. ἔπταισα*, *πρκ. ἔπταικα*, *ὑπερσ. ἔπταικειν*. [Παθ. *πταίομαι*, *παθ. ἀόρ. ἔπταισθην*, *πρκ. ἔπταισμαι* *μτγν.*] ἀναπληροῦνται δὲ ἡ *παθ. φωνὴ* ἐκ τῆς περιφράσεως: *πταῖσμα συμβαίνει μοι* ἢ ἐκ τῶν *συνωνύμων*. Ῥημ. *πταῖσμα*, *πταίστης*, *πταιστός* (ἐξ οὐ *ἄπταιστος*).

Σημ. Τὸ *πταίω* παρασηματίσθη ἐκ τοῦ *παίω* κατ' ἀναλογίαν τοῦ *πόλεμος-πόλεμος*, *πόλις-πόλις* ἢ *ἄπαντις* δὲ σύνθετον μετὰ τῆς *πρός*: *προσπταίω* (=προσκρούω, προσκόπτω). Ἀντὶ τοῦ *παθητικοῦ μτγν. πταίομαι* λέγεται παρ' Ἀττικοῖς: *πταῖσμα συμβαίνει μοι*, *πταῖσμα λαμβάνει με*. Συνώνυμα: *ἁμαρτάνω*, *ἀδικῶ*, *πλημμελῶ*, *ἀτυχῶ*, *σφάλλομαι*, *αἰτίος εἰμι*.

Πτάρνυμαι (=πταιρνίζομαι) *ἀποθ. μετ' ἑνεργ. διαθ.*, καὶ *ἀόρ. β' ἔπταρον*, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *πταρμός* ἐπιγίγνεται (μοι, σοι, οἱ κλ.). Ῥημ. *πταρμός*.

Σημ. Θέμ. *πταρ-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -*νυ-* [*πτάρνυ-μι* *μτγν.*, καὶ] *πτάρ-νυ-μαι*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύμ. -*j-*: (*πταρ-j-ω*) *πταίρω* *μτγν.* Παρὰ *μτγν. ἄπαντός* καὶ οἱ τύποι: *πτάρνυμι* καὶ *πταίρω*, *μέλ. πταρῶ* καὶ *μέσ. πταροῦμαι*, *μέσ. ἀόρ. ἔπταράμην* καὶ *παθ. ἀόρ. β' ἔπτάρην*.

Πτερώω-ῶ (=ἐφοδιάζω μὲ *περὰ*, κάμνω *περωτόν*, θαρρύνω καὶ *μτφρ.* = *παρασκευάζω* *πλοῖον* *ιστίοις* καὶ *ἐρετμοῖς*), καὶ *ἀόρ. ἐπτέρωσα*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν *συνωνύμων*. Παθ. *πτεροῦμαι*, *πρτ. ἐπτέρουμην*, *παθ. μέλ. πτερωθήσμαι*, *παθ. ἀόρ. ἐπτέρωθην*, *πρκ. ἐπτέρωμαι*, *ὑπερσ. ἐπτέρωμην*. Ῥημ. *πτέρωσις*, *πτέρωμα*, *περωτής* (ἐξ οὗ *πτερωτικός*), *πτερωτός* (ἐξ οὗ *ἄπτερωτος*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *πτερόν*, ὅτε ἐκ τοῦ *πέτομαι*. Συνώνυμα: *θαρσύνω*, *παρὰ-θαρσύνω*, *διακελεύομαι*, *ἐπιρρῶννυμι*.

Πτήσσω (*ἀμτβ.* = ὑπὸ φόβου *ζηρώω*, *φοβοῦμαι* καὶ *μτβ.* = *ἐκφοβῶ* *τρομάζω*), *πρτ. -ἐπτησον*, *μέλ. πτήξω*, *ἀόρ. α' ἔπτηξα* καὶ *β' ἔπτακτον*, *πρκ. ἔπτηχα*, *ὑπερσ. ἐπτήχειν*. Ῥημ. *πτήξις*, *πτῶξ*.

Σημ. Θέμ. *πτακ* [*πρβλ. ποιητ. β' ἀόρ. ἔ-πτακ-ον*], ἐξ οὗ *πτηκ-* καὶ *προσλήψει* τοῦ προσφύματος -*j-*: (*πτηκ-j-*) *πτησ-*. Ἐκ τοῦ θέμ. *πτηκ-* κατὰ *τροπὴν* *προέκυψεν* τὸ *πτακ-* (*πρβλ. ἑγγνυμι-ἔρρωγα*), ἐξ οὗ τὸ *ποιητ.*: (*πτῶκ-j-*) = *πτῶσσω*, *πτωχός* (=ζαρωμένος ὑπὸ φόβου, συνεσταλμένος, ἐκείτης) καὶ (ἐξ οὗ *πτωχεύω*, ἐξ οὗ *πτωχεῖα*), *πτῶξ* = *λαγώς* (ὡς *δειλός*). Συνώνυμα τῷ μὲν *ἀμτβ. πτήσσω* εἶναι τὰ: *συστέλλομαι*, *φοβοῦμαι*, *δέδοικα*, *ὀρρωδέω*, *τρέω* τῷ δὲ *μτβ. τὰ: φοβῶ*, *φόβον ἐμποῖω*.

Πτύσσω (=διπλώνω), παρ' Ἀττικοῖς *πεξ. αἰέποτε* σύνθετον: ἀναπτύσσω (=ξεδιπλώνω), *μέλ. ἀναπτύξω*, *ἀόρ. ἀνέπτυσα*, *πρκ. ἀναπτύξας ἔχω*, *ὑπερσ. ἀναπτύξας εἶχον*. Παθ. *ἀναπτύσσομαι*, *παθ. ἀόρ. ἀνεπτύχθην*, *πρκ. ἀνέπτύγμαι*, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν *συνωνύμων*. Ῥημ. (*ἀνά*) *πτυξίς*, (*ἀνα*) *πτυχή* (ἐξ οὗ *πτυχίον*), *πτύξ*, *-χός*, *πτύγμα*, *πτυκτός*.

Σημ. Θέμ. [*ἀρχ. πυκ-* (*πρβλ. πυκ-νός*)], ἐξ οὗ κατὰ *μετασηματισμόν* *πτυκ* (*πρβλ. πόλις-πόλις, πόλεμος-πόλεμος, παῖω-πταίω*), καὶ κατ' *ἐναλλαγὴν* τοῦ *κ* πρὸς τὸ *χ* *πενυχ-*. Τὸ *ῥ. προσλαμβάνει* ἐν τῷ *ἑνεστ. καὶ πρτ. τὸ πρόσφυμα-j-*: (*πένυκ-j-ω* ἢ *πύχ-j-ω*) = *πτύσσω*, (*ἐπνυκ-j-ον* ἢ *ἐπτυχ-j-ον*) = *ἐπτυσσοκ*. Ἀπαντᾷ

δὲ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ *περί* : *περιπτύσσω* (=περιβάλλω), *διαπτύσσομαι* (=ἐκτυλίσσομαι, ἐξηγοῦμαι. Συνώνυμα : *ἐκτείνω*, *ἀνελίσσ(τ)ω*, *ἀναλύω(ο-μαι)*, *διασάφω-ῶ*).

Πτύω, πρτ. ἔπτυνον, μέλ. πτύσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. πτύσομαι, ἄορ. ἔπτύσα, πρκ. πτύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἔπτυνκα], ὑπερσ. πτύσας εἶχον. Παθ. πτύομαι, πρτ. ἐπτύομην, παθ. μέλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπτύσθην καὶ β' ἐπτύην, πρκ. ἐπτύσμαι, ὑπερσ. ἐπτύσμην. Ῥημ. πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον (ἐξ οὗ πτυαλώδης), κατάπτυστος.

Σμμ. Θέμ. πτῷ καὶ (πρὸ τῶν ἀπὸ σ, μ, τ, θ, ἀρχομένων ὀλικ.καταλήξεων) *πτυσ-*. Τὸ ῥ. φυλάττει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα ν βραχύν (ὄρα εἰς. § 7, σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : *ἀπό*, *διά*, *κατά*.

Πυνθάνομαι (=μανθάνω ἐξ ἀκοῆς, πληροφοροῦμαι, ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ, μανθάνω), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπυνθα-νόμην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπυνθόμην, πρκ. πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥημ. πύστις (=ἐρώτησις πληροφορία), πεῦσις, πύσμα ἢ πεῦσμα, πευθὴν (=ὁ ἐρωτῶν), πευστής (ἐξ οὗ πευστικός καὶ πευστήριος), πευστός, πυστός (ἐξ οὗ ἄπυστος, ἔκπυστος), πευστέον.

Σμμ. 1. Θέμ. ἰσχ. *πευθ-* (ἐξ οὗ μέλ. πεύθ-σ-ομαι=πεύσ-σ-ομαι=πεύσομαι) καὶ ἄσθ. *πυθ-*, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. (προσλήψει τῶν προσφωμ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος *ν:πυ-ν-θ-άν-ομαι, ἐπυ-ν-θ-αν-όμην*) καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : *ἀνά*, *διά*, *καί* *πρό*. - Ὡς παθ. τοῦ *πυνθάνομαι* εἶναι αἱ περιφράσεις : *πύστις ἐστὶ καὶ ἔκπυστος γίγνομαι*.

Σμμ. 2. Τὸ *πυνθάνομαι* συντάσσεται μετὰ γενικῆς μέν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ *ἐρωτᾷ ν*, μετ' αἰτίας δέ, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ *μανθάνει ν*.

Πωλέω-ῶ καὶ ἀποθ. **ἀποδίδωμαι**, πρτ. ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. ἀπεδόμην (καὶ ἐπώλησαμτγν.), πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πεπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. πωλήσομαι], μετ' ὀλ.μ. πεπράσομαι, παθ. ἄορ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπράμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ῥημ. πώλησις, πώλημα, πωλητής (ἐξ οὗ πωλητήριον καὶ πωλητικός).

Σμμ. Ἐκ τοῦ *πώλης* (=πωλητής· συγγ. τῷ *πέλω*, *πολέω*=κινεῖσθαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ εὐτυχῆς (εὐτυχέσ-ω=) *εὐτυχῶ*. Εἶναι δὲ τὸ ῥ. ἔλλειπτ. (ὄρα εἰσαγ. § 17) καὶ ἔχει θεμ. 1) *πωλε-*· 2) *δο-* (ὄρα *δίδωμι* σημ.)· καὶ 3) *πρε-* (ὄρα *σι-πρέ-σκ-ω* σημ.).

Σμμ. 2. Συνώνυμα : *ἀποδίδωμαι* (ὅπερ ἐν γένει μὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὸ πωλῶ· ἐνίοτε ὁμῶς καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν *πωλῶ*=ἐκτίθημι τι εἰς πώλησιν καὶ ἀναμένω ἀγοραστὴν· τὸ δὲ *ἀποδίδωμαι*=δίδομ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστὴν καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, δηλ. ξεπουλῶ), *διατίθεμαι*, *σιπράσκειν*. Ἀντίθετα : *ἀγοράζω*, *ὠνοῦμαι*.

Ρ

Ῥαθυμέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελῶ, φυγοπο-νῶ), πρτ. ῥεραθύμουν, μέλ. -ῥαθυμήσω, ἄορ. ῥεραθύμῃσα, πρκ. ῥερα-θύμηκα, ὑπερσ. ῥεραθυμήκειν καὶ παθ. πρκ. τὰ κατερραθυμημένα θύμηκα, ὑπερσ. ῥεραθυμήκειν ἀπολεσθέντα). Ῥημ. ῥαθυμητέον. (=τὰ ἐξ ὀκνηρίας καὶ ἀμελείας ἀπολεσθέντα). Ῥημ. ῥαθυμητέον.

Σμμ. Τὸ ῥ. εἶναι καρασύνθετον ἐκ τοῦ *ῥάθυμος* (ὅπερ ἐκ τοῦ αἰόλ. ἐπιρε).

(ῥάι=) ῥᾶ (=ῥάδιον) καὶ θυμός], ἐξ οὗ καὶ ῥαθυμία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέω=) κρατῶ. Ἄταντῶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ καὶ ἀπό: καταρραθυμῶ καὶ ἀπορραθυμῶ (=ὄλως ῥαθυμῶ καὶ χάνω ἐκ ῥαθυμίας). Ὡς μὲν. δὲ τοῦ ῥαθυμῶ εἶναι τό : ῥαθυμίαν ἐμβάλλω (τινί), ῥαστώνην (παρὰσκενάζω, ποιοῦ, παρέχω) δίδωμι.

Σημ. 2. Συγώνυμα καὶ περιφράσεις : ῥαστώνεω, ἀμελῶ (ὅπερ ὑσθενέσθ-
ρον τοῦ ῥαθυμεῖν), ἀργῶ, ὀκνῶ, ῥαθυμός εἰμι, ῥαθυμός ἔχω, οὐ μέλει μοι,
οὐ φροντῖς μοι, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ἀμελής εἰμι. Ἀντίθετος: πονέω-ω(ὁ ἰδέ).
~ πονεῖς τὸ πρόσωπον σου

Ῥεπίζω (κυττώ με ῥάβδον,μιστριώνων, κυττώ τινα εἰς τὸ πρόσωπον με ἀνοιχτὴν παλάμην)·κον. δίδω μάστιγον), ἄορ. ἔρραπίσα, παθ.ἄορ. ἔρραπίσθην,[πρκ.ἔρραπίσμαι, ἢ ῥεράπισμαι], τὰδ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς, ἐκτῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ῥάπισμα ῥαπισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ῥαπίς, -ίδος* (=ῥάβδος). Θέμ. *ῥαπίδ-*. ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: (*ῥαπίδ-jw*) *ῥαπίζω*, καθ' ὃ καὶ πάντα τὰ εἰς -ίζω τὰ μὴ ἔξ ὀδοντοφωναλῆτων θεμάτων: *πρόφασις-προφασίζομαι*, νόμος-νομίζω κλ., κλ. Συνών. καὶ περιφρ.: *μαστιγῶ, τῇ μάστιγι τύπτω τινά, κατὰ κόρρης παίω, ἐπὶ κόρρης τύπτω ἢ πατάσσω, [κολαφίζω], κόνδυλον ἐντρίβω*.

ῥάπτω, πρτ. -ἔρραπτον, μέλ. -ράψω, ἄορ. ἔρραψα, πρκ. ἔρραψα, ὑπερσ. ἔρράφειν. Παθ. ῥάπτομαι, πρτ. ἔρραπτόμην, παθ. μέλ. β' ῥαφήσομαι, παθ. ἄορ. β' -ἐρράφην, πρκ. ἔρράμμαι, ὑπερσ. ἔρράμην. ῥημ. ῥάψης ῥαφή, ῥάμμα, ῥαφίς, ῥαφεὺς (ἔξ οὗ ῥαφεῖον), ῥάπτης (ἔξ οὗ ῥάπτρια, ῥαπτικός, καὶ ῥαπτική), ῥαπτός.

Σημ. Θέμ. (σραφ=) ῥαφ-. ἐξ οὗ [προσλήψαι τοῦ προσφύματος -τ- δρα
εἰσαγ. § 10 . ῥαφ-τ=] ῥάπτ. [πρβλ. ἀττω σημ.]. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι διπλα-
σιάζουσι τὸ ρ ἐξ ἀφομοίωσης τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θέματος πρὸς τὸ ρ (ἔσρα-
φον=) ἔξραφον, [ἔσραφα=] ἔξραφα κλ. Συνώνυμα : συντίθημι, συνδέω-ω,
συνάπτω, συναρμόντω, ἀκέομαι, οὔμαι.

ῥάσσω, (=πίω, πλήττω, τύπτων καὶ ὠθῶν καταβάλλω, κατα-
συντρίβω), μόνον ὁ σύνθ. μέλ. συρράξω. ἄορ. ἔρραξα, καὶ συναρράξαι,
καὶ παθ. ἄορ. κατερράχθην, τὲ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ'
Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. [ῥάξις, ῥάκος, ῥάγιδον, ῥακτός].

Σημ. Θεμ. [Fraγ-, [πρβλ. λαγ. fra(n)go, ἐξ οὗ προσλήψαι τοῦ προσφ. -j-[ραγ-j=)] ῥάσσω, Συν. ῥήγγνμι, τύπτω, παίω, πατάσσω, πλῆττω.

ῥαψωδῶ (εἶμαι ῥαψωδός, τὰ ποιήματα ἄλλων ὧς ῥαψωδός ἀπαγγέλλω, φλυαρῶ), πρτ. ἔρραψώδουν, μέλ. ῥαψωδήσω, ἀόρ. ἔρραψώδησα, πρκ. ἔρραψώδηκα ἢ ῥαψωδήσας ἔχω, ὑπερσ. ἔρραψωδήκειν ἢ ῥαψωδήσας εἶχον. Παθ. ῥαψωδοῦμαι, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ῥαψώδημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνηθεν ἐκ τοῦ ῥαφωδός [ὅπερ ἐκ τοῦ ῥάπτω καὶ φῶδη], ἐξ οὗ καὶ ῥαφωδία καὶ ῥαφωδικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέσ-ω] κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ῥαφωδῶ λέγεται καί : ῥαφωδός εἰμι. Συνώνυμα : ἀπαγγέλλω, λαλῶ, ληρῶ, φλυαρῶ.

Ῥέπω (=βραδέως ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ), πρτ. ἔρρεπον, μέλ. ῥοπήν ἔχω ἢ σχήσω, ἀόρ. ἔρρεψα, πρκ. ῥόπην ἔσχηκα, ὑπερσ. ῥοπήν ἐσχέκειν. Ῥημ. ῥόπ-αλον, ῥόπ-τρον καὶ ῥοπή (ἐξ οὗ ῥοπικός, ἀμφίρροπος, ἀμφίρρεπής, ἐπιρρεπής, ἀντίρροπος καὶ ισόρροπος (ἐξ οὗ ἰσορροπία καὶ ἰσορροπῶ).

καὶ ὡ ἀντί τοῦ οἰ καὶ οὐ [πρβλ. καὶ Ὅμηρ. ἰδρῶω, ἰδρῶοντα, ἰδρῶονσα, καὶ τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς στεφανῶέτω, δαμιῶντες.]

ῥίπτω καὶ **ῥιπτέω-ῶ**, πρτ. ῥριπτον καὶ ῥρίπτουν, μέλ. ῥίψω, ἄορ. ῥροῖψα, πρκ. ῥριφα, ὑπερσ. ῥρίφειν. Παθ. ῥίπτομαι καὶ ῥιπτοῦμαι, πρτ. ῥριπτόμην, παθ. μέλ. α' ῥιφθήσομαι καὶ β' ῥιφήσομαι, παθ. ἄορ. α' ῥροῖφθην καὶ β' ῥρίφην, πρκ. ῥριμαι, ὑπερσ. ῥρίμην, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. ῥρίψομαι. Τὸ δὲ μέσον κατὰ περίφρασιν: ῥίπτω ἑμαυτόν, πρτ. ῥριπτον ἑμαυτόν κλ., κλ. ῥημ. ῥίψις, ῥίψ-ασπις, ῥίψο-κίνδυνος, ῥιπή, ῥίμμα, ῥίπις, ῥιπτός, καὶ ῥιπτάξω (θαμιστ. = συνεχῶς ῥίπτω τῇδε κακείσθ).

Σημ. 1. Θέμ. **ῥιπ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφωμάτων -τ- καὶ -ε- :] **ῥιπ-**-τ- καὶ **ῥιπ-**-τ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθεσεων: ἀπό, ἀνά, διὰ κλ., ἔχει δὲ τὸ θεματικὸν φωνήεν ι μακρόν· ὅρα εἰσαγ. § 10 σημ.

Σημ. 2. Τὸ **ῥίπτω** διαφέρει τοῦ **ῥιπτῶ**, διότι τὸ μὲν **ῥίπτω** σημαίνει ἀπλῶς ῥίπτω, τὸ δὲ **ῥιπτῶ** = ῥίπτω μετὰ σφοδρότητος.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ **ῥίπτω** εἶναι τὸ **βάλλω** καὶ **ἵημι**· περὶ τῆς διαφορᾶς δ' αὐτῶν ἰδὲ **βάλλω** σημ. 3.

ῥοφέω-ῶ (= ῥοφῶ, καταπίνω, πρτ. ῥρόφουν, μέλ. ῥοφήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ῥοφήσομαι, ἄορ. ῥρόφησα, πρκ. ῥοφήσας ἔχω, ὑπερσ. ῥοφήσας εἶχον· καὶ παθ. ἄορ. ῥροφήθην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ῥόφησις, ῥόφημα (ἐξ οὗ ῥοφημάτιον), ῥοφητός (ἐξ οὗ ῥοφητικός).

Σημ. Θέμ. [**ροφ-** =] **ρόφ-**, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφώματος -ε- : ῥοφ-ε-. Συνώνυμα : ἀναπίνω, ἀνα[κατα]πίνω, [ἐκμύζω, ἐκμυζῶω, ἐκμυζέω] κενώω-ῶ.

ῥυθμίζω (= εἰς ῥυθμόν, ἰσομετρίαν φέρω τι, κανονίζω), παρ. ῥρόν· θμιζον, μέλ. ῥυθμίσω, ἄορ. ῥρόνθμισα, πρκ. ῥυθμίσας ἔχω, ὑπερσ. ῥυθμίσας εἶχον. Παθ. πρτ. ῥρονθμιζόμην, παθ. ἄορ. ῥρονθμίσθην, πρκ. ῥρόνθμισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ῥυθμιστός (ἐξ οὗ ῥυθμιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥυθμός ([Ἰων. ῥυσμός, ὅπερ ἐκ τοῦ ῥέω), ἐξ οὗ καὶ ῥυθμικός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς [ἐλπιδ-j-ω =] **ἐλπίζω**, καθ' ὃ καὶ νόμος **νομίζω** κλ., κλ. Ὁθενθίμα ἀναλογικὸν ῥυθμιδ-. Συνώνυμα : διατάττω-[σσω], διακοσμέω, εὐτρεπίζω, συντίθημι, διατίθημι, [(δι)ευθετέω], κατὰ χώραν (ἢ ἐν χώρᾳ) τάττω, παρασκευάζω.

[**ῥώννυμι ἢ ῥωννύω**] (= ἐνδυναμώνω) καὶ Ἀττικῶς ῥῶ-ην **ἐμποιῶ** (ἢ παρέχω, ἐμβάλλω), πρτ. ῥώμην ἐνεποιῶν[καὶ ῥρῶννυν] μέλ. ῥώμην ἐμποιήσω [καὶ ῥώσω], ἄορ. ῥρῶσα καὶ ῥώμην ἐνεποίησα, πρκ. ῥώμην ἐμπεποίηκα καὶ ῥώσας ἔχω, ὑπερσ. ῥώσας εἶχον καὶ ῥώμην ἐνεποίησκειν. Παθ. [ῥώννυμαι, πρτ. ῥρῶνύμην, παθ. μέλ. ῥωσθήσομαι], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ῥρῶσθην, πρκ. ῥρῶμαι, ὑπερσ. ῥρῶμην. ῥημ. ῥώμη (ἐξ οὗ ῥωμαλέος), [ῥῶσις, καὶ σύνθ. ἐπίρρωσις, ἀνάρρωσις], ἄρωστος (ἐξ οὗ ἄρρωστία καὶ ἄρρωστῶ), εὐρωστος (ἐξ οὗ εὐρωστία καὶ εὐρωστῶ).

Σημ. Τὸ **ῥώννυμι** [θ. ῥῶ-/σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου [ῥωσ-νυ-μι =] **ῥῶν-νυμι**. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν ῥωσ-. Ὁ ἐνεστ. ῥῶννυμι καὶ ῥωννύω δὲν ἀπαντᾷ πρ' Ἀττ. περὶ. Τὸ ῥ. ἐλέγετο παρ' Ἀττ. περιφραστικῶς: ῥώμην ἐμποιῶ, ῥώμην παρέχω καὶ ῥώμην ἐμβάλλω, ὡς ἀπὸ β. δέ: ῥώμην ἔχω. Ὁ πρκ. ῥρῶμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ τῷ ἐνεστ. = εἰμαι δυνατός, ὑπάγειν· ὁθεν καὶ ἡ πρσπ. ῥρῶσο = ὑγίαινε. Ἡ μτχ. τοῦ πρκ. ῥρῶμένος. ἔχει ἐν χρήσει καὶ μονο-

λεκτικούς παραθετικούς τύπους : ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος· ὄρα ἄσμενος καὶ [χαρίζομαι] κεχαρισμένος.

Σ

Σαλπίζω (=ἤκω διὰ τῆς σάλπιγγος), πρτ. ἐσάλπιζον, μέλ. σαλπίζω καὶ σαλπίσω καὶ σαλπῶ, ἄορ. ἐσάλπιγξα καὶ μτγν. ἐσάλπισα, πρκ. σαλπίγξας ἔχω, ὑπερσ. σαλπίγξας εἶχον. [Παθ. πρκ. σεσάλπιγκται καὶ σεσάλπισται μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν. Ῥημ. σάλπισμα, σαλπισμός, σαλπιγκτῆς ἢ σαλπικτῆς ἢ σαλπιστῆς (ἐξ οὗ σαλπιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ σάλπιγγ-, γγγος. Θέμ. σαλπιγγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦπροσφύ- ματος-j-]: σαλπιγγ-j-ω=σαλπίζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥηνικοῦ γ πρὸ τοῦ ζ [=σδ] ἀνευ ἀνακληρωματικῆς ἐκτασεως τοῦ προηγούμενου φωνήεντος=]σαλπίζω [πρβλ. κλάζω σημ.]. Τὸ ῥ. παρὰ τοῖς μτγν. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ῥις [ἐριδ-j-ω=] ἐρίζω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σαλπιδ-πρβλ. [ἐσάλ- πιδ-σα=ἐσάλπισσα=] ἐσάλπισα κλ., [σάλπιδ-μα=] σάλπισμα κλ. Συνώνυ- μα τῷ σαλπίζω εἶναι τὰ : σημαίνω, σημαίνω τῇ σάλπιγγι ἢ τῷ κέρατι.

Σάττω ἢ σάσσω (=γεμίζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω ὀπλίζω), πρσ. ἔσαττον, μέλ. σάζω, ἄορ. ἐσάζα, καὶ ἐπέσάζα, πρκ. σάξας ἔχω, ὑπερσ. σάξας εἶχον. Μέσ. ἄορ. ἐσαξάμην παθ. πρκ. σέσάμμαι, καὶ μετ' ὀλ. μ. σεσαγμένους ἔσομαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ.[σάγη ἢ σαγή], σαγήνη (ἐξ οὗ σαγηνεύω), [σάξις, σάγμα, σάγος], σάκος ἢ σάκκος, [σάκτωρ], σακτός, (ἐξ οὗ ἄσακτος).

Σημ. Θ.μ. [σfaz ἢ sfaz=] σάκ- ἢ σάγ- [πρβλ. λατ. sag-um], ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος-j-· σακ-j-ω ἢ σάγ-j-ω=] σάττω ἢ σάσσω. Τὸ ῥηματικὸν «σάκος» [ὁ] καὶ σάκος [τὸ] [ἱσπῆς] οἱ Ἀγριοὶ ἔγραφον δι' ἐνὸς κ-· οἱ Ἕλληνες δὲ διὰ «δύο» [Θωμ. Μάγιστρος]. Συνώνυμα : ἐτοιμάζω, συσκευάζω, ὀπλίζω, πληρῶ, πέμπλημι, πατῶ, πείζω.

Σαφηνίζω (=σαφές καθιστῶ τι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω), πρτ. ἐσαφή- νιζον, μέλ. σαφηνιῶ, ἄορ. ἐσαφηνίσα, πρκ. σαφῆς γέγονα, ὑπερσ. σα- φῆς ἐγεγόνειν. Παθ. σαφηνίζομαι τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο διὰ περι- φράσεων ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. σαφηνισμός, σαφηνιστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. σαφνῆς [Δωρ. σαφνῆς=σαφῆς], ἐξ οὗ καὶ σαφή- νεια. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς [ἐλπιδ-j-ω=] ἐλ- πίζω, καθ' ὃ καὶ ἀφανῆς-ἀφανίζω, εὐερεπῆς-εὐερεπίζω. Ἀντὶ τοῦ σαφηνί- ζω λέγεται καὶ : παῖδ' [ἢ καθίστημι] τι σαφές· καὶ ἀμτβ. : σαφῆς εἰμι, ἄντι δὲ τοῦ σαφηνίζομαι λέγεται καὶ : σαφῆς γίγνομαι. Συνώνυμα : ἐρμη- νέω, ἐξηγοῦμαι, διασαφῶ, ἀναπτύσσω, ἀποδίδωμι, συμβάλλομαι.

Σατραπεύω (=εἶμι σατραπῆς, διοικῶ τι ὡς σατραπῆς), πρτ. ἐ- σατραπεύον, (πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περι- φράσεως : σατραπῆς εἰμί, ἦτοι) μέλ. σατραπῆς ἔσομαι, ἄορ. σατραπῆς ἐγενόμην, πρκ. σατραπῆς γέγονα, ὑπερσ. σατραπῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. σατραπεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ σατραπῆς [λέξις Περσικὴ] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ δυνάστης-δυναστεύω κλ., κλ.

Σθέννυμι [καὶ σθεννύω] (=σβήνω, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ καὶ μτφρ.=καθησυχάζω, καταπραῦνω), πρτ. ἐσθέννυν [καὶ ἐσθέννυν], μέλ. σβέσω, ἄορ. ἐσβεσα, πρκ. σβέσσας ἔχω, ὑπερσ.σβέσσας εἶχον. Παθ.

Σσκάζω (=ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, μάνδραν, μανδρίζω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐσηκάσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σηκός* (=μάνδρα, τόπος περιπεφραγμένος) στάνη, συγγενὲς τῷ σάττω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς [λιθάδ-j-ω=] λιθάζω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν σηκαθ-. Συνώνυμ.: ἐν σηκῷ [ἢ αὐλίῳ] κατακλεί-(ῆ)ω, συγκλείω, συνωθέω, συνειλέω, [συναλίζω], καὶ παθ. αὐλίζομαι.

Σημ. τίνω (διὰ σημείου ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἐμφαίνω, σφραγίζω), πρτ. ἐσήμαινον, μέλ. σημανῶ, ἄορ. ἐσήμηνα [καὶ μγγν. ἐσήμῆνα], πρκ. σημήνας ἔχω [καὶ σεσήμαγκα μτγν.], ὑπερσ. σημήνας εἶχον [καὶ ἐσεσημάγκειν μτγν.]. Παθ. σημαίνομαι καὶ μέσ. -σημαίνομαι, πρτ. ἐσημαινόμην, παθ. μέλ. σημανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσημάνθην, μέσ. μέλ. σημανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐσημηνάμην, πρκ. παθ. σεσήμᾶσμαι, ὑπερσ. ἐσεσημάσμην. Ῥημ. σήμανσις, σημασία, σημαντήρ (ἐξ οὗ σημαντήριον), σημαντῶρ, σήμαντρον, σημαντός (ἐξ οὗ σημαντικὸς καὶ ἀσήμαντος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *σῆμα* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) μελαίνω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *σημαν-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπὸ, ἐπὶ, ἐν, κατὰ, παρὰ, ὑπὸ, πρὸ καὶ σύν. Τὰ μέσα: ἀποσημαίνομαι=δημεύω, ἐπισημαίνομαι=δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω τι διὰ σημείων=ἐνσημαίνομαι=ἐντυπώνω, κατασημαίνομαι=σφραγίζω, παρασημαίνομαι=παραχαράττω κλ. Ὁ μτγν. ἄορ. (ἐσήμαν-σα=ἐσήμαν-α=) ἐσήμανα ἐχρηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑπορλήκτων (ἐσημνησάμην, ἀντιπαρὸ τοῦ θεμ. φανήεντος ἀέχονσι εἰ ἢ ἑώρα κερδαίνω σημ. καὶ ἐνρηνολήκτων, ἀντιπαρὸ τοῦ θεμ. φανήεντος ἀέχονσι εἰ ἢ ἑώρα κερδαίνω σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα: δηλῶ, δείκνυμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκφαίνω, ἀναφαίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, σαλπίζω.

Σήπω (μτβ.=κάμνω νὰ σπύσῃ τι, σαπίζω) μόνον ὁ ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: σῆψιν ποιῶ. Παθ. σήπομαι, πρτ. ἐσηπόμην, παθ. μέλ. β' σαπήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐσάπην, πρκ. ἔνεργ. β' ὡς παθ. σέσηπα (=εἶμαι σάπιος) [καὶ μτγν. σέσημαι], ὑπερσ. ἐσεσήπειν [καὶ μτγν. ἐσεσήμην]. Ῥημ. σήψις, σηπεδών, σαθρός, σαπρός (ἐξ οὗ σαπρία καὶ σαπρότης), σηπτός (ἐξ οὗ σηπτικός καὶ ἄ-σηπτος, ἀσαπής).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. σαπ- καὶ ισχ. σππ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ. Ὁ πρτ. σέσηπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα π (πρβλ. καὶ ἔαγα, πέπληγα, τέτοκα, πέφρικα κλ.). Τὸ ῥ. σαθρός διαφέρει τοῦ σαπρός, διότι τὸ μὲν σαθρός λέγεται περὶ πεσπαλασμένων καὶ ἐφθαρμένων (ἐσθίων, ἀγγείων κλ.), τὸ δὲ σαπρός περὶ τῶν σεσηπτότων καὶ κακῆν ὁσμὴν ἀναδιδόντων.

Σιγάζω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, πρᾶυνω) μόνον ὁ ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σιγή* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη ἀναγκάζω κλ. Συνώνυμα: σιωπῶ (μτβ.), σιωπὴν ποιῶ, πρᾶυνω, μαλάσσω, ἡμερόω, ἐξημερόω, τιθασεύω, ἀνίημι.

Σιγάω-ω (ἀμτβ.=σιωπῶ), πρτ. ἐσίγων, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. σιγήσομαι [καὶ μτγν. σιγήσω], ἄορ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηκα, ὑπερσ. ἐσεσιγήκειν. Παθ. σιγῶμαι, πρτ. ἐσιγώμην, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιγήθην, πρκ. σεσίγημαι, ὑπερσ. ἐσεσιγήμην, καὶ μετ' ὅλ. μ. σεσιγήσομαι.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *σιγή*, ἐξ οὗ καὶ *σιγηλός*. Ἀντὶ τοῦ παθ. *σιγῶμαι* λέγεται καὶ: *σιγή γίνεται* (ἢ *σιγή ἐστι*).

Σημ. 2. Συνώνυμα: σιωπῶ, εὐφημέω-ω, κρύπτω. Τὸ σιγῶ διαφέρει ἐνίοτε τοῦ σιωπῶ, διότι τὸ μὲν σιγῶ=οὐδὲν ὁμολῶ, τὸ δὲ σιωπῶ=παύω τὰ ὁμολῶ. Ἀντίθετα τῷ σιγῶ εἶναι τὰ : φθέγγομαι, λέγω, λαλῶ, ληρῶ.

Σιμώ-ω [=κάμνω τι σιμόν, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω]. Παρ' Ἀττ. εὐρηται μόνον ὁ ἄορ. τῆς μτχ. ἀποσιμώσας καὶ ἐπισιμώσας [=ἀποτρέψας], πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : σιμόν τι ποιῶ. Ῥημ. σίμωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιμός, ἐξ οὗ Σῖμος (ὁ), Σιμίας, οἰμότης καὶ ἐν τῇ δημάδει τὸ σιμά (=πλησίον) καὶ τὸ σιμῶν (=πλησιάζω), ὅπερ ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου μ. Χ. αἰῶνος εὐρίσκεται.

Σίνωμ. αὐτ. [=ἀφαρπάζω, ὀρμῶ ἐχθρικῶς ἢ ληστρικῶς καὶ ἀρπάζω ἀνθρώπους ἢ ζῴων ἄφουρον, βλάπτω, κακοποιῶ κλ.], ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐσινόμην, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι [ἦτοι: μέσ. μέλ. σινήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσινάμην καὶ πρκ. σέσιμμαι]. Ἡροδ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. σίνις, -ιδος [=κλέπτῃς κακοῦργος], σίν-τῃς ἢ σίντωρ [=βλαπτικὸς, ἀρπακτικὸς ἐπὶ θ. λεόντων καὶ λύκων], ἀσινής.

Σημ. Ἐκ τοῦ σίνος (=βλάβη, ὀλεθρος). Συνώνυμα : λήζομαι, λεηλατῶ, ληστεύω, βλάπτω, λυμáινομαι, φθείρω, ἐρησῶ-ω, κακόω-ω, κακουργῶ.

Σιτέω-ω [=τρέφω, σιτίζω], πρτ. ἐσίτουν, μέλ. σιτήσω, ἄορ. ἐσίτησα, πρκ. σεσίτηκα, ὑπερσ. ἐσεσίτηκειν. Μέσ. σιτοῦμαι (=τρέφω, τρέφομαι], πρτ. ἐσιτούμην, [μέσ. μέλ. σιτήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιτήθην], τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν περιφράσεων: σίτου ἄπτομαι καὶ σίτον αἰρούμαι ἢ τῶν συνωνύμων [ἄπερ ἰδὲ ἐν ῥ. ἐσθίω σημ. 2]. Ῥημ. σίτησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ σίτος (ἐξ οὗ καὶ σιτίον, σιτηρός καὶ σιτίζω) κατ' ἐναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) (=κρατέω-ω). Τὸ ἐνεργητικὸν εὐρηται μόνον ἐν τοῖς πορασυνθέτοις: συσαιτῶ (=συντρέφω), ἀποσυσσιτῶ (δὲν μετέχω τοῦ συσαιτῶ), παρασιτῶ (=εἶμαι παράσιτος). ἄσιτῶ (=μείω ἀσιτος), μονοσιτῶ (=τρέφω ἅπασι τῆς ἡμέρας), ἀρτосιτῶ (=τρέφω ξηρὸν ἄρτον), ἀλφитосιτῶ (=τρέφω ἄλφита). Συνώνυμα τῷ σιτῶ εἶναι τὸ σιτίζω, ἐξ οὗ τὰ : σίτισις, σιτισμός, σιτιστής.

Σιτηγέω-ω [σίτον ἢ σιτία φέρω πρὸς τινα] ὁμαλόν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σίτος καὶ ἄγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ σιτηγός (ἐξ οὗ τὸ σιτηγία) εἶναι μτγν.

Σιωπάω-ω, πρτ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι [καὶ μτγν. σιωπήσω], ἄορ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα, ὑπερσ. ἐσεσιώπηκειν. Παθ. σιωπῶμαι, πρτ. ἐσιωπώμην, παθ. μέλ. σιωπηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιωπήθην, μέσ. ἄορ. ἐσιωπησάμην [κατ.=ἐπέβαλον σιωπὴν], πρκ. σεσιώπημαι, ὑπερσ. ἐσεσιωπήμην. Ῥημ. [ἀπο-, παρα-] σιωπήσις, [κατα]σιωπητέον, σιωπηλός,

Σημ. Ἐκ τοῦ σιωπή, ἐξ οὗ καὶ σιωπηρός καὶ σιωπηλός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, κατά, ὑπό. Ἀντὶ τοῦ σιωπῶ λέγεται καὶ σιωπῇ διάγω, σιωπῇ ποιῶμαι, σιωπῇ κάθημαι: ὡς μτβ. δὲ : σιωπῇ ποιῶ καὶ ὡς παθ. σιωπῇ ἐστι (ἢ γίγνεται). Συνώνυμα ὅρα σιγάω σημ. 2. Ἀντίθετα : λέγω, φθέγγομαι, φημί, λαλῶ, ληρῶ.

Σκάπτω, πρτ. ἔσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἄορ. ἔσκάψα, πρκ. ἔσκάφα, ὑπερσ. ἔσκάφειν. Παθ. σκάπτομαι, πρτ. ἔσκαπτόμην, παθ. μέλ. β' σκαφήσομαι. παθ. ἄορ. [α' ἔσκάφθην μτγν., καὶ β' ἔσκάφην, πρκ. ἔσκαμμα,

ὑπερσ. ἐσκάμμην. Ῥημ. σκαφή, σκάφη (ἐξ οὗ σκαφίς ἢ σκαφεῖον), σκάμμα, σκάφος, σκαφεὺς (ἐξ οὗ σκαφεῖον=ἐργαλεῖον), σκαπάνη (ἐξ οὗ σκαπανεύς), σκαπτῆρ (οὗ θηλ. σκάπτειρα), σκαπτός, σκαπτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. σκαπ- ἢ σκαφ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -τ- (σκα-τ- ἢ σκαφ-τ- =) σκαπτ- (δρα ἅπτω σημ.). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά, ἀπὸ καὶ συγκατα-. Ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. τὰ ἐσκαμμένα=πάφρος, χάνδαξ χρησιμεύων ὡς ὄριον διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ πένταθλον· ὅθεν ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα=ὑπερβαίνω τὰ ὄρια. Συνώνυμα : ὀρύττει(σ)ω.

Σκαρδαμύσσω ἢ σκαρδαμύττω (=ἀνοίγω καὶ κλείω συνελθὼς τοὺς ὀφθαλμούς), πρτ. ἐσκαρδάμυσσ(τ)ον, μέλ. σκαρδαμύξω, ἄορ. ἐσκαρδάμυξα, πρκ. σκαρδαμύξας ἔχω, ὑπερσ. σκαρδαμύξας εἶχον. Ῥημ. σκαρδαμυκτής (ἐξ οὗ σκαρδαμυκτικός καὶ ἀσκαρδαμυκτής), σκαρδαμυκτί, ἀσκαρδαμυκτί, ἀσκαρδάμυκτος.

Σημ. Τὸ δ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σκαίρω (=πῆδῶ, σκιρτῶ) καὶ μύω (1) μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Ἑσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-κ-j-ω=) -σσω ἢ -ττω οὐρανισκοφωολήκτινα (πρβλ. κηρύττει(σ)ω σημ.). Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σκαρδαμυκ-. Συνώνυμα : βλέφαρίζω.

Σκεδάννυμι (=σκορπίζω, διασκορπίζω, διαλύω), πρτ. ἐσκεδάννυν καὶ ἐσκεδάννυον, μέλ. -σκεδάσω ἢ -σκεδάω-ῶ (-ᾶς-ᾷ κλ.), ἄορ. ἐσκέδασα, πρκ. σκεδάσας ἔχω [καὶ ἐσκέδακα], ὑπερσ. σκεδάσας εἶχον [καὶ ἐσκεδάκειν]. Παθ. καὶ μέσ. -σκεδάννυμαι, πρτ. μέσ. ἐσκεδαννύμην, παθ. μέλ. σκεδασθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθην (=ἐσκέδασα ἐμυτόν), μέσ. ἄορ. ἐσκεδασάμην, πρκ. ἐσκέδασμαι, ὑπερσ. ἐσκεδάσμην. Ῥημ. σκέδασις, σκεδασμός, σκεδαστής, σκεδαστός.

Σημ. 1. Τὸ δ. ἔχον ἀρχικὸν θέμ. σκεδα- σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου ῥήματος (ζῶσ-νυμι—)ζώννυμι. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν σκεδασ-. Οἱ ἐνεργ. χρόνοι ἀπαντῶσιν ἀείποτε σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, κατά, ἀπό· οἱ δὲ παθ. καὶ μέσοι καὶ ἅπλοϊ καὶ σύνθετοι. Τὰ ἀπαρέμφανα ἀποσκεδάννυσθαι καὶ διασκεδάννυσθαι ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς καὶ ἀποσκίδνασθαι καὶ διασκίδνασθαι (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. σκίδνυμι). Παρασχηματισμοὶ τοῦ σκεδάννυμι εἶναι τὰ μτγν. ῥήματα : σκεδανύω, σκεδάω, σκεδάζω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ σκεδάννυμι εἶναι τὰ : διασπείρω, διαρρίπτω, διαχέω, [(δια)σκορπίζω]. Ἀντίθετα : ἀθροίζω, ἀλίζω, συναλίζω.

Σκεπάζω (=καλύπτω, σκεπάζω), ἄορ. ἐσκέπασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως : σκέπην παρέχω. Παθ. [ἄορ. ἐσκέπασθην]. πρκ. ἐσκέπασμαι, ὑπερσ. ἐσκεπάσμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. σκέपाσις, σκέπασμα, σκεπαστής (ἐξ οὗ σκεπαστικός καὶ σκεπαστήριος), σκεπαστός, σκεπαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σκέπη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σκεπαδ-. Συνώνυμα : καλύπτω, (συγ- κατα-, περι-) κρύπτω (ἀπο-) στεγάζω, [ὀροφῶ, ἐρέπτω, ἐρέφω], προφυλάττω.

Σκέπτομαι, ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτῶν δὲ γίνε-

(1) [Κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμ., ἐπεὶ δὲ τὸ ῥ. λέγεται καὶ καρδαμύττω, ἐκ τοῦ καρδάμου, εἰς τὰς προσηγέκηται συνεχῶς, τὰ βλέφαρα μύει ἢ παρὰ τὸ κόρας μύειν].
ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ-ΔΕΕΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ 12

ται χρῆσις παρ' Ἀττικοῖς τοῦ : σκοπέω-ω καὶ σκοποῦμαι ἢ τῆς περιφράσεως : σκέψιν ποιῶμαι, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ὁμαλῶς· ὅρα σκοπέω-ω.

Σημ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ὅρα σκοπῶ σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : βουλευομαι, σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι, φρονῶ, σκέψιν ποιῶμαι, λογίζομαι.

Σκευαγωγέω-ω (=συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη, ἐπιπλα καὶ μεταφέρω αὐτὰ) καὶ ἄορ. ἐσκευαγώγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου : σκευορῶ ἢ τῶν περιφράσεων : τὰ σκεύη φέρω ἢ σκευοφόρος εἰμί. Ῥημ. σκευαγώγημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σκευαγωγός, ἐξ οὗ καὶ σκευαγωγία (μτγν.). Σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος(κρατέω-ω=)κρατῶ.

Σκευάζω(=ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω), πρτ. ἐσκευάζον, μέλ. -σκευάσω, ἄορ. ἐσκευάσα, πρκ. -ἐσκευάκα, ὑπερσ. -ἐσκευάκειν. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, πρτ. ἐσκευαζόμην, παθ. μέλ. -σκευασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσκευάσθην, μέσ. μέλ. σκευάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκευασάμην, πρκ. ἐσκευάσμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσκευάσμην καὶ μέσ. -ἐσκευασμένος ἦν. Ῥημ. σκευασία, σκεύασις, σκεύασμα, σκευαστής, σκευαστὸς σκευαστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σκευή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθάδ-j-ω=)λιθάω, καθ' ὃ καὶ ἀκμή-ἀκυμάω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σκευαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Τὸ σκευή συντιθέμενον μετὰ διαφόρων προθέσεων : παρασκευή, κατασκευή, ἀνασκευή κλπ. πρὶράγει τὰ παρασύνθετα ῥήματα : παρασκευάζω (=ἐτοιμάζω), κατασκευάζω (=εἰατοποιῶ), ἀνασκευάζω (=συλλέγων τὰ σκευή μετακομίζω) καὶ μέσ. ἀνασκευάζομαι (=συλλέγων τὰ σκευή μου καὶ ἀπέρχομαι), ἐπισκευάζω (=διορθώνω), συσκευάζω (=ἐτοιμάζω τινά, ἵνα φύγῃ), ἀποσκευάζω (=ἀφαιρῶ) καὶ τὰ αποθετικά : διασκευάζομαι (=ἐτοιμάζομαι) καὶ ἐνοσκευάζομαι (=ἐνδύομαι, ὀπλίζομαι).

Σημ. 3. Ἀντὶ τοῦ παρασκευάζω λέγεται καὶ : παρασκευαστής εἰμί· τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου παρασκευάζομαι καὶ : ἐν παρασκευῇ εἰμί· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ : παρασκευῇ γίγνεται, ἐν παρασκευῇ ἐστὶ τι καὶ παρασκευαστής εἰμι ὑπὸ τινος. Συνώνυμα : ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι.

Σκευοφορέω-ω (=εἶμαι σκευοφόρος, φέρω τὰ σκεύη), καὶ μέλ. σκευοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων : σκευοφόρος εἰμί ἢ τὰ σκεύη φέρω ἢ τοῦ συνωνύμου σκευαγωγέω-ω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σκευοφόρος, ἐξ οὗ καὶ σκευοφορία, σκευοφορίαν καὶ σκευοφορικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ κράτος(κρατέω-ω=)κρατῶ.

Σκηνώ-ω (=στήνω σκηνήν, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, στρατοπεδεύω), πρτ. ἐσκήνουν, μέλ. σκηνώσω, ἄορ. ἐσκήνωσα, πρκ. -ἐσκήνωκα, ὑπερσ. -ἐσκηνώκειν. Μέσ. σκηνοῦμαι, πρτ. ἐσκηνούμην, μέσ. μέλ. σκηνώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηνωσάμην, πρκ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην. Ῥημ. σκηνώσις, σκηνώμα, σκηνωτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. σκῆνος (τὸ)=σκηνή. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διά, κατά, παρά, ἀπό· συσκηνώ, καὶ συσκηνώ (=συνδιδίπνῳ), διασκηνώ (=ἀπομακρυνθεὶς τοῦ δειπνῶν ἀναπαύομαι) κλ. Συνώνυμα τῷ σκηνώ-ω εἶναι τό· σκηνέω-ω καὶ τὸ (ἀποθ.) σκηνάομαι-ωμαι (τὸ ἐνεσθ-)

γητικὸν μόνον κατ' εὐκτ. ἐνεστ. σκηνηφεν), ἅτινα ἐκ τοῦ σκηνή, ἐξ οὗ καὶ τὰ : σκηνήτης ἢ σκηνήτης.

Σκήπτω(=στηρίζω, ἐπιρρίπτω, προφασίζομαι, ἐπιπίπτω βιαίως καὶ σφοδρῶς, παραγγέλω κλ.) ἀέποτε σύνθετον : ἐπι-σκήπτω, πρτ. ἐπέσκηπτον, μέλ. ἐπισκήψω, ἄορ. ἐπέσκηψα, πρκ. ἐπισκήψας ἔχω [καὶ ἐπέσκηφα μτγν.] ὑπερσ. ἐπισκήψας εἶχον [καὶ ἐπεσκήφειν μτγν.]. Μέσ. σκήπτομαι (=ἐπερείδομαι, δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι), πρτ. ἐσκηπτόμην, μέσ. μέλ. σκήψομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηψάμην, (παθ. μέλ. ἔλλειπει), παθ. ἄορ. -ἐσκήφθην, πρκ. ἐσκημμαι, ὑπερσ. ἐσκήμμην. Ῥημ. σκήψις, σκήπτρον, σκηπτός, σκηπτοῦχος.

Σημ. Θέμ. σκηπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) σκήπ-τ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἔγκατα- : κατασκήπτω, ἐγκατασκήπτω· παρὰ δὲ τοῖς Ἰωσι καὶ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐν-ἀποσκήπτω, ἐνσκήπτω. Συνώνυμα τῷ μὲν σκήπω εἶναι τὰ : στηρίζω, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, ἐντέλλομαι· τῷ δὲ μέσφ τὰ : προφασίζομαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτιῶμαι, προβάλλομαι, προῖχομαι.

Σκοπέω-ῶ (=παρατηρῶ, σκοπευτικῶς περιβλέπω, σκέπτομαι) καὶ (Μέσ. ἀντί ἐνεργ.) σκοπέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐσκόπουν καὶ ἐσκοπούμην, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ἦτοι) μέλ. σκέψομαι, ἄορ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἐσκεμμαι, ὑπερσ. ἐσκέμμην, καὶ μετ' ὅλ. μ. ὡς παθ. ἐσκέμμαι. Ῥημ. σκόπησις, σκέψις, σκέμμα, σκοπός, σκοπή, σκοπιά, σκόπελος, σκεπτός (ἐξ οὗ σκεπτικός), σκεπτέος, σκεπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. σκεπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. : -τ-) σκεπ-τ-, (τροπῇ δὲ τοῦ ῥ. ζικῶ εἰς οἰ) σκοπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) σκοπ-ε-. Ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν : σκοποῦμαι=ἐξετάζομαι κλ., ὃ δὲ μετ' ὅλ. μέλ. ἀέποτε παθητικὴν. Τὸ σκοπῶ καὶ μέσ. σκοποῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. ἐντοῶ-ἐντοοῦμαι, προνοῶ-προνοοῦμαι, μεταχειρίζω-μεταχειρίζομαι, σέβω-σέβομαι, στρατεύω-στρατεύομαι, σφτερίζω-σφτερίζομαι, χαλεπαίνω-χαλεπαίνομαι)· ἀπαντῶσι δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρό κλ.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. εὐρηγται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι : μέλ. σκόπησώ, ἄορ. ἐσκόπησα, μέσ. ἄορ. ἐσκόπησάμην, καὶ πρκ. ἐσκόπημαι. Συνώνυμα : βουλεύομαι, σκέψιν ποιοῦμαι, φρονῶ, λογίζομαι.

Σκώπτω (=περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι), πρτ. ἔσκωπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σκώψομαι [καὶ σκώψω μτγν.], ἄορ. ἔσκωψα, πρκ. σκώψας ἔχω, ὑπερσ. σκώψας εἶχον. Παθ. σκώπτομαι, πρτ. ἐσκωπτόμην, [παθ. μέλ. καταγελασθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐσκώφθην, πρκ. ἐσκωμμαι, ὑπερσ. ἐσκώμμην. Ῥημ. [σκώψις], σκῶμμα, [σκώπτῃς] (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σκώπτρια καὶ τὸ σκωπτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκῶψ, -πὸς (=εἶδος γλαυκός, μπῶφος). Θέμ. σκωπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) σκωπ-τ- (δρα εἰσαγ. § 10). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ διὰ. Συνώνυμα τῷ σκῶπω εἶναι τὰ : λοιδορέω-ῶ, καταγελᾶω-ῶ, [μυκτηρίζω, μυκάομαι], τωθάζω καὶ χλευάζω. Ἀντίθετα : σεμνίζομαι, σπουδάζω.

Σπανίζω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. σπανίζομαι (τινός=ἔχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι), πρτ. ἐσπάνιζον, μέλ. σπανιῶ, ἄορ. ἐσπάνισα, πρκ. σπάνιν ἐσχηνά (τινός), ὑπερσ. σπάνιν ἐσχήκειν (τινός). Παθ. (ἀναπληροῦται ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφρ., ἦτοι) ἀποστεροῦμαι ἢ στερίσκομαι, ἢ σπάνις ἐστί τινος, μέλ. στερηθήσομαι, καὶ μέσ. καὶ ὡς παθ. στερήσομαι, ἄορ. ἐστε-

ρήθην, *πρκ.* ἐστέρημαι [ἢ *μτγν.* ἐσπάνισμαι], *ὑπερσ.* ἐστερήμην, [ἢ *μτγν.* ἐσπανίσμην]. *Ῥημ.* [σπανισμός, σπανιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπάνις (ἐξ οὗ καὶ σπάνιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ κίθαρις-κιθαρίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σπανῖδ-. Ἀντὶ τοῦ σπανίζω λέγεται καὶ : σπάνιν ἔχω τινός, ἐν σπάνει εἰμί, σπάνει πιέσομαι· ὥς *μτβ.* δέ : ἐν σπάνει τινός καθίστημί τινα· καὶ παθ. σπάνις ἐστὶ τινός. *Συνώνυμα* : *χερῶ*, ἀπορῶ, δέω, (ἐν)δέομαι, ἀποστεροῦμαι, στερίσκομαι.

Σπάω-ῶ (=ἐλκω, σύρω, τρανῶ, ἀποσπῶ, ἐκριζώνω, κομματιάζω), *πρτ.* -ἐσπων, *μέλ.* σπᾶσω, *ἀόρ.* ἐσπᾶσα, *πρκ.* ἔσπακα, *ὑπερσ.* ἐσπάκειν. *Μέσ.* καὶ παθ. -σπῶμαι, *πρτ.* -ἐσπῶμην, *μέσ.* μέλ.-σπάσομαι, *μέσ.* ἀόρ. ἐσπασάμην, παθ. μέλ. σπαθήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἐσπάσθην, *πρκ.* ἐσπασμαι, *ὑπερσ.* ἐσπάσμην. *Ῥημ.* [σπάσις (καὶ σύνθετον σύσπασις)], σπάσμα, σπασμός (καὶ σύνθετον περισπασμός), σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστον, [σπαστικός].

Σημ. Θέμ. σπασ-, (ἐξ οὗ σπᾶσ-ω=) σπᾶώ. Ἐν τῷ μέλ. (σπᾶσ-ω=) σπᾶσω καὶ ἀόρ. (ἐσπασσα) ἔσπασα κλ. ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ θεματικοῦ βραχέος φωνήεντος α. Τὸ ὃ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀνά, ἀπό, ἐπί, διά, σὺν κλ. *Συνώνυμα* : ἐλκω, κατατέμνω, κατάνυμι (δρα καὶ συνώνυμα τούτου *σημ.* 2), καταικόπτω, κερματίζω, [διαμερίζω, τεμαχίζω].

Σπειράομαι-ῶμαι (=σπειροειδῶς τυλίσσομαι, συστρέφομαι, κολουριάζομαι) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἐνεργ. σημασίας ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς σύν:συσπειρῶμαι, *πρτ.* συνεσπειρώμην, παθ. ὥς μέσ. συσπειραθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὥς μέσος συνεσπειράθην, *πρκ.* συνεσπείρομαι, *ὑπερσ.* συνεσπειράμην. *Ῥημ.* σπείρασις, σπείραμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπείρα (=τύλιγμα, συστροφή). Παρὰ *μτγν.* ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐνεργητικὸν σπειράω-ῶ μόνον κατ' ἀόριστον ἐσπείρασα. *Συνώνυμα* : συστρέφομαι, συνελίσσομαι, συνειλοῦμαι.

Σπείρω, *πρτ.* ἔσπειρον, *μέλ.* σπερῶ, *ἀόρ.* ἔσπειρα, *πρκ.* σπέρματι κέχρημαι ἢ σπείρας ἔχω [καὶ ἔσπαρκα *μτγν.*], *ὑπερσ.* σπέρματι ἐκεχρήμην ἢ σπείρας εἶχον [καὶ ἐσπάρκειν *μτγν.*]. Παθ. καὶ μέσ. σπείρομαι, *πρτ.* ἐσπειρόμην, παθ. μέλ. [α' σπαρθήσομαι *μτγν.* καὶ] β' σπαρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐσπάρθην καὶ] β' καὶ ὥς μέσ. ἐσπάρην, *πρκ.* ἔσπαρμαι, *ὑπερσ.* ἐσπάρμην. *Ῥημ.* σπορά, σπέρμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητός, σπαρτός, σπάρτος, σπαρτέον, σποράδην.

Σημ. Θέμ. σπερ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν σπορ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α : σπρ-, σπαρ- (ἐξ οὗ οἱ συντελικοὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ.), κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προσφύματος -j-: (σπερ-j-σπερj-ω=) σπειρ-, (ἐξ οὗ ἐνεστ. καὶ *πρτ.*). Ὅθεν θέμ.: σπερ, σπορ, σπαρ, σπειρ-. Τὸ ὃ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων· λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς σπέρμα τι χερῶμαι εἰς τι.

Σπένδω (=κάμνω σπονδὴν, δηλ. χύνω ἐκ ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν), *πρτ.* ἔσπενδον, *μέλ.* (σπένδ-σ-ω=σπέντ-σ-ω=σπένσσω=σπένσω=) σπείσω, ἀόρ. ἔσπεισα, *πρκ.* σπείσας ἔχω [καὶ ἔσπεια *μτγν.*], *ὑπερσ.* σπείσας εἶχον [καὶ ἔσπείκειν *μτγν.*]. *Μέσ.* ὥς ἐνεργ. **σπένδομαι** (=διὰ σπονδῆς ἢ σπονδῶν κάμνω συνθήκην, κλείω εἰρήνην), *πρτ.* ἔσπενδόμην, *μέσ.* μέλ.

σπείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσπείσάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπείσμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπείσμην. Ῥημ. σπονδή(1) (ἐξ οὗ ἄ-σπονδος, σύνσπονδος, δ-μό-σπονδος καὶ ἐκ τοῦ πληθ. σπονδαί : ἔνσπονδος, παράσπονδος, ὑπό-σπονδος), σπονδήτης, ἄ-σπειστος (= ἄδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἀκαμ-πτos).

Σημ. 1. Θέμ. σπενδ- (πρβλ. λατ. spond-eo). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς οὐν καὶ κατὰ. Ἀντὶ τοῦ μέσου σπένδομαι λέγεται καὶ σπονδᾶς ποι-οῦμαι καὶ . αθ. σπονδαί γίνονται. Τὸ δὲ σπονδᾶς ποιῶ=ἐπιτρέπω νὰ γίνωσι σπονδαί.

Σημ. 2. Τὸ μεσ. σπένδεσθαι λαμβάνεται διὰ τὰς ἐπισήμους πρὸς τοὺς ἐχθροὺς συνθήκας, διὰ δὲ τὰς ιδιωτικὰς συμφωνίας λαμβάνεται τὸ συντίθε-σθαι.

Σπεύδω (ἀμτβ.=ἐπείγομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· μτβ.=ἔρεθίζω, ὠθῶ, ἀναγκάζω τινά, εἰς κίνησιν βάλλω), πρτ. ἐσπευδον, μέλ. σπεύσω, ἄορ. ἐσπευσα, πρκ. σπουδὴν ἔσχηκα ἢ σπουδὴν πεποιήμαι, ὑπερσ. σπου-δὴν ἔσχήκειν ἢ σπουδὴν ἐνεποιήμην. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ τὸ μέ-σον ὡς ἐνεργ. (μτβ. καὶ ἀμτβ.) σπεύδομαι, πρτ. ἐσπευδόμην, μέσ. μέλ. σπεύ-σομαι, μέσ. ἄορ. ἐσπευσάμην, πρκ. ἐσπευσμαι, ὑπερσ. ἐσπεύσμην. Ῥημ. σπου-δῇ ἐξ οὗ σπουδάξω, σπουδαῖος), σπευστός (ἐξ οὗ σπευστικός), σπευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἄσθ. σπνδ- (πρβλ. λατ. stud-ium) καὶ ἰσχ. σπενδ- (πρβλ. φυγ-, φευν-, κλ.) καὶ κατὰ τροπήν) σπονδ- (πρβλ. σπουδῇ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἐπί, ἀντί, κατὰ καὶ συνεπι-. Ἀντὶ τοῦ σπεύδω λέγεται καὶ σπουδὴν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω)· καὶ παθ. σπουδὴ γίγνεται.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ἀμτβ. σπεύδω εἶναι τὰ : ἐπείγομαι, βιάζομαι, ὀρμῶ· τὸ δὲ μτβ. τὰ : ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, κινῶ, ταράττω, κυκᾶω-ῶ, ἀναγκά-ζω, ὠθῶ. Ἀντίθετα τῷ σπεύδω εἶναι τὰ : μέλλω, χρονίζω, βραδύνω.

Σπουδαίω (=μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι, προσ-παθῶ, πράττω τι σπουδαίως), πρτ. ἐσπουδάζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σπου-δάσομαι, ἄορ. ἐσπουδάσα, πρκ. ἐσπουδάκα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδαίσομαι (=ἐπιμελῶς προετοιμάζομαι), πρτ. ἐσπουδαζόμην, [παθ. μέλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσπουδάσθην μτγν.], πρκ. ἐσπουδάσμαι, ὑπερσ. ἐσπουδάσμην. Ῥημ. σπούδασμα, σπουδαστής, σπουδαστός, σπουδαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδῇ, ὅπερ ἐκ τοῦ σπένδω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀνα-λογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀκμῇ-ἀκμάζω καὶ ἀνάγκῃ ἀναγκάζω κλ. Ὅθεν θεμα ἀναλογικὸν σπουδαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ ἀνάγκῃ ἀναγκάζω κλ. (παθ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθε-τον μετὰ τῆς οὐν καὶ διὰ : οὐσπουδάξω (=συσπεύδω, συμπροσθυμοῦμαι) καὶ διασπουδάξω (καταγίνομαι εἰς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας). Ἀντὶ τοῦ σπουδάξω λέγεται καὶ : σπουδὴν ποιοῦμαι καὶ σπουδὴν ἔχω· καὶ παθ. σπουδὴ γίγνεται. Ἀντίθετα : ἀκόπτω, παίζω, προσπαίζω.

Στασιάζω (ἀμτβ.=στάσιν ἢ ταραχὴν κάμνω, ἐπαναστατῶ κατὰ τῶν καθεστῶτων), πρτ. ἐστασίαζον, μέλ. στασιάσω, ἄορ. ἐστασίασα, πρκ. ἐστα-σίακα, ὑπερσ. ἐστασιάζειν. Παθ. ἀείποτε σύνθ. : καταστασιάζομαι (=κατα-βάλλομαι, νικῶμαι διὰ στάσεως), παθ. ἄορ. κατεστασιάζσθην, πρκ. κατεστα-σίασμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων : στάσει καταπίπτω ἢ νικῶμαι ἢ ἡττῶμαι). Ῥημ. στασιασμός, στασιαστής (ἐξ οὗ στασιαστικός).

(1) Σπονδῇ (ἐκ τοῦ ἐνεργ. σπένδω) καθ' ἐνικὸν μὲν=ἡ ἐπὶ τοῦ πρὸς θυσίαν πρὸς χύσις ἀκράτου οἴνου ἐκ τοῦ ποτηρίου πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδαί δὲ (ἐκ τοῦ σπένδομαι) κατὰ πληθ.=αἱ ἐπίσημοι συνθήκαι ἐπικυροῦνται διὰ θυσιῶν ἐπιχεομένου ἀκράτου οἴνου ἐπὶ τῶν θυμάτων, ἀνακωχή, σύμβασις. Ἡ φησιτοποίηθη ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ στάσις (ἐξ οὗ στάσιμος, στασιώδης καὶ στασιώτης, ἐξ οὗ στασιωτικός) καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j=) λιθάω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν στασιαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: ἀντί, σὺν καὶ κατὰ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ στασιάζω λέγεται καί: ἐπαρίσταμαι, κατεξανίσταμαι, στάσιν ἔχω καὶ στάσεις ποιοῦμαι. Ὡς ἐνεργητ. μετβ. τὸ στασιάζω ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μετγν., παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἐξεφάρετο περιφραστικῶς: ἐμβάλλω τινα εἰς στάσεις, στάσεις παρέχω (ἢ ἐμποιῶ), στάσιν ποιῶ.

Στέλλω (=τάττω, διαττάττω, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐνδύω, πέμπω, συστέλλω (ἰστία), περιορίζω κλ.), πρτ.-ἔστελλον, μέλ.-στελῶ, ἄορ.-ἔσειλα, πρκ.-ἔσταλκα, ὑπερσ.-ἔστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ.-στέλλομαι, πρτ.-ἔστελλόμην, παθ.-μέλ.β'-σταλήσομαι, παθ. ἄορ.β'-ἔστάλην, μέσ. ἄορ.-ἔσειλάμην, πρκ.-μέσ.ἔσταλμαι (=ἐνδέδυσμαι) καὶ παθ.-ἔσταλμαι, ὑπερσ.παθ.-ἔστάλμην. Ῥημ.στόλος, στολή, ἀπο(ἐπι)στολεύς, σταλτέος (=περιοριστέος)

Σημ. Θέμ. στέλ-. ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος-j: στέλ-j=στέλ-, (τροπῇ δὲ τοῦ ε εἰς ο:) στολ-, (συγκοπῇ δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α:στέλ-) σταλ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολογ. ἀεποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρός, προσ-απο-κλ. πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἄορ. καὶ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος καὶ παρακειμένου, οἵτινες ἀπαντῶσι καὶ ἅπλοι καὶ σύνθετοι: ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, διαστέλλω (ἐξαπλώνω), ἐπιστέλλω (=1), δι' ἐπιστολῆς ἀγγέλλω· καὶ 2. διατάττω), περιστέλλω (=περικαλύπτω) κλ. Συνώνυμα ὅρα ῥήματα οἰκείας σημασίας.

Στενάζω (=ἀναστενάζω), ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητικοὶ καὶ μετγν ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ: στένω (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ.) ἢ τῆς περιφράσεως: στεναγμοὺς ἵημι ἥτοι ἐνεστ. στένω, πρτ. ἔστενον, μέλ. στενάξω, ἄορ. ἐστενάξα, πρκ. στεναγμοὺς εἶκα ἢ στενάξας ἔχω, ὑπερσ. στεναγμοὺς εἶκειν ἢ στενάξας εἶχον. Ῥημ.στόνος, στοναχή, στέναγμα, στεναγμός, στενακτός, στενακτέον

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι θαμιστικὸν τοῦ στένω, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κραγ-j=) κράζω· ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν στεναγ-. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς: στεναγμοὺς ἵημι. Συνώνυμα ἐπὶ ἀμτβ. σημασίας εἶναι τὰ: οἰμῶζω, ὀλοφύρομαι, ὀλολύζω, ἐπὶ δὲ μετβ. τὰ: κλαίω, θρηνῶ (τινα ἢ τι).

Στέργω (=ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι), πρτ. ἔστεργον, μέλ. στέρξω, ἄορ. ἔστερξα, πρκ. στέρξας ἔχω, [καὶ β' ἔστοργα Ἡροδοτ.], ὑπερσ. στέρξας εἶχον. Παθ. στέργομαι, πρτ. ἔστεργόμην, [μέσ. μέλ.ὡς παθ. στέρξομαι, παθ. ἄορ. ἐστέρχθην, πρκ. ἔστεργμαι, ὑπερσ. ἐσιέργμην, ποιητ. καὶ μετγν.]. Ῥημ. στοργή (ἐξ οὗ ἄστοργος, φιλόστοργος), στέρξις, στερκτός (ἐξ οὗ στερκτικός), στερκτέον.

Σημ. Θέμ. στοργ-. Τὸ ῥ. συντάσσεται αἰτιατικῇ: στέργω τινα ἢ τι. Συνώνυμα: ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι (τινα), συναινῶ, χαίρω, ἡδομαι τέρομαι, εὐθυμοῦμαι, εὐφραίνομαι.

Στερέω-ω καὶ στερίσκω (=ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος), πρτ. ἔστέρουν, μέλ. στερήσω, ἄορ. ἐστέρησα, πρκ. -ἔστέρηκα, ὑπερσ. ἐστέρηκειν. Παθ. -στεροῦμαι καὶ στερίσκομαι, καί (μετὰ σημ. καὶ παρακειμένου) στέρομαι (=εἶμαι ἐστερημένος), πρτ. -ἔστερούμην καί (μετὰ σημ. ὑπερσυντελ.) ἐστέρόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλ. -στερηθήσομαι, παθ. ἄορ.

ἐστερήθην, πρκ. ἐστέρημαι, ὑπερσ. ἐστερήμην. Ῥημ. στέρησις, στέρημα, ἀποστερητής, ἀπο-στερητέον.

Σημ. Θέμ. στερ- καὶ προσλήψει τῶν προσφυμάτων -ε- καὶ -ισκ- :) στερ-ε- καὶ στερ-ισκ- (δρα εἰσγ. § 15). Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, σύν καὶ προαπο-. Ὁ παθ. ἐγερσ. στέρομαι λαμβάνεται καὶ ὡς πρκ. = εἶμαι ἐστερημένος. Το μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: (ἀπο)στερῶ ἐμαντόν. Ἀντὶ τοῦ στερῶ λέγεται καὶ ἀποστερηθῆναι ποιῶμαι. Συνώνυμα τῷ στερεῖν καὶ εἶναι τὰ: δέομαι, ἐνδέομαι, χεῖρῶ, ἀπορῶ. Ἀντίθετα: παρέχω, ἀποδίδωμι.

Στεφανόω-ω (= στεφανώνω) ὁμαλόν. Ῥημ. στεφάνωσις, στεφάνωμα, στεφανωτής (ἐξ οὗ στεφανωτικός), ἀστεφάνωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ στέφανος, ὅπερ ἐκ τοῦ στέφω. Ἀντὶ τοῦ στεφανῶ λέγεται καὶ: στεφάνῳ γεραίρω τινὰ καὶ στέφανον δίδωμί τι. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: στεφάνους λαμβάνω παρὰ τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ στεφανῶ εἶναι τὸ στέφω, ὅπερ συνήθως εἶναι ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἀπτ. πεζ. ἀπαντιᾷ μόνον κατ' ἐνεστώτῳ, ἄορ. ἔστωρα καὶ παθ. πρκ. ἔστωμαι· πάντες δ' οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τοῦ στεφανῶ ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ. Ῥημ. στέφ-ανος, στεφ-άνη.

Στοχάζομαι (= σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐστοχαζόμην, μέσ. μέλ. στοχάσσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστόχασμαι, ὑπερσ. ἐστοχάσμην. Ῥημ. στόχασις, στόχασμα, στοχασμός, στοχαστής (ἐξ οὗ στοχαστικός), στοχαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ στόχος (= στάλιξ, σταλίκι, σημεῖον, ἐφ' οὗ σκοπεύει τις) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθαδ-γ-ω=) λιθάω, καθ' ὃ καὶ γυμνός γυμνάω κλ., κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικόν στοχάδ, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: 1) ἐπι (ἐν) σημαίνω· 2) μέλλω, διανοοῦμαι, ἐν διανοίᾳ εἶμι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω.

Στρατεύω (= ἐκστρατεύω), πρτ. ἐστράτευον, μέλ. στρατεύσω, ἄορ. ἐστράτευσα, πρκ. στρατεύσας ἔχω [καὶ ἐστράτευσκα μτγν.], ὑπερσ. στρατεύσας εἶχον [καὶ ἐστρατεύκειν μτγν.]. Μέσ. στρατεύομαι, πρτ. ἐστρατεύομην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, ἄορ. ἐστρατευσάμην, πρκ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην. Ῥημ. στρατεία, στρατεύσις (ἐξ οὗ στρατεύσιμος), στράτευμα, ἀ-στράτευτος, στρατευτικός, ἐκστρατευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ στρατός (ὅπερ ἐκ τοῦ στρώννυμι) (κρρ=κατεστρωμένος, ἐστρατοπεδευμένος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί, ἐκ καὶ σύν. Τὸ στρατεύω καὶ στρατεύομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. σέβω σημ. 1). Ἀντὶ τοῦ στρατεύω λέγεται καὶ στρατεῖαν ποιῶμαι, στρατεῖαν ἄγω, ἐν στρατείᾳ (ἢ ἐπὶ στρατείᾳ) εἶμι. Παθ. δέ: στρατεία γίνεται.

Στρατηγέω-ω (= εἶμαι στρατηγός), πρτ. ἐστρατήγουν, μέλ. στρατηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγηκα, ὑπερ. ἐστρατηγήκειν, μετ' ὀλ. μ. ἐστρατηγικῶς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, πρκ. ἐστρατήγημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγ. Ῥημ. [στρατήγησις], στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθετον ἐκ τοῦ στρατηγός, ἐξ οὗ καὶ στρατηγικός καὶ στρατηγία (ἐφστ.=ἐπιθυμῶ στρατηγίαν). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Ἀπαντιᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί, ὑπό, σύν: ἀντιστρατηγῶ (= εἶμαι στρατηγὸς τῶν ἐχθρῶν ἢ ἀνιστρατήγος), ὑποστρατηγῶ (= εἶμαι ὑποστράτηγος). κλ. Ἀντὶ τοῦ στρατηγῶ λέγεται καὶ: στρατηγός εἶμι.

Στρατοπεδεύω (μτβ.=κάννω στρατόπεδον, διατίττω τὸν στρατὸν νὰ στήσῃ ποντὰς σκηνάς, νὰ καταλύσῃ· ἀμτβ.=σκηναῖον που μετὰ τοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐστρατοπέδευον, μέλ. στρατοπεδεύσω, ἄδρ. ἐστρατοπέδευσα, πρκ. στρατοπεδεύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐστρατοπέδευκα], ὑπερσ. στρατοπεδεύσας εἶχον καὶ μτγν. ἐστρατοπεδεύκειν]. Μέσ. στραπεδεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδενόμην, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἄδρ. ἐστρατοπεδενάμην, πρκ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ῥημ. στρατοπεδεία, στρατοπέδεις, στρατοπέδευμα, στρατοπεδυτής (ἐξ οὗ στρατοπεδευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *στρατόπεδον* (κυρ.=τὸ πεδίον, τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐσκηνωμένος ὁ στρατὸς) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὰ σύνθετα : ἀπο-στρατοπεδεύομαι (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι), ἐκ-στρατοπεδεύομαι (=στρατοπεδεύω ἔξω), μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθῃμι τὸ στρατόπεδον) καὶ συστρατοπεδεύομαι (=ὁμοῦ στρατοπεδεύω) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω λέγεται καὶ στρατόπεδον ἐγκαθίστημι, συνίστημι ἢ συνίσταμαι, στρατόπεδον ποιοῦμαι ἢ κατασκευάζομαι καὶ στρατοπέδῳ χρῶμαι. Τὸ ἀμτβ. στρατοπεδεύω καὶ τὸ (μέσ.) στρατοπεδενόμην οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. σέβω σημ. 1). Ἀντιθέτον τῷ στρατοπεδεύω εἶναι τὸ : ἀναζεῦννυμι.

Στρεβλόω-ῶ (=βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλώνω, βασανίζω, ἐξαρθρῶ· μτφρ.=διαστρέφω, παρανοῶ), πρτ. ἐστρέβλουν, μέλ. στρεβλώσω, ἄδρ. ἐστρέβλωσα, πρκ. στρεβλώσας ἔχω, ὑπερσ. στρεβλώσας εἶχον. Παθ. στρεβλοῦμαι, πρτ. ἐστρεβλούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι καὶ παθ. ἄδρ. ἐστρεβλώθην, πρκ. ἐστρέβλωμαι, ὑπερσ. ἐστρεβλώμην. Ῥημ. στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής (ἐξ οὗ στρεβλωτικός καὶ στρεβλωτήριος, -ιον).

Σημ. Ἐκ τοῦ στρεβλός (=διεστραμμένος, στρεβλός· ὅπερ ἐκ τοῦ στρέφω), ἐξ οὗ καὶ στρέβλη (=εἶδος βιολογικοῦ ὄργανου· ὡς ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ στρεβλός κατ' ἀναβίβασμον τόνου). Συνώνυμι βασανίζω, αἰκίζωμαι, δια(παρα)στρέφω, (κα)κατρώω, κακῶω, παρατείνω, [ἐξαρθρῶ ἢ ἐξαθρῶ]· καὶ μτφρ. παρερμηνεύω.

Στρέφω (=γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κλίνω, γυρίζω, μεταβάλλω γνώμην κλ.), πρτ. ἐστρεφον, μέλ. στρέψω, ἄδρ. ἐστρεψα, πρκ. στρέψας ἔχω [καὶ ἔστροφα μτγν.], ὑπερσ. στρέψας εἶχον [καὶ ἔστροφην μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, πρτ. ἐστρεφόμην, μέσ. μέλ. στρέψομαι, μέσ. ἄδρ. ἐστρεψάμην, παθ. μέλ. β'· στραφήσομαι, παθ. ἄδρ. (α' σπαν. ἐστρέφθην καὶ) β' καὶ ὡς μέσ. ἐστράφη, πρκ. ἐστράμμαι, ὑπερσ. -ἐστράμην. Ῥημ. στροφή, στρέψις, στρέμμα, στροφεύς, στροφήγις, στρόβιλος, στρεβλός (οὗ τὸ θηλ. κατ' ἀναβίβασμον τόνου ὡς οὗς. στρέβλη), στρεπτήρ, στρεπτός (ἐξ οὗ στρεπτικός), ἀναστρεπτέον.

Σημ. Θέμ. στρεφ-· ἐξ οὗ (κατὰ συγκολήν) στρεφ-, καὶ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α) στρεφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ ἐν συνθέσει μέσον : καταστρέφομαι=κυριεύω, ὑποτάσσω. Τὸ ἐνεργητικὸν στρέφω ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ μέσῳ στρέφομαι, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένον : στρέφω ἐμαντόν.

Στρώννυμι [καὶ ποιητ. στόρννυμι καὶ μτγν. στορέννυμι ἢ στρώννυω] (=στρώνω), πρτ. ἐστρώννυν [καὶ ἐστρώννον, μέλ. στρώσω καὶ στορέσω καὶ στορῶ], ἄδρ. ἐστόρεσα [καὶ μτγν. ἔστρωσα], πρκ. στορέσας ἔχω [καὶ ἔστρωκα μτγν.], ὑπερσ. στορέσας εἶχον [καὶ ἔστρώκειν μτγν.]. Παθ. στόρννυμαι, πρτ. ἐστορνύμην, [παθ. μέλ. στορωθήσομαι, παθ. ἄδρ. ἐστρώ-

θην ἢ ἔστορέσθην, μέσ. μέλ. στρώσομαι, μέσ. ἄδρ. ἔστρωσάμην ἢ ἔστορεσάμην, μτγ.], πρκ. ἔστρωμαι, ὑπερσ. ἔστρώμην. Ῥημ. στρῶσις, στρῶμα, στρωμνή, στρωτός (καὶ σύνθετος ἄστρωτος), στρατός (καὶ Ἄλολ. στρατός), στρώτης ἢ στρωτήρ) στέρνων.

Σημ. Θέμ. στερ-(πρβλ. λατ. ster-no), ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν μὲν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος αἰ: (στερ-, σταρ-ἢ στρα-, (κατὰ τροπὴν δέ:) στορ-, ἐξ οὗ (κατὰ μεταθέσιν καὶ ἔκτασιν στορ-ἢ στρω-, ἐξ οὗ [προσλήψει τοῦ προσφ. νν-κατ' ἀναμετάθεσιν καὶ ἔκτασιν στορ-ἢ στρω-, ὡν ὁ θεμ. χαρακτὴρ σ ἀφομοιοῦται τῷ λογίαν τῶν εἰς -ννμι συμφωνολήκτων, ὡν ὁ θεμ. χαρακτὴρ σ ἀφομοιοῦται τῷ ἐπομένῳ ν τοῦ προσφύματος νν' πρβλ. (ζῶσ-ννμι=) ζώννμι, καθ' ὃ ῥώννμι, σκεδάννμι κλ.] ὁ ἐνεστ. στρώ-νν-ν-μι (ἀντὶ στρώ-νν-μι) καὶ στρω-νν-ω. Ὁ ἐνεργ. πρτ. ἀπαντῇ σύνθετος μετὰ τῆς κατὰ, ὃ δὲ παθ. ἐνεστὼς μετὰ τῆς ὑπό.

Συκοφαντέω-ῶ (=εἶμαι συκοφάντης, ῥαδιουργός, διαβάλλω), πρτ. ἐσυκοφάντουν, μέλ. συκοφαντήσω, ἄδρ. ἐσυκοφάντησα, πρτ. σεσυκοφάντηκα, ὑπερσ. ἐσεσυκοφαντήκειν. Παθ. συκοφαντοῦμαι, πρτ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. μέλ. συκοφαντηθήσομαι, παθ. ἄδρ. ἐσυκοφαντήθην, πρκ. σεσυκοφάντημαι, ὑπερσ. σεσυκοφαντημένος ἦν. Ῥημ. συκοφάντησις, συκοφάντημα, συκοφαντητός, συκοφαντητός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ συκοφάντης (ὅπερ ἐκ τοῦ σῦκα φαίνω), ἐξ οὗ καὶ συκοφαντία καὶ συκοφαντικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀπειθέσ-ω=) ἀπειθῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: συκοφάντης εἰμι (καὶ παθ. συκοφαντία γίγνεται τινι), διαβάλλω, κατηγορῶ, καταγορεύω, ῥαδιουργέω-ῶ.

Συλάω-ῶ (ἄρπάζω κρύφα, ἀφαιρῶ, ξεγυμνώνω), πρτ. ἐσύλων, μέλ. συλήσω, ἄδρ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα, ὑπερσ. ἐσεσυλήκην. Παθ. συλῶμαι, πρτ. ἐσυλώμην, παθ. μέλ. συληθήσομαι, [μέσ. μέλ. συλήσομαι, μτγν.], παθ. ἄδρ. ἐσυλήθην, πρκ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσυλήμην. Ῥημ. σύλησις, σύλημα, συλητής ἢ συλήτωρ, ἱερόσυλος (ἐξ οὗ ἱεροσυλία καὶ ἱεροσυλῶ).

Σημ. Ἐκ τοῦ σῦλη ἢ σύλα (ἢ) (συγγ. τῷ σῦλον) (=1) τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὰ πλοῖα ἢ τὸ ἐν αὐτοῖς φορτίον ἐμπορίου τινός, ὅστις λαμβάνεται καὶ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ σιλᾶν ξένα πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου). Συνώνυμα: κλέπτω, ἄρπάζω, ὑφαρπάζω, ὑφί(α)φαιρῶ, γυμνῶ-ῶ, λεηλατῶ, λωποδυτῶ.

Συμμάχῃω-ῶ (=εἶμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουν, μέλ. συμμάχησω, ἄδρ. συνεμάχησα, πρκ. σύμμαχος γέγονα (ἢ πεποιθήμαι), ὑπερσ. σύμμαχος ἐγεγόνειν (ἢ ἐπεποιθήμην).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σύμμαχος (ὅπερ ἐκ τῆς συν-μάχομαι=συμπολεμῶ), ἐξ οὗ καὶ συμμαχία (=συνθήκη ἐπιθετικοῦ καὶ ἀμυντικοῦ πολέμου· ἐπιμαχία δὲ=ἀμυντικός πόλεμος). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατεσ-ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ συμμαχῶ λεγεται καὶ : συμμαχίαν ποιῆσαι, σύμμαχον ἔχειν τινά, σύμμαχος γίγνομαι καὶ παθ. συμμαχία γίγνεται (ἢ πράττεται).

Συναντάω-ῶ· ἰδὲ ἀπαντῶ.

Συνασπιδῶ-ῶ (=συνενώνω τὴν ἀσπίδα) μόνον ὃ ἐνεστὼς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : συμάχομαι, συμβοητῶ, συμπολεμῶ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς συν καὶ τοῦ ἀχρήστου ἀπλοῦ ἀσπίδω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀσπίς.

Συρρίττω (=συρίζω), πρτ. ἐσύριττον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. συρίζομαι, Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

καὶ ἐνεργ. συρίζω, ἄορ. ἐσύριξα, πρκ. συρίζας ἔχω, ὑπερσ. συρίζας εἶχον. Παθ. συρίττομαι, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. Ῥημ. συριγμός ἢ συρισμός, σύριγξις, σύριγμα ἢ σύρισμα, συρικτῆς ἢ συριστῆς.

Σημ. Ἐκ τοῦ συρίζ, ἰγγος· πρβλ. σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος σαλπίζω. Τὸ συρίττω παρὰ μὲν ποιητ. καὶ μτγν. λέγεται συρίζω, παρὰ δὲ Δωριεῦσι συρίσσω. Συνώνυμα : ἀποδοκιμάζω ἢ συριγμοῖς ἀποδοκιμάζω.

Σύρω (=σέρνω, τραυῶ), παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀείποτε σύνθετον : δια-σῦ'ρω, πρτ. -ἔσυρον, μέλ. ἔλξω [καὶ μτγν. συρῶ], ἄορ. -ἔσυρα, πρκ. εἴλκυκα (ἢ -σέσυρκα μτγν.), ὑπερσ. εἰλκύκειν [ἢ ἐσεσύρκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -σύρομαι, πρτ. ἐσυρόμην, [παθ. μέλ. β' συρήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐσύρ-θην καὶ β' ἐσύρην, μέσ. μελ. ἐλλείπει], μέσ. ἄορ. ἐσυράμην, πρκ. σέ-σύρμαι καὶ ὑπερσ. ἐσεσύρμην. Ῥημ. σύρμα, συρμός, συρμή, σύρτις, συρτός, συρφετός.

Σημ. Θέμ. σῦρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : σῦρ-j=σῦρ=) σῦρ-. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: διά, ἐπί, ὑπό, ἀνά, ἀπό, περί καὶ παρά. Συνώνυμα : ἔλκω, σπῶ, ἐπισπῶμαι.

Σφαγιαζομαι (=σφάζω πρὸς θυσίαν ζῶον, θυσιάζω· ἐπὶ στρατηγῶν καὶ μαντέων) ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. καὶ σπν. μετὰ παθ. σημασίας· πρτ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. μέλ. σφαγιασσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσφαγιασάμην, [παθ. μέλ. σφαγιασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσφαγιασθῆν μτγν.], πρτ. τεθῆμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ῥημ. σφαγιασμός, σφαγιαστήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σφάγιον (=τὸ πρὸς θυσίαν σφαζόμενον ζῶον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω ὁδοντοφυνολήκτου, καθ' ὃ καὶ ἀκρωτήριον-ἀκρωτηριάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σφαγιαδ-. Τὸ ἐνεργ. σφα-γιάζω μτγν. Συνώνυμα ἰδὲ θύω σημ.

Σφάζω· ἰδὲ σφάττω.

Σφάλλω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, νὰ σκοντάψῃ, καταρρίπτω), πρτ. ἐσφαλλον, μέλ. σφαλῶ, ἄορ. ἐσφηλα, [καὶ Δωρ. ἐσφᾶλα], πρκ. ἐσφαλκα, ὑπερσ. ἐσφάλλειν. Μέσ. σφάλλομαι (=περιπίπτω εἰς σφάλμα, ἀτύχημα, ἀπατῶμαι), πρτ. ἐσφαλλόμην, μέσ. μέλ. σφαλοῦμαι, παθ. μέλ. καὶ ὥς μέσ. σφαλήσομαι, παθ. ἄορ. β' καὶ ὥς μέσ. ἐσφάλην, πρκ. ἐσφᾶλμαι, ὑπερσ. ἐσφάλημην. Παθ. σφάλλομαι (=κλονοῦμαι), πρτ. ἐσφαλλόμην, παθ. μέλ. σφαλήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσφάλην (=ἥττηθῇ), πρκ. ἐσφᾶλμαι (=ἥττημα, βέβλαμμαι), ὑπερσ. ἐσφάλημην. Ῥημ. σφάλμα, σφάλτης [=ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτώσιν φέρων, καὶ ἐν τῇ ὁμολουμ.=ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών], σφαλερός, ἀ-σφαλής, ἐπισφαλής.

Θέμ. σφιλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : σφάλ-j-=) σφαλλ-. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἄορ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ πρκ. μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, παρά. Ἀντὶ τοῦ μέσου σφάλλομαι (οὐτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ κατορθῶ) λέγεται καὶ : σφάλμα ποιῶ, παθ. δὲ σφάλμα γίγνεται.

Σφάττω καὶ σπν. σφάζω, πρτ. ἐσφαττον καὶ σπν. ἐσφαζον, μέλ. σφαγᾶς ποιήσομαι [καὶ μτγν. σφάζω], ἄορ. ἐσφαῖξα, πρκ. σφαγᾶς πεποίημαι [ἢ ἔσφακα], ὑπερσ. σφαγᾶς ἐπεποιήμην [ἢ ἐσφάκειν]. Παθ. καὶ μέσ. σφάττομαι καὶ σπν. σφάζομαι, πρτ. ἐσφαττόμην καὶ ἐσφαζόμην, παθ.

μέλ. β' σφαγήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐσφάγην [καὶ α' ἐσφάχθην ποιητ. καὶ Ἡροδ.], μέσ. μέλ. σφάξομαι, μέσ. ἄορ. -ἐσφαξάμην, πρκ. ἐσφάγμαι, ὑπερσ. ἐσφάγμην. Ῥημ. σφαγή (ἐξ οὗ σφάγιον), σφαγεὺς (ἐξ οὗ σφαγεῖον), σφαγίς, σφάκτης (ἐξ οὗ σφακτικός), σφάκτρον (= ἡ διὰ τὸ σφάξιμον πληρωμή), φάσανον (ἀντὶ σφάγανον), σφακτός, σφήξ.

Σημ. Θέμ. σκαφ- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: σφακ-j-ω=σφάττω) καὶ (κατὰ μεταπτώσιν τοῦ χαρακτῆρος κ εἰς γ προσελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλ. λοντες, ἐν ᾧ συμπιπτοῦσι τὰ εἰς -κ'ω=) σφαγ- (ἐξ οὗ τὸ σφαγ-j-ω=σφάξω. Τὸ σφάττω καὶ τὸ παθ. σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό, ἐπὶ, κατὰ καὶ πρό. Τὸ δὲ μέσ. ἔρηται ἀέποτε σύνθετον: ἀποσφάττομαι καὶ ἄορ. ἀποσφαξάμην (= ἀτέσφαξα ἑμαυτόν), λέγεται δὲ καὶ ἀνσφάττω μένως: σφάττω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ σφάττω λέγεται καὶ: σφαγὰς ποιῶμαι (τὸ δὲ σφαγὰς ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος σφαγῶν ὅρα ποιῶ σημ. 2) καὶ παθ. σφαγαὶ γίγνονται. Συνώνυμα ἰδὲ θύω σημ. 2.

Σφενδονάω-ω (=σφενδονίζω, ῥίπτω διὰ τῆς σφενδόνης λίθους κλ., περιστρέφω ὥς σφενδόνην, ἐκσφενδονίζω, πρκ. ἐσφενδόνων, μέλ. σφενδονήσω, ἄορ. ἐσφενδόνῃσα, πρκ. σφενδονήσας ἔχω, ὑπερσ. σφενδονήσασα εἶχον. Παθ. σφενδονῶμαι, πρκ. ἐσφενδονώμην, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. σφενδόνῃσις, σφενδόνημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνη, ἐξ οὗ καὶ σφενδονήτης, ἐξ οὗ σφενδονητικός. Τὸ σφενδονίζω καὶ σφενδονίζομαι μτγν.

Σφτερίζω (=κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιῶμαι), πρκ. ἐσφετέριζον, μέλ. σφετεριῶ, ἄορ. ἐσφετέρισα, πρκ. σφετερίσας ἔχω, ὑπερσ. σφετερίσασα εἶχον. Μέσ. σφετερίζομαι, πρκ. ἐσφετερίζομην, μέσ. μέλ. σφετεριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐσφετερισάμην, πρκ. ἐσφετέρισμαι, ὑπερσ. ἐσφετερίσμην. Ῥημ. σφετέρισις, σφετερισμός, σφετεριστής.

Σημ. Ἐκ τῆς κητικῆς ἀντωνυμίας σφέτερος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐριδ-j-ω=) ἐρίζω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σφετερίζ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ἐνεργ. σφετερίζω οὐδόλως διαφέρει τοῦ μέσου σφετερίζομαι ὅρα σεβω=σέβομαι σημ. 1. Συνώνυμα: ἰδιοῖμαι-οἶμαι, οἰκειοῖμαι, νοσφίζομαι, ὑφαιροῖμαι.

Σχετλιάζω (=νομίζω ἑμαυτόν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον, παρὰ-πονοῦμαι, ἀγανακτῶ), πρκ. ἐσχετλιάζον, μέλ. σχετλιάσω, ἄορ. ἐσχετλιάῃσα, πρκ. σχετλιάσας ἔχω, ὑπερσ. σχετλιάσασα εἶχον. Ῥημ. σχετλιασμός, σχετλιαστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ σχέ-τλ-ιος (=καρτερικός, ἄθλιος), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθάδ-j-ω=, καθ' ὃ καὶ ἔτοιμος-ετοιμάζω κλ. Συνώνυμα ἰδὲ ὀργίζω σημ. 2.

Σχίζω, πρκ. ἐσχίζον, μέλ. σχίσω, ἄορ. ἐσχίσα, πρκ. σχίσας ἔχω, ὑπερσ. σχίσασα εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρκ. ἐσχίζομην, παθ. μέλ. σχισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. -ἐσχίσθην, πρκ. ἐσχίσμαι, ὑπερσ. ἐσχίσμην καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐσχισμένος ἔσομαι. Ῥημ. σχίσις, σχίσμα (ἐξ οὗ σχισματικός καὶ σχισματώδης), σχισμός, σχίζα, σχίδη, σχιστός, ἄσχιστος, ὁλόσχιστος.

Σημ. Θέμ. σκιδ- ἢ σχιδ- πρβλ. λατ. scind-o) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ.-

σχιδ-j-==) σχιζ-. Συγγενὲς τῷ σχίζω εἶναι τῷ σχάζω(=χαράζω μὲ τὸ νυστέρι, σχίζω, ῥίπτω κάτω), ὅπερ εὐχρηστον παρ' Ἀπτικοῖς μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ ἄορ. ἔσχασα. Συνώνυμα : ῥήγνυμι, κόπτω, τέμνω, ἀνατέμνω, διατέμνω, διαρῶ.

Σχολάζω (=ἀργῶ, εἶμαι εὐκαιρος, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολουμαι εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, μέλ. σχολήν ἄξω [καὶ μτγ. σχολάσω], ἄορ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Ῥημ. σχολάσις, σχολαστῆς (ἐξ οὗ σχολαστήριον καὶ σχολαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ σχολή [ἐξ οὗ καὶ σχολεῖον καὶ σχολαῖος] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθιδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀναγκη-ἀναγκάζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σχολαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἀργῶ, ἔστι μοι σχολή, σχολήν ἄγω καὶ σχολήν ποιοῦμαι (πρὸς τι) καὶ Παθ. σχολή γίνεται ἀπό τινος.

Σώζω, πρτ. ἔσφζον, μέλ. σῶσω, ἄορ. ἔσφωσα, πρκ. σέσωκα, ὑπερσ. -έσεσώκειν καὶ σεσφικῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. -σεσφικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. σῶζομαι, πρτ. ἐσφζόμην, παθ. μέλ. ὧς μέσ. σωθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὧς μέσ. ἐσώθην, μέσ. μέλ. σῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσφάμην, πρκ. σέσωμαι καὶ σέσωσμαι, ὑπερσ. ἐσεσώμην καὶ ἐσεσώσμην. Ῥημ. σῶμα, σωτήρ (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σωτήρις, καὶ τὸ σωτήριος), σῶστης, σῶστρον, σωστός καὶ σωτός (ἐξ οὗ ἄσωτος, ἐξ οὗ ἄσωτία), σωστέος καὶ σωτέος, δια-σωστέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σωιδ=) σφδ- καὶ (σαο=) σω. Ἐκ τοῦ θέμ. σω- σχηματίζεται ὁ παθ. μέλ. ἄορ., ὁ πρκ. σέσωμαι καὶ ὑπερσ. ἐσεσώμην, καὶ τὰ ῥηματικά σῶμα, σωτήρ, σωτός καὶ σωτέος, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι καὶ τὰ ῥημ. ἐκ τοῦ θέμ. σφδ-. Ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέματι-j-:(σφδ-j-ω=) σφζω, (ἐ-σφδ-j-ον=) ἔσφζον κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : διζ, ἐκ, ἀνά, συνδια- κλ. Τὸ μέσον σῶζομαι εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιποιητικόν· οἷον σῶζομαι=σῶζω ἑμαυτὸν καὶ σῶζω τι ἑμαυτῶ· ἐσώθην=έσωσα ἑμαυτὸν καὶ ἔσφσά τι ἑμαυτῶ. Ἀντὶ τοῦ παθ. σῶζομαι λέγεται καὶ : σωτηρίας τυγχάνω ὑπό τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα : τηρῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω, ἀποτρίβω, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω. Ἀντίθετα : ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ, λυμαίνομαι.

Σωμασκέω-ῶ (=γυμνάζω τὸ σῶμά μου), πρτ. ἥσκουν τὸ σῶμα ἢ ἔσωμάσκουν, μέλ. σωμασκήσω, ἄορ. ἔσωμάσκησα, πρκ. ἥσκηκα τὸ σῶμα, ὑπερσ. ἥσκήκειν τὸ σῶμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σῶμα καὶ ἀσκέω-ῶ. Γίνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως ὥς καὶ τὸ σωμασκία μὴ μεσολαβόντος συνθέτου ὀνόματος· ὅρα μεταχειρίζεσθαι. Τὸ σωμασκόω ἀχρηστον. Ἀντὶ τοῦ σωμασκόω λέγεται καὶ : ἀσκόω τὸ σῶμα, γυμνάζω τὸ σῶμα· καὶ παθ. τὸ σῶμα ἀσκεῖται· ὥς μτβ. δὲ εἶναι τὸ : σωμασκήαν ἐμποιῶ.

Σωφρονέω-ῶ (=εἶμαι σόφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), πρτ. ἔσωφρόνουν, μέλ. σωφρονήσω, ἄορ. ἔσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα, ὑπερσ. ἐσεσωφρονήκειν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτγ. τοῦ παθ. πρκ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, σωφρονητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ σῶς καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. σωφρονίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, καθ' ὃ καὶ εὐδαίμων, εὐδαιμονῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ σωφρονῶ λέγεται καὶ σόφρων εἶμι.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Σωφρονίζω (=κάμνω τινά σώφρονα), πρτ. ἐσωφρονίζον, μέλ. σωφρονιστής ἐσομαι [ἢ σωφρονιῶ], ἄδρ. ἐσωφρονίσα, πρκ. σωφρονιστής γέγονα [ἢ σεσωφρόνικα], ὑπερσ. σωφρονιστής ἐγεγόνειν [ἢ ἐσεσωφρονίκειν]. Παθ. σώφρων γίγνομαι, πρτ. σώφρων ἐγινόμην, μέλ. σώφρων γενήσομαι, ἄδρ. ἐσωφρονίσθην, πρκ. σεσωφρονίσμαι, ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσμην. Ῥημ. σωφρόνισις, σωφρόνισμα, σωφρονιμός, σωφρονιστής (ἐξ οὗ σωφρονιστήριον καὶ σωφρονιστικός), σωφρονιστήρ, ἄσωφρόνιστος, σωφρονιστὺς, -ύος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σώφρων (ἐξ οὗ καὶ σωφρονικός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιθ-j-w=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ εὐδαίμων-εὐδαιμονίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν σωφρονιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω λέγεται καὶ : σωφρονιστής εἰμί τινος ἢ σώφρονα τίνα ποιῶ· καὶ παθ. σώφρων γίγνομαι.

Τ

Ταγεύω (ἀμτβ.=εἶμαι ταγός, ἄρχηγός, ἄρχω, δυναστεύω), πρτ. ταγός ἦν ἢ ἐτάγευον, μέλ. ταγός ἐσομαι ἢ ταγεύσω, ἄδρ. ἐτάγευσα, πρκ. ταγός γέγονα, ὑπερσ. ταγός ἐγεγόνειν. Παθ. ταγεύομαι (=ὑπὸ ταγοῦ διοικεῖμαι), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός (=ἄρχων), ὅπερ ἐκ τοῦ τά(ττ)σσω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν ταγεύ-. Ἀντὶ τοῦ μτβ. ταγεύω λέγεται καὶ καθίστημι τίνα ταγὸν καὶ παθ. καθίσταμαι ταγός. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἄρχω, [ἀνάσσω], βασιλεύω, δυναστεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἡγεμονεύω, ἡγοῦμαι, τυραννεύω, τυραννῶ, ταγός εἰμι.

Ταλαιπωρέω-ῶ (ἀμτβ.=κακοπαθῶ, μεγάλους καὶ δυνατοὺς κόπους ὑποφέρω· καὶ κυρίως μτβ.=κάμνω τινά ταλαιπώρον, καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω), πρτ. ἐταλαιπώρουν, μέλ. ἀμτβ.ταλαιπώροδς ἐσομαι καὶ μτβ. κακώσω, ἄδρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα, ὑπερσ. ἐτεταλαιπώρηκην. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, πρτ. ἐταλαιπωροῦμην, μέσ.μέλ.ὡς παθ.ταλαιπωρήσομαι,παθ.ἄδρ. ὡς μέσ.ἐταλαιπωρήθην, πρκ. τεταλαιπώρημαι, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήμην. Ῥημ. ταλαιπώρησις (=κακοπάθεια), ταλαιπώρημα (=κόπος, μόχθος, ἀθλιότης).

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαίπωρος (ὅπερ εἶναι παρασχηματισμός τοῦ ποιητ. ταλαπείριος [ὅπερ ἐκ τοῦ (ταλάω=) τλάω καὶ πείρα] (=ὁ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς τῆς τύχης, ὁ πολυπαθής), ἐξ οὗ καὶ ταλαιπωρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί. πρὸς καὶ συνδια-. Λέγεται δὲ καὶ ταλαίπωρός εἰμι. Συνώνυμα : ἰδὲ βασανίζω σημ.

Ταμειύω (ἀμτβ.=εἶμαι ταμίας), πρτ. ἐταμείουν, μέλ. ταμειύσω, ἄδρ. ἐταμείυσα, πρκ. ταμίας γέγονα [καὶ τεταμείυκα μτγν.], ὑπερσ. ταμίας ἐγεγόνειν [καὶ ἐτεταμείυκα μτγν.]. Μέσ. ταμειύομαι (=μεταμίας ἐγεγόνειν [καὶ ἐτεταμείυκα μτγν.]). Μέσ. ταμειύομαι, πρτ. ἐταμειόμην, μέσ. μέλ.ταμειύσομαι, ταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν), πρτ. ἐταμειόμην, μέσ. μέλ.ταμειύσομαι, ταμεία, ταμειυσίς (ἐξ οὗ ταμειύσιμος), ταμεισμα, ταμειδον [καὶ μτγν. ταμείον], ταμειυτήριον, ταμειυτικός, ἀταμειυτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταμίας (ὅπερ ἐκ τοῦ τέμνω, ἐξ οὗ καὶ ταμιακός. Σχηματίζεται

ται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. "Οθεν θ. ἀναλογικὸν ταμιευ-. Ἀντὶ τοῦ ταμιεύω λέγεται καὶ ταμίας εἰμι καὶ μετ. ταμίαν τινα καθίστημι (ἢ ποιῶ). Συνώνυμον τῷ ταμιεύομαι εἶναι τὸ φείδομαι.

Ταπεινώ-ω (=χαμηλώνω, σμικρύνω, ταπεινώνω τὸ φρόνημα, ἐξευτελίζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ταπεινώσις, ταπεινώμα, ταπεινωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταπεινός (=χαμηλός) (ὅπερ ἐκ τοῦ δάπος (=ἔδαφος) δαπεινός (=δαπεινός)), ἐξ οὗ καὶ ταπεινότης. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: χαλάω, καθίημι, ἐλατιόω ὦ, εἰς ταπεινότητά τινα καθίστημι, ταπεινόν τινα ποιῶ καὶ ταπεινὸν παρέχω.

Τ. ράττω ἢ ταράσσω (=ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινῶ), πρτ. ἐτάραττ(σ)ον, μέλ. -ταράξω. ἄορ. ἐτάραξα, πρκ. ταραχὴν παρέσχηκα (ἢ τάραχον ἐξείργασμαι), ὑπερσ. ταραχὴν παρεσχήκειν (ἢ τάραχον ἐξειργάσμην) [καὶ παρὰ μετν. πρκ. τετάραχα(καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Ἰων. ὁ ἐπικ. τέτρηχα ἀμτβ.=εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, εἶμαι τεταραγμένος), ὑπερ. ἐτεταράχειν]. Μέσ. καὶ παθ. ταράττ(σ)ομαι, πρτ. ἐταραττ(σ)όμην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. ταράξομαι, παθ. μέλ. ταραχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐταράχθην, πρκ. τετάραγμα, ὑπερσ. ἐτεταράγμην. Ῥημ. τάραχος, ταραχή, τάραξις, τάραγμα, ταραγμός, ταρακτής (ἐξ οὗ ταρακτικός), ταρακτωρ, τάρακτρον, ταρακτός (ἐξ οὗ ἀτάρακτος).

Σημ. 1. Θέμ. ταραχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: ταραχ-j-ω=) ταράττω ἢ ταράσσω καὶ κατὰ συγκοπὴν θράττ(σ)ω (ὁ ἰδέ). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν α βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ σύν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. ταράττ(σ)ω λέγεται καὶ: ταραχὴν ποιῶ (ἢ παρέχω), ταραχὴς ἐμποιῶ, τάραχον ἐξεργάζομαι, εἰς ταραχὴν καθίστημι τινα· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. ταράττω ἔμμανεν καὶ ἀμτβ. ἐν ταραχῇ εἰμι, εἰς ταραχὴν καθίσταμαι ἢ εἰς ταραχὴν καθίστημι ἔμμαντόν· καὶ ἀντὶ τοῦ παθητ.: τάραχος (ἢ ταραχή) γίνεται, ταραχὴ ἐμπίπτει. Συνώνυμα ἰδὲ σπεύδω σημ. 2.

Τάττω ἢ τάσσω (=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ, προσδιορίζω, διατάσσω), πρτ. ἔταττ(σ)ον, μέλ. τάξω, ἄορ. ἔταξι, πρκ. τέταχα, ὑπερσ. -ἐτετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττ(σ)ομαι, πρτ. ἐταττ(σ)όμην, μέσ. μέλ. -τάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐταξάμην, παθ. μέλ. τυχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐτάχθην, πρκ. τετάγμα, ὑπερσ. ἐτετάγμην, καὶ μετ' ὅλ. μ. τετάξομαι. Ῥημ. τάξις, [ταγῇ(1)], τάγμα, ταγός, τακτός (ἐξ οὗ ἀτακτος, εὐτακτος, κλ.), τακτέος.

Σημ. Θέμ. τακ-, καὶ (κατὰ μετὰ μεταπτώσιν τοῦ κ εἰς γ προβέ-
θουσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἄορ., ἐν ᾧ συμπίπτουσι τὰ εἰς κ' ῥσω
καὶ γ' ῥσω καὶ χ' ῥσω=ξω) ταγ- ἢ ταχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύ-
ματος -j-: τακ-j-ω=) τάττ(σ)ω (δρα πρῶτω σημ.). Το ῥ. ἔχει τὸ θε-
ματικὸν φωνήεν α βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ
σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐπί, κατὰ, παρὰ, πρός,
πρό, σύν κλ. Ἀντὶ τοῦ τάττω λέγεται καὶ: εἰς τάξιν τίθεμαι τι.

(1) Ἐκ τοῦ ταν(διά)ταξις, βασιλικὴ δωρεὰ καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ξῆν
ἀναγκαίων· ἐν δὲ τῇ ὁμιλουμένῃ=ἡ τροφή ἢ τοῖς κτήνεσι διδομένη) παράγε-
ται πὸ τῆς ὁμιλουμένης ταγίνιον ἢ ταῖριον (=τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον, ἢ
δωρεάν ὠρισμένη ἐπιούσιος τροφή) καὶ τὸ ταγίζω ἢ ταίζω(=ψωμίζω, τρέφω).

τοῦ τείχος καὶ μάχομαι), ἐξ οὗ καὶ τειχομαχία [καὶ τειχομαχικός]. Σχηματίζεται δὲ ἡ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ης σιγμολήκτων: ἀπειθής (θ. ἀπειθεσ-) ἀπειθέω-ω, ἡ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων: κράτος (θέμ. κρατές-) κρατέω-ω. Ὡς παθ. τοῦ τειχομαχῶ λαμβάνεται ἡ περιφραστικὴ τειχομαχία καθίσταται. Ἀντὶ τοῦ τειχομαχῶ λέγεται καὶ: προσβάλλω τῷ τείχει, προσβάλλω τῷ τειχίσματι (ἢ τῷ ἐρύματι).

Τεκμαίρομαι (=ὀρίζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐτεκμαιρόμην, μέσ. μέλ. τεκμαροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐτεκμηράμην, πρκ. τέκμαρσιν ἐσχῆκα, ὑπερσ. τέκμαρσιν ἐσχίκειν. Ῥημ. τέκμαρσις, τεκμαρτός (ἐξ οὗ τεκμαρτικός, δυστέκμαρτος καὶ ἀτέκμαρτος, ἐξ οὗ ἀτεκμάρτως) τσκαμαρτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. τέκμαρ (=τέλος, ὄριον· ὅπερ ἐκ θεμ. τέκ- τοῦ τίκτω), ἐξ οὗ καὶ τεκμήριον. Τὸ ὅ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα -j-: (τεκμάρ-j-ομαι=) τεκμαίρομαι κλ. Παρά ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος τεκμαίρω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: τέκμαρσιν ἔχω, εἰκάζω, τοπάζω, συλλογίζομαι, προβάλλομαι, ὀρίζω, σημαίνω.

Τεκμηριόω-ω (=διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδεικνύω) καὶ ἄορ. ἐτεκμηρίωσα, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: τεκμήριον ποιῶ ἢ τεκμήριον παρέχομαι. Ῥημ. τεκμηρίωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ τεκμήριον· ὅρα τεκμαίρομαι σημ.

Τελέθω (=εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω), μόνον ὁ ἐνεστώς παρὰ τε ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω.

Σημ. Ἐκ τελέω-ω, ὅπερ ἐκ ῥίζης τελεσ- τοῦ τέλος.

Τελευτάω-ω (=τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω), πρτ. ἐτελεύτων, μελ. τελευτήσω, ἄορ. ἐτελεύτησα, πρκ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἐτετελευτήκειν καὶ τετελευτηκώς ἦν. Παθ. τελευτῶ ὑπὸ τινος (=φονεύομαι ὑπὸ τινος), μέσ. μέλ. ὡς παθ. τελευτήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: τελευτῆς τυγχάνω. Ῥημ. ἀτελεύτητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ τελευτή. Ἀντὶ τοῦ τελευτῶ λέγεται καὶ: τελευτῶ τὸν βίον ἢ τοῦ βίου, τελευτῇ τὸν βίον ποιοῦμαι καὶ τέλος ἔχω. Ἀντὶ τοῦ παθ. τελευτῶμαι λέγεται καὶ: τελευτῆς τυγχάνω. Τὸ δὲ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένον: τελευτῶ ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Τὸ τελευτῶ μετοχικῶς ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ῥήματος ἔχει σημασίαν ἐπιρρήματος· οἷον τελευτῶν εἶπε=τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπε κλ. Οἱ μὲν Ἀπτ. «τελευτῶν ἐποίησα, τελευτῶσα ἐποίησεν καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν» λέγουσιν· οἱ δὲ κοινοὶ «τελευταῖον» λέγουσι (Θ. Μάγιστρος).

Σημ. 3. Συνώνυμα: 1) τελειῶ, περαίνω, ἀνύτω, περατώ, ἐξεργάζομαι, λήγω (καθ' ὃ καὶ ἡ σύνταξις ταῦτε τελευτῶ: τελευτῶ τοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ τελευτῶ νοητ. τὸν βίον), πέρας ἢ τέλος ἔχω· 2) ἀποθνήσκω. Ἀντιθέτα: ἀρχομαι, ζῶ,

Τελέω-ω (=ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω καὶ ἐπὶ ἀποδόσεως σχηματῶν καὶ φόρων=πληρώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἄορ. ἐτέλεσα, πρκ. τελέκα, ὑπερσ. ἐτετελέκειν. Παθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελούμην, παθ. μέλ.-τελεσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτελέσθην, μέσ. ἄορ. ἐτελεσάμην, πρκ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. ἐτετελέσμεν. Ῥημ. τέλεισις, τελετή, τέλεσμα, τελεσμός, τελεστής (ἐξ οὗ τελεστήριον, καὶ πληθ. τελεστήρια [=ἱερὰ]=εὐχαριστήριος θυσία δι

ἀρελῶς) καὶ ἀ-τεχνῶς (=ἀνευ τεχνάσματος, ἀληθῶς). Συνώνυμα : τεχνάζω-
καὶ τεχνάζομαι (ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις), μηχαν-
ῶμαι, ἐπινοῶ, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

Τήκω (μιθ.=κάμνω τι ῥευστόν, λειώνω, φθείρω, ἐξασθενῶ), πρτ. ἔτηκον, μέλ. τήξω, ἄορ. -ἔτηξα, πρκ. τήξας ἔχω, ὑπερσ. -τήξας εἶχον. Παθ. τήκομαι, πρτ. ἐτηκόμην, παθ. μέλ. β' τακήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐτήχθην καὶ β' ἐτάκην, [μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἄορ. ἐτηξάμην], ἐνεργ. πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. τέτηκα (=εἶμαι λειωμένος) [καὶ μτγν. τέτηγμαι], ἐνεργ. ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐτετήκειν [καὶ μτγν. ἐτετήγμην]. Ῥημ. τήξις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών, τηκτός, ἀτηκτός.

Σημ. Θέμ. τακ-, ἐξ οὗ τηκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προ-
θέσεων ἀπό, διά, ἐκ, κατά, σύν κλ. Συνώνυμα : διαλύω, δαίημι, φθείρω,
μαραίνω. Ἀντιθετα : πήγνυμι, ῥώννυμι.

Τηροέω-ῶ (=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω)
πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα, πρκ. τηρήσας ἔχω [καὶ τε-
τήρηκα μτγν.], ὑπερσ. τηρήσας εἶχον, [καὶ ἐτετηρήκειν μτγν.]. Παθ. τη-
ροῦμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τηρήσομαι, παθ. μέλ. τηρη-
θήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι, ὑπερσ. ἐτετηρήμην.
Ῥημ. τηρήσις, τηρητής (ἐξ οὗ τηρητικός), τηρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τηρός (ὁ, ἡ) (=ἐπιτηρητής, φύλαξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ
τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί,
διά, παρὰ καὶ σύν. Συνώνυμα : βλέπω, φυλάττω, παραφυλάττω, φρουρῶ,
καιροφυλακέω, καιροσκοπέω, караδοικῶ.

Τιθασεύω (=τὰ ἄγρια θηρία ἡμερώνω καὶ χειροῦν ποιῶ, τρο-
πικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ
τῆς περιφράσεως : τιθασῶς ἔχω, ἢ τιθασὸς εἰμι. Παθ. τιθασεύομαι
καὶ ὑπερσ. ἐτε τιθασεύμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ'
Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τιθασεία, τιθάσευσις, τιθασευτής
(ἐξ οὗ τιθασευτικός), τιθασευτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τιθασὸς (=ἡμερος· ὅπερ. ἀντίθ. τῷ ἄγριος) κατ' ἀναλογίαν
τοῦ βασιλεὺς-βασιλεῦω. Συνώνυμα : ἡμερόω, ἐξημερόω, πρᾶυνω.

Τίθημι (=θέτω, ἐμβάλλω, ὀρίζω, προξενῶ, κάμνω), πρτ. ἐτίθην,
μέλ. θήσω, ἄορ. ἔθηκα, πρκ. τέθεικα (καὶ τέθηκα ἐν ἐπιγρ.), ὑπερσ.
ἐτεθεῖκειν ἢ ἐτεθείκη. Μέσ. τίθεμαι, πρτ. ἐτιθέμην, μέσ. μέλ. θήσομαι,
μέσ. ἄορ. ἐθέμην, πρκ. τέθειμαι, ὑπερσ. ἐτεθείμην καὶ Μέσ. αὐ-
τοπαθὲς ἀναλελυμ. : (δια)τίθημι ἑμαυτὸν κλ., κλ. Παθ. τίθεμαι, πρτ.
ἐτιθέμην, παθ. μέλ. τεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτέθην, πρκ. κείμει, ὑπερσ.
ἐκείμην. Ῥημ. θέσις, [θέμα, θῆμα], ἀνάθημα, πρόσθημα, θήκη, (θε-
θ-μός=) θεσμός, θέμις, θέτης, θετός, θετέος, θετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. θε- καὶ ἰσχ. θη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ
(θίθη-μι=) τίθημι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ β'
ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῆς ὀριτ. καὶ προσπικ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνι-
κὸν τοῦ ἐνεργ. πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὸ εἰς (-έω=) -ῶ. Ὅθεν ἐργ. ἄορ. α' ἔχει
χρονικὸν χαρακτηριστ. * ἀντί σ (πρὸβλ. καὶ ἦκα (ἴημι), ἔδοκα, εἰσέφερχα (εἰσ-
φρέω) καὶ εἶναι εὐχρηστος ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ὀριστικῆς, σπν. δὲ καὶ ἐν τῷ πληθ.

εις δὲ τὸν θυϊκὸν καὶ πληθ. ἀριθ. τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ μτχ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ β' ᾠορ., ὅστις ἐντῶ ἐνικῶ τῆς ὀριστ. εἶναι ἀχρηστος. Ὁ πρκ. *τέθεικα* (καὶ ἐν ἐπιγρ. *τέθηκα*) καὶ *τέθειμαι* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (σέ-σε-μαι=ε-ε-μαι) = *εἶμαι* (ἔμι). Ἐν τῷ παθ. μέλ. καὶ ᾠορ. (*τεθήσονται*, *έτέθην*) δὲν ἐκτεί-
νεται ὁ χροακτῆρ εἰς τὸν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελών. Ἡ ὑποτακτι-
νὴ καὶ εὐκτ. τῆς μέσ. φωνῆς σχηματίζει ἐνίοτε καὶ τύπους κατὰ τὰ εἰς -ω
βιζύτονα : *ἐπιτίθωνται*, *ἐπίθωνται*, *τίθοιτο*, *παρατίθοιτο*.

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἐκφέρεται πολλάκις καὶ περιφραστικῶς. Ἀντὶ τοῦ διατίθε-
μαι λέγεται καὶ διαθήκας ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι (τινὶ καὶ συνθή-
κας ποιοῦμαι) (παθ. *συνθήκα* γίνονται) καὶ σύνθημα ποιοῦμαι κλ. Αἱ δὲ
περιφράσεις : *νόμον τίθῃμι=νομοθετῶ* (ἐπὶ νομοθέτου) *νόμον τίθεμαι=νο-*
μοθετῶ ἑμαυτῷ (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως τῆς διὰ τοῦ νόμοθέτου νόμους
τιθεμένης) *ὄνομα τίθῃμι* καὶ *ὄνομα τίθεμαι=ὀνομάζω* κλ.

Σημ. 3. Μετὰ τοῦ ἐπιτίθῃμι ἀπαντῇ ἡ περιφρασις : *δίκην ἐπιτίθῃμι τινι*
(=κολάζω τινά), ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφράσει : *δίκην λαμβάνω παρὰ τι-*
νος. Παθ. δὲ τούτων εἶναι οἱ περιφράσεις : *δίκην δίδωμι τινι* καὶ *δίκης τυγ-*
χάνω ὑπὸ τινος (=κολάζομαι) (δρα καὶ λαμβάνω σημ. 2).

Τίκτω (ἐπὶ θηλέων=γεννῶ), πρτ. ἔτικτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τέ-
ξομαι, ᾠορ. β' ἔτεκον, πρκ. β' τέτοκα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ :
γεννῶ. Ῥημ. τέκος, τόκος (ἔξ οὗ τὰ σύνθετα : πρωτότοκος [υἱὸς=ὁ
πρῶτος τῶν ἄλλων ἀπάντων γεννηθεῖς], πρωτοτόκος [γυνή=ἡ κατὰ
πρῶτον τίκτουσα], εὐτοκος, δύτοκος, τέκνον, τέχνη, τοκεύς, τοκετός.

Σημ. 1. Θέμ. *τεκ-*, ἔξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν *τεκ-*, κατὰ συγκοπὴν δὲ *τε-*,
ἔξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ *τί-κτ-ω* (ἀντὶ *τί-τεκ-ω*). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ
σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ, *ἐκ*, καὶ *ἐν*. Τὸ *τίκτω* λέγεται ἐπὶ μητρός, τὸ δὲ
γεννῶ ἐπὶ πατρός, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἡ χρῆσις ἀνταλλάσσεται, διὸ καὶ
τοὺς γονεῖς λέγουσι : *γεννήτορας* καὶ *γεγαμένους*, *τεκόντας* καὶ *τοκεῖς*.

Σημ. 2. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. εὐρηγνται οἱ ἐξῆς χρόνοι : παθ. μέλ.
τεχθήσομαι, παθ. ᾠορ. *έτέθην*, μέσ. μέλ. β' *τεκούμαι*, μέσ. ᾠορ. β' *έτε-*
κόμην καὶ α' *έτεξάμην*, πρκ. *τέτεγμαι*, ὑπερσ. *έτετέγμην*.

Τίλλω (=μαδῶ, ἐκριζώνω) μόνον ὁ σύνθετος ἐνεστὼς ἐκτίλλω καὶ
πρτ. (ἔξ) ἐτίλλον, πάντα δὲ τᾶλλα [ἦτοι μέλ. τιλῶ, ᾠορ. ἔτιλα. Μέσ.-τίλ-
λομαι, πρτ. ἐτιλλόμην, μέσ. μέλ. τιλοῦμαι, παθ. ᾠορ. ἐτίλθην, πρκ. τέτιλμαι,
ὑπερσ. ἐτετίλμην] ποιητ. καὶ μτγν. ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπληροῦντο
ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [τίσις, τίλημα, τιλμός], τιλτός, τιλτέος.

Σημ. Θέμ. *τιλ-*, ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j : (τιλ-j-ω=) *τίλλω*. Συνώ-
νυμα : *πιλόω*, *λεαίνω*, [μαδάω-ᾶ], *κόπτομαι*.

Τιμᾶω-ᾶ ὁμολόν. Ῥημ. τίμησις, τίμημα, τιμητῆς (ἔξ οὗ τιμητι-
κός), τιμητός, τιμητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τιμή*. Ἀντὶ τοῦ *τιμῶ* λέγεται καὶ ἐντιμον καθίστημί τινα,
ἐντίμω ὡς ἔχω τινά, ἄγω τινά ἐν *τιμῇ*, ἐντίμως ἄγω τινά, *τιμὴν* φέρω τινί
καὶ *τιμὴν* περιάπτω τινί. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου τιμῶμαι καὶ : *τιμὴν* φέρομαι
(=ἀπολαύω τιμῆς) καὶ παθ. ἐντίμως ἔχω, *τιμῆς* τυγχάνω καὶ ἐν *τιμῇ* εἶμι.

Τιμωρέω-ᾶ (=βοηθῶ τινι, κολάζω τινά), πρτ. ἐτιμώρουν, μέλ.
τιμωρήσω, ᾠορ. ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα, ὑπερσ. ἐτετιμωρήκην, μετ'
ἄλ. μ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι (τινα=βοηθῶ ἑμαυτῷ κολά-
ζω τὸν βλάπτοντά με), πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέσ.

ἄορ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτιμωρήθην; πρκ. τετιμώρημαι, ὑπερ. ἐτετιμωρήμην, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. τιμώρησις, τιμώρημα, τιμωρητὴρ ἢ τιμωρητὴς (ἐξ οὗ τιμωρητικός), τιμωρητός, τιμωρητέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τιμωρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ τιμῇ καὶ ὥρα=φροντίς· πρβλ. ὀλιγορῶ σημ.)=ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τιμὴν, πληρωμὴν, ἐκδικήσῃ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέος=) κρατῶ. Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ (τινι=βοηθῶ καὶ ἐνίοτε τιμωρῶ (τινα)=κολάζω· τὸ δὲ μέσον τιμωροῦμαι (τινα)=ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. Ὁ ἐνεστ. τιμωροῦμαι δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς μετὰ παθ. σημασίας. Ἀντὶ τοῦ τιμωρῶ λέγεται καὶ: τιμωρίαν ποιοῦμαι τινι· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου καὶ τιμωρίαν ποιοῦμαι ἢ λαμβάνω καὶ: τιμωρὸς γίγνομαι τινος. Καὶ παθ. τιμωρίας τυγχάνω καὶ τιμωρίαν ὑπέχω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ τιμωρῶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ βοηθῶ εἶναι τὰ: ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, συνεργῶ, καὶ ἐπικουρῶ· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ τιμωρῶ τὰ: κολάζω, ζημιῶ, δίκας λαμβάνω.

Τίνω (=πληρώνω), πρκ. -ἔτινον, μέλ. τείσω, ἄορ. ἔτεισα, πρκ. -τέτεικα, ὑπερσ. -έτετειkein. Μέσ. [τίνομαι καὶ τίνυμαι (=ἐκδικοῦμαι), πρκ. ἐτινόμην, μέσ. μέλ. τείσομαι ποιητ.], μέσ. ἄορ. ἐτεισάμην, παθ. ἄορ. -ἐτείσθην, πρκ. τέτεισμαι, ὑπερσ. ἐτετείσμην. Ῥημ. τίσις, ἔκισις, Τείσις καὶ Τεισίας, Τεισαμενός, Τείσανδρος, ποινὴ (ἐκ τοῦ τει=πεί-, ἐξ οὗ ἄ-ποινα ἀντὶ ἀπόποινα), ἔκτεισμα, ἀποτειστέον.

Σημ. Θέμ. ἄσθ. τῆ- καὶ λσχ. τι- ἢ τει- (πρβλ. τῆ'ω=τιμῶ). Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ἄσθ. θέμ. τι- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. προσλήψαι τοῦ προσφύματος -ν-, ἐκ δὲ τοῦ λσχ. τι-(τει-) οἱ λοιποὶ χρόνοι· προσλαμβάνει δὲ ἐν τῷ παθ. ἄορ. πρκ. καὶ ῥηματικοῖς σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, ὧν ὁ ἀρχ. χα- ρακτὴρ τοῦ θέμ. ἦτο σ· πρβλ. κλειώ σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, συνεκ-. Ἀντὶ τοῦ μέσου [τίνομαι] οἱ Ἀττ. περὶ ἐ- χρῶντο τῇ περιφράσει: τιμωροῦμαι τινα, δίκην λαμβάνω παρὰ τινος, οἷ παθ. τό: δίκην δίδωμι τινι καὶ δίκην λαμβάνω ἢ ὑπέχω.

Τιτρώ-ω (=τρυνῶ), ἄορ. -ἔτρησα, παθ. πρκ. τέτρημαι καὶ ὑπερσ. -έτετρήμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. τρητός (ἐξ οὗ ἄτρητος, ἀδιάτρητος=ἀδιαπέραστος).

Σημ. Θέμ. τερ- (πρβλ. λατ. ter-o) ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τρ-, ἐξ οὗ τρα-, ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τι-τρώ-ω (μγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: κατὰ καὶ ἐν. Συνώνυμα: τετραίνω, διακονίζω (=τρυνῶ, μὲ τὸ ἀκονεῖν), διελαύνω τῷ δόρατι (ἢ τῷ ξυστῷ), τοιχωρυχέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ), διορύσσω τὸν τοῖχον.

Τιτρώσκω (=τραυματίζω, πληγώνω), πρκ. ἐτίτρωσκον, μέλ. -τρώσω, ἄορ. ἔτρωσα, πρκ. τρώσας ἔχω [καὶ μγν. τέτρωκα], ὑπερσ. τρώσας εἶχον [καὶ μγν. ἐτετρώκειν]. Παθ. τιτρώσκομαι, πρκ. ἐτιτρώσκομην, παθ. μέλ. τρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτρώθην, πρκ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, [μετ' ὄλ. μέλ. τετρώσομαι μγν.]. Ῥημ. τρώσις, τρώυμα ἢ τρώμα (Ἰωνικ.), ἔκτρωμα, τρώμη (Δωρικ.), τραῦμα (Ἀττ.) (ἐξ οὗ τραυματίας), τρωτός (ἐξ οὗ ἄτρωτος).

Σημ. Θέμ. [τερ- (πρβλ. τιτρώω σημ.)], ἐξ οὗ κατὰ μεταθέσιν τρε-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν τρο-, ἐξ οὗ κατ' ἑκτασιν τρω-, ἐξ οὗ (δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματος -σκ-) τι-τρώ-σκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ κατὰ. Συνώνυμα: τραυματίζω, [ἐλκόω].

Τλάω-ῶ (=ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ) ποιητικόν, παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ ὄριστ. τοῦ ἁορ. ἔτλην [κατὰ τὸ ἔστην] καὶ τὸ ἀπαρμφ. ἀνα-τλήναι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : ἀνέχομαι, ὑπομένω κλ. Ῥημ. τλήμων (ἐξ οὗ τλημοσύνη), τλήσις, τλητὸς (ἐξ οὗ τλητικός), τόλμη, τάλαντον, τελαμών, Ἄ-τλας (=πολύτλας, πολυπαθής).

Σημ. Θέμ. -τλα. Συνώνυμα: ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτερῶ, τολμῶ, φέρω.

Τολμάω-ῶ, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἁορ. ἐτόλμησα, παρ. τετόλμηκα, ὑπερσ. ἐτετολμήκειν. Παθ. [τολμῶμαι, Ἡροδ.], παθ. ἁορ. ἐτολμήθη, πρκ. τετόλμημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστ. Ῥημ. τόλησις, τόλμημα, τολμητής (ἐξ οὗ τολμητικός καὶ τολμητίας), τολμητός, τολμητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τόλμα ἢ (ποιητ. καὶ μτγν.) τόλμη, ἐξ οὗ καὶ τολμηρός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί, ἀπὸ καὶ πρό. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις θαρσέω ἢ θαρρέω, ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτερῶ, τόλμαν παρέχω, ἢ παρέχομαι, τόλμαν ἔχω, τόλμη χρῶμαι καὶ τολμηρός ἢ τολμητής εἰμι· παθ. δὲ : τόλμα γίγνεται. Ἀντίθετα τῷ τολμῶ εἶναι τὰ : δυνῶ, μέλλω, δέδοικα, φοβοῦμαι, τρέμω.

Τόξεύω (=ὀρίπτω διὰ τόξου βέλος, φονεύω διὰ τόξου ἢ βέλους, σημαδεύω, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐτόξευον, μέλ. τοξεύσω, ἁορ. ἐτόξευσα, μαδεύω, ἔκσφενδονίζω), πρτ. ἐτόξευον, μέλ. τοξεύσω, ἁορ. ἐτόξευσα, πρκ. τοξεύσας ἔχω, [καὶ μτγν. τετόξευκα], ὑπερσ. τοξεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετοξεύκειν]. Παθ. τοξεύομαι, πρτ. ἐτοξευόμην, παθ. μέλ. τοξευθήσομαι, παθ. ἁορ. ἐτοξεύθην, πρκ. τετόξευμαι, ὑπερσ. ἐτετοξεύμην. Ῥημ. τόξευσις, τοξεία, τόξευμα, τοξευτής (ἐξ οὗ τοξευτικός), τοξευτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τόξον (ἐξ οὗ καὶ τοξότης καὶ τοξικός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐ : τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: κατὰ, ἀντί, ἀπὸ, ἐκ καὶ διὰ. Τὸ διατοξεύομαι (=διαγωνίζομαι πρὸς τινὰ εἰς τὸ τοξεύειν) εἶναι ἀποθετικὸν μέσον, ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττικ. μόνον ἐν ἰω μέλ. διατοξεύσομαι.

Τραγωδέω-ῶ (=παριστάνω τραγῳδίαν, τραγικὴν πρᾶξιν, κυρίως ἄδων· μτφρ. δὲ=κατὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς τραγωδίας τόνον ἄδω, διηγοῦμαι, μεγαλοποιῶ), πρτ. ἐτραγώδουν, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : τραγῳδός εἰμι. Παθ. τραγωδοῦμαι, καὶ πρκ. τετραγώδην, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενο εἶναι μτγν. καὶ ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ ἄδομαι. Ῥημ. τραγώδημα, τραγωδητής, τραγωδητός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τραγῳδός (ὅπερ ἐκ τοῦ τραγός καὶ ἄδω) ἐξ οὗ καὶ τραγῳδία (κυρ.=ῳδή τραγομέρων ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τοῦ τραγοειδούς σχήματός των, Σατύρων ἢ Σεληνῶν, ἄδομένη κατὰ τὴν παράστασιν δραμάτων ἐν τοῖς Διονυσίοις). Τὸ τραγωδῶ ἐν τῇ δημῳδεῖ=ἄδω παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ παθητικὸν τραγωδοῦμαι (=ἄδομαι ἐν δράμασι ἐπίθετο ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ἄδομαι).

-Τραυματίζω (=πληγώνω), πρτ. ἐτραυματίζον, μέλ. τρώσω, ἁορ. ἐτραυματίσα, πρτ. τετραυματίκα, ὑπερσ. ἐτετραυματίκειν. Παθ. τραυματίζομαι, πρτ. ἐτραυματιζόμην, παθ. μέλ. τραυματισθήσομαι, παθ. ἁορ. ἐτραυματίσθην, πρκ. τετραυματίσμαι, ὑπερσ. ἐτετραυματίσμην. Ῥημ. τραυματισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τραῦμα (ὅπερ ἐκ τοῦ τιτρώσκω) ἐξ οὗ καὶ τραυματίας. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐρις (ἐρίδ-j ω=) ἐρίζω ἢ ἐλπίς

ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. "Οθεν θ. ἀναλογικὸν τραυματίζω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ. Ἀντὶ τοῦ παθ. τραυματίζομαι λέγεται καὶ τραύματα λαμβάνω ἢ ἔχω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα : τιτρώσκω, [ἐλκώ].

Τραχύνω (μτβ.=κάννω τι τραχύ, σκληρόν· ἔξερεθίζω, παρορ(ίζω), πρτ. ἐτραχύνων, [μέλ. τραχυνῶ, ἄορ. ἐτραχύνω, πρκ. τετραχύνκα, ἢ τετραχυνγα. Παθ. τραχύνομαι, πρτ. ἐτραχυνόμην, παθ. μέλ. τραχυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐτραχύνθην, πρκ. τετραχύσμαι ἢ τετραχύν(υ)μαι (μόνον τετραχύνθαι)· οἱ μτγν. ὥς καὶ οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. τραχύσμα, τραχυσμός, τραχυντικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τραχὺς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἄμυνη ἀμύν-j-ω=ἀμύνω=) ἀμύνω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : παροξύνω, ὀργίζω, [σκληρύνω, σκληρύνω, ἐρεθίζω, τραχὺ ἀπεργάζομαι τι· ὥς παθ. δέ : τραχὺς γίνομαι καὶ τραχίως ἔχω.

Τρέμω (ἀμτβ.), πρτ. ἔτρεμον, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων : τρόμος ἔχει με ἢ τρόμος λαμβάνει με. Ῥημ. τρόμος (ἔξ οὗ τρομερὸς καὶ τρομέω-ῶ, ποιητ.).

Σημ. Θέμα τρεμ- (πρβλ. λατ. trem-o). Ὡς μτβ. τοῦ τρέμω λαμβάνεται ἢ περιφράσεις : τρόμον παρέχω. Συνώνυμα : δέδεικα, φοβοῦμαι, ὀρρωδέω, φρίττω.

Τρέπω (=στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω, φυγαδεύω κλ.), πρτ. ἔτρεπον, μέλ. τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, πρκ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετρόφειν. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλ. τρέψομαι, μέσ. ἄορ. α' ἐτρεψάμην (τινὰ) (=ἐτρεψά τινα εἰς φυγὴν), μέσ. ἄορ. β' ἐτραπόμην (=ἔτρεψα ἑμαυτόν), παθ. μέλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐτρέφθην καὶ β' ἐτράπην, πρκ. τέτροάμμαι (-ψαι, -πται κλ., γ' πληθ. τετράφαται καὶ τετραμμένοι εἰσί), ὑπερσ. ἐτετροάμμην (-ψο, -πτο κλ., γ' πληθ. ἐτετράφατο καὶ τετραμμένοι ἦσαν). Ῥημ. τρόπος, τροπὴ (ἔξ οὗ τρώπαιον ἢ τροπιῶν (ἀνατροπεύς, τρεπτὸς (ἔξ οὗ τρεπτικός), τρεπτέον.

Σ μ.Θέμ. τρεπ-. ἔξ οὗ κατὰ τροπὴν τρεπ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτω-ξιν τοῦ βραχέως : τρεπ-, τραπ-, (πρβλ. στρέφω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, παρὰ κλ. Ὁ παθ. ἄορ. β' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διὰ : διετράπην, ἔχει σημασίαν μέσων. Ἀντὶ τοῦ τρέπω λέγεται καὶ : τροπὴν ποιοῦμαι, τροπὴν τινος ποίω καὶ ἀνατροπεύς τινὸς εἰμι· ὥς μέσον δὲ τροπὴν ἔχω (ἐπὶ ἀστρων=τρέπομαι), παθ. δέ : τροπὴ γίγνεται.

Τρέφω, πρτ. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα, πρκ. θρέψας ἔχω [καὶ τέτροφα], ὑπερσ. θρέψας εἶχον [καὶ ἐτετρόφειν]. Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, πρτ. ἐτρεφόμην, παθ. μέλ. β' τραφήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθρέφθην, καὶ β' ἐτράφην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. θρέβομαι, μέσ. ἄορ. ἐθρεψάμην, πρκ. τέθροάμμαι (-ψαι, -πται κλ.), ὑπερσ. ἐτεθροάμμην (-ψο, -πτο κλ. Ῥημ. θρέψις, θρέμμα, τροφή (ἔξ οὗ τρόφιμος), τροφός, τροφεύς (ἔξ οὗ [τροφεῖον-] τροφεῖα), θρέπτρα, θρεπτὸς (ἔξ οὗ θρεπτικός), θρεπτός, θρεπτέον.

Σημ. Θέμ. θρεφ-. Τὸ ἀρχικὸν θ τοῦ θέματος τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν τ, ὡς ἀκίσε, ἐπὶ φέρηται τὸ δασὺ φ· ἐπανερχεται δὲ, ὅταν τοῦτο ἐλλείπῃ. Ἐν τῷ παθ. ἄορ. ἐθρέφθην καὶ ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πρκ. τέθροαφθαι καὶ ἀπαρμ. τεθράφθαι τὸ ἀρχικὸν θ δὲν τρέπεται εἰς τ παρὰ τὸν γραμματικὸν κανόνα : "Οθεν θέμ. θρεφ-, τρεφ- καὶ [κατὰ συγκοπὴν τρεφ-, ἔξ οὗ κατ' ἀνάπτωξιν.

βραχέος α]τραφ-ῆ θραφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, παρά, σύν, συνεκ-. Ὁ παθ. ᾠόρ. διετραφῆν ἔχει καὶ μέσην σημασίαν (=διέθρεψα ἑμᾶντων). Ἀντὶ τοῦ μέσου τρέφομαι λέγεται καὶ τρέφω: ἑμᾶντων. Συνώνυμα: σιτίζω, τιθινέω, [ψωμίζω].

Τρέχω, πρτ. ἔτρεχον, μέσ. μέλ. καὶ ὡς ἔνεργ. δραμοῦμαι ἢ θρέξομαι [καὶ μτγν. θρέξω], ᾠόρ. β' ἔδραμον, πρκ. δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεξομαι. Παθ. -θέομαι καὶ πρκ. ἐπιδεδράμηται (ἄπαξ παρὰ Ξενοφ.), δραμήκειν. Πάντα δὲ τᾶλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ῥημ. τροχός, τροχός (ἐξ οὗ τροχάζω), τροχιά, θρέκτης, τροχάδην, περιθρεκτέον, -δρόμος, δρομή (ἐξ οὗ διαδρομή, ἐκ(κατα)δρομή, ἐπι(ὑπο)δρομή καὶ δρομαῖος), δρόμων, δρομάς, δρομεύς, δραμητέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὄρα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. 1) τρεχ- 2) δραμ- καὶ 3) θεF (ὄρα θέω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: σύν, κατά, διά, ἐπί, παρά, εἰς, ἀπό, περί, ὑπό, πρὸς, καὶ πρό.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μὲν τρέχω εἶναι: δρόμον ποιοῦμαι, δρόμῳ χωρῶ, δρόμῳ θέω καὶ δρόμῳ ἵεμαι (καὶ παθ.: δρόμος γίγνεται)· θέω, τροχάζω, ἐλαύνω, (μπτ.)· τοῦ δὲ κατατρέχω: καταδρομήν ποιοῦμαι· καὶ παθ. καταδρομή γίγνεται.

Τρέω (=φοβοῦμαι) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Αἰτικοῖς δ' ἀπαντᾷ μόνον ὁ ᾠόρ. ἔτρεσα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄτρεστος.

Σημ. Θεμ. τρεσ-, ἐξ οὗ (τρέσ-σ=) τρέω κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ ὡς ὄντος μεταξὺ φωνηέντων. Ἐν τῷ ᾠόρ. ἔ-τρεσ-σ-α=) ἔτρεσα ἔτεκα ἀλλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἢ ἔκτασις τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος ε. Συνώνυμα: δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀρρωδέω-ῶ, ὀκνῶ. Ἀντιθετα: τολμῶ, θαρρέω ἢ θαρσέω.

Τρίβω, πρτ. ἔτριβον, μέλ. -τρίψω, ᾠόρ. ἔτριψα, πρκ. τέτριφα, ὑπερσ. ἐτετρίφειν. Παθ. καὶ μέσ. τρίβομαι, πρτ, ἐτριβόμην, παθ. μέλ. α' τριψθήσομαι καὶ β' τριβήσομαι, παθ. ᾠόρ. α' ἐτρίφθην καὶ β' ἐτριβην, μέσ. μέλ. -τρίψομαι, μέσ. ᾠόρ. -ἐτριψάμην, πρκ. τέτριμμαι, ὑπερσ. ἐτετρίμην. Ῥημ. τριβή, τριψίς, [τριμμα], τριμμός, τρίβων, ἐντριβής, ἀτριβής, παιδοτριβής, τριπτής, τριπτός, τριπτέος.

Σημ. Θεμ. ἀσθ. τριβ- καὶ ἰσχ. τριβ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατα, σύν, πρὸς κλ. Ἀντὶ τοῦ διατρίβω λέγεται καὶ: διατριβήν ποιοῦμαι (=χρονοτριβῶ), διατριβήν ποιοῦμαι περί τι (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι)· παθ. δε: διατριβή (=ἐνασχόλησις καὶ χρονοτριβία) γίγνεται· ὡς μπτ. δε: διατριβήν ἐμποιῶ ἢ παρέχω.

Τριηραρχέω-ῶ (=εἶμαι τριηραρχος, κυβερνήτης τριήρους, ἐξοπλίζω τριήρη ἰδία δαπάνῃ), πρτ. ἐτριηράρχουν, μέλ. τριηραρχήσω, ᾠόρ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκα, ὑπερσ. ἐτετριηραρχέειν. Μέσ. διά-μεσον τριηραρχοῦμαι, παθ. πρκ. τετριηράρχημαι, ὑπερσ. -τετριηραρχήμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. τριηράρχημα (=ἡ πρὸς ἐξόπλησιν τριήρους ἀναγκαῖα δαπάνη).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τριήραρχος (ὅπερ ἐκ τοῦ τριήρης καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ τριηραρχία. Σχημανίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κραιτέω=) κρατέω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν καὶ ἐπί. Ἀντὶ τοῦ τριηραρχῶ λέγεται καὶ τριήραρχός εἰμι· καὶ μπτ. τριήραρχον καθίστημι τινα.

Τροχάζω (=τρέχω) καὶ πρτ. ἐτρόχαζον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦντο παρ' Αἰτικοῖς πεζολόγοις ἐκ τῶν συνωνύμων: τρέχω ἢ θέω.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τροχός* (ἐξ οὗ *τροχάω* καὶ *τροχίζω*) κατ' ἀναλογία τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-j-w=) *λιθαῖζω*, καθ' ὅκαί *γυμνός-γυμνάζω*, *ἐτοιμος-ἐτοιμάζω* κλ.

Τρυγᾶω-ᾶ (=τρυνᾶω, συλλέγω ὠρίμους καρπούς καὶ ἰδίᾳ σταφυλάς· μτφρ. δὲ=ἀπολαύω) μόνον ὁ ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντα παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρύγησις, τρύγημα, τρυγητής (οὗ θηλ. τρυγήτρια) ἢ τρυγητής, τρύγητος (— ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν), τρυγητὸς (=τὸ τρυγᾶν· πρβλ. ἄμητος καὶ ἀμητός), τρυγητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρύγη* (=καρπὸς ὥριμος). Συνώνυμα : *δρέπω*, *καρποῦμαι*, *καρπεύω*, *καρπίζομαι*, *ἀπολαύω*, *ὠφελοῦμαι*, *νέμομαι*, *ὀνίναμαι*.

Τρυπάω-ᾶ (=κάμνω τρυπαν), μέλ - τρυπήσω, καὶ παθ. πρκ. τετρύπημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρύπησις, τρύπημα, τρυπητής, τρύπανον, τρυπητός, τρυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυπά*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τρύω* (=κατατρίβω). Συνώνυμα τῷ *τρυπᾶω* ἰδὲ *τιτρίω-ᾶ* σημ.

Τρυφᾶω-ᾶ (=ζῶ τρυφηλῶς, μαλθακῶς, μεγαλοπρεπῇ καὶ εὐγενικὸν βίον διάγω, ὑπερηφανεύομαι), πρτ. ἐτρύφων, μέλ. ἐν τρυφῇ ἔσομαι [καὶ τρυφήσω μτγν.], ἄορ. -ἐτρύφησα, πρκ. τετρύφηκα, ὑπερσ. ἐτετρυφήκειν. Ῥημ. τρύφημα, τρυφητής (ἐξ οὗ τρυφητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυφή*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τρύω* (=κατατρίβω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *διά*, καὶ ἐν. Ἀντὶ τοῦ *τρυφᾶω* λέγεται καὶ : ἐν τρυφῇ εἰμι, *τρυφῇ* χρῶμαι, καὶ μτβ. *τρυφήν* ποιῶ. Συνώνυμα : *εὐπαθῶ*, *ἡδυπαθῶ*, *χλιδαίνομαι* καὶ [*χλιδάω-ᾶ*].

Τρυχώω-ᾶ (=φθείρω, ἐνοχλῶ) παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλ. ἐκτρυχώσω, ὁ ἄορ. ἐξετρώχωσα καὶ ὁ πρκ. τετρώχωμαι, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρώχωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυχός* (=ράκος), ὅπερ ἐκ τοῦ *τρύω*. Συνώνυμα : *τρώχω*, *κατατρίβω*, *φθείρω*, *ἐνοχλῶ*.

Τρύχω (=τρυχώω) καὶ Παθ. τρύχομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων : τρυχώω, φθείρω, κλ. (ἰδὲ σημ.)

Σημ. Θέμ. *τρυχ-*. Συνώνυμα : *τρυχώω-ᾶ*, *φθείρω*, *κατατρίβω*, *ἐνοχλῶ*.

Τρώγω (=τρώγω ὥμᾳ καὶ σκληρά, ῥοκανίζω, κοκκαλίζω), πρτ. ἔτρωγον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. τρώξομαι, [ἄορ. α' ἔτρωξα καὶ β' ἔτρωγον. Παθ. τρώγεται, πρκ. τέτρωγαί] οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες τοιοῦτοι ἀν πληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρώξις, (ἐξ οὗ τρώξιμος), τρώξ, τρώκτης (ἐξ οὗ τρωκτικός), τρώγμα, τρωγάλιον, τρώγος, τρωκτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέμ. *τρωγ-*. ἐξ οὗ (κατὰ τροπὴν) *τρωγ-* [παβλ. *σαίρω* (*σᾶρ-*) *σωρός*, βαίνω (βα-) *βῆμα-βωμός*.] Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὑπό. Συνώνυμα ἰδὲ ἐσθίω σημ. 2.

Τυχᾶνω (=ἐπιτυχᾶνω, εὐρίσκω, συναντῶ κατὰ τύχην), πρτ. ἐτύγχανον, μεσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. τεύξομαι, ἄορ. β' ἔτυχον, πρκ. τετύχηκα [καὶ τέτευχα], ὑπερσ. ἐτετυχήκειν καὶ τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. τύχη (ἐξ οὗ εὐτυχής, δυστυχής), τεῦξις, τεῦγμα, τευκτεύς, τευκτήρ, τευκτός.

Σημ. 1. Θέμ. *ισχ. τευχ-* καὶ *ἀσθ. τευχ-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τῶν προσφυσμά-Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν περιφράσεων : τυφλὸς γίγνομαι, τυφλὸς εἰμι ἢ τυφλῶς ἔχω. Ῥημ. τύφλωσις, τυφλωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τυφλὸς [ἵπερ ἐκ τοῦ τύφω], ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. τυφλώτω [ἀμτβ.=εἶμαι τυφλός], ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὴν περιφράσιν : τυφλὸς εἰμι καὶ τυφλῶς ἔχω.

Τυφώ-ω (—τύφον, καπνόν, ἐμποιῶ, καπνίζω· μτφρ. δὲ=τυφλώνω ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν τινά, θαμβώνω, ξεμυαλίζω). Παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. πρκ. τετύφωμαι (=εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, ξεμωραμμένος, ἔκοντιάρης), τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τύφωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύφος, ἐξ οὗ καὶ τυφλός. Συνώνυμα τῷ τυφῶ εἶναι τὰ : καπνίζω, καπνῶ, καπνιάω, θυμιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι (ἢ ἀναπέμπω) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τύφω [ἵπερ ἀπαντῇ καὶ παρ' Ἀττικ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παθ. πρκ. : τέθυμαι]· ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας συνώνυμα εἶναι τὰ : θαμβῶ, κατασπράπτω, ἐκμαίνω, ἐξοισιτράω, οἰστρηλατέω.

Υ

Ὑβρίζω (ἀμτβ.—εἶμαι ὑβριστής, ἦτοι φέρομαι ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς· μτβ.=μεταχειρίζομαι τινα ἀλαζονικῶς, ἀτιμάζω, διαφθείρω) πρτ. ὑβρίζον, μέλ. ὑβριῶ, ἀόρ. ὑβρίσα, πρκ. ὑβρικά, ὑπερσ. ὑβρίκειν. Παθ. ὑβρίζομαι, πρτ. ὑβρίζομην, παθ. μέλ. ὑβρισθῆσομαι, παθ. ὑβρίσθην, πρκ. ὑβρίσμαι, ὑπερσ. ὑβρίσμην καὶ ὑβρισμένος ἦν. Ῥημ. ὑβρισμα, ὑβρισμός, ὑβριστήρ ἢ ὑβριστής (ἐξ οὗ ὑβριστικός), ὑβριστός, ὑβριστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑβρις [=αὐθάδεια, ἔπαρσις], ὅπερ ἐκ τῆς ὑπέρ. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις [ἐρίδ-j-w=] ἐρίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑβριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι [πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.] καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντῇ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. : ἐξ, πρὸς, ἐπὶ. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : ὑβρίζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω λέγεται καὶ : χροῶμαι ὑβρι πρὸς τινα καὶ χροῶμαι τινι ὑβριστικῶς. Συνώνυμα τῷ μτβ. ὑβρίζω εἶναι τὰ : προσηλακίζομαι, λοιδορῶ [ὁ ἰδὲ] κλ., κλ.

Ὑγιαίνω (οὐδ.—εἶμαι ὑγιής, πρτ. ὑγίαινον, μέλ. ὑγιανῶ, ἀόρ. ὑγιάνα, πρκ. ὑγιῆς γέγονα, ὑπερσ. ὑγιῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ὑγίανσις, ὑγίασις, ὑγίασμα, ὑγιαντός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγιῆς [ἐξ οὗ καὶ (ὕγιεσ-ια=) ὑγία (καὶ μτγν. ὑγία), ὕγιε-ρος καὶ ὑγιένος] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας—μελαίνω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑγίαν-. Ὁ ἀόρ. [ὕγיא-σα=ὕγיאνα=] ὑγιάνα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆεν α βραχὺ εἰς α μακρόν· καὶ οὐχὶ εἰς η διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Ἡ προστ. ὑγίαινε [=ἔχε ὑγίαν, χαίρει] ἦτο ἐν χρήσει ὡς προσφώνησις ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀντὶ τοῦ ὑγιάινω λέγεται καὶ ὑγιῆς εἰμι, ὑγιῶς ἔχω καὶ ὑγιενῶς ἔχω ἢ διάγω· καὶ μτβ. [ἦτοι κάμνω τινά ὑγιᾶ, ἱατρικῶς] λέγεται καὶ ὑγίαν ἐμποιῶ, ὑγιᾶ τινα ποιῶ καὶ ὑγιάζω. Ἀντίθετα : νοσῶ, ἀσθενῶ, κάμνω.

Ὑγραίνω (=κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω) καὶ παθ. ὑγραίνομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὑγράνθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὑγρανσις, ὑγρασία, ὑγρασμα, ὑγραντικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγρός [ἐξ οὗ καὶ ὑγρότης] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας μελαίνω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑγραν—. Συνώνυμα ἰδὲ βρέχω. Ἀντίθετα : αὐαίνω, ξηραίνω.

ῥορεύομαι (=προμηθεύομαι ὕδωρ), ἀπαθ., μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: ὕδωρ λαμβάνω ἢ ἐφ' ὕδωρ ἔρχομαι. Ῥημ. ὑδρεία, ὑδρευσις, ὑδρευιῆς (ἐξ οὗ ὑδρευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ [ἐξ οὗ καὶ ὑδρεία=δοχεῖον, στάμνα] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω-βασιλεύομαι*. Τὸ ἐνεργητικὸν ὑδρεύω ποιητικόν.

ῥοροφώω-ῶ (=ὕδωρ φέρω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: φέρω ὕδωρ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑδροφόρος. ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ὑδροφορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ.

ῥλακτέω-ῶ (=γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὑλακῆ χρῶμαι. Ῥημ. ὑλακτητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑλακτής ἢ ὑλάκτης [ἐξ οὗ καὶ ὑλακτικός], ὅπερ ἐκ τοῦ ὑλάσκω, ὅπερ ἐκ ῥίξης ὑλ- συγγενοῦς τῷ ὀλολύζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής [ἀπειθέσ-ω=] ἀπειθῶ.

ῥμνέω-ῶ (=ἐξυμνῶ, ψάλλω ὕμνους, ἐγκωμιάζω), πρτ. ὕμνουν, μέλ. ὕμνήσω, ἀόρ. ὕμνησα, πρκ. ὕμνηκα, ὑπερ. ὕμνήκειν. Παθ. ὕμνοῦμαι, πρτ. ὕμνούμην, παθ. μελ. ὕμνηθῆσομαι, παθ. ἀόρ. ὕμνήθην, πρκ. ὕμνημαι, ὑπερσ. ὕμνήμην. Ῥημ. ὕμνησις, ὕμνητήρ (οὗ θηλ. ὕμνήτειρα), ὕμνητής (ἐξ οὗ ὕμνητικός), ὕμνητός, ὕμνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕμνος [ἀντί ὑφ-μ-νος, ὅπερ ἐκ θέματος ὑφ-, τοῦ ὑφαίνω]= σύνθεσις λόγου [θεωρουμένου ὡς ὑφάσματος], ὥδῃ εἰς τιμὴν Θεοῦ ἢ ἥρωος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέσ-ω=] κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ. Ἀντί τοῦ ὕμνῳ λέγεται καὶ ὕμνοις τιμῶ τινα καὶ ὕμνοις γεραίρω ὡς μέσ. δέ: παρέχομαι ὕμνους [=δι' ἄλλων παρέχω ἑμᾶν τῷ ὕμνους]. Ὡς παθ. δέ: ὕμνος ποιεῖται. Συνώνυμα ἰδὲ ἐγκωμιάζω σημ.

ῥπαντάω-ῶ ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

ῥπείκω ἰδὲ εἴκω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω).

ῥπηρετέω-ῶ (=εἶμαι ὑπὸ τὸν ἐρέτην, βοηθός, κωπηλάτης, κωπηλατῶ καὶ ἐν γένει=βαρείας ἐργασίας ἐκτελῶ, δουλεύω, ὑποβοηθῶ), πρτ. ὑπηρέτουν, μέλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρέτησα, πρκ. ὑπηρέτηκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὑπηρέτη τινὶ χρῶμαι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὑπηρέτησις, ὑπηρέτημα, ὑπηρετητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπηρέτης [ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἐρέσσω], ἐξ οὗ καὶ ὑπηρεσία καὶ ὑπηρεσίον καὶ ὑπηρετικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν -ης τριτοκλήκτων σιγμολίκτων παραγομένων ῥημάτων: ἀπειθής: [ἀπειθέσ-ω] ἀπειθῶ κλ. κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις διακονέω-ῶ, θεραπεύω, δουλεύω, ὑπηρετής εἰμὶ καὶ παθ. ὑπηρετῶ τινι χρῶμαι.

ῥπισχνέομαι-οὔμαι (=ὑπόσχομαι) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχέσομαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεσχόμην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχήμεν. Ῥημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. 1. Θέμ. σχ- [τοῦ ἔχω], ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν μὲν σχε-, κατὰ συγκοπὴν δὲ σχ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματος -νε: [σι-σχ-νε=] ἰσχνε-. Τὸ ὑπ-ισχ-νέ-ομαι=οὔμαι σημαίνει κυρίως: *τεθεὶς ἔχω ἐμᾶν τὸν ὑποκάτω, δέχομαι τι ἐπάνω μου φυσικῶς ἢ ἡθικῶς*. ἐπομένως=ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ὑπισχνοῦμαι καὶ περιφράσεις τὰ : τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὁμολογῶ καὶ ἐπαγγέλλομαι [ὅπερ ὁμως ἐνίοτε καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν ὑπισχνοῦμαι σημαίνει δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι τι ἐκουσίως καὶ κατ' αἵτησιν ἄλλου· τὸ δὲ ἐπαγγέλλομαι σημαίνει παρέχω αὐτορρητῶς ὑπόσχεσιν]

ῥπνώω-ω (μτβ.=ἀποκοιμίζω. ἀμτβ.=ἀποκοιμῶμαι) μόνον ὁ ἄορ ὑπνωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑπνος, ἐξ οὗ καὶ ὑπνώδης καὶ ὑπνώττω[καὶ τὰ μτγν. ὑπνηρός, ὑπνηλός, ὑπναλέος καὶ ὑπνικός]. Ἄν.ι τοῦ ἀμτβ. ὑπνώ λέγεται καὶ : ὑπνου λαγχάνω, ὑπνος λαμβάνει με, ὑπνος ἔχει με καὶ ὑπνον αἰροῦμαι [=ὑπνον λαμβάνω]. Συνώνυμα : καθεύδω, καταδαρθάνω καὶ ὑπνώτω.

ῥπνώττω (ἀμτβ.=εἶμαι ὑπναλέος, νυστάζω, ἀρχίζω νὰ κοιμῶμαι) καὶ πρτ. ὑπνωττον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑπνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ πτώξ-πτώσσω, καθ' ὃ καὶ λιμός-λιμώττω, ὄνειρον-ὄνειρώττω, κλ. Συνών. καὶ περιφράσεις : ἰδὲ ὑπνώ σημ.

ῥποκορίζομαι (=ὁμιλῶ ὡς μικρὸν παῖδιον, σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος αἰσχρόν τι) ἀποθ. μεσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. ῤημ. ὑποκόρισις, ὑποκόρισμα, ὑποκορισμός, ὑποκοριστικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κορίζομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ κόρος [=παῖς] θηλ. κόρη. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς [ἐλπίδ-j-ω=] ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀθρόος-ἀθροίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑποκορίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι [πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.] καὶ τὰ ῥηματικά. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὑποκορίζω. Συνώνυμα : εὐφημῶ, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, κατηγορῶ, καταφρονῶ, [εὐτελίζω, δυσφημῶ].

ῥποκρίνομαι (=ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτῆς θεάτρου, προσποιοῦμαι, μιμοῦμαι) ἀποθ. μέσον, πρτ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλ. ὑποκρινοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὑπεκρινάμην, [παθ. μέλ. ὑποκριθήσομαι, παθ. ἄορ. ὑπεκρίθην μτγν.], πρκ. ὑποκέκρῖμαι, ὑπερσ. ὑπεκεκρίμην. ῤημ. ὑπόκρισις, ὑποκριτῆς (ἐξ οὗ ὑποκριτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κρίνομαι [ὄρα κρίνω σημ.].

ῥποπτεύω (ἀμτβλ.=ἔχω ὑποψίας· μτβ.=θεωρῶ τινα ὑποπτον), πρτ. ὑπώπτευν, μέλ. ὑποπτεύσω, ἄορ. ὑπώπτευσα, πρκ. ὑπόπτως ἔσχηκα, [καὶ ὑπώπτευκα], ὑπερσ. ὑπόπτως ἔσχηκιν [καὶ ὑπώπτευκιν]. Παθ. ὑποπτεύομαι (ὑπὸ τινος=νομίζομαι ὑποπτος), πρτ. ὑπώπτευόμην, παθ. ἄορ. ὑποπτεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ τῶν συνωνύμων. ῤημ. ὑποπτευτής, ὑποπτευτός, ὑποπτευτέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑποπτος [ὅπερ ὅτ' ἐν ἔξει ἐνεργ. σημ.=ὁ ὑποπτεύων, ὅτ' ἐν παθ.=ὁ ὑποπτευόμενος], ἐξ οὗ καὶ ὑποψία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς βασιλεύω. Τὸ ὑποπτεύω κυρ=ὑποβλέπω τι ὡς παρέχον ὑπονοίας καὶ δυσπιστίας.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ὑποπτεύω καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ : ἀπιστέω-ω, ὑπνέω-ω, ὑποτοπέω [καὶ ὑποτοπάζω], ὑφοράω ὦ, εἰκάζω, τοπάζω, τεκμαίρομαι ἐν ὑποψίᾳ ποιοῦμαι τι [μτβ.] καὶ ὑλόπτως ἢ ἀπίστως ἔχω [ἀμτβ.]. Τοῦ δὲ ὑποπτεύομαι εἶναι τὰ : ὑποπτός εἰμι (γίγνομαι, καθίσταμαι), ὑπόπτως διάκειμαι τινι, ὑποψία ἔστι τινὶ καὶ ὑποψίαν παρέχω τινί.

ῥποτοπέω-ω (=ὑποπτεύω, εἰκάζω), πρτ. ὑπώπτευν [ἢ ὑπετόπουν],

μέλ. ὑποπτεύσω [ἢ ὑποτοπήσω], ἀόρ. ὑπετόπησα, πρκ. ὑπόπτως ἔσχηκα, [ἢ ὑποτετόπηκα], ὑπερσ. ὑπόπτως ἔσχήκειν [ἢ ὑπετετοπήκειν]. Μέσ. ὑποτοπούμαι, πρκ. ὑπετοπούμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπετοπήθην μτγν.]· τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνυμ. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ὑποτόπημα ὑποτοπητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπότοπος, ἐξ οὗ καὶ ὑποτοπεύω [καὶ ὑποτοπάζω]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἐκ τοῦ ἁ-τοῦ δὲ τόπος γίγνεται τὸ τοπάζω [=εἰκάζω]. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ὑποπτεύω σημ. 2.

Υπουργέω-ω (τινὶ καὶ τι=ὑπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. ὑπουργήσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : ὑπουργός εἰμί τινι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὑπουργῆσαι, ὑπουργημα, ὑπουργητέον,

Σημ. Τὸ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπουργός [ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ ἔργον], ἐξ οὗ καὶ ὑπουργία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς-ος εὐ-μολήκτων : κράτος [κρῑτέσ-ω=] κρατῶ, κλ, κλ. Συνώνυμα ἰδὲ βοηθῶ σημ.

Υστερέω-ω (—1) εἶμαι ὑστερος ὀπίσω· 2) βραδύτερον ἔρχομαι· 3) μτφρ.=ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος, στεροῦμαι, πρκ. ὑστέρουν, μέλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρμσα, πρκ. ὑστέρηκα, ὑπερσ. ὑστερήκειν. Ῥημ. ὑστέρησαι, ὑστέρημα, ὑστερητικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος [ἐξ οὗ ὑστερικὸς καὶ ὑστερίζω] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρῑτέσ-ω=] κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ. κλ. Τὸ ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τήνσημ. διαφέρουσι [ὄρα τυραννεύω σημ.]. Ἀντὶ τοῦ ὑστερῶ λέγεται καὶ : ὑστερός τινας ἀφικνεῖσθαι ἢ ἔρχομαι. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν τόπου εἶναι τὰ : ὑστερίζω, ὑστερος εἶμι· ἐπὶ δὲ χρόνου ἰδὲ βραδύνω σημ. ἐπὶ δὲ μεταφορικῆς σημασίας τὰ : (ἐν)δέομαι, ἐνδεῶς ἔχω, χεῖρῶ, ἀπορῶ, στεροῦμαι.

Υστερίζω (—ὑστερῶ), πρκ. ὑστέριζον, μέλ. ὑστεριῶ, ἀόρ. ὑστερίῃσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ : ὑστερῶ ἢ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος [ὄρα ὑστερῶ σημ.] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς [ἐλπιδ-j-ω=] ἐλπίζω. Συνώνυμα ἰδὲ ὑστερῶ σημ.

Υφαίνω, πρκ. ὑφαινον, μέλ. ὑφανῶ, ἀόρ. ὑφῆνα, [καὶ μτγν. ὑφῆνα, πρκ. ὑφαγκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ὑφαίνομαι, πρκ. ὑφαινόμην, μέλ. ὑφανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὑφάνθην, μέσ. ἀόρ. ὑφνᾶμην, ὑφασμαι (παθ.), ὑπερσ. ὑφάσμην. Ῥημ. ὑφανσις, συνύφανσις, ὑφασμα, ὕμνος (ἀντὶ τοῦ ὑφ-μ-νος ὡς ὑφασμα θεωρούμενος), ὑφάντης (ἐξ οὗ ὑφαντικός καὶ Ὑφάντειον, δηλ. ὕρος), ὑφαντός, ὑφαντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑφή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλῃς [μελάν-j-ω=] μελαινῶ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ὑφαν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ ἔνεσθ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα : πλέκω, (παρά-)κατα-σχετάζω, ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, ἐφευρίσκω, συντάττω, συγγράφω.

Υω (=βρέχω) μόνον ὃ ἔνεσθ. καὶ ὃ παθ. πρκ. -ῆσμένος, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι : πρκ. ὕον, μέλ. ὕσω, ἀόρ. ὕσα, πρκ. ὕσας ἔχω, ὑπερσ. ὕσας εἶχον. Παθ. ὕομαι, πρκ. ὕόμην. μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὕσομαι, παθ. ἀόρ. ὕσθην, πρκ. ὕσμαι, ὑπερσ. ὕσμην]. Ῥημ. ὕσμα, ὕ-ε-τός (ἐξ οὗ ὑέτιος καὶ ὑετώδης),

Σημ. Θέμ. ὕ- [σανσκριτ. su-]. Τὸ ὕω λέγεται ἐπὶ θεοῦ=ῥίπτω βροχὴν, τὸ δὲ βρέχω=μουσκέω, κάμνω τι ὑγρόν. Τὸ ῥημ. ὕ-ε-τός προσέλαβεν ὡς ἐπένθεμα τοῦ ε [πρὸς τὸν ὕ-ε-τός, πρκ. ε-τός, [μέλει] μελ-έ-τη].

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ὕσι λέγεται : ὕδατα δ' Θεὸς ποιεῖ· ὕδωρ γίγνεται [ἢ ἐστίν] ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὑστὸς [ἢ ὄμβρος] γίγνεται. Συνώνυμα ἰδὲ βρέχουσα.

Φ

Φαιδρύνω (=κάννω λαμπρόν, καθαρίζω μτφρ. =εὐφραίνω), πρτ. ἐφαιδρυνον, μέλ. φαιδρὸν τι ποιήσω, [καὶ φαιδρυνῶμην]. ἄορ. ἐφαιδρύνω, πρκ. φαιδρύνας ἔχω, ἢ φαιδρὸν τι πεποιήκα, ὑπερσ. φαιδρύνας εἶχον ἢ φαιδρὸν τι ἐπεποιήκειν. Μέσ. φαιδρύνομαι, μέσ. ἄορ. ἐφαιδρυνάμην, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐφαιδρύνθην (=ἐφαιδρυνα ἑμαυτόν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως: φαιδρός γίγνομαι. Ῥημ. φαιδρῦμα, ἢ φαιδρῦσμα, φαιδρυντή, (ἐξ οὗ τὸ θηλ. φαιδρύντρια καὶ τὸ παρώνυμον : φαιδρυντικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φαιδρός [ὅπερ ἐκ τοῦ φαίνω], ἐξ οὗ καὶ Φαῖδρος, παιδρότης καὶ παιδρόω (εὐχρ. μόνον κατὰ παθ. ἄορ. ἐφαιδρῶθην). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνει [ἀμύν-*j*-ω=ἀμύ'ν-ν-ω=] ἀμύνω. Ἀντὶ τοῦ μέσ. φαιδρύνομαι [οὗ ἀντίθετον τοῦ σκυθρωπάω γίγνεται χρῆσις παρ' Ἀττ. τῆς περιφράσεως: φαιδρός γίγνομαι. Συνώνυμα τῷ φαιδρύνω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κἀμνω λαμπρόν εἶναι τὰ : κοσμῶ, λαμπρύνω, καλλύνω, ἀγάλλω, καθαίρω, σεμνύνω, καλλωπίζω, ὠραῖζω, ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας εἶναι τὰ : εὐφραίνω, θέλω, καλέω, τέρω.

Φαίνω (=φέγγω, φανερώνω, δηλοποιῶ, κάννω τι γνωστόν, κοινῶς ἐξηγῶ, καταγγέλλω), πρτ. ἐφαίνον, μέλ. φανῶ, ἄορ. ἐφηνά, πρτ. -πέφαγκα, ὑπερσ. -ἐπεφάγκειν. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, πρτ. ἐφαινόμην, μέσ. μέλ. φανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐφηνάμην, παθ. μέλ. β' ὥς μέσ. φανήσομαι, παθ. ἄορ. β' ὥς μέσ. ἐφάνην, καὶ α' ὥς παθ. ἐφάνθην, (=ἠλέγχθην, ἀπεδείχθην), πρκ. ἐνέργ. ὥς μέσ. πέφηνά, καὶ παθ. πέφασμαι, ὑπερσ. ἐνέργ. β' ὥς μέσ. ἐπεφάνειν, καὶ παθ. ἐπεφάσμην. Ῥημ. φάσις, φάσμα, φανός (ἐξ οὗ φανερός καὶ φανάριον), ὑπερ-ἢ-φανος, διὰ (ἐπι-καταπερι-, πρτ. ὑπερ-) φανής, συκοφάντης, [ἄφαντος, περίφαντος] κλ.

Σημ. 1. Θέμ. φαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος : *j* : [φαν-*j*-ω=] φαίνω. Τὸ ῥ. ἀφανῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, πρὸς, πρό, ὑπό. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς περιφραστικῶς ἐκφέρεται: ἀποφαίνω ἑμαυτόν. Ὁ καθ. πρκ. πέφασμαι ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς τύποις : πέφανται [γ' ἐνικ.]. πεφασμένοι εἰσὶ [γ' πληθ. τῆς ὀριστ.], πεφάνθαι [ἐπερεμ.] καὶ πεφασμένος [μετοχή].

Σημ. 2. Συνώνυμα: δείκνυμι ἢ δεικνύω, καταμηνύω, διασαφῶ, ἀναπτύσσω, δηλώω ἢ δῆλον ποιῶ. Τῷ ἐφαίνομαι τὰ: ἀνατέλλω, ἀνίσχω, νομίζομαι.

Φάσκω (=φημί, λέγω· ἐξαιρ. =καταφάσκω, βεβαιώνω τι μὲ τὸν λόγον μου, ἔτι δὲ στοχάζομαι, νομίζω)· ([ὁ ἐνεστὼς τῆς ὀριστ. ποιητ.] ὑποτ. φάσκω· εὐκτ. φάσκομαι· [προστ. ποιητ.] ἀπαρ. φάσκειν καὶ μτχ φάσκων), πρτ. ἔφασκον, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φάσις, ἀπόφασις, καταφάσις.

Σημ. Θέμ. φα-, ἐξ οὗ [προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ-] φα-σκ-. Ἡ παρὰ ποιηταῖς εὐχρ. ὀριστ. καὶ προστ. ἀναπληροῦνται παρὰ τοῖς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ φημί. Τὸ καταφάσκω [=ὁμολογῶ, συμφωνῶ], καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποφάσκω [=ἀρνούμαι] εἶναι μεταγέσσερα. Συνώνυμα ἰδὲ φημί σημ. 3.

Φεῖδομαι (=λυποῦμαι· ἀδανανήσω, φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μετα-

χειρίζομαι τι με μεγάλην μετριοτήτα) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐφειδόμεν, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην, πρκ. φειδωλὸς γέγονα [ἢ πέφεισμαι], ὑπερσ. φειδωλὸς ἐγεγόνειν [ἢ ἐπεφείσμην]. Ῥημ. φειδῶ, φειδωλὸς (ἐξ οὗ φειδωλία), ἀφειδής, φειστέον.

Σημ. Θέμ. φειδ-. Ἀντὶ τοῦ φειδομαι λέγεται καὶ: φειδωλὸς εἰμι [παθ. δὲ φειδῶ γίγνεται], φειδῶ ποιοῦμαι, φειδῶ ἔχω ἢ λαμβάνω. Συνώνυμα: ταμιεύομαι, σφίζω, ἀπέχομαι, ἀφίημι, ἀπο(δια)φεύγω. Ἀντίθετα: ἀφειδέω-ῶ.

Φενακίζω (=ἀπατῶ, ἔξαπατῶ), πρτ. ἐφενάκιζον, μέλ. φενακιῶ, ἄορ. ἐφενάκισα, πρκ. πεφενάκικα, ὑπερσ. ἐπεφενάκικειν. Παθ. φενακίζομαι, πρτ. ἐφενακίζομην, παθ. μέλ. φενακισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφενακίσθην, πρκ. πεφενάκισμαι, ὑπερσ. ἐπεφενακίσμην. Ῥημ. φενάκισις, φενάκισμα, φενακισμός, φενακιστής (ἐξ οὗ φενακιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φενάκη [=πρόσθετος κόμη] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς [ἐλπίδ-j-ω=] ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν φενακίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι [πλὴν τοῦ ἐνβστ. καὶ πρτ.] καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: φενακίζω ἑμαυτόν, Συνώνυμα: ἔξαπατῶ [*φενακίζειν* Ἀττικοί, ἔξαπατᾶν Ἕλληνες] [Μοίρις], παρακρούομαι, ψεύδομαι.

Φέρω (=παράγω, φορῶ, ἔχω τι ἐπάνω μου, βαστάζω, ὑποφέρω), πρτ. ἔφερον, μέλ. οὔσω, ἄορ. α' ἤνεγκα (ὑποτ. ἐνέγκω· εὐκτ. ἐνέγκαιμι· προστ. [β' πρόσ. ἐνεγκὸν μὲν, ἀναπληροῦνται δ' ἐκ τοῦ β' ἄοριςτ.] ἐνεγκε, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ α' ἄορ.) ἐνεγκάτω κλ. ἀπαρμφ. καὶ μτχ. [ἐνεγκαι· ἐνεγκας μὲν, ἀναπληροῦνται δ' ἐκ τοῦ β' ἄορ.] ἐνεγκεῖν, ἐνεγκῶν) ἄορ. β' ἤνεγκον (μόνον σύνθ. κατὰ α' ἐνικ. πρόσωπ., τὰ δ' ἄλλα πρόσωπα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ α' ἄορ.: ἐνέγκω εὐκτ. ἐνέγκοιμι· προστ. ἐνεγκε, ἐνεγκάτω (μόνον)· ἀπαρ. ἐνεγκεῖν, μτχ. ἐνεγκῶν), πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνήνόχειν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, πρτ. ἐφερόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. οἶσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἤνεγκάμην [καὶ β' ποιητ. ἤνεγκόμην], παθ. μέλ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἤνεχθην, πρκ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. ἐνήνέγμην. Ῥημ. φόρος, φορᾶ, φερὴ (=προίξ), φόρτος, φόρημα, φορμός, φέρ-ε-τρον, φαρέτρα, φορεὺς (ἐξ οὗ φορεῖον)· διένεξις, προένεξις, ἐπένεξις· δι-ηνεκίς, ποδ. ηνεκίς, κεντρ-ηνεκίς· οἶμος, οἰστόν, οἰστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν [ἴδρα εἴταγ. § 17], ἔχει δὲ θέμ. 1] φερ- 2] οἰ- καὶ 3] ἐνεκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, κατά, μετὰ, πρὸς, πρὸ, περὶ, σύν. Τὰ σύνθετα διαφέρει [μοι κλ. = μὲ μέλει] καὶ συμφέρει εἶναι ἀπρόσωπα.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' δὲν ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρέμφατον καὶ μετοχὴν, ὁ δὲ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετος καὶ κατὰ α' ἐνικ. πρόσωπον. Ὁ μέσ. ἄορ. α' δὲν ἀπαντᾷ κατὰ προστ., λαμβάνει δὲ ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' καὶ β' ἀπτ. ἀναδιπλασιασμόν: [θέμα ἐνεκ=ἐνκ=ἐγκ:] ἤνεγκ-ά-μην, ἐν-ἐγκ-ω-μαι κλ., ἤν-εγκ-ον, ἐν-ἐγκ-ω κλ. καὶ τέλος σχηματίζονται ἀνευ χρονικοῦ χαρακτ. σ- πρβλ. εἴπα, ἔχεα [χέω], ἦρα [εὐρίσκω]. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπεται τὸ θέμ. φωνῆεν s εἰς ο' πρβλ. καὶ πέπομφα, κένλοφα, ἔστροφα, τέτροφα κλ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι γενικῶς λαμβάνουσι τὸν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 3 Συνώνυμα τῷ φέρω εἶναι τὸ ἄγω [ἐνίστη ὁμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν φέρω τινα=βαστάζω τινα ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ἄγω τινα=κάμνω τινα τὰ ἐρχηται, ὁδηγῶ· τὸ δὲ ἄγω καὶ φέρω=ληλατῶ, ἀρπάζω, αἰχμαλωτίζω] καὶ κομίζω.

Φεύγω, πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλ. ὥς ἔνεργ. φεύξομαι (καὶ Δωρικ. φευξοῦμαι). ἄορ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἔπεφεύγειν. ῥημ. φυγή, φυγὰς (ἐξ οὗ φυγαδεύω), κατάφευξις, ἄφυκτος, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. φεύγ- καὶ ἀσθ. φυγ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, ὑπό. Τὸ ἀποφεύγω θάνατον οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω θάνατον. Ὁ ἐνεστ. φεύγω ἔχει ἐνίοτε σημ. πρκ. [δρα εἰσαγ. § 18]. Ὁ πρκ. πέφευγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα, ἔχει δὲ ἐν τῇ εὐκτικῇ καὶ Ἀττικῶν τύπον ἐκπεφευγολήν.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ : φυγὴν ποιοῦμαι, εἰς φυγὴν καθίσταμαι καὶ εἰς φυγὴν τρέπομαι· μετ. δέ : ἀναγκάζω (ἢ ποιῶ τινὰ φεύγειν καὶ εἰς φυγὴν καθίσταμι τίνα· παθ. δέ : φυγὴ (κατάφευξις) γίγνεται ἢ καθίσταται καὶ φυγὴ ἐστὶν ὑπὸ τινος. Συνώνυμα : ἀπέρχομαι, ἀποδιδράσκω. Ἀντίθετα : φέρω, ὑπομένω, διώκω.

Σημ. 3. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) εἶναι παθητικὸν τοῦ διώκω [=κατηγορῶ]· ὁ φεύγων [παθ.] = ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ διώκων [ἐνεργ.] = ὁ κατηγορὸς [δρα διώκω σημ.]. Τὰ δὲ σύνθετα : ἀπεφεύγω, ἡ ἐκφεύγω δίκην [=ἀθροῦμαι] εἶναι ἀντίθετα τῷ ἀλίσκομαι [=καταδικάζομαι].

Φημί (=δισχυρίζομαι ἢ παραδέχομαι, λέγω), πρτ. ἔφην, μέλ. φήσω, καὶ λέξω ἢ ἐρῶ, ἄορ. ἔφησα καὶ ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην, πρκ. εἴρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν. Μέσ. ἐνεστ. μετχ. φάμενος καὶ πρκ. παθ. κατὰ προστ. πεφάσθω (=ἔστω εἰρημένον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. φάσις, φήμη (ἐξ οὗ φημίζω), φωνή, προφήτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. προφήτις καὶ τὸ παρὼνυμον προφητεύω), φατός (ἐξ οὗ ἄφατος), φατέος, φατέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. φα- καὶ ἰσχ. φη-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, σύν, ἀντί, καὶ κατά, ὅτε καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὀριστ. καὶ τῆς προστακτικῆς, πλὴν τοῦ β' ἐνικ. προσώπου τῆς ὀριστικῆς : ἀπόφημι, ἀπόφαθι, ἀλλὰ ἀποφῆς. Ἡ μετχ. τοῦ ἐνεστ. φάς, τῆς ὀριστικῆς : φάσας, φάν ποιητ. καὶ μετγν. οὐσας ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ φάσκω. Πάντες οἱ τύποι τῆς ὀριστ. τοῦ ἐνεστ. ἐγκλίνονται πλὴν τοῦ β' ἐνικ. προσώπου φῆς. Τὸ φημί ὡς καὶ τὰ : εἰμί, οἶδα καὶ εἶμι ἐν τῷ β' ἐνικ. προσώπῳ προσλαμβάνουσι τὴν κατάληξιν -θα [δρα οἶδα σημ. 1].

Σημ. 2. Τὸ φημί ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ δισχυρίζομαι, παραδέχομαι, ἔχει μέλ. φήσω καὶ ἄορ. ἔφησα, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ λέγω ἔχει μέλ. ἐρῶ ἢ λέξω καὶ ἄορ. ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ φημί εἶναι τὸ ὁμοίως σχηματιζόμενον ἡμί[οῦτινος παρ' Ἀττ. πεζ., εὐχρ. εἶναι μόνον τὸ ἐνικ. α' καὶ γ' πρὸς. τοῦ πρτ. ἐν ταῖς φράσεσιν <ἦν δ' ἐγώ> [=ἔφην δ' ἐγώ], <ἦ δ' ὅς> [=ἔφη δ' ἔχεινός], <ἦ δ' ἦ> (φράσειν δ' ἔκεινῃ), λέγω, ἀγορεύω, δημηγορεῶ, διηγοῦμαι, φράζω, διαλέγομαι, φθέγγομαι, λαλῶ, παρρησιάζομαι, φωνῶ. Ἀντίθετα : ἀπόφημι, ἀρνούμαι.

Φθάνω, πρτ. ἔφθανον, μέσ. μέλ. ὥς ἔνεργ. φθήσομαι καὶ σπν. φθάσω, ἄορ. α' ἔφθασα καὶ β' ἔφθην (ὑποτ. φθῶ [εὐκτ. φθαίην]· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρεμ. φθῆναι· [μετχ. φθάς], πρκ. ἀφίγμαι [καὶ μετγν. ἔφθακα], ὑπερσ. ἀφίγμην [καὶ μετγν. ἐφθάκειν]. ῥημ. [ἄφθαστος].

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. φθα- καὶ ἀσθ. φθα-, ἐξ οὗ [προσλήψει τοῦ προσφ. ν:] φθα-ν-. Ἐν τῷ ἄορ. ἔφθα-σ-α τὸ θέμ. φωνῆεν α' τηρεῖται βραχὺ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτῆρ ἦτο σ' ὅσον [ἐγέλασ-σα=] ἐγέλασσα κλ. Συνώνυμα : ἀφικνοῦμαι, γίγνομαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι, ἐφίπνημι, φθάνω, ἀφικέ, ἔφαρκε, ἀποχεθῆ.

Σημ. 2. Τὸ φθάνω συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μτχ., ὅτε τὸ μὲν ῥ. ἐρμηνεύεται πρὸ ὀλίγου, ἢ δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα ἔχον τὴν χρόνον, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· οἷον *ἐφθην εἰπὼν* = πρὸ ὀλίγου εἶπον (ὄρα *λανθάνω* σημ. 2).

Φθέγγομαι (συνηθέστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρεμετισμοῦ ἵππου καὶ ἐπὶ ἡχοδωγάνων = ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ) ἀποίεται. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐφθεγγόμην, μέσ. μέλ. φθέγγομαι, μέσ. ἄορ. ἐφθεγγάμην, πρκ. ἐφθεγμαι, ὑπερσ. ἐφθέγγμην. Ῥημ. φθέγγεις, φθέγμαι (ἐξ οὗ ἀπόφθεγμα) (1), φθόγγος, φθογγή, φθεγκτός (ἐξ οὗ ἀφθεγκτός).

Σημ. Θέμ. *φθεγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : φθεγ j-) *φθεγγ-*. Συνώνυμα ἰδὲ *φθμῖ* σημ. 3. Ἀντίθετα : *οἰῶ*, *σ.σ.πῶ*, *ἀφανός εἰμι*.

Φθεῖρω (= καταστρέφω, ἀφανίζω), πρτ. ἐφθειρον, μέλ. φθερῶ, ἄορ. ἐφθειρα, πρκ. ἐφθαροκα [καὶ ποιητ. ἐφθορα], ὑπερσ. ἐφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, παθ. μέλ. -φθαρήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφθάρην, πρκ. ἐφθάρμαι (-σαι, -ται κλ., γ' πλ. ἐφθάραι), ὑπερσ. ἐφθάρμην (-σο, -το κλ., γ' πλ. ἐφθάραι). Ῥημ. φθορά (καὶ σύνθ. διαφθορά), φθόρος, φθάρμα, φθορεύς, καὶ σύνθ. διαφθορεύς, φθειρ (ὁ), φθαρτός (ἐξ οὗ φθαρτικός καὶ ἀφθαρτος, ἐξ οὗ ἀφθαρσία καὶ ἀ(εὺ)διάφθαρτος).

Σημ. 1. Θέμ. *φθερ-*, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν *φθορ-*, κατὰ συγκοπήν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: *φθρ-*, *φθαρ-* καὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -j- : (φθερ -j- = φθερρ =) *φθειρ-*. Ὅθεν θεμ. τοῦ φθεῖρω εἶναι τὰ : *φθερ-*, *φθορ-*, *φθαρ-* καὶ *φθειρ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : *δια-*, *κατά*, *συνδια*, *προδια-*. Τὸ παθ. συντιθέμενον μετὰ τῆς *περί* εἶναι ἀποθετικόν : *περιφθείρομαι* (= περιφέρωμαι ἐλευίνῳ; πρὸς φθορὰν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλων), ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατ' ἐνεσπῶτα.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἄλλοιῶ, ἀπόλλυμι, φθίνω, ἀποβάλλω, ἀφανίζω (ἰδὲ καὶ ὄλλυμι σημ. 3), *φθορὰν ἀπεργάζομαι*, *φθόρον ἐμποιῶ* ἔντι δὲ τοῦ παθ. *φθείρομαι* καὶ : *φθίνω*, *φθορά ἐστι* καὶ *φθόρος*; (ἢ *φθορά*) *γίγνεται*. Τὲ δὲ μέσον ἐκφέρεται μόνον ἀνελελυμένως : *διαφθεῖρω ἑμαυτόν*.

Φθίνω (ἀμτβ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διαθ. = μαραίνομαι, χάνομαι, φθείρομαι) ἐπὶ δὲ χρόνου = λήγω καὶ μτβ. = μαραίνω, φθείρω, κατατρώγω), πρτ. ἐφθίνον, [μέλ. φθινήσω ἢ φθίσω, ἄορ. ἐφθίνησα ἢ ἐφθι-
σα ἢ ἐφθινα, πρκ. ἐφθικα ἢ ἐφθίνηκα. Μέσ. μέλ. ὡς παθ. φθίσομαι], μέσ. ἄορ. β' ἐφθίμην (κατὰ μτχ. μόνον φθίμενος), [παθ. ἄορ. ἐφθίστην, πρκ. ἐφθιμαι, ὑπερσ. ἐφθίμην], οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φθίσις, φθινὰς (νόσος), φθόη, φθιτός, ἀφθιτός.

Σημ. Θεμ. *φθι-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ν- :) *φθιν-*. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀμτβ. *φθίνω* εἶναι τὰ : *τῆκομαι*, *ἀπόλλυμαι*, *φθείρομαι*, *μαραίνομαι*, *δι-
λύομαι* καὶ (ἐπὶ χρόνου) *λήγω*· τῷ δὲ μτβ. τὰ : *τῆκω*, *φθεῖρω*, *ἀσθενῶ*, *μα-
ραίνω*, *ξηραίνω*. Ἀντίθετον *αὐξάνομαι*.

Φθονέω-ω, πρτ. ἐφθονούν, μέλ. φθονήσω, ἄορ. ἐφθόνησι, πρκ. φθόνον ἐσχῆκα (ἢ φθόνῳ κέχρημαι), ὑπερ. φθόνον ἐσχῆκειν (ἢ φθόνῳ

(1) Ἀπόφθεγμα καλεῖται κυρίως λόγος μάντεως ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς ἐκφρά-
ζων ἐν ἁκρᾷ συντομίᾳ μεγάλην καὶ κοινωφελὴ ἀλήθειαν.

ἐκεχορήμην). Παθ. φθονοῦμαι, πρτ. ἐφθονοῦμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. φθονήσομαι, παθ. μέλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφθονήθην, πρκ. φθόνος γέγονε (περί με, σε, αὐτόν κλ.) [ἢ μτγν. ἐφθόνημαι], ὑπερσ. φθόνος ἐγεγόνει (περί με, σε, αὐτόν κλ.) ἢ μτγν. ἐφθονήμην]. Ῥημ. φθόνησις, φθονητὸς (ἐξ οὗ φθονητικός), φθονητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ φθόνος (ἐξ οὗ καὶ φθονερός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτους (κρατέος ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶ λέγεται καὶ φθόνον ἔχω, φθόφω χρῶμαι, βασκαίνω, ἐποφθαλμιάω. Ἀντὶ δὲ τοῦ φθονοῦμαι καὶ : φθόνος γίγνεται περὶ με, (σε αὐτόν), φθόνος ἐγγίγνεται μοι (σοι, αὐτῷ κλ.) ὡς μτβ. δὲ φθόνον ἐμποῶ τινι.

Φιλέω-ω (=ἀγαπῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, ἐπιδοκιμάζω, ἔχω συνήθειαν), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἄορ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίληκα, ὑπερσ. ἐπεφίληκιν. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλ. φιληθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐφιλήθην, πρκ. πεφίλημαι, ὑπερσ. ἐπεφίλημην. Ῥημ. φίλησις, φίλημα, φιλήμων, φιλητής (ἐξ οὗ φιλητικός), φιλήτωρ, φίλητρον, φίλτρον, φιλητός, φιλητέος, Φιλητῆς.

Σημ. Ἐκ τοῦ φίλος κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγωγῶν ὡς ῥηκῶν : ἄνθος (ἀνθέος-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέος-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ ῥ. ἀναντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντί, κατά, ὑπέρ. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀνελευμένως : φιλῶ ἑμαυτόν. Συνώνυμα : ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, στέργω, εὐνοῶ κλ. (οἰκίως) διάκειμαι τινι. Ἀντίθετα : μισῶ, [ἐχθαίρω].

Φιλοτιμέομαι-οῦμαι (=εἶμαι φιλότιμος) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, μέσ. ἄορ. ἐφιλοτιμήσῃμην, πρκ. πεφιλοτίμημαι, ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην. Ῥημ. φιλοτίμησις, φιλοτίμημα, φιλοτιμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλότιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμῆ), ἐξ οὗ καὶ φιλοτιμία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγωγέων ῥημάτων : ἄνθος (ἀνθέος-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέος-ω=) κρατῶ κλ., κλ. Ἀντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι λέγεται καὶ : φιλότιμός εἰμι, φιλοτίμως ἔχω ἢ διάκειμαι, μεστός εἰμι φιλοτιμίας καὶ μτβ. φιλοτιμίαν ἐμβάλλω.

Φιλοφρονέομαι-οῦμαι (=φέρωμαι φιλοφρόνως) ἀποθετικὸν μέσον, πρτ. ἐφιλοφρονοῦμην, μέσ. μέλ. φιλοφρονήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονήσῃμην, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐφιλοφρονήθην, πρκ. φιλόφρων γέγονα, ὑπερσ. φιλόφρων ἐγεγόνειν. Ῥημ. φιλοφρόνησις, φιλοφρόνημα, φιλοφρονητικός, φιλοφρονητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ φιλοφροσύνη. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγωγέων ῥημάτων : κράτος (κρατέος-ω=) κρατῶ, τέλος (τελέος-ω) τελῶ κλ., κλ. ὅρα φιλῶ σημ. Τὸ ἐνεργ. φιλοφροσθῶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ φιλοφρονοῦμαι λέγεται καὶ : προσαγορεύω, φιλόφρων εἰμί, φιλοφρόνως ἔχω καὶ φιλοφροσύνην ἐνδείκνυμαι.

Φιλοψυχέω-ω (=εἶμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν), πρτ. ἐφιλοψύχουν, μέλ. φιλοψύχσω, ἄορ. ἐφιλοψύχῃσα, πρκ. φιλοψυχία ἐσχῆκε (με, σε, αὐτόν κλ.), ὑπερσ. φιλοψυχία ἐσχέκει (με, σε κλ.). Ῥημ. φιλοψυχητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλόψυχος, ἐξ οὗ καὶ φιλοψυχία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγωγέων ῥημάτων : κράτος (κρατέος-ω=) κρατῶ, τέλος (τελέος-ω) τελῶ κλ., κλ. ὅρα φιλῶ σημ. Τὸ ἐνεργ. φιλοψυχεῶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ φιλοψυχεῖν λέγεται καὶ : προσαγορεύω, φιλόψυχος εἰμί, φιλοψυχῶς ἔχω καὶ φιλοψυχίαν ἐνδείκνυμαι.

ματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν τῶν εἰς -ος σιγμολήτων παραγομένων
 ῥηματίων : ἄνθος (ἀνθέσ-ω) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω)
 τελῶ, κλ.κλ. (ὄρα φιλῶ σ.). Ἀντὶ τοῦ φιλοφυγχῶ λέγεται καὶ φιλοφυγχία ἔχει με.
 25 κραταίωσι τι· ὁμιλ. = καίει, φλογί-

Φλέγω (μτβ.=καίω, πυροπολῶ, κατακαίω τι· ἀμτβ.=καίει, φλογίζει τι, λάμπει)· παρ' Ἀττι. πρὸς ἀπαντὰ ὁ ἄθρ. -ἐφλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, καὶ παθ. ἄθρ. -ἐφλέχθην, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. ἀναπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φλέξις, φλόξ (ἐξ ἀπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φλέξις, φλόξ (ἐξ οὗ φλόγιος), φλέγμα, (ἐξ οὗ φλεγματίας, φλεγματικός, φλεγμαίνω, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ φλεγμονή), ἄφλεκτος, εὐφλεκτος.

Σημ. Θεμ. φλέγ-. Παρασχηματισμός τοῦ φλέγω εἶναι τὸ ποιητ. φλεγέσθαι= καίω, κατακαίω τι (μόνον ὁ ἐνεστώς). Συνώνυμα: καίω, πίμπρημι, αἶθω, πυρπολῶ, λάμπω, μαρμαίρω.

πυρπολῶ· λάμπω, μαρμαίρω.
Φλυαρέω· ὠ (=λέγω φλυαρίας, μωρίας), πρτ. ἐφλυάρουν καὶ
 μέλ. φλυαρήσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περὶ φράσεων ἢ
 συνωνύμων. Ῥημ. φλυάρημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ φλόαρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. φλώ=ύπερχυλίζω, ἀναβλύω· καί μινφρ.=φυλαρῶ), ἐξ οὗ καὶ φυλαρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος συγκινητικῶν παραγομένων ὀρημάτων: κράτος (κρατέω-ω)= κραιώ, τέλος (τελέσω)= τελῶ κλ., κλ. (πρβλ. καὶ φιλω σημ.). Ἀντὶ τοῦ κρατῶ, τέλος (τελέσω) : φυλαρία ἔχει ων, φυλαρίας μεταχειρίζομαι καὶ εἰς φυλαρίαν φυλαρῶ λέγεται καὶ : φυλαρία ἔχει ων, φυλαρίας μεταχειρίζομαι καὶ εἰς φυλαρίαν ἐμπέπτω. Συνώνυμα : λαλῶ, ἀδολεσχῶ, ληρεῶ-ω, [φιληνωτέω (-άω)].

Φοβέω-ῶ (=προξενῶ, ἐμβάλλω φόβον εἰς τινα· ἔξιαιρ.=τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ διὰ φόβον), πρτ.ἐφοβούν, μέλ.φοφήσω, ἀόρ. ἐφόβησα, πρκ. φόβον ἐμπεποίηκά (τινι), ὑπερσ.φόβον ἐνεποιήκειν. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ.ἐφαβούμην, μέσ.μέλ.φοβήσομαι, [παθ. πεποίηκειν. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ.ἐφαβούμην μτγν.], παθ.ἀόρ.ὡς μέσ. ἐφοβήθη, πρκ.πεφοβήμαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. ἐκφόβησις, φόβημα, φοβητής (ἐξ οὗ φοβητικός), φόβητρον, φοβητός, φοβητέος.

Σημ. 1 Ἐκ τοῦ φόβος (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *φέβομαι*=φεύγω ἐκ φόβου), ἐξ οὗ καὶ *φοβερός*. Σχηματίζεσθαι δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέω=) κατὰ κλ. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἐκ, κατὰ, σύν, καὶ κρατῶ κλ. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἐκ, κατὰ, σύν, καὶ κρατῶ κλ. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἐκ, κατὰ, σύν, καὶ κρατῶ κλ.

Σημ. 2. Τὸ φοβοῦμαι, ἐκ φύσεως παθητικὸν ὄν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνήκει εἰς τὰ μέσα, ἡ δ' ἐπιφερομένη αἰτιατικὴ δὲν σημαίνει τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον, ὡς εἰς τὰ μετ., ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἰτίον, ἥτοι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμποιοῦν τὸν φόβον εἰς τὸ ὑποκείμενον.

Φοιτάω-ῶ (=συχνάζω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως, ἐπισκέπτομαι), πρτ. ἐφοίτων, μέλ. φοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα, πρκ. πεφοίτηκα, ὑπερσ. ἐπεφοιτήκειν. Ῥημ. φοιτήσις, φοιτητής, φοιτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ φοιτᾶς (=σύγκρισμα) κατ'ἀνάλογίαν τῶν εἰς -αω τῶν παραγομένων ἐκ πρωτοκλίτων εἰς -α ἢ -η· τόλμας (-η)-τολμάω κλ., καθ'ὃ κα-

γός—γοάω, ἄριστον—ἀριστάω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : θαμίζω, [συχνάζω], συχνός εἰμι, συχνῶς ἔρχομαι.

Φρονέω, πρτ. ἐφρόνεον, μέλ. φόνον ἐξεργάσομαι ἢ φρονεὺς ἔσομαι, ἄορ. ἐφρόνευσα, πρκ. φόνον ἐξείργασμαι ἢ φρονεὺς γέγονα, ὑπερσ. φόνον ἐξείργασμην ἢ φρονεὺς ἐγεγόνειν Παθ. φρονέομαι, παθ. ἄορ. ἐφρονεύθην, καὶ πρκ. πεφρόνευμαι τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ τοῦ συνωνύμου τοῦ φρονέομαι : **θνήσκω**. Ῥημ. φρόνευμα, φρονευτής (ἐξ οὗ φρονευτήριον καὶ φρονευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φρονεὺς (ὅπερ ἐκ τοῦ φόνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Συνώνυμα τῷ φρονέω καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ : ἀποκτείνω, ἀναιρῶ, διαφθεῖρω, διεργάζομαι, διαχρῶμαι, καίω, θανατοῦ-ω, σφάτιω, φόνον ἐξεργάζομαι καὶ φρονεὺς εἰμί τινος. Παθ. δέ : φόνος πράττεται, φόνος γίνεται καὶ θνήσκω ὑπό τινος.

Φορέω-ω (=φέρω, φορῶ), πρτ. ἐφόρουν, μέλ. -φορήσω [καὶ μτγν. φορέσω], ἄορ. ἐφόρησα, πρκ. -πεφόρηκα, ὑπερσ. ἐπεφορήκειν. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, πρτ. ἐφορούμην, [παθ. μέλ. φορηθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. φορήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐφορήθην, μέσ. ἄορ. ἐφορητάμην, πρκ. πεφόρημαι, ὑπερσ. ἐπεφορήμην. Ῥημ. φόρησις, φόρημα [καὶ μτγν. φόρεμα], φορητός (ἐξ οὗ ἀφόρητος=ἀνυπόφορος· καὶ μτγν.=πᾶν ὅ,τι δὲν ἐφορέθῃ ἀκόμῃ).

Σημ. 1. Θέμ. [φέρω- (πρβλ. φέρω) ἐξ οὗ φορ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε :] φορ ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : διὰ, ἐκ εἰς, κατὰ, σὺν, παρὰ, πρὸς, ὑπέρ. Τὸ σύνθετον ἐμφοροῦμαι (τινος) εἶναι μεταγενέστερον.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ φορῶ εἶναι τὰ : φέρω (διαφέρει ὅμως τοῦ φέρω, διότι εἶναι ἐντονώτερον αὐτοῦ καὶ σημαίνει διαρκῆ ἐνέργειαν ἢ ιδιότητα· ὅλον φορῶ ὑπόδηματα, ἱμάτια καὶ ἐν γένει ὅ,τι εἰς θεράπειαν τοῦ σώματος καὶ κόσμον ἀποβλέπει), ἐνδύομαι, ἀμφιέννυμαι, περιτίθεμαι.

Φράζω (=ἐκφράζω, λέγω, ὁμιλῶ, δεικνύω, κελεύω), πρτ. ἐφραζον, μέλ. φράσω, ἄορ. ἐφράσχα, πρκ. πέφραχα, ὑπερσ. ἐπεφράκειν. Παθ. φράζομαι [καὶ μέσ. φράζομαι (=στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, σχεδιάζω), πρτ. ἐφραζόμην, μέσ. μέλ. φράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην, καὶ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφράσθην, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. πέφρασμαι, ὑπερσ. ἐπεφράσμην. Ῥημ. φράσις, φράστις (ἐξ οὗ φραστικός καὶ συνθ. μεταφράστις, παραφράστις), φραστήρ, εὐφραδής, φράδμων, φραστός (ἐξ οὗ τὰ συνθ. ἀφραστος, δύσφραστος), φραστέον.

Σημ. 1. Θέμ. φραδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : (φραδ-j-ω=) φράζω. Τὸ φραζέω (Ἀωρικ. φραῶδα) ἔχει τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα : λέγω, φημί, ἡμί, φάσκω, φθέγγομαι, λαλῶ, φωνῶ, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διαλέγομαι, παρηγοιάζομαι δεικνύμι, κελεύω.

Φράττω ἢ φράσσω (=περικλείω μὲ φράκτην, φράζω, προφυλάττω), πρτ. ἐφραττον, μέλ. φράξω, ἄορ. ἐφράξα, πρκ. φραγμὸν περιτέθηκα [καὶ μτγν. πέφραχα καὶ β' πέφραγα], ὑπερσ. φραγμὸν περιετέθηκειν [ἢ ἐπεφράχειν καὶ β' ἐπεφράγειν]. Παθ. καὶ μέσ. [φράττι(σσομαι, πρτ. ἐφραττι(σσομαι, παθ. μέλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγήσομαι], παθ. ἄορ. α' ἐφρά-

χθην καὶ β ἐφράγην, μέσ. μέλ. φράξομαι], μέσ. ἄορ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφραγμαί, ὑπερσ. ἐπεφράγμην. Ῥημ. ἀπόφραξις, φράγμα, φραγμός, φράκτης, δρύφακτον (κατ' ἀνομοίωσιν ἀντὶ δρύ-φρακτον), φρακτός (ἐξ οὗ ἄφρακτος, κατάφρατος).

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχικ. φρακ-, (περβλ. λατ. fars-io), ἐξ οὗ κατὰ μεταθέσιν φρακ- ἢ] φραγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: φραγ-j=) φρασσ- ἢ φραττ-. Το ὃ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντ., ἐν, περὶ καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω λέγεται καὶ ἐμφραγμα ποιοῦμαι. Τὸ ἀπλοῦν φράττω λέγεται καὶ: φραγμὸν περιτίθῃμι, φραγμὸν περιβάλλω, [θρηγκῶ, χαρκαῶ].

Σημ. 2. Παραγχηματισμός τοῦ φράττω εἶναι τὸ φράγγμι ποιητ. καὶ μτγν., πλὴν τοῦ πρτ. ἀπεφράγγσαν (Θουκυδ. 7, 44).

Φρίττω ἢ φρίσσω (=ἔχω ἠνωρθωμένους τὰς τρίχας ἐκ φόβου, ἀνατριχιάζω, τρομάζω, φοβοῦμαι), πρτ. φρίττι(σ)ον, μέλ. φοβήσομαι, [καὶ φρίξω μτγν.], ἄορ. ἐφρίξῃ, πρκ. πέφρικε, ὑπερσ. ἐπεφρίκειν. Ῥημ. φρίκη (ἐκ οὗ φρικώδης, φρικαλέος), φρίξ, φριξὸς (=ἠνωρθωμένος· ἐξ οὗ Φρίξος, φρικτός).

Σημ. Θέμ. φρικ-, (περβλ. λατ. frig-eo), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: (φρι-j-) φριττ- ἢ φρισσ-. Το ὃ ἔχει θεματικὸν φωνῆεν ἰ μακρὸν (δρι εἰσαγ. § 7, λ' σημ.). Πορὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέσ. ἄορ. ἐφριξάμην. Ὡς παθ. τοῦ φρίττω εἶναι ἡ περιφρασὶς: φρίκη ἐγγίγνεται τινι. Συνώνυμα: δέδοκα, φοβοῦμαι, δακνέω-ω, ὀρεωδῶ, τρέω.

Φροντίζω (=φρονῶ, διανοοῦμαι, μελετῶ, ἐπινοῶ, ἔχω φροντίδα), πρτ. ἐφροντίζον, μέλ. φροντιῶ, ἄορ. ἐφρόντισα, πρκ. πεφρόντικα, ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν. Παθ. φροντίζομαι (=εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος). [πρκ. πεφροντίσμαι, ὑπερσ. ἐπεφροντίσμην μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: φροντίς γίγνεται ὑπό τινος. Ῥημ. φρόντισμα, φροντισμός, φροντιστής (ἐξ οὗ φροντιστήριον καὶ φροντιστικός). ἀφρόντιστος, φροντιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φροντίς [ὑπερ ἐκ τοῦ (φρήν) φρονέω]. Θέμ. φροντιδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: (φροντιδ-j-ω=) φροντιζω. Ἀντὶ τοῦ φροντιζω λέγεται καὶ: διὰ φροντίδος ἔχω, ἔοι μοι φροντίς περὶ τινος, εἰσέρχεται μοι φροντίς περί τινος, μέντοι μοι φροντίδες, ἐν φροντίδι εἰμί, φροντιστής εἰμι καὶ φροντιστής γίνομαι. Ὡς μετοβατ. δέ: φροντίδας ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς φροντίδας καθίστημι τινα.

Σημ. 2. Συνώνυμα: ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, μέλει μοι, προνοοῦμαι, κηδομαι, μετατρέπομαι [ὄδομαι, ἀλεγίζω]. Ἀντίθετα δέ: ἀφροντιστέω-ω, ὀλιγορέω-ω, [ἀνδρίζω].

Φρουρέω-ω (ἀμιβ.=εἶμαι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός, μτβ.=φυλάττω τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐτάχθην, ὑπερασπίζω), πρτ. ἐφρουροῦν, μέλ. φρουρήσω, ἄορ. ἐφρουρήσα, πρκ. φυλακὰς πεφύλαχα, ὑπερσ. φυλακὰς ἐπεφυλάχειν. Παθ. φρουροῦμαι, πρτ. ἐφρουρούμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. μτγν.] Ῥημ. φρούρησις, φρούρημα, φρουρητής, φρουρήτωρ, φρουρητός (ἐξ οὗ φρουρητικός, ἀφρούρητος).

Σημ. Το ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φρουρός (1) (ὑπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ὀρέω), ἐξ οὗ φροίριον καὶ φρουρικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ

(1) Φρουροὶ ἐλέγοντο οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται φυλακαὶ δὲ τὰ στρατιωτικά σώματα τὰ τὴν πόλιν φρουροῦντες ἀπὸ τοῦ ἱστοπύτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν ἀμτβ. : φρουρός εἰμι ἢ φυλάκας φυλάττω· φυλακὴν ἔχω (ἢ ποιεῖμαι)· τῷ δὲ μτβ. : αὐτῶ, ἀρῆγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, φυλάττω.

Φρύγω (=φρυγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, καβουρδίζω), πρτ. ἔφρυγον, [μέλ. φρύξω, ἄορ. ἔφρυξα. Παθ. φρύγομαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἔφρύχθην καὶ β' ἔφρύγην], πρκ. πέφρυγμαι, ὑπερσ. ἐπεφρύγμην. Ῥημ. φρυγμός, φρύγανον [φρύγ-ε τρον], φρυκτός (=ξηροψημένος ἢ ἀνημμένος δαυλός, πυρός).

Σημ. Θέμ. φρυγ- (πρβλ. λατ. frig-o). Συνώνυμα : δπτῶ, ποροπτῶ, κατακά(i)ω, ξηραίνω, [φώζω ἢ φάγω κοδομεύω].

Φυγαδεύω (μτβ.=ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ἀμτβ. εἶμαι ἐξόριστος), πρτ. ἔφυγάδευον, μέλ. φυγαδεύσω, ἄορ. ἔφυγάδευσα, πρκ. φυγάδα (τινὰ) πεποίηκα, ὑπερσ. φυγάδα (τινὰ) ἐπεποίηkein· καὶ Παθ. πρτ. ἔφυγαδεύομην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : φυγῇ ζημιοῦμαι. Ῥημ. φυγάδεις, φυγαδευτής (ἐξ οὗ φυγαδευτήριος, -ιον), φυγαδευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ φυγῆς (ἐξ οὗ καὶ φυγαδικῆς) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασίλειω. Ἄντι τοῦ μτβ. φυγαδεύω λέγεται καὶ : φυγάδα τινὰ ποιῶ, φυγὴν ἐπιβάλλω, (ἢ ἐπιτίθηναι) τινὶ, φυγῇ ζημιῶ τινά, φυγὴν καταγιγνώσκω τινὸς καὶ παθ. : φυγῇ ζημιοῦμαι.

Φυγγάνω (=φεύγω) καὶ πρτ. ἔφύγγανον, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμ. φυγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν καὶ -ν- πρὸ τοῦ χα-ρακτ. ὅρα εἰσαγ. § 11 : φυ-ν-γ-αν=) φυγγαν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ἀέλιποτε σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, δ' ἀ, κατά· εἶναι δὲ παρασχηματισμός τοῦ φεύγω.

Φυλάττω ἢ φυλάσσω, πρτ. ἐφύλαττον, ἢ ἐφύλασσον, μέλ. φυλάξω, ἄορ. ἐφύλαξα, πρκ. -πεφύλαχα, ὑπερσ. ἐπεφυλάχην. Παθ. καὶ μέσ. φυλάττ(σ)ομαι, πρτ. ἐφυλαττ(σ)όμην, [παθ. μέλ. φυλαχθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. καὶ ὡς πιθ. φυλάξομαι, παθ. ἄορ. ἐφυλάχθην, μέσ. ἄορ. ἐφυλαξάμην, πρκ. πεφύλαγμα, ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην. Ῥημ. φυλακὴ (ἐξ οὗ φυλακεῖον), φύλαγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης, ἢ φυλακτὴρ (ἐξ οὗ φυλακτῆριος, φυλακτῆριον, καὶ φυλακτικός), φυλκτικός, (καὶ σύνθ. ἀφύλακτος, εὐ(δυσ)φύλακτος), φυλακτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ φύλαξ, ἐξ οὗ καὶ φυλακτικός. Θέμ. φυλακ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : (φυλακ-j-=) φυλαττ ἢ φυλάσσω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : διά, παρά, σύν, πρό, ἀντί. Ἄντι τοῦ φυλάττω τι λέγεται καὶ : διὰ φυλακῆς (ἢ ἐν φυλακῇ) ἔχω τι καὶ φυλακὴν τίνος ποιεῖμαι. Ἄντι δὲ τοῦ φυλάττομαι καὶ : φυλακαὶ γίνονται. Συνώνυμα ἰδὲ φ οὐρῶ σημ.

Φῦ'ω (=γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ), πρτ. ἔφυον, μέλ. γεννήσω [ἢ φύσω], ἄορ. ἔφῡσα (=ἐγέννησά τινα), πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, πρτ. ἐφύομην, μέσ. μέλ. ὡς πιθ. φύσομαι, [παθ. μέλ. β' φύήσομαι μτγν.], ενεργ. ἄορ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔφυν (=ἐγεννήθην· ὑποτ. φύω· εὐκτ. φύοιμι· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρ. φῦναι· μτχ. φύς, φῡσα, φύν) [καὶ παθ. ἄορ. β' ἔφύην, μτγν.], πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (=εἶμαι ἐκ φύσεως, εἶμαι γεννημένος), ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυκὼς ἦν. Ῥημ. φύσις, φῡμα, φῡλον (ἐξ οὗ φύλ-ιον=φύλλον), φυτὸν ὡς οὐσιαστ.. ἐξ οὗ φυτεύω), φυτὸν (ὡς οὐσιαστ. καὶ ὡς ἔκδοκός τοῦ ἐκπαίδευτικῆς πολιτικῆς

Σημ. Θέμ. φῦ, ἐξ οὗ προσλήψῃ τοῦ προσφ. -j-: φῦ-jω καὶ (κατὰ συναίρεσιν) φῦ'ω (ὄρα εἰσαγ. § 7 σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐκ, περί, πρὸς καὶ σύν. Συνώνυμα: γινῶ, βλαστάνω, προΐημι, ἀναδίδωμι.

Φωνέω-ω (=φθίγγομαι, λαλῶ), πρτ. ἐφώνουν, μέλ. φωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα, πρκ. ἐφθιγγμαι, ὑπερσ. ἐφθιγγμην· καὶ Παθ. ἀόρ. ἐφωνήθη, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φώνησις, φώνημα, φωνητήριος, φωνητός (ἐξ οὗ φωνητικός).
φωνή (φω-νή=) φωνή (ὅπερ ἐκ τοῦ φημι). ἐξ οὗ καὶ φωνήεις.

φωνητήριος, φωνητός (ἐξ οὗ φωνητικός).
 Σημ. Ἐκ τοῦ (φα-ονή=) φωνή (ὅπερ ἐκ τοῦ φημι). ἐξ οὗ καὶ φωνήεις. Τὸ φωνῶ παρὰ τοῖς πελαίοις οὐδέποτε ἐσήμανε τὸ βῶν, μέγαλα (=φω-νάω). Ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σὺν, διὰ καὶ πρὸς: σὺμφωνῶ (=εἶμαι σύμφωνος), διαφωνῶ (=εἶμαι ἀσύμφωνος, διχογυνωμῶ), προσφωνῶ (=προσπαροτρύνω, προσφθέγγομαι). Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιφωνῶ (=ἐπιφθέγγομαι) εἰδ. καὶ ἐπιφώνημα καὶ ἐπιφθέγμα).
 Συνώνυμ. ἰδὲ φράζω σημ.

Φωράω-ῶ (=ζητῶ τὰ τὰ ἔχνη τοῦ φωρός, κλέπτου, ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω, φανερώνω), πρτ. ἐφώρων, μέλ. φωράσω, ἀόρ. ἐφώρῶσα, πρκ. πεφώρακα, ὑπερσ. ἐπεφωράκειν. Παθ. φωρῶμαι (=κατάδηλος γίγνομαι), πρτ. ἐφωρώμην, παθ. μέλ. φωραθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφωράθην, πρκ. πεφωράμαι, ὑπερσ. ἐπεφωράμην. Ρημ. φώρασις, φωρατός (ἐξ οὗ φωρατικός),

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μὲν. ὧρα (=ἐξουσιαν κατ' οἶκον, ἀνακάλυψιν κεκρυμμένου) ὅπερ ἐκ τοῦ φέ-ω (ἐξ οὗ καὶ φῶρ (=κλέπτῃς)· πρβλ. δέμω-δῶμα). Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῇ: κατὰ. Συνώνυμα: (ἀνα)ζητῶ, (ἀν)έρευνῶ, ἀνακαλύπτω, δηλώω, φαίνω, ἐμ(ἀνα)φαίνω.

Χάζω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, διστάζω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ-χάζομαι, πρτ. ἐχαζόμην, μέσ. μέλ-χάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχασάμην [καὶ β' κεκαδόμην (ἀντὶ χεκαδόμην) ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, διστάζω, δισταγμὸν ἔχω καὶ ἀμφιγνοέω.

Σημ. Θέμ. [ἀρχ. καθ. ουγγ. τῷ καθ- (σεδάναρμ), ἐξ οὗ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ' [χὰδ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: χὰδ-j=] χὰς-]. Τὸ ῥ. εἰναι ποιητ., ὅπαντᾷ δὲ παρ' Ἀπτικοῖς πεζολόγοις συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἀνὰ καὶ διὰ.

τον μετα της ἀνά και δια.
Χαίρω· αὐτοπαθές, πρτ. ἔχαιρον, μέλ. χαιρήσω, παθ. ἄορ. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. περιχαρὴς γέγονα ἢ χαρὰν ἔσχηκα, ὑπερσ. περιχαρὴς ἐγεγόνειν ἢ χαρὰν ἐσχέκειν. ῥημ. χαρά, χάρις (ἐξ οὗ χαρίζεις), χάρισμα (ἐξ οὗ χαρμονή), χαρτός, ἐπίχαρτος.

Σημ. 1. Θέμ. χαρ-, ἐξ οὐ (προστίθειται τῶν προσφωμάτων -j- καὶ ε-: χαρ-j- = χαρ-j- καὶ χαρ-e-. Τό ῥ. ἀπάντησις ἰ στήθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐπί, σύν, ὑπέρ καὶ προδιπλαζομένη τιγί (=χαίρω διὰ τὰ κακά αἰτίας), (-τ) συν. φ., ἐφηρμοίαι, ὡς πρὸς καὶ προδιπλαζομένη τιγί (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ: εὖ συν. σιγήθημαι), ὑπερχοίρω καὶ προχάριζομαι, συγχάριζομαι (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ: εὖ συν. σιγήθημαι), ὑπερχοίρω καὶ προχάριζομαι, συγχάριζομαι (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ: εὖ συν. σιγήθημαι), ὑπερχοίρω καὶ προχάριζομαι, συγχάριζομαι (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ: εὖ συν. σιγήθημαι), ὑπερχοίρω καὶ προχάριζομαι, συγχάριζομαι (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ: εὖ συν. σιγήθημαι).

Σημ. 2. Παρά μπγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι τοῦ χαίρω μελ. χαίρω καὶ χαρήσομαι, ἀόρ. ἐχαίρησα καὶ πρκ. κεχάρηκα. Ἡ χῆσις τοῦ μέσου ἐνεστ. χαίρομαι καλεῖται *Δατισμός* (=βαρβαρισμός) ὅπο τοῦ Δάτιου (στρατηγοῦ τοῦ Δαρβίου) τοῦ τὸ πρῶτον χῆσιν ποιησαμένου τοῦ μέσου τύπου. τοῦ Δαρβίου) τοῦ τὸ πρῶτον χῆσιν ποιησαμένου τοῦ μέσου τύπου. ἐπὶ αὐτῶν. μεν σημ. : *περιχαρής* εἰμι,

Σημ. 3. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἐπὶ ἀμτβ. μὲν σημ. : περιχαρὲς εἰμι, χαρὰν ἔχω. ἡδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γέγηθα (δοῦ εἰσπαγ. § 20), εὐθυμοῦμαι, τέλομαι, ἀδοξοκομαί· ἐπὶ δὲ μτβ. : χαρὰν ἐνεργάζομαι (τινι).

Χαλῖω-ῶ (=χαλαράνω) ὁμαλόν. Ῥημ χάλασις, χάλασμα ἔξ οὗ χαλασμίτιον), χαλασμός, χαλαρός (ἔξ οὗ χαλαρότης), χαλαστός (ἔξ οὗ χαλαστικός.)

Σημ. 1. Θέμ. χαλάσ-, ἔξ οὗ ὁ ἐνεστ. (χαλάσ-ω=) χαλῶ-ῶ, μέλ. (χαλάσ-ω=διά τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ) χαλάσω κλ. κλ. Ἐκ τοῦ χαρακτηριστοῦ σ, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ῥημ. καταλήξεων, ἐξηγεῖται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θεμ. φωνήεντος α.

Σημ. 2. Συνώνυμα : ἀνίημι, λῖω, κατευνάζω, (κατα)πραῦνω, καταπαύω Ἀντίθετα : κατατείνω, ἐπιτείνω, ἐντείνω.

Χαλεπίνω (=ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐχαλέπαινον, μέλ. χαλεπανῶ, ἄορ. ἐχαλέπηνα, πρκ. ἡγανάκτηκα ἢ χαλεπῶς ἔσχηκα ἢ χαλεπῶς ἐγνήνοχα κλ., ὑπερσ. ἡγανακτήκειν ἢ χαλεπῶς ἐχίσκειν ἢ χαλεπῶς ἐνηνόχειν. Μέσ. χαλεπαίνομαι καὶ παθ. ἄορ. ὧς μέσ. ἐχαλεπάνθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὧς οὐδὲν διαφέροντος ἢ ἐκ τῶν περιφράσεων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ χαλεπὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν ποιμῆν—ποιμαίνω, μέλας—μελαίνω κλ. Ὅθεν θεμ. ἀναλογικὸν χαλεπαν-. Τὸ χαλεπαίνω καὶ χαλεπαίνομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. καὶ σέβω σημ.)

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς φέρω ἢ λαμβάνω ἢ διατίθεμαι, καὶ χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς τινα, ἀγανακτῶ, ἀκραχάλεω, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι. Ἀντίθετα : ἀσπάζομαι, φιλῶ, συγγιγνώσκω, ἐλεῶ.

Χαρίζομαι (=λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός· ὅθεν εὐχαριστῶ, ὑποχωρῶ, παρασύρομαι, δωροῦμαι) ἀποθ. μέσον, πρτ. ἐχαρίζομην, μέσ. μέλ. χαριούμαι, μέσ. ἄορ. ἐχαρισάμην, πρκ. καὶ ὧς παθ. κεχαρίσμαι ἢ κεχαρισμένος εἰμί, ὑπερσ. ἐκεχαρίσμην ἢ κεχαρισμένος ἦν, καὶ μετ' ὀλ. μελ. κεχαρισμένος ἔσομαι. [Μγν. δὲ ὁ μέσ. μέλ. χαρίζομαι, παθ. μέλ. χαρισθήσομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐχαρίσθην]. Ῥημ. χάρισις, χαρισμός, εὐχαρίστος ἢ εὐχάριτος, ἀχάριτος ἢ ἀχάριτος, χαριστήριος, χαριστήριον· χαριστήρια (ἱερά=θύτια, ἑορτὴ εὐχαριστίας), χαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χάρις ὅπερ ἐκ τοῦ χαίρω Θέμ. χαρι-, ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- : χαριτ j-ω=) χαρίζω : ὅρα εἰσγωγ. § 7, β'.—Ὁ ἐνεργ. τύπος χαρίζω μεγν. Ἡ μενχ. τοῦ πρκ. κεχαρισμένος ἔχει ἐν χειρὶ καὶ μονολεκ. παραθετικούς τύπους : κεχαρισμένός εἰσος, κεχαρισμένώεστος, (ὅρα ῥώννυμι σημ.). Ἀντὶ τοῦ χαρίζομαι λέγεται καὶ : χάριν φέρω τινὶ καὶ χάριν παρεχω τινί.

Χάσκω (=στέκω μὲ ἀνοικτόν τὸ στόμα, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς), πρτ. ἔχασκον, μέσ. μέλ. ὧς ἐνεργ. χανοῦμαι, ἄορ. β' ἔχανον, πρκ. κέχνηνα, ὑπερσ. ἐκεχήνειν. Ῥημ. χάσμα, χάσμη (=χασμούρημα), χάος, χανοῦν (ἀντὶ χανοῦν=κάνιστρον, πανέρι), (χαF-νος=) χαῦνος, χήν, χεῖλος.

Σημ. Θέμ. ἀρχ. χην-, ἔξ οὗ χαν-. ἔξ οὗ κατὰ συγκοπὴν χν-, ἔξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α- : χα-, ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος σκ- : χασκ-. Ὅθεν θέμ. : χην- (ἔξ οὗ ὁ κέχνηνα), χαν- (ἔξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἄορ.) καὶ χα- (ἔξ οὗ ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ.). Παρὰ μεγν. εὐνοῖται καὶ ὁ τύπος χαινῶν (προελθὼν ἐκ τοῦ ἄορ. ἔχανον). Το ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὑπό.

Χειμάζω (=διάγω πον τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω) καὶ ἀπροσώπως **χειμάζει** (ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Ποσειδῶν=χειμῶνα, κακοκαιρίαν ποιεῖ)· πρτ. ἐχειμάζον, μέλ. χειμάσω, ἄορ. ἐχειμάσα, πρκ. χειμάσας ἔχω, [καὶ κεχειμάκα μτγν.], ὑπερσ. χειμάσας εἶχον, [καὶ ἐκεχειμάκειν μτγν.]. Παθ. χειμάζομαι (=βασανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ κακοκαιρίας), πρτ. ἐχειμαζόμην, παθ. μέλ. χειμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχειμασθήν, [πρκ. κεχειμασμαι, ὑπερσ. ἐκεχειμασμένη μτγν.]. Ῥημ. χεῖμασις, χειμασία, χεῖμαστρον (=ἐπανωφόριον χειμωνιάτικον), χεῖμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χεῖμα-χειμῶν* (ὅπερ ἐκ τοῦ *χέω*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθαδ-j-ω=) *λιθάζω*, κατ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω κλ. Ὁθεν θέμ. ἀναλογικὸν *χειμαδ*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεσγ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ, ἐν, παρὰ. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. τὸ *χειμάζω*=ἐγείρω χειμῶνα, κάμνω τρικυμῖαν. Συνώνυμα τῷ *χειμάζομαι* εἶναι τὰ : [*κλυδωνίζομαι*], *χειμῶνα*, *χρῶμαι*.

Χειρόομαι-οὔμαι (=κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω, νικῶ) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐχειρούμην, μέσ. μέλ. χειρώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχειρωσάμην, πρκ. ὑποχείριόν (τινα) πεποίημαι. Παθ. ὑποχείριος γίγνομαι, πρτ. ὑποχείριος ἐγινόμην, παθ. μέλ. χειρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχειρώθην, πρκ. κεχειρώμαι καὶ μετ' ὄλ. μέλ. κεχειρώσομαι. Ῥημ. χειρώσις, χείρωμα, χειρωτὸς (ἐξοὔχειρωτικός), εὐχείρωτος, δυσχείρωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *χεῖρ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ *δῆλος*, *δηλόω-δηλοῦμαι*. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *χειρώ-ω*.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μέσῳ : *ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι*, *ὑποχείριον ἔχω τινὰ*, *ὑποχείριον λαμβάνω*, *καταστρέφομαι*, *αἰρέω-ω*, *δουλοῦμαι*, *παρίσταμαι*, *ὑποτάσσω*, ὑπ' ἐμavτὸν ποιοῦμαι· τῷ δὲ παθητ. ῥ. : *ὑποχέριος γίγνομαι*, *ὑποχείριος εἰμι*, *ὑπὸ τινι γίγνομαι*, *ἀλίσκομαι*, *δουλοῦμαι*.

-Χέω (=χύνω) παρ' Ἀττικοῖς ἀείποτε σύνθετον πρτ. ἔχεον, μέλ. -χέω, ἄορ. -έχεα, [καὶ μτγν. ἔχευσα ἢ ἔχυσα, πρκ. κέχυκα, ὑπερσ. ἐκεχύκειν]. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, πρτ. -έχεόμην, παθ. μέλ. χυθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχύθην, μέσ. μέλ. χέομαι, μέσ. ἄορ. ἐχεάμην, πρκ. κέχῃμαι, ὑπερσ. -ἐκεχύμην. Ῥημ. χοή, χοῦς, χύσις, χυλός, χυμός, χῦμα, χεῦμα, χειμῶν, χύτρα, χύδην, χυτὸς [καὶ τὸ ποιητ. χῶομαι (=δργίζομαι, οἶονεὶ συγχέομαι, πρβλ. πλέω-πλώω)].

Σημ. Θέμ. *χεF*. Τὸ *F* μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται : (χέFω=) *χέω*, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ *v* : (χέF-μα=) *χεῦμα*. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ *χευ-* προέκυψεν κατὰ συστολήν τὸ *χυ-* (δραδέω τημ.). Ὁθεν θέματα τοῦ χέω : *χέ-*, *χευ-*, *χυ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐπί, ἐν, ἐκ, κατὰ, πρός, περί, καὶ σύν. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος μέλ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. σχηματίζονται ἄνευ χρονικ. χαρακτηριστ. σ. πρβλ. *εἶπα* (λέγω), *ἤνεγκα* (φέρω) *ἡῦρα* (εὐρίσκω). Ὁ ἐνεργ. μέλ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. καὶ σύνθετος : *ἐγχεῖ*. Ὁ μέσ. ἄορ. ἀπαντᾷ μόνον καθ' ὑποτακτ. *ὕπνεχέομαι*, καὶ μτχ. *ἐγχεάμενος*.

Χόω-ω ἰδὲ χώννυμι.

Χρῆ (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει) ἢ **χρεῶν ἐστὶ**· ἀπρόσωπον ἢ τριτοπρόσωπον κλινόμενον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν μοί, σοί, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς, αἱτινες καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται : *χρήμοι*, *χρήσοι*, κλ., ὑποτ. (χρῆ ἢ=) *χρῆ* καὶ *χρεῶν* ἢ *εὐκτ.* (χρῆ εἴη=) *χρεῖη* καὶ *χρεῶν* ἔστω· ἄρμ. (χρῆ

εἶναι=) χορῆναι καὶ χρεῶν εἶναι· μτχ' τὸ (χορῆν ὄν=χορῆδν=) χρεῶν (ἀκλίτως=τὸ πεπωμένον, ὃ θάνατος), πρτ. (χορῆ ἦν=) **χορῆν** καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀπλῶν) **ἐχορῆν**, μέλ. **χορήσει** ἢ (χορῆ ἔσται=) **χορήσται**, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων (δρα σημ. 2)

Σημ. 1. Τὸ χορῆ (=χρεῖα, ἀνάγκη), εἶναι κυρίως οὐσιαστ. ἀκλίτων· καὶ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐστὶ ἔλαβε τύπον ῥήματος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ὡς ἀντιέρω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν χορῆ εἶναι τὸ δεῖ (πλὴν τὸ μὲν χορῆ τίθεται ἐπὶ καθήκοντος, τὸ δὲ δεῖ ἐπὶ ἔλλειψις), ἀρμόττει, προσηκεί· πρέπει (ἐπὶ ἀρμόζοντος).

Χορήζω (=ἔχω ἀνάγκην) καὶ πρτ. ἐχορῆζον, τὰ δ' ἄλλα κατὰ πε-
ρίφρασιν ἦτοι μέλ. χρεῖαν ἔξω (τινός), ἄορ. χρεῖαν ἔσχον (τινός), πρκ.
χρεῖαν ἔσχηκά (τινος), ὑπερσ. χρεῖαν ἔσχήκειν (τινός).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ χορῆ, Ἀττ. *χρεῖα* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Παρά ποιητ. ἀπαντῇ καὶ χορήζω καὶ Δωρικ. *χορήσω*. Ἀντὶ τοῦ χορήζω λέγεται καὶ : *χρεῖαν ἔχω τινός* (τὸ δὲ *χρεῖαν ἔχω τινί*=προῤῥω ὠφέ-
λειαν), *ἐστὶ μοι χρεῖα*, *ἐν χρεῖά εἰμί τινος* (τὸ δὲ ἐν *χρεῖά* εἰμί εἶναι κοί ὡς παθ.
τοῦ *χορῶμαι*=ἐν χρήσει εἰμί), *ἐν χρεῖά γ' ὄνομαί τινος*. Συνώνυμα ἰδὲ : *σπανίζω*.

Χορηματίζω (=διαπραγματεύομαι, διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέσεις, συζητῶ), πρτ. ἐχορημάτιζον, μέλ. χορηματιῶ, ἄορ. ἐχορημάτιστα, πρκ. κε-
χορημάτικα, ὑπερσ. ἐκεχορημάτιkein. Μέσ. χορηματίζομαι. (=συλλέγω δι'
ἑμαυτὸν χρήματα), πρτ. ἐχορηματίζομην, μέσ. μέλ. χορηματιοῦμαι, μέσ.
ἄορ. ἐχορηματισάμην, πρκ. κεχορημάτισμαι, ὑπερσ. ἐκεχορηματίσμην.
Ῥημ. χορημάτισις, χορηματισμός, χορηματιστής (ἐξ οὗ τὸ χορηματιστικός
καὶ μτγν. χορηματιστήριον), χορηματιστέον.

Σημ. 1. Τὸ ἐνεργ. *χορηματίζω* παράγεται ἐκ τοῦ *χορῆμα* (=πρᾶγμα) κατ'
ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω καὶ σημαίνει πρᾶττω, ἐνεργ-
γῶ, βουλευόμεναι· τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, τοῦ βασιλέως, τοῦ
στρατηγοῦ, τῶν πρέσβων κλ. Τὸ δὲ μέσον *χορηματίζομαι* παράγεται ἐκ τοῦ
πληθ. *χορήματα* καὶ σημαίνει : κερδοσκοπῶ, πορίζομαι χρήματα. Ἀντὶ τοῦ
μέσου *χορηματίζομαι* λέγεται κοί : ἀγρολογῶ, *χορήματα συλλέγομαι*, *χορηματιστής* εἰμι,
χορηματισμὸν ποίω ἑμαυτῷ, *περὶ χορηματισμὸν* εἰμι καὶ *χορήματα* ἐργάζομαι.

Σημ. 2. Τὸ τε *χορηματίζω* καὶ *χορηματίζομαι* ἄτε σχηματίζόμενα κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς (ιδ-j-ω) ἰζω ὄδοντοφρονολήκτων : ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω
ἔχουσι θέμα ἀναλογικὸν *χορηματῖδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστῶ-
τος καὶ παρατατικοῦ) καὶ τὰ ῥηματικά.

Χορήομαι—ὤμαι (=μεταχειρίζομαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐχωρῶμην,
μέσ. μέλ. χορήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχορήσάμην, παθ. ἄορ. ἐχορήσθην, πρκ.
κέχορημαι, ὑπερσ. ἐκεχορήμην. Ῥημ. χορήσις, χορῆμα, (ἐξ οὗ χορηματίζω),
χορηστός, ἐξ οὗ ἀχρηστος, εὐχρηστος, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστέον.

Σημ. 1. Θέμ. *χορῆ*· (ὑπερ ἐκ τοῦ χεῖρ·χερ=χερ- [πρβλ. Ἰων. χρέομαι] καὶ
ἰσχυρ. χορῆ-). Τὸ δ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων καὶ ἰδ' α
μετὰ τῆς κατά. Τὸ *χορῶμαι* ὡς καὶ τὰ ζῶ, πινῶ, διπῶ, κνῶ, σμῶ, ψῶ, καὶ
χορῶ, ἔχουσιν ἀείποτε παρ' Ἀττικαῖς θέμ. εἰς η καὶ συναίρουσιν κανονικῶς
εἰς η καὶ ψ. Ὁ παθ. ἄορ. καὶ τὰ εἰς -τος ῥηματικά προσλαμβάνουσι ἐν τῷ
θέματι σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων τῶν φυλαττόντων
τὸν χαρακτήρα βραχύν. (δρα κλειώ σημ.). Ὡς παθ. τοῦ *χορῶμαι* εἶναι πό : ἐν
χρεῖά (=ἐν χρήσει) εἰμί.

Σημ. 2. Συνώνυμα : *μεταχειρίζω* ἢ *μεταχειρίζομαι* (ἀείποτε μετ' αἰτιατικῆς)-
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Χρῶ-ω (=δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ), πρτ. ἔχρων, [μέλ. χρήσω ποιητ., Προδ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἔχρησα, [πρκ. κέχρηκα, ὑπερσ. ἐκεχρήκειν]. Μέσ. χρῶμαι (=ἔρω τῷ τῷ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν), πρτ. ἐχρώμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχρηάμην, παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην, πρκ. κέχρησμαι καὶ κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήσμην καὶ ἐκεχρήμην. Ῥημ. χρησμός, χρηστήρ ἢ χρήσις (=ὁ χρησμός διδούς, χρησιμοδότης) ἐξ οὗ τὸ χρηστήριον (=μαντεῖον) καὶ τὸ μτγν. χρηστικός, πυθόχρηστος.

Σημ. 1, [Θεμ. Εἰρηκα, ῥήτωρ]=χρα-ῖ] **χρη-**. Ὁ χαρακτήρ ἡ συνι-
ρεῖται μὲ το θεματικὸν φωνῆν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ. ο καὶ ε εἰς ω καὶ η
(πρβλ. ζῶ σημ.). Περί τοῦ θέμ. ὡς καὶ τῆς συναρτέσεως ὅρα χρῶμαι σημ. Ὁ
παθ. ἀόρ. καὶ τὰ δηματικ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέματι σ κατ' ἀναλογίαν
τῶν φωνηεντολήτων, αἵτινα φυλάττουσι βραχὺν τὸν χαρακτήρα (ὅρα κλείω
σημ.). Ὁ μέσος ἐνεστ. μένον κατὰ μτχ. χρῶμετος ἀπαντᾷ.

Σημ. 2. Συνώνυμα : ἀιαρῶ, χρησμοδέω, προλέγω, ἀποκρίνομαι, προφητεύω.
τῷ δὲ μέσῳ : μαντεύομαι.

Χρῶ (=ἀλείφω, μυρώνω), πρτ. ἔχρῖον, μέλ. χρῖσω, ἀόρ. ἔχρῖσα,
πρκ. κέχρῖκα, ὑπερσ. ἐκεχρῖκειν]. Μέσ. καὶ παθ. χρίομαι, πρτ. ἐχρίο-
μην, [μέσ. μέλ. χρίσομαι καὶ παθ. μέλ. χρισθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐχρί-
σάμην [παθ. ἀόρ. ἐχρίσθην], πρκ. κέχρῖμαι [καὶ κέχρῖσμαι μτγν.],
ὑπερσ. ἐκεχρῖμην [καὶ ἐκεχρίσμην]. Ῥημ. χρίσις, χρίμα [καὶ μτγν.
χρίσμα, χρίστης (ἐξ οὗ χριστήριον), χριστός καὶ (ὡς κυρ. ὄνομα) Χρι-
στός (=κεχρισμένος), ἐξ οὗ Χρίστος καὶ χριστιανός].

Σημ. Θέμ. χρῖσ- : (χρίσ-ω) χρῖω. Ὁ ἐνεστ. χρίω παρ' Ἀττικῶς περ.
ἀπαντᾷ ἀείποιε σύνθετος : ἐγχρίω καὶ ὑποχρίω. Τὸ χρῖω ὡς καὶ τὸ πρίω
ἔχουσι πανταχοῦ τὸ ι μακρόν. Συνώνυμα : ἀλείφω, ὑπαλείφω, ἐπαλείφω.

Χωλάνω (ἀμτβ.=εἶμαι χωλός) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ
τῆς περιφράσεως : χωλός εἰμι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥηλ. χώλανσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ χωλός (ὁπερ ἐκ τοῦ χαλάω), εἰς οὗ καὶ χωλεύω (ἀμτβ.) καὶ
χωλόω (μτβ.). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλ. κ-μελάνω. ὅθεν θ.
ἀναλογικὸν χωλάν-. Ὡς μτβ. δὲ λαμβάνεται τὸ χωλόω-ω καὶ ἡ περιφρασις :
χωλόν τινα ἀποδείκνυμι. Συνώνυμα ἰδὲ χωλεύω σημ.

Χωλεύω (ἀμτβ.=εἶμαι χωλός) μόνον ὁ ἀρ. ἐχώλευσα, τὰ δ' ἄλλα
ἐκ τῆς περιφράσεως : χωλός εἰμι. Παθ. χωλεύομαι καὶ πρκ.-κεχώλευ-
μαι τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων : χωλός γίγνομαι ἢ τῶν συνωνύ-
μων. Ῥημ. χωλεία, χώλευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ χωλός κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνώνυμα :
χωλαίνω, χωλός εἰμι, [ὑποσκάζω] καὶ ἐγὶ μτβ. σημ. χωλόν τινα ἀποδείκνυμι.

[**Χώννυμι** καὶ **χωννύω** καὶ Ἀττικῶς **χῶ-ω** (=φράσσω ἢ σκε-
πάζω διὰ χώματος), πρτ. ἔχουν [ἢ ἐχώννυν ἢ ἐχώννυνον], μέλ. χῶσω,
ἀόρ. ἔχωσα, πρκ. κέχωκα, ὑπερσ. ἐκεχώκειν. Παθ. [χώννυμαι καὶ] -χού-
μαι, πρτ. ἐχούμην, παθ. μέλ. χωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχῶσθην, πρκ.
-κέχωσμαι, ὑπερσ. ἐκεχώσμην. Ῥημ. χῶσις, χῶμα, χωστός, χωστέον.

Σημ. Θέμ. χω· (τοῦ χώρος-χός). Τὸ χώννυμι, ἂν καὶ εἶναι φωνηεντόλη-
κτον, ἐσχηματίσθη ὡς σιγμόληκτον κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζώσ-νυμι=ζώννυμι.
Ὁ ἴσεν το ῥ. ἔχει δύο θέματα : ἔρχ. χω- καὶ ἀναλογικὸν χωσ-. Ὁ ἐνεστ. χών-
νυμι καὶ χωννύω ὡς καὶ ὁ παθ. χώννυμαι καὶ χοῦμαι εἶναι μτγν. Ὁ ἄορ. καὶ
πρκ. ἀπαντῶσι καὶ σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων : κατὰ, ἀπὸ καὶ ἀνά. Συ-
νώνυμα : φράττω, κλή(ει)ω, ὀχυρῶ, καλύπτω, θάπτω.

Χωρέω-ω (=ὑποχωρῶ, προχωρῶ, περιλαμβάνω, διαδίδομαι· κοινῶς
χωράω), πρτ. ἐχώρουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι καὶ σπν. χωρήσω,
ἄορ. ἐχώρησα. πρκ. κεχώρηκα, ὑπερσ. -ἐκεχωρήκειν. Παθ. συγχωροῦ-
μαι, πρτ. συνεχωρούμην, παθ. μέλ. συγχωρηθήσομαι, παθ. ἄορ. συν-
εχωρήθην, πρκ. συγκεχώρημαι, ὑπερσ. συνεκεχωρήμην. Ῥημ. χώρησις,
ἀπο(ἀνα)χώρησις, συγ(προς, ὑπο-)χώρησις, χώρημα, ἀναχωρητής, ἀνα-
(παρ-, συγ-) χωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χώρος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=)κρατῶ.
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων
ὑπὸ, πρὸ, ἀνά, ἐν, ἀπὸ, οὖν, πρὸς, παρά, διὰ κλ. ἐν δὲ τῇ καθηγουμένη ἀείποτε
μετὰ τῆς σύν. Ἀντὶ τοῦ ἀποχωρῶ, λέγεται καὶ ἀποχώρησιν ποιῆσαι ἢ ἀποχώ-
ρησις ἔστι μοι. Τὰ ἐγγωρεῖ (=εἶναι δυνατόν, ἐνδέχεται), συγγωρεῖ (=εἶναι δυ-
νατόν, ἔξεστι) καὶ προχωρεῖ (=ἐγγωρεῖ, εἶναι εὐ. ολον) εἶναι ἀπρόσωπα. Τὸ
μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως : συγχωρῶ ἐμανιφῶ Συνώνυμα : πορεύομαι, βα-
δίζω, λήγω, κατανοῶ.

Χωρίζω (=1) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω· καὶ 2) ἐν χώρᾳ τίθηναι),
πρτ. ἐχώριζον, μέλ. χωρίσω καὶ [χωριῶ μτγν.], ἄορ. ἐχώρισα, πρκ.
χωρίσας ἔχω [καὶ κεχώρικα μτγν.], ὑπερσ. χωρίσας εἶχον [καὶ ἐκεχω-
ρίκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. χωρίζομαι, πρτ. ἐχωριζόμην, παθ. μέλ.
χωρισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐχωρισθην, πρκ. κεχώρισμαι,
ὑπερσ. ἐκεχωρίσμην, Ῥημ. χώρισις, χώρισμα, χωρισμός, χωριστής (ἐξ
οὔ χωριστικός), χωριστός (ἐξ οὔ ἀχώριστος), χωριστέον.

Σημ. 1. Τὸ χωρίζω ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω, παρὰ-
γεται ἐκ τοῦ ἐπιρρ. χωρίς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j ω) ἐλ-
πίζω· ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἐν χώρᾳ τίθηναι ἐκ τοῦ χώρα (ἐξ οὔ καὶ χω-
ρικός). Τὸ δὲ καταχωρίζω εἶναι παρασυνθετὸν (καὶ οὐχὶ σύνθετον) ἐκ τοῦ
κατὰ χώραν (τίθηναι) μὴ μετολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ χωρίζω ἀπαντᾷ
καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ, διὰ, ἀνά.

Σημ. 2. Συνώνυμα : τῷ χωρίζω (=ξεχωρίζω) εἶναι τὰ : διαίρῶ, διῶτημι,
διακρίνω, διορίζω, διαλύω, διαζεύγνυμι, μερίζω.

Ψ

Ψάλλω (=ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδήν, κιθαρίζω, ὕμνω), πρτ. ἐψαλ-
λον, μέλ. ψαλῶ, ἄορ. ἔψηλα, [καὶ ἐκκλ. ἔψαλα], πρκ. ἔψαλκα, ὑπερσ. ἐψάλ-
κειν. Παθ. ψάλλομαι, πρτ. ἐψαλλόμην, καὶ πρκ. ἐψάλμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν
συνωνύμων. Ῥημ. ψάλλις, ψαλμός, ψαλτήρ ἢ ψάλτης (ἐξ οὔ τὸ θηλ. ψάλ-
τρια καὶ τὸ παρῶνυμον ψαλτικός) ἢ ψαλτής (ἐξ οὔ ψαλτήριον), ψαλτός.

Σημ. Θέμ. ψαλ-, ὅπερ ἐκ τοῦ ψήω-ω (=ψηλαφῶ, τριβῶ) καὶ προσλήψει
τοῦ προσφύματος -j- : ψάλ-j-ω=ψάλλω. Συνώνυμα : ὕμνω, ὕμνωδῶ, ᾄδω,
κιθαρίζω, ἐγκωμιάζω, παινίζω.

Ψ^οαύω (=ἐγγίζω, ψηλαφῶ), πρτ. ἔψαυον, μέλ. ψαύσω, ἄορ. -ἔψαυσα, πρκ. ἔψαυκα, ὑπερσ. ἔψαύκειν. Παθ. καὶ μέσ. ψαύομαι, παθ. ἄορ. ἔψαύσθην, καὶ πρκ. ἔψαυσμαι, τὰ δ' ἄλλοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψαῦσις, ψαῦσμα, ψαυστός, ψαυστέον.

Σημ. Θέμ. (ψαF=) ψαν-. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μτβ. σημασίας εἶναι τὰ : ἄπτομαι, ψηλαφῶ, ψήζω, ψῶ [καὶ θυγγάνω]· ἐπὶ μὲ ἀμτβ. σημασίας τὰ : (συν)-ἔχομαι, τυνάπτω· καὶ ἐπὶ μεταφορικῆς τὰ : καθάπτομαι, καθικνοῦμαι, δάκνω, κνίζω, κερτιμέω.

Ψ^ηέγω (κατηγορῶ, μέμφομαι), πρτ. ἔψεγον, μέλ. ψέξω, ἄορ. ἔψεξα, πρκ. ψέξα· ἔχω [καὶ β' ἔψογα], ὑπερσ. ψέξας εἶχον, καὶ β' ἔψόγειν]. Παθ. ψέγομαι, πρτ. ἔψεγόμην, παθ. μέλ. ψεχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἔψέχθην καὶ β' ἔψέγην, πρκ. ἔψεγμαι (ἔψεξα, ἔψεκταικλ.), ὑπερσ. ἔψέγμην, (ἔψεξο, ἔψεκτο κλ.). Ῥημ. ψόγος, ψέγμα, ψέκτης, (ἔξ οὗ ψεκτικός), ψεκτός, ψεκτέον.

Σημ. Θέμ. ψγ-. Τὸ μέσον αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος : πρέγω ἔμμαντόν. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : πρόγον ἐπιφέρω τινί καὶ πρόγον ποιῶ τινι (καὶ παθ. πρόγος τινὸς γίνεταί ὑπὸ τινος καὶ πρόγον τινὸς ὑπέχω· καὶ μέσον πρέγω ἔμμαντόν), αἰτιῶμαι, ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ, καταγορεύω, λοιδορῶ, μέμφομαι, δεικνύω, φαυλίζω. Ἀντίθετα : ἐπαίνῶ, ἐγκωμιάζω.

Ψ^ηεὔδω (=ἀποδεικνύω ψευδές, ἀπατῶ), πρτ. ἔψευδον, μέλ. ψεύσω καὶ Δωρ. ψευσῶ, ἄορ. -ἔψευσα, πρκ. ψεύσας ἔχω, ὑπερσ. ψεύσας εἶχον. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεῦδη καὶ ἀπατῶ ἑμ αὐτόν, πλανῶμαι), πρτ. ἔψευδόμην, μέσ. μέλ. ψεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἔψευσάμην (=εἰπον ψεῦδη), [παθ. μέλ. ὧς μέσ. ψευσθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὧς μέσ. ἔψεύσθην (=ἠπατήθην, ἀπέτυχον), πρκ. ἔψευσμαι (μέσ.=ἔχω εἶπει ψεῦδη καὶ παθ. =ἔχω ἐξαπατηθῆ), ὑπερσ. ἔψεύσμην καὶ ἔψευσμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. ἔψευσμένος ἔσομαι [καὶ ἔψεύσομαι]. Ῥημ. ψεῦδος, ψεύσις, ψεῦμα ἢ ψεῦσμα, ψεύστης, (οὗ θηλ. ψεύστις, ἢ ψεύστρια), ψευδής, ἀδιάψευστος.

Σημ. Θέμ. ψευδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. εἶναι ποιητικὸς καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μέσου ψεύδομαι λέγεται καὶ ψεύδει χρῶμαι καὶ ψεύδεσι παράγω τινά, ψευδολογέω-ῶ, ἀπατῶ. Ἀντίθετα δὲ τὰ : ἀψευδέω-ῶ, ἀληθεύω ἢ ἀληθίζω.

Ψ^ηηφίζω (=λογαριάζω μὲ ψηφίδας, χαλίκια)· τοῦ ῥήματος γίνεταί χρησις παρὰ μτγν., ἀνεπληροῦτο δὲ ἐκ τῆς περιφράσεως ψηφον τίθημι παρ' Ἀττικοῖς, παρ' οἷς εὗρίσκετο ἀείποτε τὸ παρασύνθετον ἐπιψηφίζω (ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν προέδρων=θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, προτείνω ψηφοφορίαν), πρτ. ἐλεψήφισον, μέλ. ἐπιψηφιδῶ, ἄορ. ἐλεψήφισα, πρκ. ἐλεψήφικα, ὑπερσ. ἐλεψήφικειν. Μέσ. ψηφίζομαι, (=ἀποφασίζω, ἐγκρίνω διὰ τῆς ψήφου μου) καὶ σπν. παθ. ψηφίζομαι (ὑπὸ τινος), πρτ. ἐψηφίζόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐψηφισάμην, παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐψηφίσθην, πρκ. ἐψηφίσμαι, ὑπερσ. ἐψηφίσμην, καὶ μετ' ὅλ. μέλ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπο(κατα)ψήφισις, διαψήφισις, ψήφισμα, ψηφιστής (ἔξ οὗ ψηφιστικός), ἀπο(κατα)ψηφιστέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ψηφίζω σχηματίζεται ἐκ τοῦ ψηφός (=λίθος τετριμμένος.

ἥπερ ἐκ τοῦ ψήω-ω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω) ἐλπίζω. "Οὕαν θέμα ἀταλογικὸν ψηφίζ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρῶνοι (πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ δὲ ἐπιψηφίζω εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῖς ἐπὶ ψῆφον καλῶ τὸν δῆμον» καὶ γίγνεται ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως μὴ μεσολαβ. συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. μεταψηφίζω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά, κατά, ἀπό, διὰ καὶ πρὸς: ἀναψηφίζω, θέτω ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν), καταψηφίζομαι (=καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), ἀποψηφίζομαι), (=ἀθρώνω διὰ τῆς ψήφου), διαψηφίζομαι (=κατὰ σε. ράν δίδω τὴν ψῆφον μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἧ κατὰ).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐπιψηφίζω, ὅπερ ἔχει συνώνυμον τὸ ἐπιχειροτονω λέγεται καὶ: δίδωμι τῷ δῆμῳ τὴν ψῆφον, ψῆφον ἐπάγω καὶ: ψῆφον ἐμβάλλω περὶ τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ψηφίζομαι λέγεται καὶ: τὴν ψῆφον φέρω, ψήφισμα ποιοῦμαι, τὴν ψῆφον τίθεμαι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὰ: ψήφος ἐπάγεται (τινὶ περὶ τινος) ψήφος γίγνεται πολλή τι.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ καταψηφίζομαι (=καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), εἶναι τὰ: καταγνώσκω καὶ καταδαιτῶ (ινὸς τι), τῷ δὲ ἀντιθέτῳ ἀποψηφίζομαι, τὰ: ἀπογινώσκω, ἀποδαιτῶ.

Ψ·ήχω (=ψαύω, τρίβω, ξυστρίζω), πρτ. ἔψηχον, μέλ. -ψήξω, ἄορ. ἔψηξα, πρκ. ψήξας ἔχω, ὑπερσ. ψήξας εἶχον. Παθ. ψήχομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψῆξις, ψῆγμα, ψηκτῆρ, ψήκτρα, ψηκτός.

Σημ. Θεμ. ψηχ· ὅπερ ἐκ τοῦ ψήω-ω Συνώνυμα: ψαύω, ψηλαφῶ, ἄπτομαι, ψήω-ω, τρίβω καὶ (ἐκὶ ἱππων) θεραπεύω τὸν ἵππον, σιλεγγίζω.

Ψ·ήω-ω (=ψηλαφῶ, τρίβω), (ψήεις=) ψῆς, (ψήει=) ψῆ κλπ., πρτ. ἔψων, μέλ. ψήσω, ἄορ. -ἔψησα, πρκ. ψήσας ἔχω, ὑπερσ. -ψήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀπο-ψῶμαι (=σπογγίζομαι), πρτ. ἀπεψώμην, μέσ. μέλ. ἀποψήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπεψησάμην ποιητ., παθ. ἄορ. ἐψή-(σ)θην ἢ (ἐκ τοῦ ψήχω) ἐψήχθην, πρκ. ἔψηγμα ἢ ἔψημαι, ἢ ἔψημαι, ὑπερσ. ἐψήγμην ἢ ἐψήσμην ἢ ἐψήμην. Ῥημ. ψῆφος.

Σημ. Θεμ. ψη-. Περὶ τῆς συναιρέσεως ὄρα ζήω-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: ἀπό καὶ κατά. Συνώνυμα ἰδὲ ψήχω σημ.

Ψ·ήχω (=ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω), πρτ. ἔψυχον, μέλ. ψύξω, ἄορ. -ἔψυξα, πρκ. ψύξας ἔχω, [καὶ ἔψυκα μτγν.], ὑπερσ. ψύξας εἶχον [καὶ ἐψύκειν μτγν.]. Παθ. ψύχομαι, πρτ. ἐψυχόμην, παθ. μέλ. α' ψυχθήσομαι [καὶ β' ψυγήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. α' ἐψύχθην καὶ β' -ἐψύχην [καὶ μτγν. ἐψύγην], πρκ. ἔψυγμα, ὑπερσ. ἐψύγμην. Ῥημ. ψυχή, ψύχος, (ἐξ οὗ ψυχρός), ψῦξις, ψύγμα, ψυκτῆρ (ἐξ οὗ ψυκτήριος), ψυκτός (ἐξ οὗ ψυκτικός), ψυκτέος.

Σημ. Θεμ. ψυχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: ἀνά, ἀπό, διὰ. Ἀντὶ τοῦ ψύχω λέγεται καὶ: ξηραίνω, ψῆχος ἐμποῖω. Ἀντίθετα τῷ ψύχω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχραίνω εἶναι τὰ: θερμαίνω, [θάλπω].

Ω

'Ωδίνω (ἐχ·ώδινας, πόνους τοκετοῦ, κοιλοπονῶ, γεννῶ) μόνον ὁ

ἐνεστιώς, πάντα δὲ τᾶλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων : τί-
κτω, γεννῶ. Παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι : πρτ. ᾽ὠδι-
νον, μέλ. ᾽ὠδινῶ καὶ ᾽ἀορ, ᾽ὠδίνα.

Σημ. ᾽Εκ τοῦ ᾽ὠδῖς, -ίνος (ποιην. καὶ μτγν.=πόνος τοῦ τοκετοῦ καὶ
ἐν γένει πᾶς σφοδρὸς πόνος). Παρασχηματισμός τοῦ ᾽ὠδίνω εἶναι τὸ τῆς Π.Δ.
᾽ὠδιᾶω, οὗ μέλ. ᾽ὠδινήσω, ᾽ἀορ. ᾽ὠδινήσα, μέσ. ᾽ἀορ. ᾽ὠδινήσάμην καὶ παθ. ᾽ἀορ.
᾽ὠδινήθην, καὶ ῥημ. ᾽ὠδίνημα, ᾽ὠδίνησις. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : τίκτω,
γεννῶ, ᾽ὠδῖς ἔχει με, ᾽ὠδίνας ἔχω.

᾽Ωθίω-᾽Ω (=᾽ἀποθῶ, σπρώχνω, ἀποκρούω, ἐκδιώκω), πρτ. ἔωθουν,
μέλ. ᾽ῶτω, ᾽ἀορ. ἔωσα, πρκ. ἐκδεδίωχα, [καὶ μτγν. ἐξ-έωχα], ὑπερσ.
ἐξεδεδιώχειν [καὶ ἐξ-έωκειν]. Μέσ. καὶ παθ. ᾽ὠθοῦμαι, πρτ. ἔωθούμην,
μέλ. -᾽ῶτομαι, μέσ. ᾽ἀορ. ἔωσάμην, παθ. μέλ. ᾽ὠσθήσομαι, παθ. ᾽ἀορ.
ἔωσθην, πρκ. ἔωσμαι, ὑπερσ. ἔωσμην. Ῥημ. ᾽ῶθῃσις, ᾽ῶθημα, (᾽ᾱ)᾽ῶσις,
᾽ῶσμός, ᾽ῶστός (ἐξ οὗ ᾽ῶστικός καὶ ᾽ᾱπωστός), ᾽ῶστέος καὶ τὸ θαιμιστ.
᾽ῶθίζω (ἐξ οὗ ᾽ῶθισμός).

Σημ. 1. Θέμ. (Γωθ.=) ᾽ὠθ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε :) ᾽ὠθ-ε .
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, ἀνά, διά, εἰς, ἐκ, παρὰ,
πρό, περὶ καὶ ὑπό. Λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν ε, δίδωσι τὸ πάλαι
εἶχεν ἐν ἀρχῇ F· πρβλ. (Fωνοῦμαι—ἐFωνούμην=) ἔωνούμην, (ἐFούρου=)
ἐούρου. ᾽Ανευ δ' αὔξησης σπν. εὐρηται παρ' ᾽Αττικοῖς.

Σημ. 2. Συνώνυμα (ἐκ)διώκω, ἀποκρούω. ᾽Αντίθετα : ἔλκω καὶ ἐπισπῶμαι.

Σημ. 3. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι : ἐνεργ. μέλ. ᾽ὠθήσω, ᾽ἀορ.
᾽ὠθήσα, παθ. μέλ. β' ᾽ὠθήσομαι, καὶ παθ. ᾽ἀορ. α' ᾽ὠθήθην.

᾽Ωνέομαι-᾽ὠδμαι (=᾽ἀγοράζω, διαφθείρω διὰ χρημάτων, μισθῶν)
ἀποθ.μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ' , πρτ. ἔωνούμην, μεσ. μελ. ᾽ὠνήσομαι, μεσ.
᾽ἀορ. ἐπριάμην (ὑποτ. πρίωμαι· εὐκτ. πριαίμην ἰαίω κλ. [προστ. πρίω καὶ
πρίασο ποιητ.] ἀπαρεμφ. πρίασθαι· μτχ. πριαίμενος), παθ. ᾽ἀορ. ἔωνήθην,
πρκ. ἔώνημαι, ὑπερσ. ἔωνήμην καὶ ἔωνημένος ἦν. Ῥημ. ᾽ὠνῇ (ἐξ οὗ
᾽ὠνιος), ᾽ὠνησις, ᾽ὠνημα, ᾽ὠνητής, ᾽ὠνητός, ᾽ἀργυρῶνητος, ᾽ὠνητέος.

Σημ. 1. ᾽Εκ τοῦ ᾽ὠνῇ (=πρᾱσις, ἀγορά· θέμ. Εων-, πρβλ. λατ. venum)
κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατεσ-ω=κρατέω) κρατῶ-κρατοῦμαι. Τὸ
ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀντί, ἐξ, πρὸς καὶ σύν· λαμ-
βάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν ε, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ὁ ᾽ἀορ.
ἐπριάμην σχηματίζεται μὲν κατὰ τὰ εἰς μι, ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ὁμῶς καὶ εὐκτικῇ
τονίζεται κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτερα· πρβλ. δύναιμαι, ἐπίσταμαι καὶ κρέμαμαι καὶ
μέσ. ᾽ἀορ. ᾽ὠνήμην (᾽ὠνῆμι). Ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. ἔχουσιν ἐνίοτε καὶ παθ. ση-
μασίαν, ἀέποτε δ' ὁ παθ. ᾽ἀοριστος.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ᾽ὠνῶ, μέλ. ᾽ὠνήσω, ᾽ἀορ.
᾽ὠνησα καὶ μέσ. ᾽ἀορ. ἔωνησάμην καὶ ᾽ὠνησάμην.

Σημ. 3. Συνών. καὶ περιφρ. : ᾽ὠνῇ ποιοῦμαι, ᾽ὠνητής εἰμι, ἀγοράζω, ὀφω-
νίζω, ὀφωδέω καὶ παθ. ᾽ὠνέός (ἢ ᾽ὠνητός) εἰμι. ᾽Αντίθ. πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι,
πιπράσκω.

᾽Ωφελέω-᾽Ω. πρ. ᾽ὠφέλουν, μέλ. ᾽ὠφελήσω, ᾽ἀορ. ᾽ὠφέλῃσα, πρκ.
᾽ὠφέληκα, ὑπερσ. ᾽ὠφελήκειν. Παθ. ᾽ὠφελοῦμαι, πρτ. ᾽ὠφελούμην, μέσ.
μέλ. ᾽ὠς παθ. ᾽ὠφελήσομαι, παθ. μέλ. ᾽ὠφεληθήσομαι, παθ. ᾽ἀορ. ᾽ὠφελή-

θην, προκ. ὠφέλημα, ὑπερσ. ὠφελήμην, καὶ μετ' ὀλ. μελ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ῥημ. ὠφέλεια, καὶ ὠφελία (κυρίως ἐκ τοῦ ἄχρ. ὠφελής, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὠφέλιμος), ὠφέλησις (ἐξ οὗ ὠφελήσιμος), ὠφέλημα, ὠφελήτεος, ὠφελήτεον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἀφελής, ἐξ οὗ καὶ (ὠφελέ(σ)-ια=) ὠφέλεια καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος δευτεροκλίτων παραγῶγων) ὠφελία. Θέμ. ὠφελος-, ἐξ οὗ (ὠφελέ(σ)-ω=) ὠφελῶ. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπὶ καὶ σύν. Τὸ μέσον ὠφελοῦμαι εἶναι σπάνιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται ἀναλελυμένως : ὠφελῶ ἐμμενόν καὶ ὠφελείας ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν ὠφελῶ εἶναι τὰ : λυσιτελεῖν, ὀνίνημι, ἀρῶ, ἀμύνω, βοηθῶ, τιμωρῶ (τινι), ἐπικουρῶ καὶ συμβάλλομαι· ὠφέλειαν (ἢ ὠφελήματα) παρέχω τινι καὶ ὀφελός εἰμι τινι· τῷ δέ : ὠφελοῦμαι τὰ : ὀνίναμαι, νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφελεία (ἢ ὀφελός) ἐστὶ τινε (=ὠφελεῖται τις).

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Πωλούνται ἐν τῷ ἐκδοτικῷ ἡμῶν Οἴκῳ αἱ κάτωθεν πρωτότυποι
σχολικαὶ μεταφράσεις τοῦ κ. Ἰωάννου Θ. Ρώσση, γυμνασιάρχου

Διὰ τὴν πρώτην τάξιν τῶν τετραταξίων Γυμνασίων.

α') Λυσίου λόγοι Δρ. 6.—β') Ἀριστοφάνους Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις
Δρ. 8.—γ') Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτεία Δρ. 8.—δ') Lhomond
de viris illustribus Δρ. 8.—ε') Ἡροδότου Μοῦσαι Δρ. 10.—ς') Πλου-
τάρχου Θεμιστοκλῆς Δρ. 10.—ζ') Πλουτάρχου Ἀριστείδης Δρ. 10.—
η') Λατινικοῦ ἀνεγνωσματογράφου Δρ. 8.

Διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν τετραταξίων Γυμνασίων.

α') Θουκυδίδου Ἱστορ. βιβλ. Α' Δρ. 6.—β') Θουκυδίδου Ἱστορ.
βιβλ. Β' Δρ. 6.—γ') Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας Α—Ζ Δρ. 8.—δ') Ὀμήρου
Ὀδυσσεΐας Ε—Ι Δρ. 10.—ε') Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ Δρ. 10.—ς')
Βίου Κορινθίου Νέπωτος Δρ. 8.—ζ') Καίσαρος de bello civili Δρ. 7.
—η') Ἀπομνημονεύματα Ξενοφώντος Δρ. 12,50.—θ') Τρέβρις καὶ
Γάιος Γράτχοι Δρ. 10.—ι') Ἄγρις καὶ Κλεομένης Δρ. 10.—ια').

Διὰ τὴν τρίτην τάξιν τῶν τετραταξίων Γυμνασίων.

α') Δημοσθένους α' Φιλιππικὸς καὶ περὶ εἰρήνης Δρ. 10.—β') Δη-
μηγορίαι Θουκυδίδου Δρ. 6.—γ') Ὀμήρου Ἰλιάς Α' Δρ. 6.—δ') Ὀ-
μήρου Ἰλιάς Ζ' Δρ. 6.—ε') Ἀπολογία Σωκράτους Δρ. 10.—ς') Κρί-
των Πλάτωνος Δρ. 6.—ζ') Λυρική Ἀνθολογία Δρ. 10.—η') Γ' Κατι-
λινιακὸς Δρ. 6.—θ') Δ' Κατιλινιακὸς Δρ. 6.—ι') Ἐπιστολαὶ Κικέρω-
νος Δρ. 10.—ια') Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων Δρ. 10.—ιβ') Δημοσθέ-
νους β' Φιλιππικὸς Δρ. 6.—ιγ') Θεοφράστου Χαρακτῆρες Δρ. 10.—ιδ')
Λουκιανοῦ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες Δρ. 8.—ιε') Λουκιανοῦ Τίμων
ἢ μισάνθρωπος Δρ. 10.—ις') Ὑπὲρ Ἀρχίου Ποιητοῦ Δρ. 8.

Διὰ τὴν τετάρτην τάξιν τῶν τετραταξίων Γυμνασίων.

α') Ἀντιγόνη Σοφοκλέους Δρ. 10.—β') Οἰδίπους Τύραννος Σο-
φοκλέους Δρ. 10.—γ') Ὀμήρου Ἰλιάς Ο—Π Δρ. 8.—δ') Ὀμήρου Ἰ-
λιάς Ρ—Σ Δρ. 10.—ε') Ὀμήρου Ἰλιάς Τ—Χ Δρ. 10.—ς') Ὀμήρου
Ἰλιάς Ψ Δρ. 10.—ζ') Ὀμήρου Ἰλιάς Ω Δρ. 10.—η') Αἰνεΐδς Οὐραν-
ίου βιβλ. α καὶ β' Δρ. 10.—θ') De officiis Κικέρωνος Δρ. 10.—
ι') Οράτιου Ὀνεί Δρ. 10.—ια') Εἰδύλλια Θεοφρίτου Δρ. 6.—ιβ') Ἐπι-
φως Περικλέους Δρ. 6.—ιγ') Somnium Scipionis M. Τυλίου Κικέρ-
ωνος Δρ. 10.—ιδ') Σοφοκλέους Ἠλέκτρα Δρ. 12,50.

Τιμᾶται Δραχμῶν 25.